Daniel Bănulescu

CEI ȘAPTE REGI AI ORAȘULUI BUCUREȘTI

NEMIRA

Daniel Bănulescu

CEI ȘAPTE REGI ai ORAȘULUI BUCUREȘTI

Cu o postfață de DAN-SILVIU BOERESCU

NEMIRA
2001

Coperta: RĂZVAN LUSCOV
Harta Bucureștiului pusă la dispoziție de MIHAI OROVEANU

DANIEL BĂNULESCU

CEI ȘAPTE REGI AI ORAȘULUI BUCUREȘTI

© Editura Nemira, 2001

Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, Str. Popa Tatu nr. 35, sector 1, București
Telefax: 314.21.22, 314.21.26
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

e-mail: editura@nemira.ro
www.nemira.ro

ISBN 973-569-485-9

PURGATORIU

Colecție coordonată de DAN PETRESCU

Această scriere face parte din ciclul de romane intitulat:

Armaghedon. Bătălia de la Armaghedon
(un ansamblu de, probabil, șapte romane)

Componentele deslușite pînă în prezent ale acestui ansamblu romanesc sînt:

I. *Te pup în fund, Conducător iubit!* (Nemira, 1994)
II. *Cei șapte regi ai orașului București* (Nemira, 1998)
III. *Piele pentru piele. Viață pentru viață* (roman în lucru, titlu provizoriu)

ARMAGHEDON (din grecescul *Har Ma-ge-dón*, derivat și el din ebraică): literal, se referă la dealul și valea Meghido, menționate ades în Vechiul Testament ca o fortăreață militară (Iosua 12/21; 17/11; 2 Împărați 9/27; 23/29,30). Ele sînt situate în vestul Iordanului, în cîmpia Izreel, între Samaria și Galileea. Simbolic, în acest loc se vor strînge „împărații", conducătorii politici ai omenirii, și armatele lor, pentru a lupta împotriva divinității și pentru a fi biruiți în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic". Apocalipsa, capitolul 16, versetele 14 și 16: „Acestea sînt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pămîntului întreg, ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic... Duhurile cele rele i-au strîns în locul care pe evreiește se cheamă *Armaghedon*" (vezi și Apocalipsa 19/17,18; Ieremia 25/33). În realitate, spiritul Bibliei dezvăluie că *Armaghedonul* va fi extins la proporțiile întregului Pămînt (Ieremia 25/31,32; Daniel 2/44).

La nivel omenesc, această carte este un dar de dragoste destinat Prințesei Luciana-Crina

„...lumea întreagă zace în puterea Celui Rău."
1 Ioan 5:19

„Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: «Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă te vei arunca înaintea mea și Te vei închina mie.»
Atunci Isus i-a răspuns: «Pleacă Satan! căci este scris: Lui Iehova, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.»
Atunci Diavolul L-a lăsat. Și iată, niște îngeri au venit la Isus să-I slujească."
Matei 4:8-11

„Cine este acela care are nebunia să-Mi întunece planurile?"
„Da, am vorbit, fără să le înțeleg,
de minuni, care sunt mai pe sus de mine și pe care nu le pricep."
Iov 42:3

Capitolul 1

SOSIREA LA BUCUREȘTI

Într-una dintre fioroasele, dar și tandrele zile ale lunii aprilie 1988, asupra unui București cuprins între dulcile spasme ale siestei de după-amiază, se aruncă Diavolul.

Pogorîndu-se din înălțimile cerului ca un pietroi, întrecînd linia fortărețelor nevăzute din care, conform Cărții prooroculuiDaniel, capitolul 10 cu versetele 13 și 20, căpeteniile duhurilor necurate își exercită stăpînirea temporară asupra Pămîntului, Diavolul frînă brusc la un kilometru și jumătate deasupra Capitalei și, mușcat de o dispoziție de zile mari, se materializă, apoi, tolănit pe spate ca un sultan, cu un picior răsturnat neglijent peste celălalt și cu mustiucul de la o narghilea slujindu-i cu iscusință cînd degetele mîinii, cînd colțurile gurii, se roti de trei ori deasupra orașului, savurîndu-i fiecare bucățică a acoperișurilor de tablă tărcată sau cu vopseaua sărită, tresăltînd de încîntare în preajma oricărei terase de bloc placată cu ardezie sau tivită cu smoală.

– Cafea este? întrebă Diavolul, nu se știe pe cine, cu o voce avînd totuși aerajul unui om cumsecade.

Iar după o vreme, dedulcindu-se prin luneta mustiucului cu detaliile de feronerie si solutiile de ancadrament ale unui imobil sugiuc din strada Căderea Bastiliei nr. 19, tot el își răspunse:

– Cafea este. Ar fi și coniac. Cafea la noi ca la turci. Coniac la domniile noastre rîuri, rîuri... Dar ce-ți pasă?

Ho diábolos pluti o porțiune tăcut. Apoi, din zbor, schimbîndu-și confortul poziției și potrivindu-se în șezut, ridică un deget ca și cum ar fi intenționat să pună, nu știu cui, trei dintre întrebările fundamentale:

– Iubim tocăniță?... Îl giugiulim pe stomac?... Le înfăptuim pe sarmale?...

Pentru ca tot el, modificîndu-și huzurul și plutind acum într-o rînă pe deasupra streașinilor, coșurilor de zidărie, uscătoriilor de blocuri, bălăriilor de antene, miorlăiturilor de mîrtani, canioanelor bulevardelor, scînteierilor de trolee, miresmelor de salcîmi, uguitului de guguștiuci, hergheliilor de castani și havuzurilor enigmatice, să-și explice tărăgănat și isteț:

– Iubim, că dacă nu iubim, nu o halim pe păpică!... Dacă nu giugiulim, moare mamița!... Și dacă nu avem nici un chef de înfăptuit, belim belingherul!...

Astfel vorbea, simțindu-și papila gustativă beteagă de la niște citate aramaice, grecești și latinești, cu ajutorul cărora triumfase recent în cîteva turniruri teologice, rașchetase învățăturile mai multor biserici, împinsese sub pojghițele demnităților eclesiastice sumedenie de inși, dar și din pricina cărora i se aplecase, zbura acuma mofluz, la doar două degete de a deborda, abătîndu-se deasupra Capitalei, nu în ultimul rînd pentru a-și clăti și tăvăli cerul gurii prin aroma pipărată a dialectului dîmbovițean.

Avea și alte marafeturi de regulat: ungerea chichițelor și rafinamentelor cu care e deconspirat că tîrește în înșelăciune întregul pămînt locuit, surparea adevărat-credincioșilor, depășirea cifrelor de plan la adorarea icoanelor, sleirea dragostei celor mai mulți, dar și încingerea unor chefulețe afurisite cu duducile sau văduvoaicele ce-l așteptaseră, fermetînd sub propriul lor zbenghi, grabnice la a i se dezveli din buric sau la a-i sorbi vorbele ascultate cu gura căscată, dacă nu cumva cel pe care textul ebraic îl numește *has-Satan* le va dezvălui chiar pretextul detectivistic pentru care se aruncase în vîjîială spre București. După două vocalize, suduia mai abitir decît un fierar betonist, drăcuia mai dihai decît o precupeață de podoabe de plastic deprinsă să-și reverse șuncile ori cărucior de marfă pe platoul din fața Haltei de Pește din Piața Obor.

Băga Necuratul arcuș de cătrăneală în voce și bătea tactul cu mustiucul narghilelei pe tejgheaua oricărui norișor. Fredona Ucigă-l toaca:

– Lăsă-ți, țato, ocultismul
și dezbracă-ți organismul...
Organismul nu ia foc
fiindcă-ai drăcuit în bloc...

Compunea de n-avea treabă. Bale de voluptate curgeau de pe limba sa de scîrbavnic și, insinuîndu-se pe la colțurile buzelor, se preschimbau ba în sirop de fistic, ba în firimitură de baclava, fiindcă poseda tînguitură dulceagă, turbatul.

De altfel, fără a se lăsa prea îndelung îmboldite, pe terasele blocurilor din cartierele deocheate Pantelimon și Colentina, pe deasupra cărora se promenada, nu mai pridideau să se ivească, la intuiție, țațe felurite, gătite ba în papuc cu talpa moale și capișonul de pluș, ba în rochițe de casă cu panglici și șiretlîcuri, în halate bălțate din crep înflorat, cu agrafe și piepteni botoși, zburătăciți prin conciurile sfărîmate, aținîndu-se în mînă ba cu bătătorul de covoare, ba cu levata, schimonosindu-se ca și cum s-ar fi nimerit prin preajmă doar pentru a-și aerisi lenjeria de pat sau chiar atunci s-ar fi urnit din pasiență, cînd, în realitate, *tălpile iadului* adulmecaseră ambientul sau bufneau cu sîngele pe nas, de îndată ce pășeau sub glasul de mandolinist al Seducătorului.

Ardea ăla, dușmanul, din cobza gîtlejului, într-o veselie:

– Țațo, ale *tele* oase
dau prin pat doar șase-șase.
Și te-aș îmbrînci ușor
și te-aș îmbrînci ușor

Să dai, țațo, pe covor
să dai, țațo, pe covor...

Neam de mai deslușeai restul obligațiilor enumerate.

Ispititorul cotea deja pe Lizeanu, prelungindu-se prin canionul adînc al liniei de tramvai, reflectîndu-și imaginea în pîrîul călîi din căușul rețelelor de canalizare, scăpărînd din copite, *electrocutînd* la trecătoare și *înfiorînd* la bețivani. Prin dreptul cinemato-

grafului „Melodia“, pe ale cărui cearșafuri nu se mai răsfățase nici nu-și mai trosnise oasele de peste zece ani țipenie de film străin, pe deasupra menajeriilor subterane ale înduioșătorului Circ de Stat, unde aceeași criză generală de valută preschimbase siluetele contorsionate ale tigrilor și cămilelor în mogîldețe, aducînd izbitor a oi, cîini sau pisici, clătinate dintr-o parte într-alta a arenei nu de strigătele metalice ale dresorilor cambrați în fireturi, ci de mormăiturile veștede ale unor ciobani încuiați la gură, negeluiți de oraș, nepreocupați altcumva decît de a devasta proviziile de băutură ale restaurantului „Hora“, prin dreptul Parcului Sportiv „Dinamo“, pe deasupra cofetăriei „Perla“ și-a librăriei „Lumina“, peste prispele reduse la doar două trepte de ciment ale aprozarelor, croitoriilor și magazinelor de mobilă, culcușite la parterul ver-șanților formați din blocuri cu cîte opt sau zece etaje, *Ho diábolos* trîntea melancolizat cîte o tumbă, zburînd așa, cu boașele atîrnîndu-i, cu brațele aruncate în cruce, planînd iscusit și gîdilînd cu mustiucul buzele trecătorilor pe care îi îndrăgea cel mai mult,

(– Na, țațo, la piculină. Sărută mumos piculina...)

amuzîndu-se că fumează pipa păcii cu cei mai de treabă bucureșteni...

Dedesubtul său, încolonate frumos, ca la manifestație, defilau arterele Ștefan cel Mare și Nicolae Titulescu.

În stînga, Orașul Vechi, atîta cît mai era, cu alimentarele hîrbuite rămase în pielea goală, cu cîrciumioarele ponosite, să-ți pierzi *clanța* prin ele de n-aveai uitătura frumoasă, cu ulcioarele izmenite, cu asfalturile cutate precum pielea de elefant ori bombate precum spinarea mușuroiului de cîrtiță de încordarea sutelor de copaci ce se învederau centenari, cu arhitectura intimistă și lipicioasă, de rămînea și buldozerul pe gînduri cînd primea de demolat cîte ceva și pînă și dînsul, buldozerul, se apropia de clădire luîndu-și toate curteniile și murmurîndu-i „Căpșunica mea!“

În dreapta, salba de lacuri, smîrcurile, scăldătorile și cotloanele de apă ale Bucureștilor. Apoi ștrandurile populare, cele amenajate, despărțite de cartierele rezidențiale, nomenclaturiste, de o perdea subțire de trăgători ai Ministerului de Interne, sau proteguite de echipele supranumite popular „Capra cu trei iezi“, alcătuite din

cîte-un milițian șef, flancat de cîte-un elev milițian și doi membri înarmați ai gărzilor patriotice.

Apoi vilele propriu-zise, sclivisite, linse de planșetele unor arhitecți adevărați și picate în înzestrarea ciorbagiilor șefi, ce știau a săruta prin ședințe, cu vorba și cugetul, părțile rușinoase ale cîte unui Portret de Partid și de Stat, apoi piețele mierii, cu zdrunci-nătură puțină, fără trafic, lanțurile șeherezadice ale magazinelor sustrase circuitului public, scurtcircuitate adică, policlinicile secrete, piscinele arogante și disprețuitoare în care înotau odrasle speciale, transparente, fără vezică, destinate încă din pungile seminale sau din mistica cursului scurt de materialism-dialectic să devină pe viață prim-secretari. Deasupra Împotrivitorului, cîrd de norișori gri-trandafirii, mînați de la spate de suflul unor guri nevăzute, sinchisindu-se doar de-a face umbră Stăpînului actual al Lumii și al Pămîntului.

Cînd șarjă peste Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", *has-Satan* se abătu un moment pentru a se marghioli cu poporul de linotipiste, încurcînd calandrele, întunecînd zincurile, gripînd rotativele, furînd pînă și frișca „indicațiilor prețioase" ale Conducătorului Statului, răspîndite din belșug în paginile mustind de tuș ale presei centrale de-a doua zi. Zburdau străzile și străduțele pe sub coapsele Guzganului ca traversele pe sub accelerat.

Cîrmi spre Otopeni. Dintre barierele Bucureștilor, Aeroportul Internațional Otopeni se înfățișa ca o patină cu rotilele răsturnate, care la nimeni rău nu făcea.

Sorbind în nară mirosul pistelor gudronate, al marcajelor subțiri, albe, cu aparențe casante, *Ho diábolos* strînse picioarele sub șezut pentru a ateriza și pentru a nu le da supraveghetorilor de zbor din turnul de control radarele peste cap.

Pierdu din înălțime, prăbușindu-se către semănăturile ce cuprindeau aeroportul ca într-un clește. Scutură de trei ori mușchiul narghilelei în dosul unei șire de mărăcini alese drept paravan. De fiecare dată, pentru cîte-o valiză croită dintr-o piele cafenie, moale, argăsită ca o mănușă, umflată ca o gușă de guguștiuc de angaralele dinăuntru. O dată în plus, pentru un sac cu țesătură grosolană din material plastic, folosit de românii ce se întorceau

de la lucru, din străinătate, pentru a-și burdui în el muntele de tîrguieli făcute în pripă de prin bazarele arăbești, de groaza și sudorile morții în care te vîra statul român, ce, dibuindu-te că treceai înapoi granița, în România, cu valută pitită și nepredată lui, statului român, pe tine te deznoda din bătăi, iar pe valută doar ti-o confisca.

La contactul cu solul, cataramele celei de-a treia valize cedară, fălcile somnoroase, de crocodil, ale bagajului desfăcîndu-se cu un plescăit prelung și înălbind tarlaua pe o suprafață de o sută de metri pătrați cu o populație de articole, grafice și fotografii decupate din cotidianul de partid *Scînteia*.

Coborînd ca din lift, *Ho diábolos* puse piciorul pe răzor chiar în inima unui titlu ce anunța că, „din acest moment, intrăm într-o etapă superioară a construcției societății, în care avem de rezolvat probleme hotărîtoare, într-un spirit revoluționar și militant".

Își dezbrăcă fluierînd blana, coada, coarnele și copitele și săpă grăbit cu un cuțitaș o groapă măruntă, împingîndu-și înăuntru accesoriile făcute sul, învelite în blana cu păr negru, lucind murdar și stins precum floacele unui cîine, înnodate strîns cu mînecile fără manșete, și astupîndu-și-le cu mișcările ritmate ale unui parașutist ce-și îngroapă parașuta și stația de emisie-recepție, imediat ce-a fost desantat în teritoriul dușman. Bătători cu talpa bulgării pămîntului răvășit și scuipă peste ei.

Dintr-un buzunăraș cu clapetă, decupat de-a dreptul în pielea-i rozalie de sub coaste, trase afară un ciob de oglindă și, cu gesturi îndemînatece și lingușite, se ferchezui îndelung într-însul, țuguindu-și buzele ori zvîcnind din șezut de fiecare dată cînd încerca să prindă din urmă mișcarea unui dans prea dogorîtor, dichisindu-și cu degetele înmuiate în capsula unui flaconaș vrăfuit cu ceară și esență de smac, marginile rebele ale mustăților sau ale zecilor de frizuri încercate, topind prin răsuciri savante ale trunchiului faldurile de prisos ale togii, pelerinei sau bleizerului în care, drapîndu-se, străbătu o întreagă istorie punctuală a deghizărilor, transformînd pe rînd petecul de țărînă ascuns sub parmalîcul cu boltă al șirei mărăcinilor în cabinet de machior, manichiurist, peruchier sau croitor.

Azvîrli oglinzii încă o ocheadă.

Zîmbi amuzat și mulțumit, de parcă ar fi trecut proba înfiripării unui aranjament floral.

Oftă și, cu valiza căscată sub braț, se apucă să pună ordine în munca de documentare împrăștiată peste ogor. Se apleca, mușcă-truluia de nisip colțurile micilor decupături din organul central de presă al Partidului Comunist Român, blestema înfiorător – deși nevăduvit de un oarecare accent umoristic –, din nou se apleca, blestema, se apleca, dînd drumul uluitoarelor dreptunghiuri de hîrtie, dirijîndu-le traiectorile și făcîndu-le să dispară în adîncimile cutiei de piele, nu înainte de a le lectura în cruciș.

Iată ce era scris chiar și pe cel mai insignifiant dintre ele:

„24 februarie 1988, ziarul europeano-românesc *Scînteia*“ (adnotare făcută cu un pix cu pastă verde în colțul din stînga sus al micii notițe).

Citi cu delicii.

„Astăzi știe orișicine din biologie că în trupul fiecăruia dintre noi se găsesc peste 100 de miliarde de celule. În orișicare dintre aceste celule se găsesc peste 200 000 de organite celulare (polisomi, ribosomi, formațiuni Golgi, acizi nucleici). Pe toate le oferim în dar Patriei și Partidului, doar singura noastră inimă o păstrăm pentru a o așeza, în cel mai înalt grad, la picioarele Secretarului nostru General!“

– Ia auzi, țațo! se descreți înviorat Procletul. Auzi-i cît de tari sînt! „În cel mai înalt grad! “ Te ia cu amețeală. Ăștia nu se joacă. E însuflețiți...

Și, continuînd să atace la curățenie, se porni să cînte din nou pe nas, apăsat popește, dumicînd și călărind vorbele cu o voce caldă, motănoasă, de hepatită:

– Borfalină, borfalină,
Da-te-te-aș cu vaselină
P-unde stai tu în mașină...
...Horla!

În mașina 33
Plină cu viței și miei
Ca să-mi iau rachiu pe ei...
...Horla!

Rachiu care-mi face patu'
Drept în sîn la Împăratu'
Unde dregu-ți-aș și facu'...
...Horla!

Cînta *has-Satan* de-i pocneau fălcile. Dacă tot știa să cînte atît de înflăcărat, cînta.

Prin podurile cerești, hăt-departe, sus, la Sala de Spectacole a Universului, scîrțîiau ușa de la intrarea în clădire grupuri din ce în ce mai subțiate de invitați întîrziați, desfășurîndu-se din fularele albe de mătase, cu capete prelungi și transparente ca sticla, refrișîndu-și florile de la butoniere, căpătînd gaj, în schimbul pardesiilor lepădate, cîte-un jeton de culoarea tapetului parterului sau a celor două balcoane către care rulau deja imagini ale călătoriei întreprinse de Calomniator întru cutreierarea Pămîntului și în plimbarea ce-o avea de făcut pe el.

La auzul celei de-a doua țîrîituri a soneriei montate în spatele ecranului, se rosteau pripit ultimele cuvintele, se schițau cele din urmă saluturi apretate, cei liniștiți se descleștau din agitație, răsucindu-se pe călcîie.

La garderob, în antreu, sub lumina purpurie a foaierelor, alesese să staționeze mai ales generația demonilor ce se împerecheaseră cu fetele oamenilor, a celor ce-și atrăseseră asupra capetelor lor Potopul, din vremea credinciosului Noe, și iată-i și acum: mai bine le-ar fi țiuit o ureche decît să se eclipseze dintr-un eveniment monden.

În fumoare sau la parterul elegant, dar împuțicit, unde fuseseră azvîrliți pentru a nu spurca de sus creștetele heruvimilor, tartorii cei grei încălecaseră scaunele și-și încurajau favoritul cu tropăituri putrede, ce bufneau prin plușul draperiilor.

Spre balcoane urcau stăpînindu-se îngerii spelbi, strîmbîndu-și nasurile fine, grecești, lăsîndu-se conduși de plasatori silențioși ce adulmecau spinările curbate ale fotoliilor cu boturile unor lanterne aprinse și le dezvăluiau numerele caligrafiate pe obrajii unor lamele de fildeș.

Afară, în coasta unor dozatoare de aramă, se potrivise de necăjea o pereche de zaruri un alt mare înger decăzut, un gogîltan de primă linie, cel ce se lansase, excelînd, în teribila înscenare de la En-Dor, interpretîndu-l înaintea întregului Univers și, mai ales, înaintea Regelui Saul, pe defunctul prooroc Samuel, imitat ca și cum s-ar fi ridicat din mormînt, contrafăcut ca și cum nu o bîzdîganie de demon, ci însuși adormitul prooroc i s-ar fi adresat cu înțelepciunea cuvenită:

„Pentru ce mă întrebi pe mine cînd Domnul s-a depărtat de la tine și s-a făcut vrăjmașul tău?... Yahveh a rupt împărăția din mîinile tale și a dat-o altuia, lui David...“

Împrejurul gogîltanului, răsăriți din locurile ascunse de sodomizare, aranjîndu-și din mers centurioanele sau canonindu-și barbetele, roiau, prefăcîndu-se a-l chibița, restul liftelor, toți mohorîți, fumegoși și acriți, de parcă, de-o vecie, ar fi fost bolnavi de stomac, pîrnaia cerului, scursura bolților, slujitori demoniaci și cocliți, împrospătînd mereu măduva focurilor la cuptoarele celor ce deprindeau meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele și de invocator al duhurilor, dar nelenești nici la a-și ciuli urechea și nici la a cuprinde într-însa strigătele, urletele, care, tîrîndu-se pe burtă prin sală, evadau, făcînd temenele pe sub tivul perdelelor și împuțeau locul.

Se auzea cam așa:

– Horla! Prăbușește-i, tăicuțule, și frige-i pe moțîrcani!

– Împărate, bea-le într-o linguriță inima tîrgului, cîntare-ar benga la ei!

– I-a tras-o lui babeta de pe trotuar de nu mai avea aer... I-a pus-o lui cetățeanul cu pardesiu cărămiziu de-l spunea pe Tatăl Nostru direct la canal...

– Ce zice? Ce zice?

– Zice dimpreună cu Ioan Teologul în Apocalipsa 12 cu 13: „Vai de voi pămînt și mare! Căci *Ho diábolos* s-a pogorît la voi cuprins de o mare mînie, fiindcă știe că mai are puțin timp!“

– Fîs!... Pentru ce ne ispitiți, domnilor? De unde vi s-a năzărit vouă „mare mînie“? Nu-l zăriți cît de destins, cu pielea perfect întinsă, și cît de meloman e? Pentru ce ne vîrîți fantasmagoriile voastre gogonate în cap?

– Decît să vă prindeți toată ziua nasurile-n Psalmi, mai ceva decît în niște menghine, mai bine ați vînzoli-o pe Simioneta, picolița restaurantului „Hora“, cordissima și teleleica...

– Horla cu neputincioșii ce s-au proțăpit la balcon! Horla cu nepricopsiții care au rămas încleiați la închinarea către Yahveh, Dumnezeul ostirilor! Horla cu Simioneta care ne-a viscolit inimile! Horla și cu zvonurile cum că Împăratul nostru ar da „tîrcoale ca un leu care răcnește și caută pe cineva să înghită“! ...Păi ce vă credeți voi, bre, și ce-o fi în țestele și în organismele voastre, pentru a vă preta să vă lăsați înghițiți? Că n-o-ți fi vreo specie necunoscută de cataifuri?!

– Strecura-vi-s-ar liniștea cu lopata pe jgheabul gîtlejurilor! Acuma să se vază care e de partea militărosului Dumnezeu ori a blîndului nostru frățior, *has-Satan*. Că iară i-ați sîcîitără pe *domnii* de la etaje și nici n-ați priceputără că Părințelul s-a azvîrlit în vîjîială artistică la București...

– Păi nu se duce el la București, cum se duce noada, copita ori șezutul vostru la băi?!...

– Păi nu e Bucureștiul adevărata capitală artistică a lumii, așa cum e cîrligul pentru undiță, marca pentru scrisoare ori mirodeniile pentru cîrnați?! O să vă mușcați mîinile de uimire atunci cînd veți adulmeca năvodul, burdușit numai cu peștișori de aur, sub apăsarea căruia o să se-ntoarcă Bîtul de la București!... Ia taci, ia taci... Io-te la Neica!... A cîrmit-o spre Otopeni!...

În lumina vinețiie a aparatului de proiecție, zbîrnîiau replicile și curgeau îndărăt ocările peste chicile, gulerele întărite cu celuloid și reverele demonilor împăroșați de la parter, ca într-o ploaie cu minuscule fărașe de funingine și pucioasă.

La balconul întîi, în dosul balustradelor de palisandru, fremătau de suferinți la auzul batjocurilor prăvălite către Numele Sfînt îngerii-mînji, serafimii și heruvimii, cu limbile ca niște felioare de portocală, ferfenițite de scrîșnetul dinților și cu potențiometrele gurilor date pe *mucles*.

La balconul al doilea, cu obrajii în pumni, *chipurile fulgerînd de mînie ca argintul* și *brațele încordate, precum niște coloane de aramă lustruită*, ascultau neclintiți purtătorii de tron, potrivindu-și exemplul și cleștarul manierelor de gentlemeni după cel al arhanghelului Mihail, cel care, împotrivindu-se *has-Satanei* și certîndu-se cu el într-o partidă directă pentru trupul mort al lui Moise, s-a stăpînit să rostească împotriva acestuia cea mai mărunță judecată de ocară, zicîndu-i doar: „Yahveh să te mustre!“

Ceas al mustrării care, iată, nu sosise.

Spre deosebire de cel de-al treilea țîrîit al soneriei, năpădind de undeva dintre măruntaiele de cîrpă ale culiselor și înșirînd mulțimea timpanelor prezente pe sforicica sonoră a unui hîșcîit ca de insectă.

Dinspre foaiere, la parterul lambrisat și aurit, penetrînd draperiile, se zvîrcoliră pe parchetele întunecate șerpii de lumină vopsiți într-un purpuriu vorace, vătămător. Explodară apoi înăuntru amalgamurile de mirosuri, pomezi ieftine, parfum rafinat, copită despicată și deodorant BOB, semne că măgădăii se clintiseră dintre tejghelele și tonomatele lor, doldora de o muzică putredă, parkinsonică, și-și cărăbăneau acum trupurile angrenate în gheme uriașe către sala de proiecție.

În atmosferă sfîrîia zăpușeala. O legătură de chei, scăpată din caraba de săpător a unui serafim, clănțăni pe parchet. În mai puțin de un minut, filmul se sfîșie de două ori. Degete conspirative sudară la loc capetele ferfenițite ale peliculei, iar la timpul cuvenit, schimbară bobinele.

În semicercurile de raze trasate insesizabil în jurul intrărilor, noii sosiți, cu mutre de ucigași sau de pariori, clipeau des, pentru a se descotorosi de șocul optic în care îi azvîrlise orbecăiala.

Pe ecran apărură – de parcă ochii destrămați ai tuturor ar fi fost scăldați în apă fermecată și vindecați – pete alburii, strîngîndu-se,

treptat, într-un contur ferm, și dezvăluind, cu claritate de ilustrată, imaginea unei mîini îngrijite, culegînd, cu grație de spadasin, petece de hîrtie dintre clăbucii unei arături din dreptul comunei suburbane Otopeni. Simțindu-se urmărită, mîna cea batjocoritoare schiță o reverență, acompaniată de îndată din sală de un cor de aplauze și ghiorțăituri.

Articolașele capturate de palma cea isteață erau scuturate în alveolele unei valize. Dar, înainte de a dispărea în interiorul valizei, ochii versați ai marii mulțimii, umplînd dincolo de fanta de sorb pîntecele Sălii de Spectacole a Universului, reușiră să descifreze, pe suprafețele unora dintre ele, cîteva crîmpeiașe de slovă.

Pe prima dintre hîrtioare ședea înscris „recunoștință veșnică". Pe cea de-a doua, calandre destoinice imprimaseră expresiile „personalitate proeminentă a lumii contemporane... Nicolae Ceaușescu... cabinetul său de lucru e întinderea țării...". În fine, pe ultima dintre ele, nu mai lată decît un fuștei de porumb, se răsfăța tatuată cu litere de titlu, verzale, invocația: „NUMAI ÎNAINTEA SECRETARULUI GENERAL AL PARTIDULUI NE ÎNCLINĂM, NUMAI NEBIRUITUL CÎRMACI AL POPORULUI NOSTRU NE VA PURTA ÎNTR-O LUME MAI BUNĂ!..."

Capitolul 2

CASA DE CULTURĂ

Zece minute mai tîrziu, cele două tabere în care fusese despicat Universul putură zări, printre rezemătoarele fotoliilor lor, un bărbat înalt, elegant, ciolănos, cu o atitudine nepăsătoare, călcînd cu pași ușori și dansați peste cîmpurile abia încolțite, forfotind de gîngănii sau erodate de apele de primăvară, peste care, sosind din urmă și luîndu-și avînt, săreau și cele patru bagaje ale bărbatului, bagaje alergînd apoi să-și scoată sufletul, pentru a ajunge, din nou, pe urmele parfumate ale necunoscutului, mărșăluind în șir, înghiontindu-se sau chicotind aidoma unei turme neastîmpărate de purcelușI .

Bărbatul respectiv, în etate aproximativă de patruzeci de ani, era îmbrăcat într-o manta imensă, ale cărei pulpane, fluturîndu-i în aer și ridicîndu-i-se pînă în cap, îl făceau să semene cu zeul Shiva, asemănare ce nu se estompă nici cînd necunoscutul (depunîndu-și talpa cizmelor pe asfaltul grunjos al autostrăzii Ploiești-București), scoase de sub braț un baston întunecat, cu grisina ușoară ca osul de porumbel și îl agită către cel de-al treilea automobil ce-i trecu pe dinainte.

Era o Dacie 1300, gri-albăstruie, cu o rețea de pătrățele gălbui imprimată pe coaja portierei, și cu o mică prismă lăptoasă de plastic încastrată deasupra acoperișului.

– Taxi! Taxi! lătră necunoscutul, adresîndu-se unui bărbat mătăhălos, scufundat în bancheta din fața volanului, cu un zîmbet dezghețat, lipicios, și o mustață hablie lăsată pe oală. Taximetristul etala un ten lucios, întunecat, unsuros, în special pe frunte, pe bărbie și pe aripile nasului.

Cînd își reperă ciudatul client, matahala rînji și călcă frîna.

Străinul îi inventarie șoferului obrajii slăninoși de nuanță cenușiu-gălbuie, provenită dintr-o funcționare defectuoasă a ficatului, ca urmare a abuzului de tutun ori dintr-un luft sau șotie a metabolismului.

Necunoscutul ocoli motorul, venindu-i, din stînga, în dreptul portierei și ciocăni în foaia de geam pe jumătate coborîtă cu emisfera de argint de la extremitatea îngroșată a bastonului.

Încovoindu-se o idee, cartilagiile cefei îi pocniră ca un dop de șampanie. Mătură cu privirea obiectele mizerabile din interiorul taximetrului și îndeplini formalitatea de a se informa.

– Mă duci și pe mine pînă în orășelul nostru iubit, intoxicatule?

Șoferul, intimidat o clipă de tăietura occidentală, costisitoare, a țoalelor ce-i fuseseră vîrîte în ochi, își înghiți cu grijă înjurătura și, recăpătîndu-și controlul, își lăbărță pișicher către străin mușchii feței și îl arse c-un zîmbet.

– Dar de ce să nu te duc, pițipoancă mică?! Ce, banii lui matale are păduchi?

...Păi, la mine în mașină, printr-o ușă urci, iar prin cealaltă (cînd o fi să cobori), obligat o să-ți recunoști dormitorul... Că, sărăcuța de tine, poate nu știi... Dar fiindcă ai fost pițipoancă de treabă, pe-acolo, pe unde oi fi voiajat, maică-ta, tuberculoasa, ți-o fi cumpărat și lui matale vreun dormitor...

Vorbea torențial, învîrtindu-și palele limbii, scuturîndu-se de senzația violentă de greață sub care îi dăduseră brînci pupilele celuilalt. Străinul avea ochii inexpresivi, cleioși , cavernoși, ca de statuie înverzită de fontă ori ca de pește fiert. Globurile oculare albe i se foiau pervers prin lichidul alb înconjurător.

Bodogăni.

– ...C-are mandea acasă un gen de viraj. Cînd îl ia, simți precis că ți s-a lipit bluza de pijama de spinare... Și-are neica, sub mînă, o frînă de mînă. Cînd o pune, juri că ți s-a lăsat nenorocirea pe facultatea mintală...

Taximetristul luă pe degete maul aparatului de radio, manevrînd butonul și micșorîndu-i sonorul pe pipăite, fără să-l scape din ochi pe client.

În cutia dezgustătoare a aparatului rămăsese însă destul din glasul Victoriei Andrei, inimaginabil de slugarnica prezentatoare a Radiodifuziunii române, ale cărei otrăvitoare secreții bucale continuau să se reverse, în valuri, din hîrdăul emisiunii „De la unu la trei“, otrăvind cîmpurile înconjurătoare și opărind vegetația. Teribila crainică bolborosea ca și cum ar fi ținut chiar atunci, pe sub fuste, între pulpele-i smochinite, toate obiectivele economice și social-culturale ale României – cineva dintre galeșii ei ascultători o implora, în direct, la telefon, să i-l arate p-ăla sau p-ăla – și Victoria se îndura, scotea, dintre lenjeriile-i foșnitoare, obiectivele și le expunea, sonor, pe rînd, ascultătorilor. Umbla pe la fund și trîntea și un cîntec cu nelipsitul și plictisitorul Victor Socaciu.

– „...În industrie se estimează depășirea planului producție marfă vîndută și încasată cu peste 350 milioane lei... La export urmează ca livrările peste plan să se ridice în final la peste 93 milioane lei... Nu întîmplător s-au obținut peste plan 59 000 tone de fontă, 5 060 tone laminate, 3 750 metri cubi prefabricate din beton, 1 500 tone construcții metalice, 79 500 metri pătrați țesături din bumbac... Rezultate tot atît de înfocate au fost consemnate și în domeniul planului de investiții...“

Cu date precum acestea șăgalnica Victoria toropea mușchii și ținea în șah toată țara.

În loc să coboare pentru a-l ajuta pe străin la depozitarea bagajelor în portbagaj, matahala de la volan se vîrî imperturbabilă sub bord cu un patent în mînă și-o șurubelniță în dinți, pentru a-și desface de la aparatul de taxare improvizația cu care modifica după plac impulsurile electrice ale contoarului, umflînd sumele datorate de clienți.

La ieșirea din București remarcase cum se punea de-un filtru milițienesc și acum, la reintrare, n-avea nici un chef să fie prins și să facă din nou pușcărie pentru improvizația asta. Cu alt prilej, nu se dăduse la o parte și mai gustase penitenciar. Se ghemuise

deci sub fotoliile din față și deșuruba. Victoria Andrei dădea și dînsa ce-avea mai bun în ea:

– „...Și s-au afectat producției restante o parte din capacitățile secției de sculărie și o parte din capacitățile atelierului de prototipuri... Și au fost deja expediate beneficiarului 47 de războaie automate de țesut mătase, din 78 cîte mai erau de predat pînă la sfîrșitul anului... Iar din cele 140 de mașini minunate care aproape 94 au ieșit pe poarta întreprinderii...“

Cu pași mlădioși și lingușiți, necunoscutul alunecase deja la coada mașinii, unde își trecu, cu balans, bastonul la subțioara brațului stîng, descleștînd, c-o iscusită lovitură de pod al palmei, portbagajul. Rămase apoi nemișcat, aparent somnolent, cu geamparalele jucîndu-i totuși haos în cap, nemaireușind însă să-l clintească nici o unghie...

– „...Iar editurile vor veghea nedomolite ca operele tipărite să sprijine ridicarea conștiinței socialiste a maselor... Să promoveze inestimabilele trăsături morale, dovedite din belșug de poporul nostru în opera de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate... Un lucrător într-o editură nu e doar un lucrător într-o editură, ci și o infimă parte a politicii culturale a partidului, un luptător în promovarea concepției înaintate despre lume și viață...“

Rînd pe rînd, tot mai numeroși corespondenți locali ai Radiofuziunii treceau, cu vocile lor imbecilizate de entuziasm, prin spațiul miraculos al emisiunii „De la unu la trei“ și-și deversau relatările lor destinate amorțirii populației. Rulat sub banchetă, taximetristul scutură și el amorțit un picior. Parcă regretînd, străinul își introduse degetul mare și degetul arătător sub viermele însiropat al limbii și fluieră prelung, șerpește, de trei ori.

Deodată, din hățișul de măselariță, boz, dud și mur sălbatec de pe marginea dreaptă a autostrăzii năvăliră, îndoind rămurele în fuga lor, cele patru bagaje. Precum orice bagaj, pentru cunoscători, își vădeau și ele un sex. Iar acestea erau de genul masculin.

Cei patru tropăiau transpirați și se apropiară cu danturile lor rînjite. Erau crăcănați și zburliți. Deșuchiați și dezordonați. Cufun-

dați într-una dintre controversele lor. Stropiți, pe coastele înecate în grosime, de stropi ascuțiți de noroi.

– ...Scîrț! Dacă bagă naiba coada să pretinzi alceva, te plez-nesc!... Sănătății mele – aerul de vulgaritate nesfîrșită pe care-l degajă poezia Generației '80 – îi pune piedică. Nu-i pică bine la stomac. Îi mută nările. Îi dăunează. Nu apleacă oarecine capul să citească un singur vers, de un singur Optzecist, că nu mai are încotro, trebuie să se repeadă în cel mai la îndemînă closet și să se apuce să verse.

– Și chiar atît de năpraznic te scoate din răbdări un singur vers, piuit de un singur Optzecist, Fiorosule?

– Nu scapă nici un prilej și mi-o scoate din țîțînă! perora, după o topică întortocheată a frazei, un bagaj greu, cu pliurile burdihanului revărsate în neorînduială și cu o toartă laterală răsucită spre cer. Cu etichete mototolite. Și cu un nor de catarame, sprintene și nichelate, din care se pricepea uneori să zornăie mai nervos decît un șarpe cu clopoței. Era binecunoscut în mediile politice, sub numele de Fiorosul Marcel.

Dar, în acest moment, pășea pe rambleu relativ stăpînit, adică nu era fioros, ci trăgea doar niște lungi înjurături, nerepezindu-se încă la adversarii săi să le bea sîngele.

– Miliarde de planuri cincinale neîndeplinite! Catralioane de obiective proiectate în derîdere și fără clanțe la uși!! îl îngînă batjocoritor un bagaj suplu, tigrat cu dungulițe negre și argintii, ce purta numele de Relu Înmiresmatul. Arăta destul de înmiresmat. Pe piept îi clănțăneau un soi de odăjdii, iar în dreapta strîngea o trestie sugerînd o cîrjă de prelat. Pentru cine îl implora, știa să intoneze rugăciuni. Și-ai ajuns să-ți rozi tu unghiile de oftică. Și te smiorcăi ca ultimul dintre căcăcioși. Doar din pricina unei generații de tineri poeți sîcîitori și necredincioși, Fiorosule?

– Cum să vă explic? coborî complice vocea Fiorosul, ca și cum s-ar fi pregătit să le împărtășească proștilor ăstora un secret. Dușmanii aceștia înrăiți ai patriei noastre – despre care nu sînt îndeajuns de scîrbit că vorbim – sînt mai puțin poeți... chiar decît fundul meu... atunci cînd intră sub duș!... Posteriorul meu, atunci cînd intră sub duș, e de o sută de ori mai talentat și bineintenționat

decît toți acești veleitari literari!... Care nici n-ar merita, nici ce știți voi, să mi-l pupe.

...Să continui... E, în general, cunoscut – și Fiorosul aici ezită, în căutarea unei expresii de o solemnitate misterioasă – că... în nevăzut... soarta unei comunități, a unei națiii, a unei țări, e hotărîtă mai curînd de poeții acelei comunități decît de preoții ei... Preoți îndrăciți ca tine, vax!

Ori poeții acestui întunecat Ordin al Generației 80 – scîrț! ce să spun? – cînd aud despre patrie, fug ca dracul de tămîie!

Cînd le vine rîndul la slăvit clasa muncitoare – scîrț, te plesnesc! – trag oblonul îndatoririlor metafizice și se închid în closet...

Și de-ar avea cel puțin, caracter. N-au și n-are. Chiar și cel mai infect caracter. Ori de-ar fi, cel puțin, consecvenți chiar și-n opiniile lor cele mai tîmpite. Dar nu.

Prin cele mai infecte cîrciumi se plîng că nu-s publicați, că-s interziși, că ar fi desfundători de rahat, că fac naveta.

Buuun... Dar cu aceeași guriță cu care n-ar fi de acord să intoneze vreo odă, rămîn totuși extrem de interesați să halească. Cu același poponeț, considerat prea gingaș să clocească vreun Omagiu Conducătorului Statului, se înnebunesc, cu toții, după încălecat canapeaua.

Behăie cu toții, seamănă între ei, iar ultima lor găselniță e c-ar vrea să-și reprezinte cultura și țărișoara în Necuprins... Păi, cum să le reprezinte – și aici Fiorosul Marcel se opri, pe asfalt, buimăcit și înfățișîndu-se adînc mirat – dacă fiecare dintre ei are mai puțin talent decît fundul meu care intră la duș?!

– Vah! Vah! Vah! sughiță ironic un simpatic sac de plastic răsfățat, știut de frică, dichisit, poreclit de prieteni și de dușmani Dulcele Doru, inscripționat pe spate și piept cu un cuvînt ce dezvăluia conținutul său inițial: CEMENTINĂ.

Păi, reprezint-o tu, Fiorosule, dacă te îngrijorează soarta țărișoarei în Necuprins! Tot ai tu vînă de scriitor. Numai tu ai fi putut cere, prin 1958, dacă nu mă înșel, în *Gazeta literară*, ca *Doamnei brune din sonetele lui Shakespeare* să i se ridice carnetul de brigadier.

Ori măcar s-o reprezinte preferații tăi, Dan Deșliu și Mihai Beniuc, giganticii poeți ai Partidului. Despre care ai scris, citez, în aceeași Gazetă, că „puterea lor de sugestie o depășește pe cea a tuturor înaintașilor lor...“ Din clipa aia, i-ai mîncat fripți. Le-ai împrăștiat pe pantaloni udul gîndirii.

Nenorocirea e că, trezindu-se comparați, din prima, cu Shakespeare și cu Dante, Beniuc și Deșliu te-au și crezut.

Iar din anul acela, Deșliu și Beniuc și-au irosit viețile, străduindu-se, cu puterea lor de sugestie, să hipnotizeze pisici. N-au hipnotizat nici o pisică. Ba chiar mai mult, am putea spune citindu-le scrierile de tot hazul, că pisicile i-au hipnotizat pe ei. Dar ăsta nu-i nici un motiv ca să luați țărișoara asta și s-o reprezentați, cum ai zis în Necuprins, voi toți trei...

– Mai bine aș reprezenta-o vreo oră pe mă-ta! șopti Fiorosul aproape cu bunătate, dar de îndată ce se apropie la doar doi pași se și aruncă asupra Dulcelui Doru, sugrumîndu-l și prinzîndu-i într-un clește gulerul stratificat, de marchiz.

– Dacă v-ați struni puțin temperamentele... Dacă m-ați lăsa o secundă să intervin... v-aș putea dezvălui... că aș putea fi singurul pămîntean de pe la noi care-a cutezat să se aventureze pînă în viziunea tinerilor tîlhari optzeciști... răzbătu vocea cărnoasă și molatecă a unui bagaj crem și delicat cunoscut sub numele de Gabi cel Norocos.

Era confecționat dintr-o superbă piele întoarsă. Rezervat și șters, arbora un facies de bagaj înspăimîntat. Purta printre semeni o expresie schimonosită, de necuprinsă durere, contrazisă pe loc de dexteritatea cu care captură trei din cele patru furnici ce i se rătăciseră printre cutele anticlinalelor. De ferocitatea calmă cu care le propulsă în văzduh. Și de rafinamentul cu care, pescuindu-le pe vîrful trandafiriu al limbii, le hăpăi, absorbindu-le pe traseele complicate ale unei digestii necunoscute.

Fiorosul Marcel înmagazina în burdihanul său Politica! (Mărunțită, bineînțeles, în tratate și articole cu aplicabilitate apăsat dîmbovițeană.) Deși, în aparentă contradicție cu proveniența sa, Fiorosul era marxist. El fusese cel despicat în două la aterizarea Satanei. Relu Înmiresmatul tezauriza Religia. (Cu aplecare spre

Ortodoxie.) Dulcele Doru era depozitarul Literaturii. (Și al Artei bucureștene, în general.) Gabi cel Norocos figura ca o bibliotecă a Serviciilor Secrete. Cărora, cu cea mai adîncă discreție, probabil că le și aparținea.

– Dacă m-ați onora un moment cu atenția... reluă cuviincios și, simțind ridicîndu-i-se împrejur o îngrăditură de interes, cu instinctul unui actor profesionist, amînă debutul relatării, distrîndu-se cîteva lungi secunde cu cea de-a patra insectă, înainte de a o clănțăni între dinți și scuipîndu-i apoi emisferele ca pe două coji de sămînță. Și, abia cînd nivelul curiozității atinse înălțimi amețitoare, demară.

– Era... dacă nu-mi joacă vreo festă celula nervoasă, prin vara capricioasă a lui 1982... Într-un scuar umbros și ospitalier... Colț de pămînt susținînd, pe dorsalele sale, atît pavajul din pietre de rîu al Căii Plevnei, cît și imensul imobil, adăpostind Casa de Cultură a Studenților „Grigore Preoteasa“...

– Preoteasa? Asta nu-i tipul despre care s-a considerat că avea un atît de puțin potrivit nume de ministru de Externe, încît s-a considerat apoi că-l avea mai potrivit pentru un individ azvîrlit din avion?

– ...Vîsleam într-o complicată relație de curtenie c-o sarsana ce-și vărsa săptămînal porția de denunțuri la secția a VI-a de Cercetări și Anchete Penale, de pe lîngă Securitatea Statului București. Era o sarsana romanțioasă... Cum a fost încunoștiințată că escaladam treptele, îndreptîndu-mă către ea, îmi iese emoționată înainte, îmi sare înfierbîntată de gît și îmi spune: „Vino cu mine să privim luna din versurile unor tipi care fac probleme Partidului!...“

– Vagoane de Conferințe pe țară încheiate cu rezoluții, excluderi din Partid sau voturi de blam!! Bravo! Dacă vrei să spunem împreună o rugăciune de la coadă spre cap, să te mai liniștești, îmi faci un semn!

– ...Mă remorchează de-o mînecă și ne pitim, c-o pătură în cap, chiar în sala de la etajul întîi unde-și încingea, în fiecare seară de luni, ședințele de Cenaclu, proaspăta intelighenție literară...

Nimerisem la țanc. Fiind cea din urmă reuniune din anul studențesc 1981-1982, lecturile celor doi-trei novici programați

în sistem normal fuseseră suspendate, la bătaie fiind scoase cele 15-20 piese de artilerie grea ale Cenaclului de Luni. Marii capi ai Cenaclului urmau să-și citească unii altora, ochi în ochi, de la egal la egal, fără comentarii critice, tot ceea ce le fusese revelat, mai de preț, în ultimul timp.

Eu și prietena mea așteptam camuflați după niște spaliere, în cîrligele ca de măcelărie în care fuseseră suspendate vrafuri de materiale propagandistice. Planșe cărămizii, ce te somau să făurești politica din agricultură a Partidului ori să lupți pentru pace, panouri dreptunghiulare al căror unic mesaj subtil părea acela de-a ne înștiința cît de tîmpiți fusesem la cap atunci cînd ne angajaserăm în afacerea respectivă. Începuse să picure groaza în mine. Din colțișorul nostru nu puteam întrezări nici o figură. Din colțișorul nostru n-am fi putut scăpa altfel decît cățărîndu-ne pe pereți. Ne-am încordat deci acuitățile auditive și-am așteptat...

– Auzi-l: acuitățile auditive! Vah! Vah! Vah! Și le țineau încordate. Halal de mama care te-a făcut. Ești dat în paștele mă-tii, Norocosule!...

– ...După o vreme, am auzit cam așa: *Rap-Rapatrop-Zdrap-Zdup*! Și am înțeles înfiorați că tinerele bestii poetice urcă scara, taman către aliniamentul pe care tremuram, cu inimioara încreștită în noi...

Apoi am auzit: *Tronc-Hodoronc-Zdranca-Zdronc*! Și am intuit, bineînțeles, că fusese izbită de perete ușa imensă, de stejar, cu două canaturi. Prin breșa căreia, curînd, era de așteptat c-au să se năpustească, pocnindu-și cozile și recitînd întărîtate din lirica personală, marile camasiere ale poeziei optzeciste.

Era de așteptat, însă nu s-a mai deslușit nici un zgomot...

Apoi, dintr-odată, parcă am perceput unul – un zgomot însă nesfîrșit de anemic și neînchipuit de jenant: pîca-pîca!...

Am ciulit din nou urechile.

Zgomotul s-a repetat, nerușinat, penibil și plăpînd: *pîca-pîca*!... Am și chestionat-o revoltat pe prietena mea: „Ai spus ceva?“, încredințat că ceea ce îmi înregistraseră timpanele fusese un mic

zgomot intestinal, emis probabil, din pricina proastei creșteri, chiar de ea.

– Vah! Vah! Vah!

– Catralioane de ace nerupte degeaba, pe cînd te coseau, Norocosule! Secole de măiestrie artistică s-au perindat, fără ca un singur trubadur să-și adune curajul să-și chestioneze iubita dacă a exhibat, sau nu, un mic zgomot intestinal. Ei, uite că tu ai întrebat-o! Și cum a reacționat prietena ta?

– Dînsa, ofuscată, mi-a expediat bareta ei dureroasă în burtă... Eu, îndatoritor, i-am răsucit panglica fermoarului la spate. Mă pregăteam s-o servesc și din upercutul meu la ficat, cînd zgomotul incriminat s-a auzit pentru a treia oară.

De data aceasta, suficient de aproape pentru a-mi da perfect seama că zgomotul era emis chiar de lamentabilii optzeciști, deplasîndu-se păcănind către fotoliile lor de lectură.

De surprindere am uitat să respir. Trupul mi s-a acoperit de crusta și de sudorile reci ale uimirii... Am priceput înmărmurit că o generație care se deplasa într-un asemenea hal nu putea fi suspectată de cel mai firav dram de talent!!

– Că ți-ai și găsit, povestitor al fundului meu, pentru cine să folosești vorba asta: talent! Pentru cine?! Pentru fătălăii de Optzeciști... Păi, proletcultiștii mei, cît sînt de calomniați, erau măcar viguroși ca bărbați. Cînd tropăiau, despicau munții. Cînd băteau pas de defilare, săltau fustele la cucoane în cap. Răcneau un *hei-rup* de te podidea sîngele pe nas...

– Șaizeciștii, admit, unii erau coioși. Dădeau un strănut și fisurau barajul hidrocentralei de la Bicaz... Pe care însă – vah! vah! vah! – tot ei, în nenumărate rînduri, îl slăviseră... De parcă ar fi fost cel puțin Războiul Troiei acest baraj.

– Șaptezeciștii, în schimb, lasă-te păgubaș. Au fost și puțini și bețivi!

– Deh, poate erau ei, vah, și puțini și bețivi... Totuși jetul uriașesc al rinichiului celui mai talentat dintre ei a putut traversa, într-o superbă boltă de peste patruzeci de metri, blatul mesei de la care a fost iscat. Jetul de urină străbătînd terasa de vară a Uniunii Scriitorilor. Zidurile Palatului Monteoru. Spațiile verzi.

Grilajul de fier forjat. Și răzuind, dintr-un singur zvîcnet al teribilului rinichi al uriașului Șaptezecist, un întreg convoi rusesc, rulînd, la ora aceea, pe banda a doua a Căii Victoriei.

...Carambolaj perfect. Sfărîmăturile limuzinelor sovietice au acoperit, mai multe zile, zidurile de peste drum ale Consiliului de Stat al Planificării. Imens scandal diplomatic. Două săptămîni mai tîrziu, autoritățile române înscenează, pentru a-i mai potoli pe ruși, moartea accidentală a năpraznicului poet șaptezecist.

– Pe cînd Optzeciștii – scîrț, te plesnesc! –, prin ce vax de talent se evidențiaseră ei? Prin ce sîngeroase fapte de scris au pătruns tinerele scîrbe în Istoria literară? Că de scris, nu au scris încă nimic. Și nici de pătruns, ca să fim principiali, nu prea pătrunseseră... Șed numai pe șanțul acestei Istorii și îi înjură pe alții mai în vîrstă. Doar pentru că-s de zeci de ori mai talentați și mai patrioți decît ei...

– ...S-a stins treptat rumoarea, își reluă istorisirea Gabi cel Norocos. A încetat păcănitul... Au pălit înjurăturile, ghiorțăiturile, vorbele de clacă, inepțiile... S-au aprins țigările scuturate de *Carpați* fără filtru. S-au aprins și cele dotate cu cîte-un mic filtru dezgustător, de cîlț sau de hîrtie igienică, și numite inept: *Snagov*, *Timiș*, *Litoral*, *Hora*.

În diagonală de noi, o liftă pufăia o mahorcă Lijeros, cu adevărat cubaneză. Din țigările chinezești, anevoios de procurat, norocoșii se alăptau două fumuri. Apoi, le puneau dop, azvîrlindu-le jarul, cu un bobîrnac, în scrumierele manufacturate prin îndoirea repetată a unei foi de hîrtie. Degustările de țigări chinezești se amînau – în extazele lor – pentru săptămînile următoare.

În centrul adunării, în interiorul unei roți ușor bombate, alcătuită din fotolii, se înscăunaseră marile vedete ale Orientului balcanic. Tineri maeștri de a căror frică tremurau deja enciclopediile occidentale informate. Și ale căror două, trei magice volumașe de versuri, driblînd cenzura comunistă, penetraseră prin cele mai prestigioase biblioteci, precum cea a Vaticanului sau a Congresului. Traduși și studiați prin puzderia universităților apusene.

Nerăbdători, marii inițiați își fîșîiau foile. Ardeam de a-i audia în direct pe tinerii magi. Primii dintre ei își și începuseră

lectura cu glasuri scăzute, stăpînite, prevenitoare, din dorința de a nu le provoca sîngerări sau amețeli celor care participau pentru întîia oară la astfel de ședințe.

La picioarele fotoliilor, zece-cinsprezece studente ce și-ar fi tăiat sînul stîng, numai să împartă, o oră, armătura metalică a unui pat de cămin cu somități precum Vișniec, Mareș, Mușina, Bucur, băieți ale căror versuri și le imprimaseră pe tricouri și pe ale căror chiștoace de țigări, după încheierea lecturilor, se încăierau.

În rîndul doi de fotolii, scriitori *consacrați* – Dan Deșliu, Ana Blandiana și Toma George Maiorescu – indivizi căzuți de mult timp în cazanul cu ciorbă al manualelor comuniste și dezrădăcinîndu-se de acolo doar pentru a reprezenta aici – la această ședință de final de „stagiune" – Asociația Scriitorilor București.

Optzeciștii se urniseră să citească. Primul și-a plecat puterea către noi, unul, Traian T. Coșovei, al cărui tată, poet și dînsul, cu prenume identic, glosase cu drăgălășenie despre ceapeuri, recolte disciplinate ce îndeplineau politica Partidului, brigadieri ce țineau în buletine, în loc de pozele iubitelor, pozele batozelor pe care treieraseră. Progenitura, scuturîndu-se de rudimentele muncilor țărănești, scria cu infinit mai mare talent despre pompiște, șurubele, calculatoare, benzinării, parfumerii și orașe. Toate obiecte strălucitoare, înaintea cărora băiatul ăsta se arăta pofticios ca un struț. Versurile sale stîrneau scurte incendii, iar într-un loc sunau cam așa:

„În lumina farurilor
fiecare fereastră e-o Elveție de ceasornice bătînd jumătăți și sferturi de timp.
În lumina farurilor, orașul acesta pare un imens schior înghețat.
Un uriaș țărănoi blocat într-o cabină telefonică conectată la Univers."

Ceea ce era remarcabil spus. Însă, dacă ai fi studiat alternanța diftongilor, triftongilor și-a sunetelor mute, ai fi observat și că nu era nimic magic ascuns sub asta.

Apoi, rînd pe rînd, și-au demonstrat puterile și restul tinerilor maeștri.

Nu mi-au creat chiar impresia posteriorului tău ciuruit de coșuri, Fiorosule. Însă au părut exact ca niște țînci cărora educatoarea le-a împărțit o poezie foarte lungă. Strofele recitate de dînșii semănau între ele pînă la greață. Nici o dezvăluire mediumnică. Nici o sclipire de individualitate. Din toată șandramaua aceea amorfă s-au distins totuși două exemplare mai fistichii.

Primul dintre ele, un individ delicat, subțirel, oacheș, tacitum, păpușesc, cu mișcări țăcănitoare și nevrotice de figurină mecanică, în poemele căruia toate zgîrciurile, bubele, marile defecte și micile izbînzi ale Cenaclului de Luni se regăseau îngroșate.

Cel de-al doilea, fonf, masiv, calamburgiu, tenisman, prahovean, c-o mustață cît vrabia. Nimeni altcineva decît tocmai acela care, din neștiință sau îngîmfare, învîrtind o poezie de-a sa pe deasupra creștetelor, a răscolit deodată, cu sonoritățile ei, toate reumatismele diavolilor celor bătrîni.

Ălora, de surprindere, să crape rînza din ele. Însă tipul, căruia restul junilor magi îi spuneau Nino, a continuat liniștit să citească. S-au dezmorțit atunci din dureri demonii cei mai haliți. Tălpile iadului cele mai crăcite nevenindu-le bine să se decidă dacă să-i ia sau nu în serios îndrăzneala. Nerepezindu-se încă. Unii, mai pățiți, plecîndu-și întîi către noi melcul urechii. Au reverificat grijulii ritmurile, recalculînd totul. Nelăsînd nici un amănunt la întîmplare...

Și, deodată, cînd s-au dumirit că acele invocații, ce li se păruseră că le aud, erau adevărate, sala în care ne aflam s-a pornit să țopăie ca un armăsar, să se zvîrcolească ca o reptilă și să se zgmiaune ca o pisică!!!

Pîrîiașe de pulbere, coborîte din tavan, se înfrățeau pretutindeni cu pungile de gaze. Formate prin toate punctele strategice ale unei clădiri. Împăcată deja, în sinele ei, ca, prin explozie sau prin miracol, să se înalțe pînă la ceruri.

Jocurile distrugerilor, care toate îi priveau și pe subsemnații, păreau făcute.

Iar singura noastră scăpare (a celor sortiți morții, precum și a celor ce, solidarizați printr-un catgut special, rămîneam atîrnați de legile marochinăriei) a fost apariția unui terchea-berchea. A păsit cu ușurință și inconștiență în încăpere, descins tocmai atunci de la Cursurile Facultății lui de Foraj din Ploiești. Era un străin, un ucenic, un ins misterios, nu făcea parte din Cenaclu. A privit cu nepăsare în stînga și-n dreapta, a ochit cu precizie ceea ce imediat vă voi spune. Și, aproape simultan cu calamburgiul, s-a apucat și el (prăvălindu-se insolent pe ultimul rînd de banchete al sălii) să-și îngîne poemele sale inepte, de începător, la urechea cu pieliță dogoritoare a unei necunoscute.

Necunoscuta, arătoasă și apetisantă, să calci în călcîie oricare sacoșă de piață și să te azvîrli către ea.

Dușumelele continuau să fumege, zidăriile zuruiau, învăluindu-ne într-un nor gros de fulgi albi de tencuială. Terchea-berchea, complet detașat, își săltase boturile cafenii ale espadrilelor pe o stinghioară a scaunului din față. Șușotind tot mai nonșalant versuri tot mai pasionale și tot mai greu catalogabile peste nivelul obișnuit al unei Poște a redacției...

În curte, cu mișcări de cîine ud, clădirea se scutura de ultimele ei olane.

Mi-am zis înspăimîntat: „Uite, domnule, la dînșii, ce comoară aleasă de suciți! Nu numai că e adevărat că în România toți sînt poeți. Dar esențial însă e că aici toți o fac în detrimentul construcțiilor!“

Exact în acel moment, ca o teribilă zmucitură de zeppelin, încăperea descrise un nou salt, rămînînd ancorată de structura parterului printr-un singur snop de drugi de fier-beton. Drugii, ai naibii, decălindu-se, pocneau precum grisinele.

Crăpa un drug, se înălța c-o palmă și colosul de zidărie.

Se fisuraseră jumătate, mormanul de cărămizi și betoane era pregătit s-o zbughească spre stratosferă.

– Că rău – vah – ți-o fi stat ție, frumos cum ești, să te plimbi prin stratosferă! C-o mînă să vîslești, încălțat în Casa de Cultură a poporului și c-o mînă să hrănești porumbeii...

– Numai că, în ultima clipă, adulmecînd primejdia, terchea-berchea are o mișcare genială și, intuiția începătorului, înlocuiește poemul... Motolește adică poemul cu care o trombonise pînă atunci pe necunoscută și alege un alt poem, înaintea căruia sala nărăvașă se oprește amețită și își ține respirația. Simțim cu toții cum noului poem i se ondulează marginile din pricina energiei pe care o degajă.

Terchea-berchea, pornind să-l citească, alunecă într-o combinație vrăjită de diftongi, vocale, accente, sunete mute ce se dovedesc, de la primele silabe, formula salvatoare ce oprește expulzarea noastră în stratosferă. Terchea-berchea rostește prima parte a formulei, cu o voce răspicată, concentrată și stăpînită:

„Fac parte din cei douăzeci-treizeci de inși care conduc lumea
Timizi neștiuți disperați
De la posturile lor de comandă cu birourile răsturnate
De pe fundul genții Diavolului printre role de scoci nori și
chitanțe
Ținînd în echilibru fragil limba lumii
Rugîndu-se neîncetat
Ca Dumnezeu să îi treacă între numărul acelora
Pentru care Dumnezeu iartă o cetate...“

Nimic extraordinar din punct de vedere poetic. Dar de la primele sunete, articulațiile sălii se înmoaie ca apa și sala alunecă în genunchi înaintea invocatorului ei. Începînd cu versul doi, încăperea îmblînzită trece printr-o stare de vîscozitate afectivă. Come, cefalee, convulsii ale celor aflați în interiorul ei însoțesc pronunțarea versurilor patru și cinci. Pleznită de rostirea cuvintelor finale, construcția dansează înaintea invocatorului său ca o muiere și îi ciugulește dintre liniile palmei ca o porumbiță.

Cu ochi mijiți, invocatorul o urmărește cîteva clipe, apoi pronunță rar cea de-a doua parte a imprecației:

„...Mi-am tras în rugăciunea mea și mîinile și picioarele
Am ieșit din lume ca și cum m-aș fi smuls dintr-un viol

În care eu îmi revărsam bărbăția și tot eu țineam fata
În care doar trecînd în acea clipă pe stradă
Deveneam pentru a treia oară neîntrerupt vinovat.

M-am săturat să mai mă înghesui în același tramvai cu
poftele mele
Mi-am sprijinit fruntea de geamul răcoros al rugăciunilor mele
Mi-am amintit că: «Oricine va invoca numele lui Dumnezeu
Va fi mîntuit».“

Am invocat numele lui Iehova și-am așteptat...“

Eu – șopti Gabi cel Norocos – arunc neliniștit pătura sub care ne camuflasem.

La cinci metri de mine, totul normal.

La zece metri, un tip care citește, tipe care ascultă, inși ce se foiesc, pregătindu-se de plecare. La cinsprezece metri, priveliște halucinantă. Încremenesc.

Sub acțiunea incantației, jumătatea depărtată a încăperii a fost turtită. Și este cuprinsă într-un asemenea proces de micșorare progresivă, încît ar putea să încapă întîi în ambalajul de carton al unui televizor. Apoi în ambalajul unui aspirator. La sfîrșit, în spațiu îngust al unei cutii de ghete.

În circa un minut, falnica încăpere (în care cu puțin înainte ar fi putut fi garate avioane) a fost presată și transformată într-un cub micuț de cleștar. Cu latura de 12-15 centimetri. Împrăștiindu-și reflexele roșcate, așezat pe tavanul încăperii de dedesupt.

În interiorul cubului, capturate și micșorate, trei duzini de persoane: Maeștrii, poeți obișnuiți, de toată mîna, profesori universitari, turnători, văzduhiști, chibiți, mironosițe, cuconet literar, securiști cu frunți și frizuri minuscule continuă să-și vadă netulburați de îndeletnicirile lor. Ascultînd. Citind. Săgetîndu-și ocheadele. Copiindu-și crîmpeie de vers pentru viitoarele notițe informative. Scobindu-și mucoasele nazale. Agitînd brațe mai subțiri decît piciorușele de bondar. Doi dintre ei, mai slabi de rinichi, ridicîndu-se pentru a căuta toaleta, părăsesc fotoliile și se trezesc blocați

de obstacolul zidurilor transparente. Îi văd cum își presează nasurile de suprafața lor răcoroasă, aruncîndu-și în sus, către noi, cei rămași în afară, privirile lor de regn lepădat.

În exteriorul cubului, necuprinși sub norul lui de cleștar, ne-am regăsit, nediminuați eu, terchea-berchea (adică invocatorul), prietena mea și necunoscuta lui. Prin pereții lipsă – de fapt, doar smulși și comprimați – ai fostei Săli de Cenaclu, zăresc, în exteriorul clădirii, semnele nopții coborîte peste oraș: la optzeci de metri, un pîlc de castani. În planul doi, filtrate de frunzarele lor, zidurile gălbui, monumentale, bătute în ciucuri de zidărie, ale Operei de Stat.

Prin insulițele de verdeață înconjurătoare (conservînd hălci din strălucitorul parc domnesc de manej de odinioară, din și mai străvechea Grădină a Procopoaiei), frecventatorii întîrziați își grăbesc pașii, plecînd de la consultațiile facultăților de Drept sau de Utilaj Tehnologic, instituții ce-și au localurile prin apropiere.

La aceste ore înaintate ale serii, părculețul devenea spațiu de adunare pentru cei mai fioroși beți ai Bucureștiului. Sugativele internaționale. Alcoolиștii emeriți, ce și-ar fi băut și sîngele. Iar, după propriile spuse, „ar fi infectat și penicilina“, repezindu-și de aici incursiunile disperate asupra camerelor de gardă ale Spitalului Municipal, în încercarea lor disperată de a seca orice urmă de alcool pînă și din flaconașele de dezinfectante. Mai de grabă lăsîndu-se împușcați, decît stăviliți din procurarea rațiilor halucinogene.

– Psît, măi Bruță! Bă, fulgere! Pișălăule! Bă hoarcă, bre!... Ia, bunghește-te tu colo' șa!

Lîngă mine, curios să observe la care dintre optzeciștii din cub se ajunsese cu lectura, terchea-berchea își îndoi genunchii. Iar cînd reveni la poziția bipedă, din căușul palmei sale, cubul de chihlibar își împrăștia reflexele roșiatice pretutindeni. Pe trupurile noastre, afară, în stratul de flori, în care în ultimii ani, din pricina foametei și la indicațiile lui Ceaușescu, se cultiva zarzavat. Dar

și în pupilele alcoolișților care, adunîndu-se în părculeț, ar fi putut confunda pîlpîirile cubului cu niscaiva irizări de lichid clătinat.

– Pst, bă jimblă! Mă, Bruță! Cataroiule!... Băi, piele! Ia, belește-ți cepele, mă!... chema prin părculeț, tainic, c-o insistență sîcîitoare, un neica deșirat, pus pe harță, drapat în mijlocul verii într-un raglan putrezit.

Deșiratul tremura din toate încheieturile, din cauza lipsei îndelungate a drogului. Ținînd atașată la persoana sa, c-o sfoară petrecută peste mijlocul raglanului, o sacoșă în care adunase răbdător, peste zi, resturi de sandvișuri, cotoare de măr, eugenii lefterite de prin coșurile de gunoi. Destinate, de cele mai multe ori, să fie pierdute așa, doar de amorul artei.

– Da, bă... Ce e?... Ce e?!... Ți-ai pierdut eugenia? se auzi, de sub un soi de sălaș natural, întocmit din boscheți, trunchiuri de copaci și ciulini, șoapta unui bărbat negricios, la care, într-adevăr, se remarca doar albul ochilor, mirosul și pălăriuța semănînd cu un clop. Plus superioritatea liniștită a celui ce nu scobea, ca alții prin gunoaie, ci trăia din pomenile căpătate prin bisericuțe și cimitire.

– Haide! îl înhață deșiratul pe negricios.

Și înșfăcîndu-i, cu ambele mîini, guma baschetului, îl remorcă, scoțîndu-l pe spate dintre pereții foșnitori ai vizuinii, pe o alee, unde îi eliberă talpa încărcată cu fire de iarbă, pietricele, noroi.

Nu înainte ca, slujindu-se de ea, să-l răsucească pe posesor, cu chipul către clădirea Casei de Cultură.

– Stai, bă, că nu ți le-am mîncat eu, protesta cu veselie negriciosul... Șezi, bă, potolit că nu pun eu gura pe eugeniile tale... Bă, dacă mi-ai șifonat catifeaua, să știi că înțep la tine pînă începe burta a-ți emite bulion... Nu din dușmănie. Ca să aibe mă-ta să presare mirodenie peste sarmale!

– ...Uite! îi arătă înfuriat deșiratul, după ce-i descolăci cracul și i-l trînti pe pojghița de pietriș.

– Ce e, bă?... Unde, bă? se izmeni ălălalt – cu un braț susținîndu-și încă, pe capul tîrît prin glod, clopul – în realitate însă nezărind în nici un fel hardughia, cufundată în întregime în beznă,

minus luminițele roșiatice ale cubului, zimțînd întunericul, din dreptul etajului întîi.

– Uite!... Drojdeală! Pileală! R.D.V.-uri! Acolo crește lanurile de rachiu din drojdie de vin!... Au uitat damigenele învelite în împletituri de răchită... Bate luna în ele. Și băutura dinăuntru, săraca, ne face nouă semn... Cică de ce nu ne suim mai iute la ele și nu le ajutăm ca să le golim?!

Hotărîră, judecînd după cascada de lumini ce se revărsa din burta etajului unu, că, într-adevăr, acolo trebuia să se afle neapărat și îngrozitor de multă băutură.

Din căptușelile țoalelor rufoase produseră fiecare afară cîte un rablament de cuțit. Confecționat din pînză de bomfaier. Ascuțit ca briciul. Și cu care deșiratul tăie sfoara, eliberîndu-se de sacoșa aninată de șold. Piti plasa cu bunătăți sub o grămăjoară de găteje și se îndreptă, jucîndu-și șmecherește șuriul, către curtea interioară a Casei de Cultură studențești.

Negriciosul *chiar* purta haină de catifea.

Și încă una fără asemănare, să dai cu bombardeaua prin tot Bucureștiul.

Cam giorsuită și destrămățică la coate. Însă în poale gătită c-un rînd de ciucuri roșii babani, de mătase, dublați în colțurile pulpanelor cu doi zurgălăi.

Mergea ziua cu ei Bruță prin tramvaie, se uita lumea după el, de parcă și-ar fi sunat pintenii. Se cruceau călătorii. Îi mai și pasau, fascinați, cîte un ban. D-aia i se și spunea lui Bruță „Împăratul“ sau „Fulgerul Negru“. Cînd îl însoțea, deșiratului i se zicea, prin consecință, „Fulgerul Alb“.

Luîndu-se după tovarășul în raglan putrezit, Bruță își eliberă zurgălăii din cele două ace de siguranță, le înfundă limbile cu două căluțe de cîlți și îi adăposti prin buzunar. Mișcîndu-se ca felina. Precaut.

Peste zece secunde, Bruță și prietenul său escaladau, cu bricegele mulate la carîmb, fațada Casei de Cultură a Studenților. Tîrîndu-se pe netezimea și în înălțimea ei, precum doi melci uriași. Pe care n-ai fi avut cum să-i împiedici să răzbată către tezaurele fluide ale etajului întîi.

– Mîncărica-i fudulie... Băutura-i temelie! vărsă nițică înțelepciune cel cu clop, învăluindu-și partenerul într-un nor de stropi fini de salivă.

– Dacă ești damigeană, te descălțăm! Dacă ești sticlă, te desfundăm! Dar dacă ești bidon, te deșurubăm! lătră și primul, deșiratul, cel se numea Chiose.

– Bă Chiose nehalit, dacă punem botul pe ceva pahardit... la banchetul ăsta unde ne-ai adus tu... se înduioșă anticipativ negriciosul. Ca mîine te iau și eu pe la o ciohordoaică de-a mea... Care se cam ține de farmece... (Respirară adînc și icniră). Iar pe noi, cei în toată firea (din delicatețe evită să pronunțe „bețivanii cartierului") ne trimite, dimineața, să-i culegem verzitură, scaiete și pipirig dintre dărîmături... Iar după-masa ne pune să scărpinăm lespezile și să ridicăm pietroaiele... ca să-i găsim gîndăcei...

Cei doi răpănoși se opriră pe o plesnitură de zid și băşiră.

Lui Chiose i se năzări atunci că vede deasupra lui, la un metru, ghemuită pe zid, o mogîldeață cu coarne, care-i făcea semne că celălalt, Bruță, cu zguduiala vorbăriei lui, riscă să le răstoarne în cap damigeana.

– Psît!... Bre Buță, trăiți-ar șăureii! Boangă, la gura ta nu-i mai place să bea?!... Că, dacă nu-i mai place, o s-o punem amîndoi să ne sărute în peleu.

– ...Iar serile, se încăpățînă să-și continue istorioara cel cu clop, iar serile, băi, Chiose nehalitule, pentru fiecare zece gîndăcei înșiruiți și numărați în bucătărioară... îți toarnă fermecătoarea! Într-o cană de tablă... Țuică... Vișinată, frecție galenică, rachiu ori... din care nenorocire vrei tu...

Cel în raglan se opri ultragiat pe zid.

Dacă era adevărat, devenea extrem de nedrept, ca tot boul ăsta să primească, pe de-a moaca, ceea ce el obținea numai după ce-și scuipa din bojoci.

– Pe muianul tău de dentist, boangă Bruță... că-ți toarnă ție fermecătoarea galenică, de-a moaca... Numai ca să-i împrăștii... prin domiciliu, cu muște, rahați, scîrboșenii și șobolani?!... Adică, ea nu poate să-și arunce singură, prin casă, cu șobolanii?!...

Negriciosul scuipă într-o parte și, opintindu-se pe beton, îi răspunse de parcă ar turuit dintr-un pliant....

– ...Nu, că șobolani nu primește decît: *Unu*: dacă trag la cîntar mai mult de 800 grame... *Doi*: dacă prezintă dovadă că s-au bucurat de-o sănătate perfectă... Și *Trei*: dacă nu există îndoială c-au mierlit-o în timp ce erau călcați de tren...

P-ăștia borșiți cu căruțe ori basculante – continuă el – nu-i primește pe motive că n-ar fi îndeajuns de înfiorători... Cîți gudulani n-am cunoscut numai eu, care, în timp ce-și neglijeau sănătatea, legîndu-și șobolanii la calea ferată, apărea acceleratele și le tăia mîini și picioare, de-a valma, parcă cu forfecuța...

Iar... de trimis la gîndăcei, ciohodoaica nu te trimite, nicicînd, să-i culegi, pînă nu-ți dă la mînă și *fișa*. N-arată cum scrie la pază. Nu *corespunde* precis atîtea antene, cum zice lighioana la *dipționar*... Nici nu se merită să-ți mai spurci vastul pe ei. Nu-i culegi...

Dar dacă, să zicem, e sezon de gîndăcei... I-ai geandit pe toți... Ai pus și specia pe ei. Iar seara, îți pică și cana aia vișinie la plată... În clipa aia te simți de parcă ai fi deja cu băutura în dobitoc!!

– Vrei să zici că te simțeai gata machit, doar c-o geandeai pe a vișinie?! Păi, parcă mi se părea mie că se plîngea mă-ta, cînd o luam la făcăleț, cît de cu scamele ești în sînge... Cum naiba să fie o cană goală așa de... *frumoasă*?

Căutînd să-i cîrmească prietenește una, negriciosul fu gata să-și desfacă ventuzele palmelor și genunchilor lipite de fațadă și să se prăbușească în gol. Dar nu-i cîrmi și nici nu căzu. În hăul șanțului de la baza clădirii, i se răsturnă numai clopul.

Descoperindu-se, de sub calota clopului îi răsări (adulmecînd nemișcat din mijlocul plantației firelor îmbîcsite de păr și semănînd cu o creastă pitică) un șoricel împăiat.

Rozătorul împăiat din moțul capului era gri-vioriu. Afișa un aer stingher. Șobolanul ciudat îi stătea fixat pe creștet c-o bentiță, ce i se petrecea negriciosului peste fălci și i se înnoda sub bărbie.

Spurcatul de negricios urca și-l bodogănea.

– Cum să spui, bre, despre niște căni că-s frumoase? Ce, sînt ele fermoare de geacă?!

– Poate că sînt, răspunse înciudat cel în raglan, nervos că-și deschisese sufletul unui idiot.

– Nu sînt, bă, îl execută tacticos celălalt. Nu sînt. Și nu sînt pentru că ești prost... Ai tu habar ce e aia o cană?

– ...

– Păi, o cană nu-i altceva decît locul unde se odihnește, după ce s-a trudit, băutura. Și cu cît are mai mult loc să se odihnească, cu atît încape mai multă drojdeală în cană... Iar pentru că a vișinie – cana, boule! – are pe tot fundul smalțul sărit, obligat încape în ea, cu un deget, mai multă drojdeală...

– ...

– Că n-ai vrea tu să fie aici a vișinie!... Care să dea pe-afară de frecțioară. Și care să-ți zică: „Bruță, astăzi hai să ne facem *albiniști*! Lasă-mă pentru ca să-ți sui la dobitoc“.

Adică la creirul mic.

Avansau și ei de-a lungul parterului înalt, angajîndu-se cînd în escaladarea unor surplombe pitice, cînd gîfîind îndîrjiți. Le hîrîia saliva pe gîtlej, ca boaba de nisip pe hîrtie.

– Bruță...

– Hep!

– Ciohordoaica ta e dilie?

Din spirala descrisă de șobolanul vioriu, fosforescent, se putea deduce că negriciosul pusese brusc frînă pe zid și-și scărpina de zor rufăria.

– ...Habar n-am. Ție ți se pare dilie?

– Îhî.

– Păi... Dacă ar fi fost și dilie, nu ne-ar mai fi desfermecat ea... Pentru că ea ne-a desfermecat, cînd a fost atunci de ne-a fermecat Omoroaica...

Lîngă mine – își modulă tulburat îndelungata relatare Gabi cel Norocos – la fostul etaj întîi, necunoscuta adăposti cubul de chihlimbar într-unul din buzunare. Paradoxal, filtrul măsliniu al buzunarului, în loc să-i domolească cubului pîlpîirea, nu făcu decît să-i stingă, aceluiași cub, nuanța atotînvăluitoare de coniac revărsat.

Dintr-o dată, pielea de căprioară de pe trupul meu – mărturisi, schimonosindu-se, Gabi – se schimbă într-una din coniac. Chipul lui terchea-berchea se îmbăie într-o lumină de coniac. Praful de pe obiecte, linia castanilor, carcasa de gîndac putrezit a Operei, luna, toate deveniră pahărele de coniac. Chiar și aerul părea saturat c-o suspensie de picături de coniac. Senzație aţîţătoare ce împros-pătase bateriile alcoolișților de dedesubt, făcîndu-i să lopăteze tot mai vîrtos și să boncăluiască tot mai înfrigurați pe zid!...

Pentru a face din escaladare o activitate cît mai instructivă, deșiratul mîrîi nervos.

– Cine-i Omoroaica aia? Vreo drojdieră?

– Hă! Cum te-ai bunghit că-i nume de gudulancă, cum ai pus botul!... Nu, bă, e o vrăjitoare, dintr-un cartier vecin, care ne poartă sîmbetele ăstora de la noi din cartier... Cică de ce la noi în cartier se găsesc tacîmuri cu mai multe gheare, cozile-s mai scurte și, la noi, în cartier, factorii poștali e mai coioși, că aduc pensia cu două zile înainte de dată, iar la ea în cartier, nu.

Stă Omoroaica în fereastră (că are muian reglementar de bunicuță suavă), dă din andrea (nu crez să-i iasă altceva decît plovere cu cocoașă) și nu face decît să trimită asupra noastră, a ăstora de la noi din cartier, o căruță de boli și de blesteme: fălca-riță, vînt sec, ducă-se pe pustii, brîncă, boala copiilor, ceas rău, bube dulci, luat de vînt, mîncărime la inimă sau înnecăciune, de-ți vine tîrșă și să te mai plimbi pe propriile grisine. Unii din noi cică și-au trîntit chiar niște magazioare, cu vacă, porc, orătănii, direct în cimitir.

Cică din moment ce tot sîntem deja așa bolnavi, să facem măcar economie de pingele, cînd o fi să mergem pînă acolo, în prăpădenia de cimitir. Unii, deja, acolo își citea ziarele, acolo ăștia de la noi din cartier își halea bulinele, încălzea ventuze și-și cufun-dau labele grisinelor în niște ligheane cu pămînt clocotind de rîme, cum fac ăi de vor să-și obișnuiască țurloaiele cu apa fierbinte.

Într-un cuvînt, Omoroaica ne schimbase cartierul în iadul și raiul de pe pămînt – piţigăie glasul Gabi cel Norocos pentru a sugera că, filozofînd, Bruță-negriciosul se încordase, izbutind

să-și lase bala sa de melc asupra unei noi bulbucături de pe fațadă... Zic și raiul fiindcă, într-un colț al cimitirului, se pripășiseră și niște țigănci murătorese, specialiste la îndeplinirea la ultimele dorințe, cu tămîie, lumînări, mititei, murături și damigenele de cocîrț.

Murătoresele însă, după nițică vreme, au fost alungate de dubele de gabori. Dubele de milițienești, primind ordin de la Comitetul Central să nu lase palmă de sol al patriei necultivat, aterizaseră, într-o sîmbătă dimineața, la muncă voluntară, în cimitir, întrecîndu-se să infecteze mormintele cu răsadurile lor de varză, castravete, ardei iute și păstîrnac. Bă, belitorule de eugenii, dormi?!

– Nu dorm, hoarcă. Ține-mi scara... Dă-i în gîții mă-sii de milițieni!... Ce le trebuia lor castraveți?!...

Cei doi își apăsară tenișii pe antablament, adică asupra brîului ornamental de piatră, încadrînd, la partea superioară, ferestrele parterului. Deși mai neguros și încruntat, deșiratul se răzgîndi și își plie șalele, încărcîndu-i el celui cu creastă de șobolan laba piciorului între palmele împletite, ghemuindu-se ca un resort înaintea lui, catapultîndu-l pe celălalt, pe fațadă, către etaj. Curînd îl urmă pe zid, ca o omidă.

– Păi, să nu dormi. Că acuși vine partea principală de la îmbîrligătura drăcească, se rebrânșă Bruță la povestire... Omoroaichii nu-i ajungea că ne scotea cele mai bune bucățele din supă. Hoașcă delicată, babetei i-ar fi dat inima ghies să ne vadă alergînd nițel și-n echipamentele de parastas...

Așa că, într-o joi dimineața, drept pedeapsă, toată suflarea de la pruncul de țîță la ultima centenară, toți cei ce primise vreodată mutația la noi, în cartier, ne-am trezit cu cîte-o scîndurică (de vreo doi metri pe 30 centimetri), lipită de-a curmezișul pieptului.

Un metru jumătate de aschie la stînga și-un metru în dreapta.

Am rămas interziși.

De la 9 jumătate, toți locuitorii cartierului arătam ca niște aeroplane putrezite, numai că nu zburam. Trecea cățelul pe lîngă noi și ne-ar fi pișat doar ridicîndu-și piciorul. Semănam juma cu niște garduri, juma cu niște copaci... Nu puteai nici să-ți rînjești fizicul pe trotuar, nici să te mîrțologești cu tramvaiul. Te citeau cu toții, care te vedeau, din care cartier provii...

– Oho, se mai înseninã deșiratul. Dacă tot te-ai trezit cu grădina aia de vară... și restaurantul pe piept, de ce n-oi fi rămas, tu, Pișălăule, nemișcat?! Să treacă proștii și să-și uite sticlele, pe jumătate pline, pe tine?!

– ...De abia după două zile – continuă cel cu șobolanul pe cap, folosindu-se, pentru a se apropia de noi, de fiecare crevasă, spintecătură sau teșitură din zid, își înghiți un mic sughiț de dezgust Gabi cel Norocos. S-a pornit să se scurgă înapoi, în cartier, toată crema cumetrilor... Care de pe unde se înțepeniseră. Prin itebeuri, troleibuze, cîrciumioare... șanțuri, ateliere, pișoare, băcănii... beciuri de miliție (unde-i deznodaseră din cafteli plutonierii, să declare de pe care șantiere speriaseră cheresteaua). Din cimitire, unde îi podidiseră cu săpăligele groparii. Oamenii cimitirelor ducînd lupte de vorbe cu ei să se lase din nou îngropați, fiindcă, bughindu-i cum se fîțîiau cu coșciugele pe ei, îi luaseră drept niște căcăcioase de stafii care încurca circulația...

– Bruță... Hep!... Dar nu putea să le taie?

– Ce, moșule?...

– Să le taie direct. Rafturile, rumegușul... Hîrști, pînza de bomfaier. Harști, fierăstrăul!... Sau vărsa gaz de la lampă direct pe ele și le punea foc.

– Nu, că nu se putea să reziști. Nimeni nu rezista... Zi-i drept, tu ți-ai tăia singur coaiele?

– Nu crez. Nu... Sigur că nu.

– Păi, asta-i politica pe care a mers și Omoroaica. Că nu ți le-ai tăia... și că nici noi nu ni le-am ciopîrți, de durere, scîndurile alea, pe care ni le montase de-a curmezișul...

D-aia a întins Omoroaica peste rafturi și cîte-o pojghiță de carne, care să te sece la ficați, numai să fi încercat să-ți storci vreun coș de pe ea.

Așa că ne-am lăsat scîndurelele pe piept în plata lui Dumnezeu.

Ne-am culcat fiecare pe bucățica lui de trotuar. Prin domicilii nici pomeneală să ne mai pripășim. Ne văicăream și-o frigeam înainte cu bolitul...

Într-a treia zi, arătam așa de scheleticiți, ca și cum tot cartierul s-ar mai fi ținut într-o singură străduță. Plecaseră păsările alea care ciripeau, cumsecadele. Apăruseră altele, hotărîte după cadavre, ce parcă în viața lor nu făcuseră decît să sudeze, într-atît aveau ochii de înveninați și înroșiți... Iar singurul lor divertisment era să se învîrtă, ca ventilatorul, deasupra noastră.

Faza cu ventilatorul a mai înmuiat inima fermecătoarei noastre din cartier, ofticînd-o că-și vîra altcineva nasul pe la cotețele ei. Iar cînd s-a auzit și că Lupeș Z. Cornel, un alcoolist de pe la noi din cartier, ce drojdea de obicei pîn' și pastele de dinți ale nepoților, amestecîndu-le în apă, ajunsese de-și spărsese singur, de disperare, sticla de rachiu de drojdie de ciment, s-a chitit fermecătoarea, pe care o cheamă Nicolici C. Maria, că fusese împins cartierul la capătul puterilor. Și ne-a convocat pe toți ca să ne strîngem noaptea, pe la 11 jumătate fix, în toată lungimea străzii Stoian Militaru, că acolo o să iasă și o să ne vindece ea...

Zis și făcut. Încă de pe la șapte jumătate tropăiau deja pe Militaru Stoian toți odioșii. Parcă ne candriserăm. Țipam. Orăcăiam. Ne păcăneam între noi catafalcurile.

Trăgeam clopotele unor ucenice de-ale fermecătoarei, care, în zile normale, ne slobozeau la trăscău, dar acum fuseseră dresate să păstreze ordinea în *convoi*, să-i curenteze pe zvăpăiați și, la un semnal al ciohordoaicei, să ne mîne cu forța printre *cele două focuri vii*.

Pentru că, în trecătoarea dintre casele lui Jubilău și cele ale lui Spasmatu, fermecătoarea aprinsese cele două focuri vii, iscate nu cu scînteie cordită de la chibrit sau brichetă. Ci cu scînteie sfîntă, slobozită de la cremene și de la iască. Și asmuțite – flăcările – pînă la bucile norilor de către un sobar de copii morți.

...Și pe cînd încă ne chiombeam noi, sugîndu-ne cariile, bate el miezul nopții, drăguțul!...

La început bate el... dar nu se întîmplă nimic, fiindcă, cică-se, nu *manifestasem* destulă credință... (Sanchi, nu manifestasem, dar fermecătoarei îi venise sifon pe boarfele de paradă în care se îmbrăcase. Cică fusta a verde nu se asorta cu pistruii și cu părul ei roșu. S-a dus acasă și-a tirat rochia a roșie pe hoit și, deodată,

ni s-a întărit și nouă credința)... Vrei să pui mîna s-o simți cît e de întărită?

– Suge-o-n taină, păgubosule...

– A doua oară cînd s-a bătut din nou miezul nopții, s-a așternut liniște și ne-au ieșit ochii din cap, ca la melc. S-a produs fenomene de se încrețea, de spaimă, pielea pe tine. Crăcile zarzărilor a prins a se clătina ca niște paparude.

Prin ogrăzi, după uluci, s-a prins a se foi arătări cu coarne și furci, ce semănau cu niște draci mîzgăliți.

Iar cînd s-a mai apucat de răcnit și chiohordoaica... Că de răcnit, musai cică să răcnească... a înghețat parcă și bălegarul din noi... Iar multora, mai subțirei și delicați la temperament, ni s-a bosumflat pe loc pînă și operația de apendicită...

– A dracului de puteri ce-o fi putut revărsa spurcăciunea, nehalitule! Că eu te știam că porți în pantaloni o operație veselă și sănătoasă! cotcodăci cel în raglan, atîrnîndu-se, în sfîrșit, cu cracul său de neam prost, de fîșia unde fusese, cu puțin înainte, tocăria și pervazul etajului întîi.

De acolo, luîndu-și avînt, încălecă întîi el, deșiratul, pe acel brîu și inspectă, printre gene, întunericul din interior, grețos și ostil.

(Noi, între timp, avîndu-l în frunte pe terchea-berchea și protejîndu-le la mijloc pe fete – mărturisi cu modestie gestul lor bărbătesc Gabi cel Norocos – ne înfundam tot mai adînc în străfundurile etajului întîi, semănînd tot mai descurajant cu o grotă...)

Depășisem rămășițele cabinetelor de limbi străine, foto, materialism-dialectic, istoria mișcării muncitorești, mărșăluind printre ruinele sediului, parcă dinamitat, al revistei studențești „Convingeri Comuniste“, conduse, pe atunci, de către un ins controversabil, Paul Nancă. Domolisem aproape complet convulsiile luminoase ale cubului de cleștar, ambalîndu-l într-un șal de mătase, pe care și-l vîrîse apoi necunoscuta în buzunar.

În două secunde, în dreptul deschizăturii fostului pervaz, se ivi și spinarea viorie a rozătorului împăiat. Întîiul bețivan sărise deja în interior și se deplasa, cu subtilități de pisică, pe trei sferturi înrăită de sete, pe cimentul denivelat.

– ...Înghețase bălegarul în noi – vorbi din nou Bruță – cînd s-au aprins focurile alea vii... Așteptînd să-nceapă șusta, mi-am aprins o nasoală, dar o ucenică mi-a cîrmit una peste ea, de-a zburat sărmana țigărușă vreo zece minute, îngeraș alb prin preajma noastră. Strigîndu-ne mîrlănii – țigăruța, Chiose viermănos – dar și aducîndu-ne veste că, în față, slugoaicele fermecătoarei ordonaseră încolonarea și vîrîseră deja primele familii cartieriste între mestecătoarele vîlvătăilor...

Ne aliniază și pe noi gudulancele și pornim.

Cu cît pinacotam mai tare din fizic, cu atît se încrețea și pielea mai de găină pe noi.

La vreo două case de pîrjol, numai ce încep, cu glasuri necordite de muiere, cu vorbe omenești, scîndurelele de pe noi să se milogească de subsemnații. Drăcuindu-se că or face orice vor vrea mușchii noștri, numai să nu le vîrîm în flăcări. Și să le scoatem din atentat.

„Bă, dacă tot tînjiți să ne fiți utile și dulci, ia luați-o voi în gură de Mălineanu“, ne-am supărat și noi pe paparudele forestiere, întrucît, cu cît înaintam mai dihai, cu atît se zvîrcoleau ca niște cozi de șarpe și scîndurelele.

Am ajuns în față, la focuri, de abia pe la două noaptea, într-o linie de cinci bandiți: eu, Cordaci, Marafete, Cîrpeală și Geamu.

O ucenică ne-a scrijelit cu o șindrea cruciulițe pe piept. Alta, crăcănată, ne-a împroșcat, dintr-o tufă de busuioc, cu o vadră de apă sfințită.

Ne-am încordat fizicul și ne-am mijit felinarele. S-a auzit din nou un răcnet, numele ne fuseseră strigate, ne-au împins din spate, am închis binoclurile și-am sărit printre focurile vii.

Iar de cum ne-am apăsat ștampila pingelii între vîlvătăi, minune! o dată și scîndurelele Omoroacei s-au desfăcut de pe noi, ca o coajă de bubă. S-au prăvălit la pămînt cu un zgomot mai al naibii decît al unei basculante ce descarcă o tonă de tablă și ne-am trezit mai netezi și mai curați decît un cur de copil...

...Dar coropișnițe, viermișori, gîndăcei, nu pentru că ar fi ea candrie – tot turuia fără să știm de ce Bruță – ne trimite fermecătoarea, de atîta amar de ani, să-i procurăm... comentă Gabi cel Norocos.

Pe întortocheatul canal format din holuri și cămăruțe al etajului întîi, se strecura, nepierzîndu-ne o secundă, parcă teleghidată, șoapta lipicioasă a negriciosului. După ce el și deșiratul cotrobăiră după noi în boxa generatorului electric, mai cumsecade izolată fonic și, într-adevăr, vreme de două, trei minute, nu-i mai auzirăm.

– Dar poate că vă pune să-i *procurați* bre, Bruță... Doar ca să prindă motive cum să vă trăznească și ea cu măciuca ei de cocîrț... Sînt văduvoaice care urăsc să se drojdească singure. Și atunci te momesc, sub diferite trucaje, în bucătărioarele lor, să vă izbiți în măciucile de cocîrț. Dar se fîstîcesc să ți-o mărturisească corect... E stînjenite... Te iau pe departe. Cică: „Te-am visat aseară cum alergam de mînă prin lanurile de mătasea broaștei". Sau: „Mă înnebunesc după felul în care mi-i culegi pe licurici".

– Ce licurici, bă?

– Licurici adevărați, cărăbuși, bîzdîgănii. Tot un drac. Astea stînjenite. Care zice: „Mă înnebunesc după felul în care mi-i culegi pe cărăbuși"...

– Există cărăbuși și cărăbuși... Sînt întîi droaia de ăia *neva-loroși*... Mici, pociți, tăciunoși, umblă tot timpul de parcă ar avea fața posomorîtă. Pe carapace o frig cu două șiruri de pete gălbui. Pe lîngă carapace habar n-au de nici o antenă. Nici nu merită să-ți amărești genoflexiunea pe ei. I-apeși cu latul gumei și ei pocnesc ca un bec...

Apoi vin la rînd ăia *indiferenții*. Din care trebuie să aduni un castron, doar să te lase vreo ucenică să miroși dopul de la o sticloanță... Mi-e și indiferent să-ți povestesc despre ei. O sută de mii de *indiferenți* fac de-abia cît un piciorus de la *ăia cu nestemată*.

Cărăbușii cu nestemată sînt tot ce-a fătat natura mai doxat, ca să poți să-ți produci băutură pe ei. Balii, aproape cît degetul mare, țipluiți (adică parcă vîrîți întregi într-o țiplă), au pe burtă o bosumflătură de fosfor, care, cînd stingi lumina, strălucește de parcă pe perete a început filmul. Ori îți dă cu frison, de parcă ar fi o brichetă și-ai muri de nevoie să-ți aprinzi nasoala de la ea.

Pentru unul din ăștia *nestemații* poți să capeți la băutură, de să îmbeți o stradă întreagă. Ai găbjit o pereche, poți să abțiguiești

un oraș. Și aleargă în limbă la tine pînă și șeful statului Guadelupa, se aruncă pe stomac înaintea ta și te ia cu miloaga: „Vinde-ni-i nouă, tovarășe Bruță. Avem noi două fete de împărat care ar vrea să se căsătorească cu ei".

Deșiratului, de surpriză, cît pe ce să-i cadă carcasa tabloului electric pe buba picioarelor.

– Cum, hoarcă, să se căsătorească tîrfele din Guadelupa cu doi gîndaci? Ce-ar cîștiga?

Oprindu-se din șontocăit, negriciosul vîrî două unghii sub pîntecul șobolanului și se scărpină elegant. Codița mortăciunii se învîrti de două ori pe loc. Apoi se balansă de trei ori către stînga și de patru ori către dreapta.

– Bă Chiose abstinent, nu-l știi și pe sărmanu' domn profesor Iacovachi... de stă pe scară cu Nușa, care, tot așa, a pus botul să priceapă la stricăciunile muierești?!... S-a gîndit el, încontinuu, zi și noapte, numai la ce le face pe muieri să se comporte așa cum se poartă. Iar acuma, după două săptămîni, vorbește singur la bec. Iar singura *concluzie* la care a ajuns e că pleacă, în fiecare dimineață, cu găletușă și hîrtie igenică, să șteargă toate statuile Bucureștiului la cur. Păi nu pe motiv că i-a mîncat întrebările despre femei mințile?!

Păi, ce să-nțelegi tu la niște muieri?!

Astea sînt născute direct bete. Și, în plus, sînt în lipsă și cu niște piese. Că mereu ia natura de la ele și bagă de la ele, în burtă, la cîte-un țînc. N-ai văzut ce sunet de bidon gol scot, cînd te întorci de dimineață acasă și le găsești, tot pe ele, bocite și îmbufnate. Fără vreun chef să-ți încălzească cea mai mică bucățică de ciorbă. De trebuie să-ți încerci vastul pe ele și să le grăbești avîntul cu vreo cîțiva pumni?!

Așa și cu fetele de împărați.

S-ar fi căsătorit ele cu doi cărăbuși, probabil ca să le strălumineze ăia fofoloancele, ca pe niște vitrine. Și să crape de necaz alălalte fete de împărat care n-a întîlnit în viața lor cărăbuși.

Dar eu crez că nu se meritä, să strici vreun *cărăbuș cu nestemate*, pentru nici o coardă de împărat... Mai bine, dacă l-ai găsit, urci pe Stoian Militaru, faci la stînga, suni la numărul 245...

– La ce număr zici că-i *livrezi?*...

– Taci că-ți spun. La 245... O poartă cît o hulubărie. C-o cîrcă de fier forjat descărcată pe ea. Oblonită numai în tablă neagră... Cam deșelată.

– Unde-i tirată soneria?

– La ce-ți trebuie sonerie?! Cum te apropii de vizetă, cum și alea dinăuntru te presimt imediat. Te spală într-o privire, îți trage vreo ucenică zăvorul, iar tu-i decartezi punga cu mortăciuni...

– După aia, ele îmi cardesc frecția...

– Încă nu. Că întîi îți înnumără încărcăturile. Ți le gîdilă. Ți le măsoară... Le ridică în lumină să privească dacă nu cumva le-ai adus *cu părul în ochi*... Adică dacă nu le-ai montat piciorușe, antene, cleștișori de la alte mortăciuni.

Iar cînd constată că le stă elegant cu zoologia... ție-ți răstoarnă salariul într-o sticloanță pentru acasă (nici nu te cunosc, cum să se apuce, bă, să se drojdească cu tine?!), iar pe coropișnițele ce le-ai adus – le trebuie, hoarcă – le fierb și le toacă în chichița șopronului, unde și-a înjghebat fermecătoarea o făbricuță de conserve...

Mișcîndu-se cu îndemînare în beznă și părîndu-i-se că-și re-perase dușmanii, deșiratului i se zburli părul de pe spinare și trase, c-o mișcare scurtă, decojind husa de pe un morman de cărți.

Sărind în dreapta ca un popîndău speriat, seceră prin exterior o vitrină orizontală, dintr-acelea în interiorul cărora se expuneau *Operele* tovarășului Nicolae Ceaușescu, la intrarea în casele de cultură și în școli. Hărmălaie inutilă. Damigenele sau dușmanii nu erau nici aici. Pentru a nu-i îngrozi definitiv și a-i face s-o tulească cu damigenele la vedere prin incinta clădirii, deșiratul „o fripse cu trucaje de Buftea". Căută să le aținească vigilența. Adică se prefăcu că participă și el, cu însuflețire, la discuție, vorbind iute și mișcîndu-și amețitor colacii buzelor, parcă ar fi melițat.

– Psît, bre piele! Bă, Bruță! Mă tot întreb, cataroiule... De ce i-o fărîmița ciohordoaica pe scîrbele de cărăbuși?! Și, dacă îi mărunțește la ea printre crăticioarele cu rîntașuri, cărnuri, oțeturi de la conserve, din făbricuța de care spui tu?!... Nu i-o fi ei tîrșă

să ia de la ei scame sau bubă în gît? N-o înspăimînta-o șacramentul?... Ce le-o crede ea pe gîndăcioaicele sau lipitorile pe care le fierbe ea cu atîta sîrg?! Gogoșari?!... Nu mă pot bunghi. Dilește-mi tu!...

– ...Iar după ce ți-a căptușit sticloanța cu cocîrț, o întinse tacticos Bruță, Fulgerul Negru. Ți-a umplut-o... Și te-a amenințat că, dacă, pînă mîine, te mai prinde prin zonă, îți încurcă și vreo cîteva vene de sînge din hoit, ucenica se întoarce împăcată în făbricuța lor... Acolo, în făbricuța lor de conserve, găsești, îmbălsămată și împăiată, toată gîndăcimea care și-a plimbat vreodată carapacele pe sub pietrele de la noi din cartier.

Bă, unde întorci ochii numai gîndaci!... Gîndaci pe clanța de la ușă, gîndaci în jurul prețului pe care te ștergi, la intrare, gîndaci pe dușumea, prin dulăpioare, cufundați în niște copăi balii, de spălat rufe, clocotind pe aragaze, și gîndaci pe pereți. Cel puțin ăștia de pe pereți par cei mai înverșunați, rînduiți cum sînt, ca la expoziție, în șiruri lungi de bătălie și purtînd fiecare agățat de gît cîte un cartonaș, cît eticheta de bere, în care e povestită toată viața lor. Și uitîndu-se, parcă *expre*, cu ochi fioroși, după tine, prin oricare colț al șopronului te-ai muta.

Nu-ți mai zic. Nici măcar prin crăticioare nu dibuiești cărnuri, sosuri, rîntașuri, de care zici tu, ci bineînțeles, bă, tot gîndaci. Nici măcar crăticioare cumsecade pentru haleala obișnuită nu-s. Dai din cot și poți trînti pe jos doar acvarii pentru mormoloci, străchini cu pămînt, mai negru decît crema de ghete, pentru rîme, căldărușe în care se aruncă o găină vie, iar peste ea, ca s-o ție tînără și fragedă, se presară și cîte o provizie de lipitori.

Pentru că – vezi tu, Chiose viermănos – asta e marea șustă îmbîrligătoare a vrăjitoarei de la noi, din cartier: șapte luni pe an ne aleargă să-i procurăm cărăbușime și verzituri. O lună se încuie să-și mestereasc rețetele saramurilor. Și o altă lună să împingă muntele de scîrboșenii în cele vreo sută și ceva de borcane de murături în care le căpăcește...

Fiindcă zice că, neapărat, iarna e aspră. Și orice stăpînitoare de duhuri trebuie să fie oricînd pregătită, la cînd vrea momentul ei, să prepare din scîrboșeniile adunate, vreo ciorbiță de farmece,

un sufleu de cîrtiță ori o cît de mică musaca de șopîrlă. Garnisită cu furnici zburătoare. Întețită cu unsoare de bicicletă. De să-ți sară și tic-tacul din piept și să vorbești dintr-o dată în toate bolile pămîntului...

Că d-aia s-o fi apucat și ea apoi de-a ciuruit toate pavajele și spinarea străduțelor...

– ...Bre, păi atunci pe lîngă ce halește ea, ce șmenuiesc eu de prin gunoaie e curată mîncare de restaurant!... Cum să-și pună ea, bre, dihania, bunătate de gingie, pe unsoarea de la bicicletă?!... Nu ți-am parlit că e candrie?!... Dar dacă nu-i nici prea defunctă – tropăi lunganul, mergînd în echilibru pe cantul unor fișete metalice, verzui, răsturnate și întinzîndu-și, ca pe o rufă, pe mutră zîmbetul lubric – și n-are nici vreo față prea tamponată, poți să-i zici, din partea lui moa, să treacă... Ca s-o las să mă muște o dată de eugenie... Zi-i vrăjitoarei că, pentru ea, țin eu mereu eugenia încălzită...

– Cît n-am scurmat eu, bă, la șanțurile Nicoloaicei... de mi-am făcut palmele purulente de la tîrnăcop și lopată... de mi-am ferfeliț și frumusețe de fluiere ale picioarelor, ca să nu mă doară pe mine în coclender de eugenia ta!...

...Bă, pe noi ăștia, ai ei, de la noi din cartier, ne-a scos într-o dimineață, nașparlia, ca naziștii, la robotă forțată... Pe unii ne momise că cică să-i tămăduim canalizarea... Mie-mi zisese, ademenindu-mă, cică: „Haide să croim pisica pe spate, că nu știu ce-a înfulecat și stă acuma să crape, săraca!“

Dar cînd ne-a văzut între lopeți, zice: „Hoopa, se schimbă tărășenia! Dacă pînă mîine nu-mi deschideți și-mi închideți șantierul, și dacă nu-mi săpați, de aici pînă aici, dă benga în voi!“

Pînă am reușit noi să dăm cu sasul și s-o tulim, o după-masă întreagă am șmotruit ca electrocutații și-am săpat niște șanțuri, de putea să se plimbe metroul prin ele și să intri în ele pîn' la perciuni...

După ce-am scăpat noi de acolo, a angajat niște gudulani maramureșeni, oameni rîioși la muncă, care-n două mișcări au desfundat străduțele, au fleorțăit ogrăzile, au șubrezit fundațiile și i-au înconjurat vrăjitoarei gospodăria cu trei seturi de tranșee...

Cataroiul deșirat nu mai rezistă.

– Psît... Slobozi-ne-am în interesul șanțurilor ei, hoarcă!... Dar poate unde te gîndești că s-or fi topit damigenele alea, boangă Bruță?

– ...Între tranșee au deschis niște podețe. Înăuntrul tranșeelor i-a pus fermecătoarea de au îngropat, tot din doi în doi metri, camioane cu turtoaie de farmece, cît căpățînile de verze. Vinețiii, drămuite cu otravă de viperă, slănină de înecat, scîrboșenii murate, tăvălite prin făină să nu se deschege...

...Călca inamicul de care se ferește Nicoloaica și pentru care și-a scobit șanțurile pe vreun turtoi. O dată îi despica și puterea turtoiului, ăluia, de sus pînă jos, pielea burții ca pe-o surcică... Dădea inamicul răpus ochii peste cap. Nu-l ierta nici așa. O dată îi vîrau și cîinii boturile, prin crăpătura pieptului, și-i musecau inamicului inima... Atîta timp cît îi era inimii încă vălătucul cărnii fierbinte și-i plăcea la cîine să răscolească cu fălcile prin ea...

– Auzea și Chiose – îl imită și cataroiul – cît era fermecătoarea de ordinară! O dată n-o mai lăsa să i se atingă de eugenie... completă omul cu țol putrezit, cocoțat, în urmărirea noastră, pe-un pinten de zidărie, lămuri Gabi cel Norocos. De pe care pinten, pe lumină, i s-ar fi etalat, cîțiva metri în jur, întregul plan al etajului.

Nu-i vorbă că, și așa, pe orbecăială, sperietoarea izbutea să scormonească cîțiva metri în apropiere cu privirile, atingîndu-și-le aproape de creștetul nostru.

Izbutisem să ne refugiem, tuspatru, două ziduri către sud-vest, în vestiarele și cabina de machiaj ale trupei studențești de teatru „Podul". Fornăind, paparuda în raglan putrezit dădea semne totuși că ne mirosise. O vîrîsem pe mînecă. Derutat însă de absența clătinărilor luminoase ale cubului, deșiratul nu izbutea încă să se decidă în ce direcție să-și declanșeze atacul. Își extrase usurel pumnalul de tablă afară. (Mai tîrziu, aveam să ne informăm.) Între timp, nu-și abandonă nici strategia primitivă și, turuind, nu neglijă să-și verse și năduful asupra nefericitei Nicoloaice ce-l pusese pe camaradul său negricios să-și crape liniile norocului din podurile palmelor, săpînd șanțuri.

– N-o vezi, bre, cît e de perversă și infectată, că zici se baricadează, doar ca să nu-i înțepăm noi băutura?! D-asta o scobit-o

pe tranșee! Asta, de groaza noastră, vede ea totul în roșu și sparge pavajele!... Sparge-i-s-ar fața de către miliție!...

– ...Și încasa-o-ar în bot și de la toți ăi cu roșu pe la caschetă! îi ținu hangul batjocoritor și negriciosul.

– Ce te rînjești?... Și de grija noastră, te pomenești că pitește ea sticloanțele, printre blesteme!... Juca-o-ar în călcîie toți plutonierii! Plimba-mi-aș peleul peste coliva ei. Și...

– ...Scurge-i-s-ar dintr-un ochi rom, iar dintr-ălălalt țuică!

– Corect, boangă! Să nu i se scurgă?!

– Să-i șiroiască...

– Tîrî-mi-aș casa de copii pe sufletul cui nu-mi dă dreptate!

– Eu ți-aș da... Că pe tine ciohordoaiaca nu te-ar angaja la gîndaci. La mecla ta de pervers, nu te-ar primi nici să-i păzești closetul. Și nu mă mai tot albi de scuipat... Coboară jos, aicea, să-ți parlesc cum și-a *procurat* certificatul de fermecătoare.

...Acum vreo douj' și ceva de ani, tălpile iadului și drăcoaicele cele mai necordite ce i-au eliberat patalamaua de vrăjitoare, au școlit-o pe ciohordoaică, ca s-o ferească de amenințarea cea mai babană ce-o păștea. Întîi am învățat-o cum să trimită argintul viu, prin capătînă de hîrciog, despicată cu un ban de argint...

– E-te a dracului!...

– ...Apoi cum să descînte de *îngropătură*, cu pielea de la o broască, găsită între fălcile șarpelui...

– Să te rupi în figuri!

– ...Sau cum să șubrezească baierele inimii cu apă în care s-a oglindit luna. Ori cu pămînt din călcătura piciorului stîng... De învățat au învățat-o o droaie.

Dar nici o verișoară de-a lui *Ducă-se pe pustii* nu i-a știut sifona fermecătoarei ora și ziua cînd îi vor ciocăni în fereastră Cei șapte prăduitori ce poate că-i vor aduce ei putrezirea... Cartierului, demolarea... Nouă, moștenirea ei de cocîrț. Iar lor, Celor șapte nasoi, porecla de Cei șapte regi ai orașului București... Bunghește-te! E și periculoși și o trupă: fermecătoarea umblă deja cu viitorul belit.

O pală de vînt zburli blănița rozătorului, își aminti cu precizie Gabi cel Norocos. O altă pală săltă, parcă folosindu-se de o mînă,

aripile raglanului putrezit. Celei de-a doua aripi a trenciului i se descusură tivurile și cusătura laterală, pîrîind încetișor, cu sunetul cu care un caniș ar fi rontăit un biscuit.

– Ce regi, boangă?...

– Cei șapte...

– Nu-s stricăciunile de care ne-au învățat comuniștii la radio?... Că se parangheleau, în petreceri, la Sinaia, pînă le aruncau reginele la popi, pe coclendere, cu belciugul coroanelor... Și pînă i-a izgonit peste graniță, miliția, cu rafale de pulane și cu șuturi în găoz?...

– Nu, bă... Ăia, de care zici tu, au fost regi serioși, Chiose... Cu bărbi, centurioane, basculante, elefanți și nepoți. Ăștia, dacă te călcau c-o singură roată, o oră, ca să-i ierți, te plimbau cu ei în caleașcă. Dacă se întîmpla de-ți cîștigau la barbut vreun castel, nobili, cum erau, a doua zi, de rușine, își trimiteau pîn' la tine aghiotantul și-ți înmîna, din partea lor, o moșie, pe care scria: „Bruță, te rugăm ca să ne scuzi. Asta nu ne mai trebuie. Te implorăm, bea-o tu!...“

– Să mori înfipt!

– Să mă pupi... Pe cînd regii ăștălalți, Cei șapte ai orașului București, sînt niște gudulani nepricopsiți, ca mine și ca tine... N-are semnele *distinptive*. E obișnuiți. Ca tot norodul... Astora prin gînd nu le-a trecut c-or să fie vreodată regi. Dacă te așezi lîngă ei în tramvai – nu-s nici ciungi, nici schilozi – au fețele atît de neînsemnate, de-ți vine să-ți ștergi nasul pe ele. Și totuși, din magazioarele lui Dumnezeu, cînd au fost ouați, fiecăruia i s-a vîrît în traistă cîte-o șmecherie neobișnuită...

Unul, cum zice fermecătoarea, are *inteligența neagră*. Cică vede în întuneric. Găsește lucruri care au fost pierdute încă de pe vremea în care bunică-ta nu-l cunoscuse și nu se dăduse încă bărci cu mortăciunea de bunică-tu...

Altul deschide fără cheie ușile cele mai încuiate, desclește țițînile cele mai fioroase. Cînd îl simt, yalele cele mai îmbîrligătoare se îmblînzesc și torc ca niște pisici. Nu pune decît un deget pe ele. Și broaștele cele mai nocive gem în călduri. Și își desferecă înaintea lui mecanismele, ca niște fufe, grisinele...

Un al treilea a primit darul să-i facă să se miște, să scoată limba și să alerge pe toți gudulanii care-au fost prinși într-o fotografie. Ai acasă vreo poză cu mă-ta, pe cînd o tundeau de lîna de pe cap gardiencele, înainte de a o vîrî din nou la pîrnaie?!

Ei, bine, Regalistul de care-ți spun e în stare să-ți dea poza aia înapoi, ca pe-un film. Pînă o scoate pe mă-ta de-a îndăratele, cu spatele, din frizeria penitenciarului. O urcă la loc, cu dosul, în duba care-a înhățat-o de la tribunal. O cară în fața aceluiași complet de judecată, care, de data asta, nu mai apucă să-și trîntească sentința. Aproape c-o eliberează. Pentru că, tot aruncată de-a berbeleacul, spre trecut, mă-tii i se scoate, dintr-o dată, cătușa. E externată de la arestul miliției. Prinde de-a-ndăratelea autobuzul în care și ea a fost prinsă c-a dat cu vastul la caraiman.

Și chiar în clipa în care să comită, din nou, furăciunea, regele Bucureștiului, Cel de-al treilea rege, Cel ce se pricepe să toarne apă vie în poze, face o zburdălnicie și laba mă-tii alunecă razant pe lîngă sacoșa doamnei colonel, care se întorcea de la piață. Numai că, de data asta, degetul mă-tii nu mai tîlhărește, al naibii, și nici nu se mai lipește de portofel...

– Nu s-ar putea ca totuși să alunece, dar să se și lipească?! După furăciune, autobuzul s-o facă varză pe colonăreasă, iar măicuța să rămîie și liberată și cu portofel?!

– Principalul e aici că dacă-ți atinge, o singură dată, pozele, regele ăsta ți le și învie. De poți să te chiombești o viață la ele, ca la televizor...

Altui rege îi e dat să cînte atît de frumos, de se zice că înmiresmează cerul urechilor la îngeri. Gudulanul amorțește păsăretul în zbor. Scrîntește berzele, pe care le-a căpiat întîi cu glasul lui, și le înfige în cioc.

Coboară îngerii cîte doi, cîte cinci, în copacii de la Universitate, se tolănesc cu bucile lor roze pe bordurile de la crengile alea. Își vîră degetele în nas, trag flegme mai parfumate, ca siropul de fistic și, ascultîndu-l, se minunează: „Înaripaților, la aparatul ăsta de radio ce seamănă cu un rege trebuie să fi lucrat mînușițele lui Dumnezeu!... De poate mușchii lui să prinză posturi atît de străine!“

– Fugi, boangă, tare de aici! Nu li se scurge îngerilor și mastică din ochi? Nu zice ochiul vreunuia din ei: „Hai, bre, Bruță, să ne ciocnim și noi în două halbe?!“ se puse deșiratul, pe nepregătite, rînjind, în patru labe.

Iar de acum încolo – indică Gabi – deșiratul nu mai înaintă decît în această postură, de lup. Apropiindu-se, și chiar introducîndu-și fața pergamentoasă în interiorul cabinei, unde noi patru, eu, terchea-berchea, prietena mea și prietena lui (protejînd, în buzunarul de pe șold, cubul), tremuram din toate încheieturile, mai săltăreți și înspăimîntați decît tija unui telegraf.

Unul dintre noi nu mai respira! scăzu vocea, tulburat, Gabi cel Norocos. Deșiratul își vîrî nasul său coroiat la noi, în gheretă și ne ținu cîteva clipe sub tirul mirosului său pestilențial. Apoi, nedînd nici un semn că ne înregistrase prezența, se retrase, aplicîndu-și vicleana strategie a căror victime vom cădea nu peste multe minute. Să vă explic amănunțit cum au procedat, se schimonosi Norocosul.

– Nu-ți prăjim, bre Bruță (se auzi vocea tot mai îndepărtată a celui în raglan putrezit), se roagă de tine îngerii, din copaci, de la Universitate. Nu băgăm și cîte-un metraj de cîrnați?! Să te curețe pe gîtlej și să ții minte cum ți-am curățat noi, îngerii din Ferentari, mahmureala, căpătată noaptea trecută?!...

– De văzut, nu-i pot vedea decît țîncii pe îngeri, că doar ei îi privesc cu inimile despăduchiate... Dar ai putea să-i simți și tu, hoarcă Chiose. Dar numai de-ți îndeși, pe grisine, ghetele ortopedice ale tușei Raclița și treci așa, cu palma ridicată, cît mai ridicată, pe sub crengile alea. Și atunci poate ai să le atingi fundurile, moi, gîdilicioase, căcălău de puf... Și dacă, mai ales, heruvimea și-a încheiat normele pe ziua aia s-a tolănit cu toții, și care cum i-a venit, prin frunzișuri, boscheți, cornișe, rîgîind și gata să-și mai înmoaie urechile în siropul cîntecelor regișorului ăsta. Al patrulea, dacă nu mă înșel...

Însă pe al cincilea regalist... Și tocmai în acest moment se lăsă în genunchi și Bruță, povestitorul cu șobolan, apucînd-o și el, în patru labe, pe urmele negriciosului, și făcîndu-ne să-i simțim pe amîndoi, după vibrațiile vocilor, că, dîndu-ne tîrcoale, se

străduiau să ne înfășoare, treptat, în pînza de păianjen a sporovăielilor lor...

– Pe al cincilea monarhist – reluă strategia învăluitoare negriciosul – l-a ouat mă-sa cu șmecherezul de-a se găsi, cu hoitul, exact în aceiași vreme, în două locuri *complect* diferite...

Bei, ca exemplu, aici cu el o bere în București, la cîrciumioara de-i zice „Rateu“, dar, în aceeași clipită, el soarbe, cu un alt gudulan, patru sticle de votcă, 250 kilometri mai jos, pironit într-un bufet din Craiova.

Te muți, cu ăsta cu care-ai băut, prima dată, două străduțe mai încolo, să vă tundeți în gură cu niște rachiu de drojdie, la bufetuțul „Ponositul“, dar, în aceiași clipită, altul, aidoma cu cel de-al cincilea rege, se desparte de primul și soarbe și o ulcică cu Cotnari la o moldoveancă arzoaică, căreia îi scutură fofoloancele taman la Suceava. Nu poți ca să pricepi.

Degeaba îl prinde pe ăsta din urmă ibovnicul moldovencei, îl dă prin mașina de tocat și-l face carne de mititei. Că celălalt, de la „Ponositul“, cu care, între timp, v-ați mutat tîrtițele la „Geamuri multe“ să ciuguliți, din niște borcane de iaurt, țuică de lanț (adică țuică d-aia, în care gestionarul a părăsit să ruginească o bucată de lanț ca să-i dea țuicii nițică tărie) se desface iarăși în 13-14 bucăți...

În aceiași clipită, năpădește în Avrig, se înfierbîntă în Homorod, pune de-o jucărie, în patru, la Răcăciuni... cotîrcește chelnerițele din Dudești... o șterge cu chitanțierele șefului de post din Pucioasa, halește mîncarea penală a statului în pîrnaia de la Parapetu, e anchetat pentru un F.A.O. (o furăciune, adică-te, știi, din avutul obștesc) săvîrșită în Tîncăbești, și machește pe banii vreunei negrese, prin cîrciumile hotelelor cele mai periculoase din Sinaia.

Împînzește regele ăsta, al cincelea, toată țara ca o buruiană. Tăbără exact unde se scoală mușchiul lui... Pune urechea pe țestele tuturor dușmanilor, Chiose, ca să audă, ce le vorbește în cap, exact vocea lor mintală. I se rupe în paișpe de toate raziile milițienești. I se pune pata și-și vîră lăboanța printr-un perete și răsfoiește cu ea cele mai penale hărți doldora cu comori ale paznicilor de pe alte tărîmuri... E coios, de nu i te poți pune înainte.

Iar cînd paznicii ăia vor adormi, în sfîrșit... Pîst, Chiose nehalit!... Trăgînd niște sforăituri... Bă, Chiose, bre... De să se cojească varul de pe pereți. Și... să clănțăne tăblăriile de pe tramvaie... Acum, mare belitorule de energii!... Abia atunci va auzi și cel de-al cincilea rege al orașului București că i se strigă:

– Pîști, hoarcă!... Acu-i momentul să le iei noroiul de pe glande! I-am amorțit pe ăștia, de ne țineau damigenele ascunse!... Acuma, mare Chiose și fă-i de intervenție chirurgicală!... Ciumpănește-i tu cu cuțitul și ferchezuiește-i, de doar să le azvîrle groparii pămînt pe coșciug!...

...Închipuiți-vă rușinoasa noastră derută... strigă transfigurat de istorisire Gabi cel Norocos, cu brațele desfăcute în cruce, de pe unul din refugiile autostrăzii București-Ploiești. Trezindu-ne luați ca din oală. Brutalizați. Crestați. Însîngerați. Disecați. Chiar în debaraua Casei de Cultură... În urmă cu mai bine de cinci ani. De către cei doi sus-numiți alcooliști!...

Din stînga, dreapta și lateral stînga, automobilele demarau ca niște șalupe. O sută de metri în aval, pe autostradă, se zărea plăcuța indicatoare cu Aeroportul Internațional Otopeni.

De pe duna de metal a capotei taximetristului despicau semințe și-și bălăbăneau picioarele scurte, hidoase, de crocodil, Dulcele Doru, Relu Înmiresmatul și Fiorosul Marcel.

În cabina Daciei 1300, căzut sub bancheta din față, sub efectul toxic al glasului crainicei Victoria Andrei, țocăindu-și buzele și răsucindu-se, șoferul taximetrului oprit de străin își traversa straniul său semi-leșin. La coada autoturismului, străinul, disprețuitor, nici nu mișcase.

– ...Niciodată nu mi-aș fi închipuit, recuplă în același registru monoton Norocosul, decimînd în treacăt alt pîlc de insecte, capturate în șănțulețul unei încuietori și înhățînd fără patos trei dintre ele și deșertîndu-și-le în deschizătura tristă a unei guri. Practicată într-un cap mic, turtit lateral. Confecționat dintr-o materie difuză, mucilaginoasă, pe jumătate invizibilă în lumina solară.

Niciodată nu mi-aș fi închipuit... că printre aspirațiile claselor celor mai puțin educate s-ar număra și aceea de a-l face, pe cel

care vă vorbește, de operație chirurgicală. Dar se numără. Vă mărturisesc că, nici acum, după aproape cinci ani, nu m-am dezmeticit din extazul în care m-au revărsat tactica și strategia degeneraților... Pînă în acel moment ne hăituiseră, toropindu-ne și îndrugîndu-și grețoasele aiureli despre cei nu știu cîți regi ai orașului București. Cînd ne-au simțit cu vigilența mai anesteziată, s-au repezit!...

În lumina subnutrită a flăcăruiei ce a aprins-o imediat terchea-berchea, necunoscuta se zvîrcolea cu șoldul străpuns, ca de o săgeată, de dantura incompletă a deșiratului. Bestia în raglan îi strîngea între fălci carnea șoldului, buzunarul, prin care lepădătura deslușise pîlpîirea cubului și însuși cubul de chilimbar.

Muchiile ascuțite ale cubului îi însîngeraseră degeneratului mucoasa bucală.

L-am izbit, fiecare cu ce-am putut.

Efect contrar. Cubul îi dispăru complet sub pielea elastică a obrajilor. Necunoscuta, zbătîndu-se, îi izbea hoitul de carcasa de lemn a pereților.

Terchea-berchea l-a pleznit de trei ori, îndesat, de jos în sus, pe deșirat, cu pumnii. Și abia atunci cubul a zburat, din gura putrezitului în raglan, într-un nor de dinți smulși, fragmente de chihlimbar, sînge, salivă, cenacliști mititei, expulzați din cub de șocul mecanic. Și depunîndu-se, cu toții, pe planșeul de beton, cu viteze diferite.

Cînd ne așteptam mai puțin, l-am deslușit, apărut din direcție contrară, și pe cel de-al doilea atacator, ciugulind din grosul vedetelor Optzeciste ca dintr-un pumn de grăunțe. Am încremenit.

Negriciosul își tîrîse botul lui, ca de escavator, pe ciment și încărcase cam jumătate din ei. Curînd, i-am zărit pe cei mai marcanți scriitori ai tinerei generații malaxați, apărînd și dispărînd pe limba și pe buzele atacatorului.

Asistam neputincioși. Scîrbiți. Înțepeniți... Cum începuseră să fie dizolvați atîția desăvîrșiți inițiați în pasta cafenie. Cum se treziseră împărțiți, ca niște cărți de joc, printre picăturile de fiere, firele de tutun și chiar și la acesta, ce se lăudase a nu consuma, firimituri de eugenie.

Dar abia atunci cînd prietena mea a recunoscut, printre trupurile ce săltau sub revărsarea sucurilor gastrice și-a salivei, siluetele inconfundabile ale cîtorva poeți precum: Ion Mureșan, Cărtărescu, Mariana Marin, Danilov, parcă Antonesei, Stoiciu, desigur Mușina, Bucur, posibil Romoșan (plecase deja din țară?!), precum și pe cele ale bravilor prozatori: Nedelciu, Sorin Preda, Cristi Teodorescu, Groșan, Iova, Cușnarencu... sosiți, cu ore în urmă, pentru a-și depune și dînșii pachețelele cu temenele la picioarele Marelui Maestru al Ordinului, iezuitul, surprinzătorul și strălucitorul Nicolae Manolescu... de abia atunci, a fost posibilă, pe neașteptate, să cadă, ca un fulger, în mijlocul nostru, scăparea... Pentru că, între timp, cu vocea lui de tinichea, terchea-berchea se apucase să recite o nouă porțiune a poemului său, cu care, cu puțin înainte, preschimbase trei sferturi din sala de cenaclu în cubul de chihlimbar. O dăduse adică iarăși pe invocație:

„...Moartea îmi șoptește cuvintele și tot moartea îmi prescrie
marile ei
tratamente de sănătate...“

Bălmăjea el, bîiguiala lui de acum părînd însă departe de-a mai produce firișor din efectele scontate:

„...De la etajul întîi al blocului unde mă rog
Rugăciunea mea iese pe fereastră...
Taie ancora cu care blocul meu era legat de pămînt
Și blocul începe să se înalțe în văzduh... urmat de sufletul meu
Lăsînd... în depărtare zilele în care viața mea căra gunoi cu
spinarea...“

Cînd însă Gabi cel Norocos întredeschise maxilarele pentru a pentru a numi exact întîmplarea ce le adusese celor încolțiți salvarea, maxilarele le deschise, dar de la locul său din dreptul portbagajului, necunoscutul avu un imperceptibil gest de nerăbdare.

Străinul își pocni degetele.

Fulgerător, din direcția pistelor pentru avioane, își făcu apariția, în zbor, o trăsură de jucărie. Caleașca era mînată de loviturile de bici ale unui vizitiu de jucărie. De asemenea, vizitiul purta pe pîntecul revărsat, gol, prinsă într-un singur nasture, o livrea de jucărie.

Deșănțatul surugiu blestema îngrozitor.

Iar pe măsură ce se apropia, suduielile sale mitocănești se transformau, ca prin miracol, într-un glas lasciv și insinuant de șpicheriță de aeroport. Ce-ai fi băgat mîna în foc că își freacă, pe sub pupitru, pulpele pofticioase. Glas ce li se adresă aluziv celor patru bagaje, chiar în clipa cînd ajunse deasupra capetelor lor și înainte ca trăsură, armăsari, vizitiu, să se spargă într-o ploaie colorată de clăbuci de săpun, pulverizîndu-le pieile obrajilor și ale gîtlejelor lor de angarale dichisite:

– Pasagerii Cursei Otopeni-București sînt rugați să se grăbească spre locurile lor de îmbarcare!

Ca o maimuțărire a celor sfinte, scrise la 2 Samuel 5:24, peste frunzarele duzilor din liziera autostrăzii se înfiripă și se apropie un vuiet de pași.

Ochii vîscoși ai celor patru bagaje se bulbucaseră de teroare. Stăpînii acelor ochii, cele patru bagaje, fugiră mîncînd pămîntul, încercînd să scape în direcția contrară.

În cinci metri însă, vuietul de pași îi ajunse. Îi încălecă. Îi strivi de asfalt ca pe o mînă de chiștoace fumegînde. Îi mînă înapoi însiropați în propriul lor sînge. Obligîndu-i ca, lipindu-se de bara din spate a taximetrului și alcătuind un soi de piramidă sportivă, să-și prăvale făpturile, primii doi (Fiorosul Marcel și Gabi cel Norocos) în prăpastia metalică a portbagajului, ceilalți doi, Relu și Doru, escaladînd pe capotă și ancorîndu-se, cu propriile bretele, de suportul pentru bagaje montat pe acoperișul taximetrului, marca Daciei 1300.

Capitolul 3

GENEL

Intuind ora din jocul schimbător al luminii, străinul trînti capacul portbagajului și se îndreptă, cu foile trenciului jucîndu-i în jurul umerilor ca niște flăcări, către portiera din dreptul volanului. O deschise.

Manevră, c-o atingere răcoroasă, butonul radioului, scăzînd drastic intensitatea glasului plin de supurații noroioase al Victoriei Andrei. Pescui un timp sub banchetă și, cînd își reînălță brațul, printre degete i se zăriră, încurcate, șuvițele de păr ale căpățînii taximetristului. Cu trăsăturile lui slăninoase reflectate strîmb sub secrețiile care-i inundaseră fața. Cu mustața pleoștită, mîncată de molii și parcă alunecată spre stînga. Cu ochii dați peste cap. Iar, cînd se frînse de șale pentru a-l săruta lung și nebărbătește pe gură, necunoscutul îi identifică șoferului, la capătul păroaselor sale canale nazale, și cei doi viermi argintii, reprezentînd stigmate ale stricăciunii și provenind din ținuturile Roș, Meșec și Tubal.

– ...Dar de ce să nu te duc, pițipoancă mică?!... Ce, banii lui matale are păduchi? inspiră, pentru a doua oară, deșteptîndu-se șoferul, după ce străinul i se instalase silențios pe bancheta din spate, iar automobilul demarase spre București, scuturînd Aeroportul Internațional Otopeni în buruienișul din spate. Păi ce, să nu te duc?... De oftică că tu, jerpelitule, te întorci cu țoale scumpe din străinătate, iar mandea mai are puțin și-o să-și halească, de foame, carnea de pe picioare?!... Crezi că numai banii lui matale îl cunoaște pe comportament?

Străinul își extrase dintr-o borsetă, camuflată sub foaia impermeabilului, un teanc de hărți.

Hărțile erau împăturite, păreau străvechi și aveau culoarea nisipului.

Străinul și le bătu de genunchi pentru a le orîndui și pentru a le depune pe banchetă, în dreapta, potrivind peste ele două linii gradate și un soi de sextant. Între el și hărți, bastonul cu umflătură filigranată.

Străinul se trase tăcut mai către geam, pentru a privi în afară și pentru a se pregăti de extaz.

– Și zi-i așa, ai fost la spetit?!... Te-a trimis statul să-ți depui osul la muncă?!... Am citit undeva că, acolo, unde le-ai cățărat tu negroteilor combinatele în cocotieri, dacă-ți lași o pereche de ghete afară... după unșpe minute, poți să-ți încingi cafeaua pe ele... Iar dacă le uiți un sfert de oră, ți le evaporă direct. Și vine arăboii, care e nemaipomeniți de corecți, și te somează: „Pentru că ți-ai furat singur ghetele?...“ Și, clanț! îți taie o mînă!... Din care țărișoară te lăudai că te întorci?

– ...Din Mozambic, alese Diavolul la nimereală.

– Arasel!... Are ăștia la petroool!... Și te-ai umplut de parai?

– ...M-am umplut de măciuci, recunoscu *has-Satan* cu onestitate.

– Are și măciucile importanța lor, dacă ai unde să le tragi. Măciuci și măciuci... Ai unde să te tragi? Nevastă ai?

– N-am... fu tentat să răspundă Ispititorul, deja cu ochii înfiorați de primele case, mărunte, jerpelite, cu ferestrele joase, să bată rațele cu ciocul în geam și să cazi pe spate de plăcere doar cînd te vezi.

Dar, după un timp, o întoarse și zise:

– Și dacă aș fi avut?

– Îți ziceam eu cît aș fi fost de mulțumit dacă, la plecare, mi-ai fi lăsat-o în grijă. O etalonam, ți-o întrețineam peste tot. Îți ziceam: „Jaco, iartă-mă. Dar mi-ai *încredințat-o* stricată... E tristă. Nu mișcă din fund!...“ E cîte unele care-și mișcă. Dar nu pune destulă conștiință în asta... Cît timp ai lipsit?

– Doi ani.

– În doi ani n-o mai cunoșteai după caroserie. Majoritatea din alea arătoasele, le lași blonde și sprintene... Și le găsești îngropate și cu pătrunjelul pe piept... Rămîn astea pocitele... și *cocîlcioasele*. Cu picioarele obosite cît doi bulumaci... Care cînd merge, își mestecă șezutul. Și care pare făcute doar ca să-ți ție rîndul la Alimentara... D-aia, zic, e mai dibaci că nu ți-ai procurat nevastă. Pentru ce să ți-o *înveselească* toți gherțoii din bloc?!... Unde stai? Stai la bloc?

– Nu stau nicăieri.

– Dacă stai la bloc, mie poți să-mi zici. Că și eu stau la bloc, de la dispecerat n-au avut repartiții decît cu sudorițele și formatorii... Că și Neta, la o adicălea, domiciliază la bloc. Chit că eu, la paralizate și la nevestele clienților, nu m-arunc să mă pici... Dacă-ți zic adevărul, să se facă așa cine o să mă *sifoneze* lui Bubu?! Bine, atunci îți zic!... Ori voi, ăștia, din Mozambic, n-ați auzit nici de Neta?...

Ochiurile plitelor și aragazelor din gospodăriile pe lîngă care treceau se aprindeau și se stingeau singure. Cîinii și pisicile simțeau cum li se coboară o pîclă pe cap, se trăgeau după muchiile unor căscioare desfigurate, de a căror lemnărie, umplută ici-colo cu chirpici de pămînt, amestecat cu paie tocate, se izbeau pînă cînd considerau c-au împrăștiat destulă pîclă pe lemnăriile alea.

Între usciorii grajdurilor, vitele își plimbau trupurile albite de spaimă.

Din frigidere, săreau turmele congelate de pungi de plastic (tîrtițe, gheare și gîturi de găini), formînd bălțoci neliniștitoare pe covorașele de iută, înainte de a o zbughi peste cîmpuri, pentru a se alătura, pe malurile unor eleștee, populațiilor de broaște, șerpi și șobolani de apă.

Pe etajere, cărțile cădeau în genunchi, recitîndu-și cu glasuri gîtuite, pentru început, propriile rînduri, izbucnind apoi într-un cor, pe care, dacă erai atent, îl auzeai psalmodiind:

„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborît la pămînt, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Yahveh; voi ședea pe muntele adunării

dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vîrful norilor, voi fi asemeni Celui Prea Înalt»... Cei ce te văd se uită țintă mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: «Acesta este omul care făcea să se cutremure pămîntul și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?»"...

Aparatul de taxare era un model vechi, cu plăcuțe metalice. Cînd nu se zgîia pe fereastră, *Ho diábolos* se amuza să-i gliseze cifrele, formînd din ele numerele de înmatriculare ale autoturismelor ce se iveau, nu peste multă vreme, din sens opus.

– Degeaba te chiombești, că nu poți să ți-o închipui pe Neta... E mai dihai ca frumusețile patriei. Nu poți să te *desprinzi*... Te-ai jurat să ți se ofilească prohabul, dacă o să-mi faci stropeală cu Bubu?!... Bine, că tot te insiști atîta lîngă mine, eu îți zic...

Ia de aici. Acu, să tot fie vreo lună de zile... aflasem, de la niște figuranți și gargaragii , că peste drum de blocul meu, într-un bloc, s-a mutat o putoare... Are un bărbat, mînca-i-aș treilingul lui, să-i lași în gaj damigeana: nu bea, nu fumează. Bubu îl cheamă. Dar nici de nevastă-sa putoarea, nu are grijă...

...Mă fofilez eu vreo două săptămîni după ea. Bag fente că-mi aduc cînd vrea mușchii mei mașina acasă și, într-o dimineață, o salt pe Netuța dintr-o stație, unde aștepta să-i vie tramvaiul, că o tot ploua în gît și îi deranja cutadenul... Și, în timp ce-o conduceam cu limuzina statului la servici, îi scap ca din joacă: „Cum fac, fă Netuțo, plimba-ți-aș cățelul, să am grijă de bujiile tale?..."

...„Știu și eu?!" rîde putoarea. Și, cînd rîde, simți cum ți se joacă cîrcelul cu dinții pe beregățile inimii. „Dacă ești așa îngrijorat... Ține privirile alipite pe geamurile noastre de la sufragerie. O zi, o oră, un an... Dar cînd vezi că se ridică transperanta numărul patru de la sufragerie, poftim de haide încoace, că sînt singură acasă..."

La radio, Victoria Andrei murise. Partidul schimbase emisiunea. Ochiul Diavolului întindea o lumină molatecă peste casele bîlbîite, pitorești, făcute parcă la beție, peste closetele din fundul curții, cu balamalele ruginite și înflorite ca florile de tei. Auto-

mobilul înfulecase cinci din cei cincisprezece kilometri cu care Otopeniul se ține departe de București.

– Picantă putoare.

– Arasel! Taci să-ți zic cît e de parșivă, că-ți face părul măciucă... La sufragerie poseda patru transperante ponosite. De cînd se mutase, la nimeni nu îngăduia să i le clintească, întrucît, dacă i le clintea, dezlănțuia isterie...

Alaltăieri seară încă, pe cînd se împlinise o lună de zile de cînd le repartizase apartament, sosește acasă bărbată-su, Bubu, cu patru transperante noi-nouțe, în hîrtie de sac și gînd să-i pregătească Netei surpriză. Și i-a pregătit.

Pentru la nici patru minute după ce le scosese *complet* pe alea vechile și, te-ai bunghit, o ridicase și pe-a mea, pe a de-a patra, eu, fiind singur, și bănuind-o și pe Netuța a fi singurea... sunam la ușa ei, echipat doar în chiloți. Șpreiat... C-o sticlă de vin și c-o sticlă de țuică, poreclită „Pensionarii dă să fugă!“ Atîta-i de dăunătoare la etică și echitate...

– Cum te cheamă, prietene? întrebă Amăgitorul, înfrînîndu-se să fredoneze.

– Genel. Dacă nu deranjează clientul... Genel, dacă nu provocăm suferințe...

– Auzi-i țațo: Genel!... Bagă mai departe, Genele!

– Deschide ușa bărbatul lui Neta. Dar scăparea mea a fost că-n secundele alea, a început să se reverse de la etajele superioare, din blocurile alăturate, și ceilalți vecini. Că regulamentul ăsta era: la fiecare transperantă era repartizat pe puțin cîte-un vecin... Și, cum nenorocitul de Bubu le scosese pe toate, bănuind că le *telegrafiase* putoarea semnalul, se năpustise cu toții. Care într-un papuc, care în buca goală, de se provocase afluxul în bloc...

...Ne vede ăsta al lui Neta, direct la etajul cinci, ciuciți pe covorașul lui, cocoțați pe balustrade și întrerupătoare, cam nădușiți și doar în condiția fizică și îngăimă: „Ce e, bă, la ușa mea? Daciada?“

– Rupe din efecte, Genele, că somnolăm cu toții după replica ta...

– „Nene“... zic eu... Că-l știam cît e de felcer la serviciul ăla al lui de asistent medical. „Nene“-i zic. „Nu lua în seamă că ne vezi mai descheiați la șliț sau desfăcuți la aoleu. Comitetul de bloc a hotărît ca tu să ne faci vizita medicală...“

– Vizita medicală, bineînțeles... Are susur de Boccacio, banditul...

Și Necuratul, jucîndu-și cu mișcări absente sextantul, se uită, ațîțat, în spate, după o cocioabă, de parcă i s-ar fi pus un semnal de lanternă în ochi.

Taximetrul luase, din nou, pe aripi, praful de pe barierele Bucureștilor, devorînd cu repeziciune hartanele aeroportului Băneasa, ale blocurilor cu olane, lacului, stației Peco, podului Constanța, zbîrnîind o clipă în trecătoarea formată între clopoțeii Vilei Minovici și silueta de biscuit putrezit a fîntînii arteziene Miorița, lansîndu-se cu profesionalism pe porțiunea placată în piatră cubică, mărginind, la Nord, parcul latifundiar Herăstrău.

Hărțile, cărora *has-Satan* le schimbase locul de pe banchetă pe proprii genunchi, se desfăceau și se zgîrceau înapoi, ca un cuib de șerpi. *Ho diábolos* își trăsese peste nas o pereche de ochelari cu lentila micuță, cît para focului, dar, cu ochii după minunățiile ce i se revărsau prin gemulețul prost manșonat, nu se îndura încă să-și consulte hărțile.

– ...Pînă la coadă am pus-o de-o paranghelie la felcer. Unde am băut și cu mîinile și cu picioarele pînă a doua zi dimineața... Mulți dintre noi cobora și-n spațiul verde, la triburile de cîini și pisici, ce începeșa pretutindeni dealurile de gunoi și tomberoanele. Vorbea părintește cu ele, le învăța să ciocnească și căuta să le dreseze, educîndu-le cu masticǎ...

În domiciliu, Netuța scria pentru mine, cu degetul, cuvinte porcoase pe spatele maieului lui bărbată-su. Juca gajuri în șifonier cu ăi de-și plătise întreținerea. Iar cu ăilalți, de nu și-o plătise, nu mergea decît pînă acolo, că le ghicea greutatea din ochi...

Pe la 5 dimineața, cînd s-a zborșit zorile, în suferință de mără-turică sau ciorbiță de potroace, ca să ne mai antrenăm... și pentru că plecase șantieriștii, chițiți să-și care la Netuța picamărele, și-a adus aminte și meșterul Calistrat de cînd a fost el mare șef peste

Operă... A sculat-o în pumni pe bunică-sa, a tîrîit-o pe scări de păr... și-o forța să ne danseze cu schiurile pe masă. Băbătia, fandosită ca orice muierușcă, la început nu vroia. Dar s-o vezi dup-aia, cum îi scăpărau călcîile, ca polizorul... Ce ne-am paranghelit!

O ceată de milițieni ai poporului, blocînd circulația, îi opri în amonte de intersecția de la Arcul de Triumf. Puțin înainte de closetul public de pe dreapta. Două sute de metri după Stadionul și Ștrandul Tineretului. Pe banda a doua. În mijlocul altor cîtorva sute de mașini. Să se facă cine știe ce mare pîrtie, pentru nu știu ce mare convoi oficial.

– Cînd a fost meșterul Calistrat mare șef peste Operă? furișă, c-un început de criză de nervi, pasagerul o privire la ceas.

Dar se liniști.

În România era, ca de obicei, timp berechet.

– Arasel! Ți-a ieșit din pantaloni puțulica de voce, piți-poanco! Stai să vezi... Prin 1950 nu știu cît, prin perioada aia... cînd nu te puteai duce nici la closet, fără să ai adeverință c-o iubești pe producție... l-a pus Gheorghiu Dej, pe motiv că aș chia-seră împreună, pe meșterul Calistrat mare șef peste Operă. L-a numit șeful unei comisii ce îi atesta pe cîntăreții de la Operă.

Îi striga, bătea ei un soi de pas de defilare și, cînd pătrundea în birou, la director, nimerea peste trei profesori: unu îi purica despre canto, altul le măsura contrapunctul... Iar meșterul Calistrat îi întreba despre strung...

Și cum sopranele era toate bîtă la strung, se ruga, pe viață și pe moarte, de meșterul Calistrat să se îndure de ele și să le lase să vie pe la el pe acasă. Să fie de acord să le mediteze, în parti-cular, ce e cu sistemul de lubrefiere și că de ce e atît de aș chietor agregatul... Trebuia să fi pus geana...

Apărea, către seară, coardele în bloc. La subțiori cu macula-toarele, îmbrăcate în hîrtie albastră, ca școlărițele. Șorțuleț apretat. Ciorăpei trei sferturi. Păr strîns. Băsmăluțe reglementare de protec-ția muncii. Și-o frumusețe de depășea geamandura și-ți întuneca uzul gîndirii...

– E-te ale dracului! Băsmăluțe...

– Să nu mă rup în figuri dacă te mint... Și, oricît corespundea și meșterul Calistrat, că de, făcuse și el, în, tinerețe, rugby, la juniori, la Grivița Roșie, era și sopranele niște balii: numai ce se uita pe tine și te ofilea... Grosul din ele atîrna la mai mult de o tonă (asta, cică-se, le ajuta la urlat). Și dacă, să zicem, se urca două soprane în același tramvai, respectivul mijloc fix era casat, nu-l mai urneai. Creștea peste tot, peste el, de-o palmă, fierul vechi...

...Doi ani a zăcut meșterul Calistrat anturat cu cele mai vestite și îndrăgite cîntărețe ale Operei. Dar își pocnea degetele... Și astea (care are în gîtlej cîte-un megafon) urla de sus, de la etajul zece, peste opt străzi, la responsabilul de la Alimentara... care înțepenea și percuta, pe brînci, să-i aducă lui meșterul Calistrat kilogramul lui de vin pelin, din care ăsta își extrăgea învățăturile lui despre strung... De abia peste doi ani și-a dat săracul seama că nu mai răzbea să se culce deodată cu toate matracucile Operei, care îndruga vocalize. Și că pe deasupra României plana serios pericolul ca ori să se desființeze Opera, ori să se desființeze meșterul Calistrat.

– Ce mă face să presupun că s-a desființat Opera?

– Mi se pare corect. Că doar nu Opera îl strungărea pe șurub... Opera e doar așa, cînd n-ai cum să-ți rîzi de banii cu care, mai bine, ai hali o friptură. Ori dacă vrei să-i faci să se pișe, de frică, în somn, pe copii...

Vasăzică s-a desființat Opera. Numai că vezi, acuma, c-o dovedise pe Operă, umbla forțele de producție, cu tîrnăcoapele belite, să mătrășească și Teatrul Național...

Au terminat Teatrul, au trecut la Grădina Botanică. Au culcat Opereta la pămînt și i-a arvunit cheresteaua la niște tîmplari.

Între timp, niște betoniști vîna ca-n Pampas și împărțise dihăniile de la Circ, prin ogrăzile de la niște cooperatori, care, îmboldiți de foame și de proasta educație, tăiase deja și belise pe niște crocodili și vîrîse spaima în inimile la mai multe șopîrle. Și-și împinsese hărnicia pînă într-acolo că garase și singura girafă vie din România, sub turla șubrezită a unei biserici.

Fiara le ronțăia lor sfinții, pantele, lăstărișul de pe Muntele Măslinilor, apele verzi ale Iordanului, ramurile de finic pe care le agita Ceaușescu... pentru că pictorul ăla, parcă-se Sabin Bălașa, îl pictase în sfîrcul turlei și pe Ceaușescu, deșelînd cu petele lui de ficat, un norișor. Iar localnicii se implora de girafă să le azvîrle și lor, de sus, niște minuni.

– Și girafa avea în ea un suflet bun de girafă? Le-a azvîrlit?

– Cu cît se rățoia ăștia mai insistenți, cu atît le trăgea și ea mai înaripată, de sus, niște vînturi...

I se năzărea la un motorist că depozitul de acte al primăriei seamănă cu botul girafei... Îl perpelea băștinașii pe depozit, dar minune încă la sînul lor nu se ivea...

Dinamitau putreziții stăvilarul, pe motiv că li se păruse că pîrîul aducea cu coada jivinei... Dar singura mulțumire era că viitura ce-o provocase tîra jumătate din case din sat direct în Bulgaria, că altă împlinire miraculoasă nu mai primea...

De abia cînd la un gălbejit de la cancelaria de Științele Naturale i-a picat fisa și s-a bunghit că petele de pe crupa dihăniei se brodesc la fix cu Ulița Mare... și că girafa pare înfășurată numai în harte despre comori, pînă a doua seară, toată suflarea, cu cățel, cu purcel, a pus, cu escavatoarele și hîrlețele, Ulița Mare la pămînt.

Iar la primii săpători care și-a vîrît umerii și căpățînile prin crăpăturile alea, către adînc, le-a sărit băștile de pe țeste de uimire, cînd și-a dat seama că, în prostia lor și cu ajutorul girafei, dezgropase, sub Ulița Mare, un ditamai oraș elvețian!...

– Elvețian, pe dracu, rînji subțirel Ducă-se pe pustii.

– Elvețian-elvețian! Să mă rup în figuri dacă te mint, piți-poanco... Că orașul era acolo. Și îl descoperise și cu toate felinarele aprinse... cu toate vitrinele revărsate și toate tăblițele de la străzi, pe care orice prost putea să citească elvețienește...

Cu dudui și borfet coconos, care viața întreagă juca tabinet, pînă ce le apuca amețeala și le bufnea cu sîngele pe nas... Cu domnișoare ce stătea neconsolate în dosul la niște boticuri de porțelan că nimeni nu se îndura să le ciufulească pisoiul. Și atunci, de isterie, se răstea și ele la niște servitori milităroși, schingiuiți la livrea...

Care nici ei nu făcea altceva decît că încărca, străjuiți de vardiști, pe niște stăpîni înțepeniți, cu mustățile în furculiță, în niște limuzine uriașe... cu spițe, nichelate, tăvălite prin pietre scumpe. Și care, cînd era accelerate, limuzinele, numai atîta se deslușea de la fierătania lor, alunecînd pe bulevardele de macadam: fîș, fîș...

„Pe ăștia, era hotărît, nu puteai să-i înscrii cu forța la cooperativă!..." se hlizea sătenii, trăgîndu-și zăpăciți capetele dintre găurile prin care se zgîia, crăciți, la oraș, noapte de noapte.

Ba cîte unii, mai cotoioși, începuse de-și vîra înăuntru și labele păroase, de-și procura, ba cîte-o cameristă nemțească, c-o carne de îl umilea pe șorici, ba cîte-o guvernantă englezească. De-o tracta pîn-acasă și-o zbîntuia... pînă năruia, cu oarfa, jumătate din făuririle societății noastre socialiste multilateral dezvoltate.

Alții se îndrăgostea. Devenea nemîncați, ursuzi, obosiți. Nu le mai pria de nimic. Lîncezea și ziulica lîngă craterele alea, unde se semnaliza, cu oglinjoarele, cu niște slăbănoage și uscături de pe fundul gropii, fără nici o înclinație de țîțe sau cur, numai cu nasurile pe sus, chestie care tocmai că îi întărîta pe băieți...

Doar cînd dintre ăștia mai lunateci s-a decis unii să coboare pe cearceafuri, burlane, perdele, frînghii de nuiele, s-a dezmeticit și inițiativa din activiștii și securiștii din comuna asta, de-au înconjurat cu plutoanele de caralii toată zona.

Iar cînd i-a explicat și lui Partid, că, prin gaura aia, toată România o s-o șteargă în străinătate, a trimis activiștii sarcină, la aceiași caralii, să dinamiteze tot județul...

Noroc că, prin dinamita aia, cu puțin timp înainte, artificierii primise și ei sarcină de amestecase și niște îngrășămînt chimic (cu aceiași încărcătură să arunce în aer, dar să-și sădească). Așa că dinamita aia n-a mai funcționat *complect*, iar în capul nemților de dedesubt s-a prăbușit doar trei comune și-o stație de epurare...

Și, uite așa, s-a scurs cel puțin cinșpe ani, de cînd nimeni nu s-a mai încumetat să povestească întîmplarea asta. Doar cînd te aventurezi să iei, pe talpă, tarlaua aia, le mai presimți pe cordoaicele de elveține cum se străduie să-ți bage oglinjoara în ochi...

Taximetristul Genel fu desfăcut, de pe povestioara sa, de colții celorlalte automobile, care-și ambalară motoarele.

Posibil aceiași milițieni ce dinamitaseră, în urmă cu ani, ceasornicăria helvetă de la subsol, acum își adunară dispozitivele lor de întrerupere a traficului și se cărară cu ele, deși fir de convoi prezidențial nu penetrase pe acolo.

Ambală și taximetristul, lingîndu-și, c-o salivă gălbuie, mustața ciuruită de molii.

Tărăboanța icni scurt, se înscrise pe semicercul ocolind prin stînga Arcul de Triumf, fu smucită ușor dreapta de volan și avansă de-a lungul șoselei Kiseleff, precum mercurul prin capilarul unui termometru. De pe capotă, neputîndu-și cizela educația, Dulcele Doru și Relu Înmiresmatul lansau gesturi obscene rarilor trecători ce-și plimbau dulăii tărcați prin acest scurt defileu al unor vile mai impozante decît cele ale unor vînzători de sclavi.

O dată cu taximetrul înainta și-o maree a abjecției, crimei și marilor semne din soare, stele și lună. *Has-Satan* mișca imperceptibil din cap, salutînd demonii fiecărei străduțe bucureștene pe care o străbătea și care ieșiseră, zburlindu-și făpturile și prezentîndu-i onorul.

La primul rond de la Șosea, reindentifică înduioșat fostul loc de scaldă, unde, odinioară, birjarii și vizitii bucureșteni își executau voioși scunfundările lor igenice, asistați de animalele de tracțiune.

Și unde, optzeci de ani mai tîrziu, oficialitățile naive și brave ale secolului trecut își inauguraseră imitațiile lor de peștere fioroase, lacul învîltorat, „purtînd la sînu-i stînci“, mesele de piatră, poloboacele cu păcură pentru iluminat, gogoșeriile, țuicăriile, prăvăliile cu mititei, acadele, bigi-bigi și pandișpan, mizilicurile fără de parfumurile cărora în țărișoara asta nu se întreprindea nimic. Și chiar dacă, din păcate, se întreprindea, respectivul exces era iute acoperit și făcut uitat de către fermecătorul vălmășag de Occident și Orient al acestor neasemuite tărîmuri.

Uite că și-n prezent, remarcă, nu fără o fină delectare, *has-Satan*, un cîrd de găini scurma cu o bășcălioasă înflăcărare brazdele

rondului de flori, plasat taman între Muzeul Partidului Comunist Român și Muzeul de istorie naturală „Grigore Antipa".

Se amuză o clipă, închipuindu-și care dintre ele ar fi cuprinse de-o mai intensă fervoare religioasă: cele care ar dezgropa, dintre picioarele Muzeului Antipa, un dinozaur, ori cele care ar aduce la lumină, din coasta Muzeului Partidului, un ilegalist.

Înainte de a intra în imensa Piața Victoriei, circulația fu blocată, pentru a doua oară, pentru a face loc aceluiași incredibil și emoționant obicei. În România, unghiile și părul Comandantului Suprem, chiar îndepărtate prin operații de manechiură și frizerie, erau considerate ca rămase în viață timp de trei zile și erau plimbate drept sperietori, prin toate cătunele, de către echipe speciale. Iar la capătul celor trei zile, alte echipe speciale le constatau oficial decesul, organizîndu-le funeralii naționale și construind, la căpătîiul lor, cîte-un combinat.

Devenise notoriu cazul unui delicios poet omagist care, înarmat doar cu semiluna unei unghii și cu bocceluța unei pungi de rahat, detașate, cică-se, de la făptura prezidențială, colinda județele, înfiera apucăturile mic-burgheze, amăra existențele primilor-secretari, îmbulzind pe stadioane pogoane de băștinași, înaintea cărora zăngănea mai întîi unghia, desfăcea apoi, fără somație, și bocceluța cu fecale, și, asigurîndu-se de imposibilitatea evacuării incintelor, mizerabilul recita apoi ore întregi, mulțimilor îngrozite, din versurile sale descălțate.

I se înfundase tîrziu, după ani de distracție, pe un anonim și nocturn stadion din Ploiești, cînd o ceată de adolescenți buboși și fără vocație se pretaseră la a se lăsa zdrobiți în picioare de către mulțimile înfuriate, alergînd vioaie, ca la hipodrom, dintr-un capăt la celălalt al ovalului de beton, numai pentru a scăpa de duhoarea versurilor, ce erau catapultate către ele.

Sacrificiu neobișnuit, dar meritoriu, pentru că numai astfel se izbutise să i se smulgă, de la piept, năzbîtiosului poet, punga cu căcat, din care tot el, cu un nemăsurat simț al umorului, anunța, din jumătate în jumătate de oră, că, în caz de foamete, ar hrăni dintr-însa întreaga populație a României.

– Mare pezevenghi! lăcrimă apreciativ Tartorul.

Un fluier cu bilă al unui caraliu șef șuieră, dînd semnalul ridicării blocajului. Semaforul clipi. Iar lumina verde expulză coaja de nucă a taximetrului în uriașul bol al intersecției bucureștene, șters pe dinăuntru de postavul gros, gri-albăstrui, al uniformelor sutelor de milițieni, printre care Genel slalomă cu talent, mieros, cu laba la un chipiu imaginar, salutîndu-i zîmbitor și înjurîndu-i fulgerător printre dinți.

Depășind Piața Victoriei, hărăbaia se înscrise pe un binecunoscut și liniștitor segment al Căii Victoriei. Șoferul își abandonă tărăboanța într-o delectabilă viteză de croazieră.

– Mare pișichier! Pehlivan nepereche al întregii nații române și versificator șef al nădragilor mei!!... își reînnodă *Ho diábolos* comentariile, înlocuindu-și cu bruschețe masca gravă și trecînd cu repeziciune dintr-o stare în alta. Încolăcindu-se, descolăcindu-se și iar încrețindu-se într-un imens hohot de rîs. Desfăcînd, fără a mai lua, fără să mai ia seama, cu cotul, mînerul portierei. Portiera crăcănîndu-se, și el continuînd să rîdă, pe trei sferturi alunecat în afară. Cu capul și umerii bălămbănindu-i-se pe deasupra liniilor de tramvai, din confluența Căii Victoriei cu strada Sevastopol...

...Bănuiești care a fost prima măsură, aplicată imediat de eruptivul poet, după ce-a aflat c-a fost pîrît Inestimabilului Cîrmaci pentru isprava cu punga. Iar acela, burzuluindu-se, i-a transmis pehlivanului că nu dorește să-l mai vază în ochii ?!

...Și-a lăsat cu repeziciune barbă și mustăți – destăinui c-o uimire jucată Tartorul – pentru cazul în care Stăpînul său, foindu-se pe la ctitorii, ori cu alaiul prin oraș, ar fi dat, din întîmplare, cu ochiul de marțafoi...

Dar marțafoiul hoț, dat în paștele mă-sii de iscusit, nu s-a mulțumit la atît, dîndu-se rănit că fusese alungat de la mila prezidențială... Într-o dimineață, s-a prefăcut a coborî chiar întristat sub pămînt...

S-a pitulat în WC-ul ăla public, săpat cu excavatorul, pe mîna dreaptă, cum pătrunzi dinspre Herăstrău în Piața Romană și, înhăitîndu-se cu doi proaspeți folkiști, care la viața lor nu-l studiaseră decît pe Victor Socaciu, lălăiau, chirăiau, își zburleau bărbile și mustățile, răcneau pînă își făceau franjuri bojocii, făcînd

cel mai dihai zgomot din lume, mai ales cînd, după socotințele capetelor lor înfierbîntate, pe deasupra lor traversa convoiul prezidențial...

Oprește deci, tot așa, pe la un ceas pustiu din noapte, Cîrmaciul, convoiul, pe cînd se înturna de la slujbele sale de la Comitetul Central, dă înapoi limuzina, se descalță de ea, așează urechea pe grătarul canalului de scurgere și, concentrîndu-se, deslușește printre borangicul și mileurile pînzelor de păianjen, chiotele îngropaților:

...Mi-am lăsat barbă cu sila
Ca să nu-ți rănesc pupila...

O dată se făcu fleașcă inimioara Cîrmaciului. „Domnule, francmasonul nu-i de ici, de colea, dumnealui suferă! Crucea și paștele mă-sii de derbedeu!...“

Pune el gura pe mușțiucul puturoșeniei de țeavă, ce-și petrecuse veacul tot răsucindu-se prin adîncuri, și unde nu începe Comandantul Suprem a lăcrima, cu aprinsă dragoste și părintească dojană în glas:

Ieși afară, ieși afară!
Cei ce te-au pîrît plecară...

Astălalt dinăuntru, pehlivanul, din spirit de domnișoreală, continua să se dea rănit. Că nu, cică niznai, că mai bine părăsiți-mă aci. Tovarășe Secretar General, la sînul canalului de aducțiune, în crucea izvorului de apă menajeră, printre oițele gîndacilor, la stînele batracienelor. Să cînt la populația de lipitori, moluște și rozătoare. Dacă nu poci de-a mai fi în stare... de a cuteza a mai vă trezi interesul...

„Deșteptarea interesului mă-tii!“ se împieptoșă dintr-odată (îl știi mic și vînos) și Cîrmaciul. Deh, meserie de Comandant Suprem, nu te joci. „Ai două secunde să te încolonezi la suprafață! Și să încetezi a te mai inspira sau batjocori la bogățiile subsolului...“

Că hîr, că mîr, l-au eliberat pe pehlivan, c-o macara și c-un scripete, dintre copcile zidăriei, l-au ghintuit pe moment între fiare și, în loc de-al mai îndrepta la comportament, cu stropșiri sau excludere din Organizația de Bază ori cu burnuzul, Cîrmaciul, dintr-o prost înțeleasă solidaritate între marii artiști, l-a parașutat pe îndrăzneț în scaun de redactor la cea mai balneară și toropitoare revistă de cultură din Capitală...

Pe revistă o chema *Contemporanul*, n-o poți silabisi, adoarme musca, iar pezevenghiului nostru atîta osîndă i s-a pus: el să-i scrie revistei vocalele. Și vine altul din urmă, mai scăldat la dantură, da' tot băiat bun, Lavrentie Ulici, de-i adaugă revistei consoanele. Își zic unul altuia proști și se sparg de rîs...

Ei, ai priceput acum, puturosule, că nu amorul, girafa ori săpăturile, ci Poezia are cea mai grozavă putere de pe lume?!... Că numai ea, sărăcuța, te întoarce de pe celălalt tărîm și îți leapădă, la picioare, oricare dorință îndeplinită, ca ultimul cîine dresat?!...

Ți-a plăcut cum a izbutit ea, mititica, să-i șterpelească ăluia punga cu rahat dintre degete, iar, în locul ei, să-l blagoslovească pe estropiat cu puterea de a scrie versuri care și pe îngeri îi uluiesc?!...

Se adună îngerii, cîte cinci, cîte opt, în căcaturile alea de baruri ale lor, prizează tămîie pe nări, se dezlănțuiesc asupra unor psalmi, ce aduc perfect cu niște bluzuri și, după ce s-au dezmorțit, nu mai încetează a se minuna: „Doamne! Oare cum nu-l trăznește Dumnezeu, drăguțul, pe putredul de lingușitor?!...“ (Pentru că, dacă e să fim cît de cît onești, de trăznit, nu-l trăznește.)

Iar, după ce se chiombesc, la maximum, 10-12 strofe, cu reverul mai lung, pe care le azvîrle pehlivanul, ca din fund, pe hîrtie, tot îngerii își răspund: „Poezia!! Poezia e cea mai necuprinsă minune de pe lume și cea mai adîncă descoperitoare de taine!... Poezia dezleagă orice!“

De gîtul poeziei adevărate stă atîrnată lumea spirituală, așa cum de gîtul femeii făloase stă atîrnat bărbatul și de beregata pîinii stă atîrnat cuțitul de pîine!... Deasupra fiecărei fapte ce stă să se întîmple, coboară un demon însoțit de un înger. Întrecîndu-se în poeme puternice, să cîștige pentru tabăra sa, respectiva faptă...

și care din ei compune o poezie mai bună, s-a procopsit. Fapta pentru care s-au cotonogit, a lui e...

D-aia și șade drăcimea și îngerimea, cu urechea lipită, cu scuipat, de mintea omului, cunoscîndu-l pe om mare meșter la întocmit vreo poezioară sau cîntec. Să i-o șterpelească din prima și, șterpelindu-i-o, să-l facă mai iute chisăliță pe adversar...

Tu ce părere-ți faci, puturosule? La viața ta, te-ai învrednicit tu să-ți înveți creierul vreo poezie drăgălașă sau vreun cîntecel?!...

Taximetristul afișa o tăcere orgolioasă, debordînd de superioritate. În bomba unde-și îngropa leafa, la „Gîndacul răsturnat", devenise legendar pentru chipul în care, amorsat de băutură, își așternea un colț al feței de masă peste moalele capului și cînta direct înțelegătoarelor picioare de lemn ale mobilierului.

Se dădu greu la urnit, interesîndu-se expert și scurt, printre dinți.

– Îl știi pe ăla cu:

Aoleu, îmi pierd controlul
Cînd și-azvîrle mă-ta țolul!...?

– Îl știu, admise *Ho diábolos* scîrbit.
– Dar pe ăla cu:

Nu credeam să mai surîzi
Cînd îți simți chiloții uzi...?

– La silabă, recunoscu *has-Satan* îngrețoșat. Ești vulgar.
– Ți-l dilesc pe ăsta cu:

...C-ai o crupă cît marfarul
Mi-ai bulit imaginarul...?

– Nexam. Nu. Nu mi-l dili.
– N-o să-mi zici că l-ai geandi și p-ăla bisericescu... Îl geandești și p-ăla bisericescu cu „De-aș avea un milimetru"?

– Nu zic. P-ăla bisericescu nu-l geandesc. Cum e?

Și taximetristul, înfoindu-și cimpoiul obrajilor, dădu frîu liber unor serii savante de sunete, în care versul pufăit alterna armonios cu talgerele unor fanfare.

– ...De-aș avea un milimetru – huf! hof! haf!
La buric ți-aș fi Sfînt Petru...
Și Arhanghel la hazna – huf! haf! hof!
Unde-arunci inima ta!...

Pe tot parcursul executării pasajului, pasagerul audie recules, cu capul depus pe șaua banchetei, ca la concert.

– Ai văzut?! Chiar acuma fac pariu că s-a produs în jurul tău o bălăcăreală de îngeri și demoni. Belstemîndu-se și frîngîndu-și articulațiile să pună laba pe poezia asta a ta... Huf! Hof! Ești dat în paștele mă-tii de talentat, puturosule! Cîtă străluminare!... În alte vremuri, ai fi fost medicul de spirit al unora dintre cele mai importante persoane. Mai aveai puțin și coborai cerurile pe pămînt, janghinosule!... Dar mai bine că nu le-ai coborît. Altminteri n-am mai fi avut prilejul, acum, să ne delectăm, cu producțiile cîtorva din cei mai proaspeți poeți bucureșteni, spuse după o vreme, Marele Manipulator, împungînd, prin gemulețul prost manșonat, peisajul și fișîind, cu degetele, după cîteva crîmpeie de manuscrise, pe care le extrăgea dintre feliile teancului de hărți.

– Ia uite la ăsta! Poeți noi! și pasagerul pescui o foiță acoperită cu un scris chinuit, frînt, școlăresc, răsucindu-și-o în jurul inelarului stîng. Cristian Popescu!... Despre individ am auzit. Nu l-am citit încă deloc. Un padișah spunea odată că un poem, pentru a deveni perfect, trebuie să cuprindă într-însul fix 99 de sensuri, Într-al lui Cristian ăsta cîte-or încăpea? Ce zici, aruncăm o privire să vedem ce zace în mintea lui?... Ești pregătit?

– Ochi și urechi... Articuleaz-o neabătut, moșule! Tu plătești!

– Ești așa croit după poezie?

Automobilul parcurgea centrul orașului, cu agilitatea unei balerine, ce, sumețindu-și fustele înspumate, caută să se strecoare cît mai silențios prin puzderia de palate.

În realitate, nu erau nesfîrșit de multe palate. Ba, dacă erai cît de cît cinstit, trebuia să recunoști că, dimpotrivă, Podul Mogoșoaiei duhnea de bodegi. În ceafa fiecărui pălățel, în cîrca oricărei bibloteci, fie ea academică sau universitară, atîrna și își bălăbănea fundul murdar cel puțin cîte-un sac de bodegi.

Dar nu niște bodegi tăioase, adulte, grosolane. Ci niște bodegуțe simpatice, neajutorate, peltice, în visteriile cărora adevărații cetățeni fini își vărsau, cotidian, adevăratele pensii alimentare.

Și în stranele cărora, pătrunzînd și miluind în jurul tău, tovarășii de pahar, cu piciorul, trezeai nu proteste, ci admirația pupăcioasă a celorlalți mușterii, încîntați de halul în care umblai de *troșcănit* încă de la ora aia din dimineață.

De altfel, prin zonă, nici taximetristul Genel nu-și saluta altfel cunoscuții, decît cu podul palmei rulat în jurul unui păhărel imaginar, pe care-l ciocnea de la distanță cu celelalte păhărele nevăzute, ridicate către el din stradă, din ganguri, din demisoluri, de la fiecare colțișor de oraș, de către spuma băutorilor profesioniști.

Chiar Diavolul alesese, pentru a citi din poezia lui Cristian Popescu, în armonie cu peisajul, un fragmențel intitulat „Local familiar“.

– ...„Toată familia mea benchetuiește la «Local familial». Bere. Lăutari. Antren. Mama aduce liliac alb în halbe. Verișoare. Toasturi. Bunicul, după tejghea, ascute cuțit pe cuțit, privește buchetul de liliac, rîde, ascute: hîrșt, hîrșt, cuțit pe cuțit. Într-un colț, un țigan își înmoaie vioara în halba de bere ca pe un miez de pîine. [...] Mama se-nvîrte printre mese, veselă. Toți o ciupesc tandru, o mîngîie, o strigă...“

– Ai dracului!... O ciupesc pe mama lui ăstuia și el se bucură!

– ...o mîngîie, o strigă. [...] Berea scîrțîie-n halbe, scîrțîie pozele pe la încheieturi. [...] Mama servește, părul ei se revarsă în bucle blonde peste marginile halbei. Toate rudele își trec mîna prin el înainte de a bea. Flutură rufele pe frînghie deasupra meselor din «Local familial». Toată lumea e adunată. Bunicii mei din flori, mătușile. Mie îmi aduce mama cei mai bine făcuți mititei, aduce liliac în halbe la «Local familial», unde toată familia

mea benchetuiește...“ ...De altfel, «Localul» are, ca popa, 36-38 înțelesuri ascunse...

Ho diábolos citea cu voce baritonală, suplă, bine antrenată.

Corzile vocale fărîmițau coloana de aer expulzată de diafragmă. Limba se arcuia pe planșeul bucal.

Buzele rotunjeau fiece sunet.

Sus, pe tăblărie, Relu și Doru își lipiseră urechile de planșeul capotei, să nu scape nimic din ceea ce se rostea cadențat înăuntru. Genel se freca încetișor de spătarul banchetei, să-și culce la loc firele de păr ce i se zburliseră pe spinare.

– ...?

– ...

– Ei, ți-a surîs ?... Ce părere ți-ai făcut de poezie, jigodiosule?

– ...În viața mea n-am întîlnit un tip așa beat și care să bată atîția cîmpi. Și care s-o ia, atîta, pe arătură... Păi, d-aia te duci tu la «Local», ca să te rînjești cum toți bețivii se pipăie cu mă-ta?! Și chiar de te rînjești... Rînjește-te!... Dar să nu fii în stare să nimerești tu, acolo, atîta amar de vreme, vreo singură stricăciune de rimă?!

– Ce vorbești?!

– Asta nu e poezie. Asta e ștersătură la fund!... Orice cîntecel poartă vulcanizată, la turul pantalonilor lui, cîte-o rimă... Rima e un soi de chiloțel. N-ai slip, n-o întinzi la plajă... Cine te-a păcălit pe tine, scămoșatule, că jerpelitura asta de vorbe e poezie?

Făcînd crețuri „laba gîștei“ pe la colțul ochilor, *has-Satan* toarse melancolizat, se-ntinse și sfîrîi ca o salamandră.

– Mai mă asculți?

– Ca pe glasul lui părintele Birizdael. Care, ori de cîte ori descleștează gura, să tîrguie sau să drăcuiască la vreo păcătoasă, o încurajează pe gudulancă prin vorbele: „Tu ai supt-o cel mai bine, nevinovato!“

– Pe la începutul anului de față – demară visător Diavolul – un consiliu de 12 înțelepți... l-a numit în taină... pe autorul din care ți-am citit, drept noul Papă al Poeților pe anul în curs.

...Se zice numai. Ar fi fost desemnat drept cel de al XIX-lea Papă al Poeților. Iar iradierea sa spirituală trebuie să fi fost substanțială, dacă l-a detronat, fără cine știe ce zguduiri, pe cel dinaintea

lui – un ins, Cărtărescu, al cărui pontificat fusese apreciat drept cel mai împlinit al ultimelor zece...

...Pe numele său laic, noul Papă al Poeților a fost slobozit pe Pămînt, să joace joace sub tricoul de Cristi Popescu. Este înalt, dolofan, iubăreț, agită o mustață de grenadir. Are douăzeci și nouă de ani. Pe întuneric, aura sa de splendoare se zărește, fără greutate, de la treizeci de pași...

La treisprezece ani, își începe inițierea în regala artă a poeziei la Palatul Pionerilor, sub autoritatea unei poete oțelite sub zodia nefastă a Proletcultismului: Veronica Porumbacu.

După două ședințe de încălzire, învățăcelul își ridiculizează maestra.

La șaptesprezece ani, încasează cel mai teribil cap în gură pe care destinul putea să i-l dea: moartea lui tac-su.

Din care sărmanul Cristian nu-și mai revine, pînă cînd nu-și pierde, pe rînd, și parcă în dușmănie: căminul (fiindcă, între timp, se căsătorește), școala, bietele înclinații muzicale, casa în care locuiau...

– Adică nevastă-sa, bășinoasa, îl părăsește? exclamă bucuros taximetristul, vîrîndu-și nasul în ciorba singurului subiect pe care-l pricepea.

– Au existat unele neînțelegeri! Îmi place cum gîndești. Nu e prea confortabil de convietuit cu Cristi... De fapt, tot nevastă-sa revine și-l îngrijește, cînd, ca o încununare a patimilor lui, actualul Pontif al Poeților înnebunește...

La douăzeci de ani, sub privirile înfricoșate ale puținilor apropiați – doi la număr – mama și sora, Cristi Popescu își abandonează trupul în ghearele unei aberații nervoase. Spiritul său hălăduiește pe tărîmuri secrete, unde deprinde cuvinte care fac metalele să crească, precum plantele. Cuvinte care vindecă bolnavii de amețeala pe care o dă nostalgia. Și cuvinte care însuflețesc manechinele și statuile, momindu-le și încurajîndu-le să se ridice și să se plimbe prin afara orașelor...

La întoarcere însă, spiritul lui Cristi găsește locul ocupat de cirezile de gunoaie care începuseră să i se reverse încet pe sub unghii.

De maldărele de lighioane ce-i zmîrțîie acum în ureche.

De remorcile de spirite ce i se îmbulzeau nopțile pe meninge, ca ordinarii pe maidanele părăsite.

Optsprezece zile și luni s-a tot războit spiritul lui Cristi să intre înapoi în propriul său corp. Milogindu-se, lăcrimînd, implorînd și căznindu-se să împingă din trup afară firul de păr al mustății, al pieptului și al burții, transpirația, saliva și pișatul...

– Adică nu făcea numai să crească metale... În pauza de la metale, Cristi ăsta, al Poeților, dădea drumul și la cîte-un pipi fierbinte pe pantaloni...

– Cristi al Poeților, ceea ce nu-i deloc neinspirat spus... Da. Pe de o parte, le scotea, le împingea în afară. Pe de alta, el, unul nu izbutea, încă, să intre...

De abia printr-a nouăsprăzecea, un înger-îngeraș, cum a și scris nenorocitul mai tîrziu, a ajutat să alunece, ca pe o coadă de zmeu, unsă cu săpun, în interiorul trupului lui Cristi, sufletul său.

Dar, din sforțarea aia, i-au ieșit lui Cristi ochii din orbite.

De la efort îi tremurau lui Cristi brațele de la încheieturi. Din încordare, un sfert din spiritul lui Cristi a rămas să adie pe afară. Îl simți, cînd te apropii de el, cum te înalță 20 de centimetri de la caldarîm și-ți fîșîie peste față ca o algă...

Și despre tipul ăsta – făcu *Ho diábolos* vocea conspirativă, Aplecîndu-se mult înainte, ca și cum tot ce povestise pînă acum ar fi fost o joacă și de abia acum ar fi fost el pregătit să afle adevărul adevărat de la șofer. Taman despre Pontif susții tu că habar n-are despre poezie și că orice hîrtioară pe care pune mîna devine neîntîrziat ștersătură la fund?!

– Păi, nu?! N-ai zis chiar tu cum s-a făcut de fecale?! Ce mă freci atîta la melodie cu degerătura asta? Oi avea vreo bucurie la el?! Ia uite la școlărița asta de vreo 12 ani, ce mîncărime vede între degetele mari de la picioare! Asta-i atît de bună peste doi ani, că merge și-acuma!

Pe dreapta, clipi – fracțiunea lui de secundă – fostul hotel „Luvru". Cu firma lui preschimbată astăzi inept în „Capitol".

Pe stînga, bomboneria și restaurantul „Capșa“. Cu zidăriile potrivite la fix pe tăpșanul unde, odinioară, șezuseră tolănite la soare fortărețele și seraiul boierilor Cocorăști.

Prin geamlîcurile aparținînd nălucilor acestor căsoaie, se zăriră, pentru o clipă (pentru cine se dovedi vrednic să le zărească), cupele și tărășeniile de argint ale serviciului de masă. Instrumentele subțiate ale hărmălaiei de lăutari. Paftaua frunții și umerii Pulheriei Cocorăscu, iuțită, către budă, de nevoile cafenii ale cărnii. Trupul bălegos și zburlit al stăpînului casei, Vatracan Cocorăscu, mînînd porcii dintr-un jilț, cu furtunul ciubucului de cireș îmbrobodit în jurul gîtului și cu piesa de chihlimbar, de introdus în gură, înșurubată în fund.

Zece metri mai gios, pe mîna dreaptă, Casa Oștirii.

Tot pe dreapta, lăfăindu-se ca o imensă pasăre Rock, deasupra pivnițelor arse ale banului Racoviță, Miliția Capitalei.

– Hai că te-am filmat, scămoșatule, că la sînul tău, inima de la nici-un cur de miere nu găsește vreo mîngîiere... O vezi p-aia cu țîțele cît doi hectolitri de lipici că ce boală vede pe tine?...

– Și dac-aș vedea-o?...

– Oi fi bolnav la vreo paralizie, jerpelitule. Ți-o fi plăcînd să te joci doar de-a scăpatul săpunului, cu bulangiii de prin băile publice... Ești poponaut-șef, moșule?

– Par eu c-aș umbla cu portjartier de dantelă pe sub parpalac, jigodiosule?

– Nu se știe ca pămîntul. Nu zic că-i rău. De cînd te-ai urcat, doar de poezie și de băieței mi-ai garibaldit... Îl iubești pe fizicul de la șantieriști, scămoșatule?

– Nu neapărat...

– ...Cînd le zici pe poezii, simți că ți l-ar mîngîia cineva pe baston?

– Dacă e creație autentică, parcă-aș simți...

– Și de-ar fi creație de ailaltă, mie poți să-mi zici... Eu sînt ca tatăl tău, cînd e vorba să mărturisești cum ți-ar place să faci baie cu buldozeristul. Nu te spovedi..., eu, la prima intersecție, te descarc.

Ori la cea mai adîncă mlaștină cu caralii te arunc...

Sun și zic: „Tovarășii plutonieri! Pînă cînd să-l lăsăm pe jerpelit să momească, cu rimele lui de doi bani, pe fierar-betoniștii?!“... Cînd te lăudai că ți-a picat prima oară pata pe poezie?

Has-Satan își expedia exclamațiile de jubilație turistică, în vreme ce, cu dreapta, hașura ariile străvechi ale mahalalelor Săpunari, Scaune, Cavafi și Pescari. Încurcături de ulicioare brodite pe hărți, ciuruite de timp, întărite de el cu dungile unui creion mecanic.

Hărțile erau din 1781, 1794, 1822 și 1849, două dintre ele ridicate după gravuri în aramă.

Ulițele dulci și întortocheate ale Săpunarilor și Pescarilor strîngeau la sînul lor, clătinîndu-l prin terenurile virane și grădinile cu zarzavat, un pîrîiaș, ca și cum un băștinaș ar fi strîns un fir de orzoaică între măsele.

În contul izvorului, care atîta îl înfrigura, însemnă lacul Bulindroiului, o baltă cu apă posacă și puturoasă.

La vărsare, cîrmi o cruciuliță peste dîmbul din vecinătatea cîrciumii lui Laharie Tralala.

Unde pișca pergamentul cu vîrful creionului, locul atins se sucea ca o piele uscată de găină și fumega. În vinilinul plafonierei Daciei 1300, după atîtea pișcături, mai-mai se impregnase miros de friptură. Genel nu zărea ce face ăla în spate și clămpănea cam în sec. Diavolul își înălță, după o vreme, pupilele de pește fiert, cufundîndu-și-le într-o ceafă năclăită de taximetrist.

– Ce bodăgăneai acolo, puturosule?

– Că degeaba, după ce o să te prindă că ești curist. O să te mai implori tu de ei să nu-ți strîngă coaiele în tocul de la ușă. În arest la miliție, toți curcanii e obișnuiți să li se adreseze frumos: așa că nimeni nu te-ascultă... Cardește-i mai bine lui fratele tău, ca să știe cum să te scape. Cum s-a aprins în tine tărîța după poezie!...

Clientul, să-l pici. Nu părea prea convins că trebuie să povestească.

– Să tot fie paișpe luni...

Și Tartorul, încă îndoit, strecură o privire îngrijorată spre ceas.

Genel nu știa cum să-l stîrnească. Să nu se oprească.

– E adevărat, pituliceo! N-o fîsîi tocmai acum... Fir-ar ei ai dracului, ce-a putut să le treacă prin cap. Paișpe luni!...

– În babornița de cîrciumă... în care îmi polizam mințile...

Has-Satan mai scurse o ocheadă spre ornic. Cadran mare, vișiniu, douăzeci și patru de rubine, trei limbi. Într-adevăr, toată viața în România era timp berechet.

– Deci îți cam polizai mințile. Ce nenorocit!...

– ...în care îmi polizam mințile – imediat ce-o degajam din șantierul ăla, despre care îți spuneam, din Mozambic...

Deci acolo stîrmocea... șontăcăia de la masă la masă, scurgea băutura din pahar în pahar, un celebru talmudist iudeu... ce dezvăluia și dînsul, orișicui, că într-o poezie perfectă șed zidite 99 de înțelesuri ascunse...

– Ei, bată-te să te bată, spurcăciune, așa mai vii pe-acasă... Care vasăzică ai pus ranga pe talmudist și te-ai îmbolnăvit de la el!

– ...Eu, pe vremea aceea, nu mă prea omoram cu dezvăluitul. Așa că, ori de cîte ori îl presimțeam apropiindu-se de separeul meu, cu chef să-mi dezvăluiască puțin, îl mai bruftuluiam...

– Ceasul rău! V-ați bruftuluit, cît v-ați bruftuluit, dar pîn' la urmă v-ați plesnit în microb.

– ...Numai că, într-o seară, după ce polizasem suficient, instalîndu-mă într-o confortabilă zonă de febrilitate intelectuală, țîșnește scurt, către mine, bijuteria de talmudist. Bălmăjește ceva. Își agita cicatricele. Și-mi arată pe degetul mijlociu un inel...

– E-te, fleoșc!

– Și îmi zice: „Ochiosule!“ (pe motiv că nici el nu izbutise să mă privească niciodată în ochi) „Ai tu habar, măcar cu creierul mic de pe tine, ce sculă de preț port eu aici?!...“

– Un inel! îi spun eu.

– „...Mi se pare firesc să fie un inel. Că doar nimeni n-ar ține încolăcit pe inelar un cazan cu rufe...

...Indiscutabil e un inel. Misterios ar rămîne materialul din care a fost turnat... Ai idee din ce-a fost turnat?

– Unii din talmudiștii pe care îi *frecventez* eu, zise Genel (din ăi de-ți sorb, una-două, votculița risipită pe mușama ori ți-l agață

cu cîrligul pe portofel). Talmudiștii aia, zic, poartă înfășurată, în jurul degetelor, cîte-o sîrmă...

– Asta dezavua sîrma... Nu se prea dădea în vînt după ea...

Pe inelarul său se răsfățau, cizelate, 5,09 grame de argint curat. Răzuite, pare-se, de pe spatele oglinzii pe care Moise și-o așternea peste chip, atunci cînd îi era îngăduit să urce să se întîlnească, din vreme în vreme, cu Dumnezeu, pe pantele prăpăstioase ale muntelui Horeb...

Ai vreo bănuială ce capacități putea avea podoaba aceasta?

Cînd dădeai drumul inelului pe fundul unei halbe de bere, bijuteria se dizolva. Argintul său se ridica la suprafață și reflecta, în smalțul său topit, numele și actele celui ce, la sfîrșitul unei noi mii de ani, va intra, iarăși, în stăpînirile poeziei perfecte...

Pentru că asta era păsărica talmudistului.

Propăvăduia, din două în două mese, că, la-ncheierea fiecărei mii de ani, cineva va intra din nou în grațiile textului perfect și că, prin puterile textului sacru, va guverna, o anumită vreme, lumea, înainte de a dispărea și el, ca persoană, și textul...

Eram atît de neconsolat pe chestia asta, încît mă ustura în cot.

Polizam destul de șucărit deci, că nu răzbeam să guvernez nici la masa mea, reperînd între timp stîrpitura cum se insinua languroasă către mine, dar nereperînd-o cînd, iute de labă, mi-a slobozit tinicheaua în halbă.

Nu l-am cîrpit.

Mi-a demonstrat chiar atunci, în stolul de argint ridicat deasupra clăbucului berii, că descoperitorul poeziei perfecte va avea fix numărul și seria mea de buletin...

– Arasel! Aici trebuia să-l cîrpești... „Pentru ce, scafarogule, să nu aibă seria și numărul meu de pașaport? Păi, ce, sîntem în România?! Nu drojdim bere în Mozambic?“...

– ...A clătinat de trei, patru ori halba, de și-a strîns, de prin toate moleculele berii unde se-mprăștiase, inelul la loc. L-am auzit recitînd una din șmecheriile lui talmudiste. Și, cînd și-a dizolvat iarăși belciugul în halbă, ca pe-o pastilă de calciu efervescent, în pojghița lui au apărut imprimate și numărul și seria mea de pașaport.

– Atunci e corect. Atunci nu mai ai cum s-o driblezi! Federația a omologat! Trebuie ca s-o găsești...

– În seara aceea mi-am părăsit separeul într-atît de tulburat...

– Nu mă opări!

– ...Încît, pîn' la baraca dispeceratului de șantier mai mult am planat... Devenisem căpiat să mă întorc în țară. Să văd, devin aici, sau nu, stăpînul lumii? Sau dacă nu pe de-a întregul, măcar al apartamentului, din care, cu atîta ușurință mă lăsasem alungat.

Așa că, întîi, la dispecerat, într-un container, am încinerat trei sferturi din fișele de protecția muncii ale brigăzilor ce meșthereau la combinat. Eram, cred acum, în plin efect hipnotic. Am înfundat apoi cinci șesimi din cartelele de pontaj într-un closet.

Am forfecat, am răzuit și-am răsturnat substanțe volatile peste hălci din documentația de execuție, în proporții asigurătoare că nu voi fi nici iertat, nici întemnițat la pofticioșii de mozambicani (în ale căror celulare, integritatea anală ți-era, într-adevăr, pusă sub tăgadă). Limitîndu-mă strict la pagubele ce făceau necesară trimiterea mea disciplinară în țară și eliberîndu-mă, în acest chip, pentru misiunea sugerată de talmudist.

Am distrus tot ce-am crezut. Mi-au desfăcut contractul de muncă. Mi-au grăbit formalitățile de reexpediere în țară.

În a treisprezecea zi, ieri, scafarogul, atotștiutor, mă aștepta pe aeroportul din Mozambic.

– Ofticat că te făcuse stăpînul lumii, încerca și el acuma săracul să se lipească măcar la un bacșiș.

– Mă trage de-o mînecă lîngă o pistă de antrenament a cămilelor.

Așează, pe-o plajă pe care puteai să-ți prepari cafea la nisip, o teașcă, în care înghesuise halba, bidonașul cu bere și inelul, că venise cu ele, și mă-ntreabă:

„Te legi cu jurămînt să introduci inițialele mele în coada celui de-al treilea și celui de-al o sută nouăzeci și al treilea diftong din textul perfect, după ce l-oi găsi, inițiale repetate cu glasul șoptit, în fiece seară, timp de șapte zile, la asfințit?...“

– Dacă nu cauzează la vorbărie, moșule, ți le introduc neapărat, completă Genel în locul pasagerului. Ce-i ăla diftong?... Că ce e alea *inițiale* ne-am lămurit...

– I-am jurat. M-am pus în genunchi. Mi-am lăsat să curgă o picătură de sînge, de la deget, pe o hîrtioară de-a lui.

– Atunci de recunoștință i s-au destupat sinusurile...

Din acea clipă, m-a tratat de parcă i-aș fi scăpat un copil de la înec.

„Plecasei cîine surd la vînătoare, ochiosule... Fără sfat de taină, case conspirative, adrese, manuscrise, sextant, mai departe de Otopeni nu răzbeai.

Pentru a nu fi amăgit și sfîrtecat prin Preschimbările de Șapte Zile ale Bucureștilor, o călăuză te va purta în locurile vii ale orașului. Te va scoate în traseele secrete. Și te va depune pe linia subțire, nepericuloasă, dintre două primejdii...

O nemaipomenită călăuză ți-a fost căzută la sorți... Deșurubează-i tu repede, bidonașului dopul, să descifrăm ce trăsături morale are călăuzitorul și după care semne îți vei da seama cînd îl vei întîlni.

– Am încolăcit, cu dreapta, toarta striată, – continuă Tartorul – din sticlă ieftină, bulbucată. Cu stînga, ajutînd la scurgerea pișcătoarei beri în halba ce avea, curînd, să-l găzduiască și pe inel.

Talmudistul s-a ciucit, pe vine, să descifreze.

„...E un campion complex și rafinat...“

„Unde citești asta?“

Și mi-a relevat, reliefate în poleiala argintie, siluetele fumegînde parcă, ale unei retorte și ale unui cuptor alchimic.

„Pare un alambic de țuică“ am îngăimat eu.

„Practică o meserie transmigratoare și captivantă“ mi-a decriptat, plecînd de la un fascicol de lumini și-un sector de cerc, ca o anvelopă, decupat dintr-o reptilă asiată, străduindu-se să-și înfulece singură coada.

„E un biciclist“ m-am bîlbîit eu.

„Sub o mască de troglodit, te va conduce prin cele 100 de porți ale înțelepciunii, din care nici Moise sau Iosua n-au desferecat mai mult de 95. Haide. Maximum 96... Sedus de materie,

trece drept un epicureic. Un bărbat cu o mare poftă de viață. Ispășind cinci ani de pîrnaie din pricina baletului... Regulează, adică, două balerine...“

– De cînd le e interzis la balerine să se reguleze?

– De cînd sînt transportate nu la sala de repetiții (cum bietele au cerut), ci în pădurea Andronache, frîngîndu-li-se încheieturile, cu sîrmă de balot. Și înmuindu-li-se fizionomiile cu cîteva carabe...

„Admistierile îi scurtează două hălci din pedeapsă, îmi mai dezvălui uscatul talmudist cîteva date despre călăuză...

În penitenciar, năzbîtios, *și-o bagă în audiență* cu diverși homosexuali, formă de divertisment reprimată de Codul vostru Penal. După penitenciar, pentru a-și face mîna, sustrage și depozitează acasă, în balcon, 400 de litri de benzină.

Infracțiune de tot rîsul. Pentru că, sub un dîmb afînat din codrul Cernica, putrezește și se lustruiesc oasele minorului Miluță Cioroslan, trei ani, călcat cu mașina, îngropat în taină de către aceeași călăuză a ta. Care, eliberată după viol... se reangajează, prin mită, la coloana auto „Cățelu“, primește ecusonul 853, se fîțîie prin București precum cel mai trufaș taximetrist... Nu pui la suflet antecedentele lui...

Un desăvîrșit cunoscător al mediilor prin care te va purta...

Cu fiecare învîrtitură de roată, te pune mai aproape de cele 99 de înțelesuri ascunse ale poeziei perfecte. Cu fiecare... zmucitură de volan – citi talmudistul pojghița argintie – mai sigur vei fi uns, întîi, drept tătuc al orașului... Apoi, precum îți prezic...

Iar, dacă vei fi mulțumit, poate te vei îndura și de el... Scurgînd licoarea asta peste osemintele puradelului, topindu-i-le și ștergîndu-l de orice urmă de vină. Punîndu-l mîna ta dreaptă în desfătările la care ai să ajungi. Dar, pînă atunci, vorbindu-i, pe limba lui, pentru a te crede. Burdușind, cu teancuri de bănet, buzunarele taximetristului odios... cu mutră de caniș jupuit... scăpărînd de pofte după muieri, înșelătorii, bărbați... Și purtînd potrivitul nume de Țaca Genel...

Taximetristul odios nu se lăsă însă impresionat cu una, cu două...

Executînd una dintre măiestrele zmuciturі de volan despre care fusese vorba, înălță, concomitent, cracul stîng, zece centimetri de la nivelul banchetei și trînti o formidabilă bășină, ce păru să pledeze elocvent pentru indiferența sa...

Autoturismul rulă neglijent, cu mîinile parcă în buzunare, dintr-o latură într-alta a minusculei stradele *istoric Ioan C. Filitti*, pe care, după un scurt ocol, o străbătu pentru a doua oară...

De abia acum, de pe treapta de ciment a „VOPSITORIEI PENTRU ARTICOLE DE PIELE. PODOABE. NASTURI. REPARAȚII PENTRU AUR“ își făcu apariția și coborî un enorm cîine gălbui, îndreptîndu-se indolent, ca-ntr-un inedit duel între pistolari, în lungul străzii, cu taxiul pe urmele sale.

Iar cînd taximetrul, în sfîrșit, acceleră încercînd, din răsputeri, să îl calce, dulăul, mai sprinten, se și refugie, schelălăind batjocoritor, într-o gură de canal fără capac, răsărită, ca prin minune, în dreapta sa.

Genel încercă să dezghețe atmosfera, pe care tot el, înainte, o împuțise și-o încordase.

– Pe cîinele Șopîrlacu... despre care merge zvonul c-ar fi fost pensionat de la Moși sau de la Circ, nu-l poți buși cu una cu două, recunoscu cu sportivitate șoferul.

Își aprinse de la bricheta de pe bord o Carpală, măcar pentru a mai atenua din mirosul de intestin.

– A fost o perioadă în care diminețile îmi strîmba aripile. La prînz, îmi paradea farurile... Iar serile, dacă n-aveam ghinion, îmi fleșcăia doar amortizoarele... Anul trecut, toți taximetriștii din sector am organizat chiar un campionat de călcat cîinele ăsta...

După trei etape – trase-n piept, îngîndurat, Genel – cinci dintre noi luam virajele direct din spital... Doi dezmorțiseră Crematoriul, pe motiv că fuseseră incinerați și că fuseseră declarați morți. Patru ieșiseră cu transferurile pe Mașinile de Gunoi, de la Primărie.

Iar altul, cel mai slab de inimă, s-a călugărit... Adică s-a angajat la vopsitoria asta de obiecte de piele, unde îi cîntă în strună lui bestia. Și-l hrănește acum de trei ori pe zi, pe Șopîrlac...

Cu toată istorioara sa, Genel nu dezgheță atmosfera.

Deși în miezul zilei, taxiul orbecăia pe străduțe tot mai povîrnite, palmate de clădiri ce știuseră trișa timpul, încumetîndu-se să absoarbă, pe traseele lor neînțelese, tot al treilea trecător sau mașină, pentru a-i scoate, după secole de adîncă uitare de sine, taman către sud... între galioanele de zidărie ale zonei Lipscani, jucîndu-și sau ciocănindu-și între ele provele. Ori, hăt departe, făcîndu-i să apară între rubedeniile lor, spitalicești sau diavolești, înșiruite în întinderea străzii Plantelor...

– Unde te duc? întrebă, pentru prima dată, alarmat, conducătorul vehicolului, la o oră și zece minute după ce pasagerul îl fluierase și i se încolăcise între canapele.

Has-Satan se înclină înainte și, încercuindu-i celuilalt capul în menghina palmelor, îi vîrî, fulgerător, limba sa lungă, pupăcioasă și scormonitoare, de-a lungul rețelei de tainițe ale urechii.

– Ce-ți pasă? Frige-o normal!... Du-mă unde și-a înțărcat dracul copiii!

Au fript-o normal, încă jumătate de oră, prin babilonia și prăfăria întregului centru istoric al Bucureștilor.

Genel resimțea persistent cum limba solzoasă a Procletului îi linsese cornetele osoase ale cavității nazale, îi desfundase sinusurile și canalele, îi ondulase cartilagiile. Și, ieșindu-i pe partea cealaltă, i se așezase, mușchi tegumentos, să zacă alături de limba sa, precum doi dulăi somnoroși, pe planșeul vascularizat al cavității bucale.

Pe la ora 15,20, *Ho diábolos* îl mînă printre casele indisciplinate, neconstruite în linie, ci după profunda știință a bunului plac, de-a lungul curților garnisite cu troace, cotețe de porumbei, automobile stricate și hîrdaie, către gurile pîrîiașului *Bucureștioara*. Adică de unde Bucureștiul, cu asfalturile și cartierele lui, țîșnea, în jeturi cristaline și răcoroase, direct din pămînt.

Dădură ocol, tartorul evaluînd, din mașină, suprafața actualei Grădini a Icoanei, cu tufișurile zburlite și platanii ei, turnați parcă dintr-o sticlă verzui-albăstruie, rotunjită ca fildeșul, unde, pe vremuri, băltea vrăjita apă a Bulindroiului, sau, după cum era alintată

de gloate, Balta Icoanei, destul de adîncă, odinioară să înece între subțiorile ei și cal și călăreț.

Taman din acest binecuvîntat gîrlici izvorîse odinioară și *măduva Bucureștilor*, gîrlița numită *Bucureștioara*.

Singura înjghebare de ape din lume căreia i se dusese buhul de a izvorî, din țărînă, direct descîntată.

Ungînd, cu pîntecul ei, partea sfîntă a orașului și atribuindu-i-se darul de a desfășura, în curgerea ei, ca pe niște covoare, două maluri perfect transparente. Prin care, uneori, copiii, nebunii, poeții, fulgerații, și călătorii aleși zăreau, la o adîncime de zece poște, în străfunduri, pînă și vîrtejele de păr din coafurile națiilor și grupurilor de oameni ce-și duceau existența tainică și necomunicativă, adînc, sub oraș. Legendele zugrăveau cum cei de sus se uitau către necunoscuții de jos, ca prin niște acvarii.

Cu vremea însă, veselii bucureșteni nu ezitară să facă chiar și din neprihănita gîrliță Bucureștioara, canalul colector al murdalîcului lor.

Mahalagii își deșertară într-însa conținutul umblătorilor.

Săpunarii, cadavrele mîțelor fripte.

Măcelarii și tăbăcarii îmbunătățindu-și aruncarea la țintă, o aglomerară cu gogoloaiele resturilor putrezite ale îndeletnicirilor lor.

Strat după strat, mormanele de gunoaie, moloz și cadavre, sugrumară deget după deget, gîrlița miraculoasă, preschimbîndu-i – de pe la 1733 – renumele de Preacurată în ocara, din ce în ce mai adecvată, de *Căcata*.

Bineînțeles că tot localnicii, prin murdăria lor veselă și insistentă, biruiseră. Iar de pe la 1837, prin astuparea și cicatrizarea ei completă, Bucureștioara nu se mai regăsește pe nici o hartă.

Doar actualii dezgropători ai rețelelor de canalizare ai I.C.A.B.-ului mai înțeapă, cînd și cînd, cîte-o vînă de pămînt viu, gras, miezos, îndopat cu împuțiciunile asimilate, semn că, pe sub scoarțele pavajelor centrale ale Bucureștiului, mai pulsează ceva din inima pîrîiașului care circumscria punctele descîntate ale orașului.

La suprafață, Diavolul se topea de încîntare, ca o bucată de unt, pe tăblăria încinsă a vestigiilor... Sorbea cu ochii după șarmiere și după frontoane, examinîndu-le prin echerul degetelor răschiate.

Calcula.

Își ghida șoferul cu pioletul bastonului. Închisese un ochi.

Și-o bufnise iar în fredonat.

Dumica lăutărește Ucigă-l toaca:

Gino, pune-ți, cînd mă scol,
Aparat locomotor...

Că te duc la Techirghiol
Ca să faci prostii pe hol.

Cu-Împăratul peștilor
Și Spuma adîncurilor

...Că te duc la Împăratul,
Unde dregu-ți-aș și făcu-ți...

Calomniatorul dădu la iveală din marsupiile trenciului un exponometru și-o muzicuță, în șira spinării căreia, suflînd cu nădejde, se acompania imediat ce găsea o rimă reușită și înainte de a da peste alta și mai dihai.

Automobilul aluneca, precum un bric de săpun, pe traseele aparent definitiv uitate ale gîrliței Bucureștioara. La fiece meandră, Guzganul trîntea cîte-o însemnare, cu indicii despre desfigurările produse de trecerea timpului, despre volumul imobilelor și despre intensitatea fluxului luminos ce se răsfrîngea, la ora aceea, peste clădiri.

Se învîrtiră în intersecția străzii Dionisie Lupu cu artera Maria Rosetti, unde, în negura hidrotehnicii Capitalei, dantelata Bucureștioara fusese ajutată să se destindă într-un lac minimal – ochi de apă pe care-l repeta, 200 de metri mai la vale, în spatele bisericii Batiștei, unde Bucureștioara băltea, *bătiștea*.

Numai pentru a prinde puteri, înainte de a se avînta pe strada Polonă, segmentînd Bulevardul Carol, depășindu-l și inundînd maidanele din prejurul spitalului Colțea, alcătuind acolo *Marea baltă de la Carvasara* sau Balta Vămii.

Cotlon de apă din care gîrlița, culcînd la pămînt mirosurile iuți ale buruienilor, evada, poposind pe ulicioara Sfinților, scăpa în Pescăria Veche (mai tîrziu strada General Florescu), lingînd, ca pe acadele, fundațiile hanului Berevoiești (niște căsoaie țestoase, amarnice, fără multă carte, prăvălite ca din ceruri ori smulse cu echipajele de catîri de prin pietrăriile altor tărîmuri).

Cotea pe dinapoia altarului bisericuței Răzvan, mînînd, de la coadă, flotilele de gîște, peste zona străzilor Stelea Spătaru, Decebal, Armenească, Paleologu și bulevardul Hristo Botev.

Secționînd Podul Tîrgului de Afară (Calea Moșilor).

Tăind de-a curmezișul Cișmeaua Seacă, pînă la numărul 18 (niște alea de zăplazuri ursuze pe care cucuvăia doar bălăria, și pe întinsul cărora vrăjitoarele își învățau să vorbească, cu glasuri joase și înfundate, tîrnurile de șerpi).

Se scurgea dintr-un capăt al altuia al ulicioarei Radului Calomfirescu (unde de abia către 1912, localnicii fost-au împiedicați a-și mai paște vacile în interstițiile caldarîmului). Ostenea prin curțile stolnicului Gligorașcu, prin grădinile de zarzavat ale fraților Șantalioru, adunîndu-și puterile pentru a se revărsa, printre gropile de lut ale polcovnicului Zamfir, pe primele pojghițe de pietre cubice ce placaseră, parcă în glumă, grumajii Uliții Vergului (Calea Călărași).

De unde nevătămata Bucureștioară, pîrîiașul-mireasă, se scurgea (cînd nu primise încă antonimul nume de familie de *Căcata*) prin copăile mahalalelor Olari și Olteni, prin cele ale nărăvașei Uliții a lui Vasilache (strada Labirint) și mai la vale, prin cele ale Jitniței Vechi (din strada Sf. Nicolae Jitniță), fostele cămări cu bucate ale Curții Domnești.

– Mofturosule...

– Hep!... răspundea neparticipativ omul volanului.

– Calc-o și către stînga... Tai-o și către grajdurile boierilor Herești.

– ...Au fost tipii ăștia așa boieri cu tine?!... Cotiza la tine cu gologani?

– Nix... Cel care aduna cotizațiile era Popa Stîrlici, de peste drum, primul care-a introdus, în Valahia, vînzarea băuturii cu burta. Intra mușteriul la altar, plătea cinci pitaci și, de banii ăștia, putea să bea atîta trăscău cît îl ținea pe el burta... Dacă ieșea să se ușureze, înțelegerea se spărgea și, ca să intre înapoi, trebuia să mai cotizeze alți cinci pitaci.

– Să te rupi în figuri, scămoșatule?!

Au ciufulit cu tărăboanța și ultimele mahalale rămase neexploatate: Mircea Vodă, Bradului, Cernișoara, Traian, Theodor Speranția, ceea ce nu fusese încă doborît din Calea Dudești, deja trecută în neființă mahala a Sfintei Vineri...

Au socotit, au rîcîit, au cercetat, luînd pe rizurile anvelopelor cele mai tainice fire de praf ale Bucureștilor: talazurile nesfîrșite de clădiri electrice, însiropate sub glazura unor decorațiuni infinit de variate. Cu ornamentele și vitraliile stîngace. Cu anii fondării (și monogramele curbilinii) încrustați cu ipsos pe pridvoarele înalte. Clădite din cărămizi, urcate în cîrcă cu samarul sau urnite pe planuri înclinate cu bobul. Umbrite de starurile tufelor de liliac, ale ulmilor, teilor, castanilor și plutelor seculare. Pișcate de harul unor bucătărioare de vară atît de dulci, de parcă îngerii le-ar fi ținut sub limbă. Pardosite (multe) cu pietre de rîu, în pieptul cărora, ca în taina unui ghioc, mai fremăta încă apa. Cu fîntîni ca uitarea de reci, cu cișmele, coșare, cotețe, saiele sau chiar porumbare. Cu foste prăvălii, frizerii, păstrămării și brutării de cartier, din care istoria iesea ametită, rațiunea nu-și mai găsea nici o rațiune, iar moartea părea că-ți aține calea doar pentru a te pipăi cu degetele ei jilave pe sub cămașă...

În țîțuca bisericuței Mămulari (două turle octogonale, plan treflat, pridvor deschis în trei arcade și în fresce cu demoni naiv reprezentați, uitîndu-se și dînșii după *cel* ce-i studia din dosul gemulețului prost manșonat), *has-Satan* se aruncă în genunchi pe podeaua de tablă a Daciei 1300, bătu trei cruci mari și se tîngui, cu zdrîng-zdrîng de acordeonist evadat de prin preventoriile de boli nervoase, doar în papuci și cu bolile de pe el.

Pentru început, glasul i se despleti molatec, aproape dulce.
Brusc, explodă în tonuri ascuțite, care parcă te juleau pe ficați.
Dădea Asupritorul cu botul:

Doamne, nu mă mai băăătea
Cu ciocanul de chiftea!...

Ceartă-mă c-un levier
Că ne-am luat ieri de reeever
Pentru-o puică din cartier...

Din cartierul Banu Manta
Unde rîde basculanta
Și gîndacul urcă panta
Doar în ciorăpei și-n geanta
Ce-a *speriat-o* din Atlanta...

– Of-of! ținu tactul Genel, dintr-o solicitudine de castă ce există între cîntăreți.

Într-adevăr, în 200 de metri, se izbiră în cirezile de basculante, rîzînd în soare și preschimbînd *mahalalele cerești* ale Bucureștiului în ruină, cu nepăsarea cu care ar fi întors doar o față de masă de pe o parte pe alta.

Fața proaspăt întoarsă era una de dărîmături fumegînde, de alveole în care rîcîiau excavatoarele cu comportament și psihologie de fiară.

La intersecția dinspre Piața Căuzași, 14-15 buldozere agățau fiecare, sub lamă, cîte-un calcan sau vreun dos de clădire, retrăgîndu-se cu ele, pe cîte-o ulcerație de maidan, pentru a le despica și pentru a le suge măduva.

Pentru a șterge de tot deja uitatele trasee ale pîrîiașului Bucureștioara și pentru a-și fixa el, Ceaușescu, deasupra lor, clădirile lui înșelătoare, uriașe, obtuze, populații întregi de omuleți plîngăreți fuseseră evacuate de prin propriile lor gospodării, forțat și cu noaptea în cap.

Echipe de măturătoare și de soldați încărcau, cu lopețile, stampe, documente, hrisoave, chitanțe de achitare a instalației de gaze, camete de sindicaliști, clișee de la botez, țoale, lampadare, pungi de plastic, capete de păpuși, obiecte de patrimoniu, dopuri de plută, șomoioage de vată, în camioane militare, contribuind și ele la atmosfera generală de bombardament, prin faptul că-și clănțăneau caroseriile.

În planul doi, o sferă imensă de pîclă și suspensii acide își plimba contururile indolente, pe axa Nord-Sud, pe deasupra orașului, închizînd în partea ei de jos șantierele Centrului Civic și pe cele ale Casei Poporului.

Pătrunseseră în cea mai generoasă zonă de demolări a Europei.

– Îți place?... Rămîi atașat cauzei? se împurpură din spate Ispititorul, fără să se înțeleagă dacă doar alunecase prin afumătorile unui simțămînt patriotic ori, pur și simplu, așa era el, ca de obicei, provocator.

Mustăciosul, cît era de ocnit, dacă o dădeai pe politica de sistematizare a Partidului, o loba evaziv.

– Marele arhitect, degajă el în doi peri.

– A belit, în doi ani, o fîșie lungă de cinci kilometri. Și lată cam de doi... tot kilometri... anunță Guzganul, zdrăngănindu-și sextantul. Cele mai țepene și zdravene pe picioare căsoaie ale Bucureștiului... Dar de traseul binecuvîntat al Bucureștioarei mira-m-aș dacă va mai apuca, serios, să se atingă... Și, mai ales, de încolăcirile ei, dinspre adevărata vărsare. Pe care, o fi el băiat bun, dar, în veci, nu prea va izbuti să le șteargă...

Rulau peste tăpșanul de pe care, cu aproape un an în urmă, la 20 iunie 1987, fusese scuturată ctitoria lui Udriște Năsturel, biserica Sfînta Vineri-Hereasca, doldora de icoane, chipuri cioplite, policandre și candelabre brîncovenești, pentru a nu sluji drept reper celor ce ar fi plecat în expediție. Scotocind coclaurile pe care se răsuciseră odinioară gurile de vărsare ale pîrîiașului descîntat.

Pe ruinele ei, înțelept Marele Arhitect, mereu surprinzătorul Nicolae Ceaușescu, avusese înțelepciunea de prăvălise un bloc,

105 B, cu perimetrul de susținere deplasat înșelător față de cel al bisericii și ajuns cu schelăria lui actuală pe la etajul trei.

– ...Uite aici erau *Scaunele de carne*, butucii pe care vrednicii tarabagii despicau și despicau, într-o veselie, toate dobitoacele care le picau în mînă...

Aici bufnea apa.

Cînd nu mai pridideau să împingă grămezile de măruntaie lepădate în ele de la viței, puhoaiele Bucureștioarei se răsculau, își săltau singure chepengurile răsturnate deasupra și croite din podețe groase și bulumaci.

Și atunci, neîndreptățitele șuvițe năvăleau să pună ordine, dînd huța-huța, pe viiturile lor, pe puradeii înecați din mahalalele Lucaci și Udricani, cărîndu-i și dînd lovituri înfundate, cu hoiturile lor micuțe, în zidurile spătarului Mimăcaru și în cele ale fonfăitului paharnic Nicolache...

Era de mirare cum nici un tablagiu, securist sau vreun băgător de seamă, căftăniți supraveghetori peste hoardele de șantieriști mobilizați, nu se desfăcuseră de lîngă barăcile vreunui punct de lucru să-și descarce înjurăturile asupra lor, ce caută cu un taxi atît de neautorizat pe un șantier atît de neasemuit cum părea acesta.

Neasemuit părea, dar nici nu păreau gata s-o întindă din incinta bombardată. Peste fosta structură labirintică de străduțe, fusese săpată și fier-îmbetonată noua structură radial-concentrică, cu bulevarde precum Victoria Socialismului, Unirii și Libertății, Coșbuc-Izvor. Capete de bulevarde imense, placate în dale pătrate, mozaicate, semi-translucide și pe luciul cărora tărăboanța patinînd, pentru o clipă, îi vira lui Genel culoarea naturală, oacheș-gălburie, a bucii obrazului, într-una precum a colii de hîrtie.

Bîjbîiră, o vreme, peste găurile de șobolani ale picamerelor, pe sub benele suprasaturate cu beton ale macaralelor, picurînd în jurul lor cu insistența unei ninsori de fulgi metalici și monstroși. Și dibuiră, într-o rîpă peste care artificierii erau pregătiți să reverse curmăturile unui deal, plaja miraculoasă pe care, odinioară, descîntatul pîrîiaș Bucureștioara se vărsa cu vreo 150 de ani în urmă,

precum un șuvoi de curent electric, delicat și constant, în cămările de apă ale petrecărețului rîu Dîmbovița.

Pe această plajă, îngroșată de depunerile succesive ale solzilor geologici, își distribuise, desigur, în 1892, profesorul Mina Minovici, paralelipipedele sălilor sale de disecții, criminologie și antropologie preistorică, ale proaspăt înființatului său Institut de Medicină Legală.

Pentru a însemna chiar punctul în care cele două vîrtejuri de apă își contopiseră cursurile, inițiatul Profesor înălțase, drept baliză, Capela Institutului, cu hramul Sfîntului Mina, cu planul întocmit în cruce greacă și protejînd în subteranele sale un osuar.

Destinația secretă de însemnare a punctului de confluență era întărită de dispunerea frontoanelor crucii, perfect orientate spre punctele cardinale, precum și de faptul că, la anumite ore ale zilei, cele Opt Vitralii cu Sfinți se grăbeau să-și intersecteze snopurile de raze chiar deasupra lespedei centrale, prin care, tradiția susținea că, o dată la 13 ani, un bărbat suferind putea coborî, întorcîndu-se apoi cu o cîrpă umezită, de respirația zăcămintelor ascunse ale Bucureștioarei ori chiar cu un țurțure de apă tămăduitoare.

La 20 septembrie 1985 însă, Marele Arhitect, desigur, întrerupsese toată această sfidătoare trambalare a țurțurilor de apă tămăduitoare, răzînd complet de pe suprafața pămîntului mai întîi Capela, apoi întreg ansamblul Institutului de Medicină Legală.

Dar de abia la al cincilea ocol dat pe marginile văgăunii, în centrul căreia fusese clădită Capela și cu a cărei clisă îi fuseseră acum amestecate și sfărmăturile, pînă și lui Genel i se năzări, din senin, că trage de volan, printre șirurile înalte de strane strălucitoare, tăiate dintr-un lemn mai înmiresmat ca scorțișoara. Că hîrjîie, cu barele neortodoxe ale taximetrului, mănunchiurile aprinse ale candelelor, pereții de argint ai chivotului. snopurile de clopote și de steaguri învolburate.

Ori că penetrează, ca prin perdele, prin nălucile zidurilor, pictate sau mozaicate cu imensa frescă numită *Peripețiile Sfîntului Mina*. Năluci ale zidurilor demolate, care-și rînjeau danturile ori își tropăiau înveselite încălțările, ori de cîte ori li se părea că

buldozerele se opinteau, din nou, să le ghemuiască la pămînt. Era peste puterile unui om să prăvălească niște năluci la pămînt.

În spate, sub cerul plafonierii taximetrului, *Ho diábolos* se abandonase extazului său turistic, rotindu-se, ca un corb, pe deasupra gurilor de vărsare și psalmodiind, ca un popă, un text produs de seriile cele mai proaspete ale scriitorilor bucureșteni.

Compunerea trebuie să fi fost doldora de înțelesuri ascunse, după cît de tare rînjea Guzganul. Textul era intitulat: *Yagdar nu știe ce e îndurarea...*

Autorul său se numea, cică-se, Adrian Serafim (pe numele său de mirean Adrian N. Ionescu). Și *has-Satan* nu ascunse că întrevedea în dînsul o mare speranță a literaturii tinere, un fel de Rege al tuturor titlurilor ce fuseseră vreodată date la București.

Automobilul rula încă în buricul viitorului Centru politico-administrativ și, o dată cu păcănitul roților moderat descentrate, se depăna și vocea insinuant-artistă a Guzganului:

„Yagdar nu știe ce e îndurarea... Cunoaște poveștile multor bărbați... Ar putea fi sultană...

Are o soră, o soră pe care de mică a învățat-o să fure. Este tînăra Gina Ghiță cu domiciliul în comuna Ciorani.

Ea s-a deplasat în satul Fulga și a intrat pe fereastră. Nu a desfășurat pînă acum o activitate utilă societății.

A încercat să trăiască bine din furturi. Yagdar a învățat-o așa. Yagdar e frumoasă. Ar putea fi sultană. Gina Ghiță a pătruns în casa lui Gheorghe Pîrvu. Prin escaladarea ferestrei și a sustras cuverturi.

Urmează verdictul. Yagdar o salvează de la verdict căci nu știe ce e îndurarea. Cunoaște poveștile multor bărbați. Ar putea fi sultană...“

Pe drumul care i-a scos dintre catacombele Centrului Civic, aruncați, prin zona liceului Dimitrie Cantemir și-a Pieții Galați, de suflul construcțiilor, cei doi își întinseră fiecare ciolanele și, cu izbituri voinicești de palmă, se străduiră să-și scoată praful ce le

intrase, pe șantier, între țesuturile țoalelor și să-și scuture de pudra de ciment, genele.

Din portbagaj, răzbăteau pînă la ei reprizele inegale de zvîrcoliri ale unor trupuri cărnoase, aducînd cu convulsiile unor crapi deșertați pe uscat. De pe capotă se descojeau, de eșarfele de humă, ciment alb, var nestins, siluetele zvelte ale lui Dulcele Doru și Relu Înmiresmatul, transformați, la un moment dat, în două sarcofage de forme indefinite.

Genel deconectă scîrbit aparatul de taxare, care ajunsese oricum, de mult, la suma limită pe care o puteau afișa plăcuțele vechiturii de aparat: 9 999 lei și 90 bani.

– Mai citește ăștia foaia de parcurs. Și ne trezim, după aia, cu poză de fruntași la gazeta cu labagii a Sindicatului...

– ...Țîîs.

– Ție nici n-avea cum să-ți intre în ochi... Pe muia ta de cocalar, procopsitule, că mai apuc, azi, să te conduc, pe undeva, cu tărăboanța asta?!...

– ...

– Sau ieșim direct la Guvern și le strigi:

„Mușchiuloșilor! Eu, în loc să mă baleg fasole, c-am fost în străinătate, mă baleg dolari. Și-aș *intenționa*... să vă cumpăr de la voi taxiu ăsta cu tot taximetristul ăsta gigea cu tot“... Apropo de dolari: ți-am știrbit că o cunosc pe o tîrîtură, care vinde țigări, sterilete și Răpiri din Serai, pe sub mînă, în Sala Palatului, la *Comturist*?... Și dacă ai parai suficient, te lasă să ți-o vîri, o dată, chiar la ea, în serai... Aranjează Țaca! Și te plimbi cum te plimbai la Mozambic, prin buric la serai...

– Te pretinzi c-ai avea cunoștințe grupa mare despre București. Ar putea exista o străduță, cu pînă într-o sută de case, de care să nu fi auzit?

– Decît dacă ar fi montat-o aseară caralii... Decît dacă n-ar fi trăit aici și-ar fi adus-o remorcată cu frînghiile de la Calafat...

– Dar despre o străduță cu vreo cinci sute de case?

– La dispeceratul de pompieri unde-am făcut armata... Doi ani, supliment de pedeapsă... (fiindcă cotîrcisem pe-o colonăreasă) era afișate hărți adevărate. În care era trasate fiecare ghenă,

fiecare sugrumare de alee, fiecare țumburuș de la hidrantul la care trebuia să te racordezi, din prima, cu stropitoarea. Dacă nu le explicai, prin stația radio, unde să-și racordeze țumburușul, te condamnau că l-ai lăsat să se facă scrum pe obiectiv...

Ajunsesem așa, să învăț numele de la oricare pisică, despre care caporalii din celelalte gărzi raporta c-ar fi îndeajuns de disperate, încît să aprindă incendiu la uscătoriile de bloc. Înghesuisem, în registrul sergentului de serviciu adrese, năvăleam peste familioanele de la toți fochiștii, le călcam în picioare puradeii și transmiteam: „Să-i zici lui tac-to că sîntem supărați foc pe el!“...

Și, harști! Ca să și lămuresc, îl și frigeam cu țigarea pe puradel! Arasel! Așa că, la viața mea, am ajuns să-l cunosc mai la fix decît pe osul din ciorbă, pe București!...

– Foarte bine. Pune-mă deci, întîi în strada PERONE... Undeva la numerele 224-248. La persoana cu datele scrise în bilet.

(și Guzganul îi trecu pe stînga, în carabă, un porumbel de hîrtie)

Că apoi te zgornesc singur, din nou, către centru. La restaurantul „Mărul de Aur“. Să ciupești pe socoteala mea oricîte picolițe. Și să despici oricîte oase de ciorbă oi putea!...

Spirit extravertit, Țaca Genel întredeschise întîi muianul să pretindă că strada PERONE e, probabil, o stradă inventată la beție. Dar instinctul său de taximetrist, mai sigur, l-a salvat.

Bîjbîi o vreme spre Pieptănari, pînă ce nările sale cafenii, de ogar, îi interceptară străzii semnalele olfactive, iar cînd o localiză mai precis, acceleră către ea din toate puterile cutiei sale de viteze și-a curelelor sale de distribuție.

Depăși, în gonetă, Cimitirul Bellu.

Croșetă, pe dreapta, Cimitirul Evreesc. Se înscrise pe Olteniței, menținînd pe-o latură Parcul Tineretului.

Coti, gîtuind viteza, pe strada de case Stoian Militaru, unde, deși aprilie, gospodinele tot mai dereticau de tăciuni scrumiți, pîntecele supt al sobelor de teracotă, și unde-și lepădau, tot din zece în zece metri, cu gesturi ancestrale, peste gardurile cu uluci, fărașele cu cenușă, pe rigolă.

Pe capotă, recăpătîndu-și vlaga, Relu și Doru își reexpediau bezelele și bilețelele lor cu propuneri de întîlnire către niște gagici gălbioare, fălcoase, cu taliile rochiilor, moștenite de la surorile mai mari, alunecate sub șolduri și care scărpinau, măturînd cu degetele încîrcite ale unor tîmuri de nuiele, bătăturile curților.

N-aveau ele timp de întîlnire, deși tocmai timp de întîlnire ar fi avut.

Genel trase mașina, de hățuri, în fața unei vilișoare cu portița deschisă. Cu ormamente și nu știu-ce-uri turcești.

– Ma-mare... – strigă către curte lighioana de taximetrist – m-a rugat vecina de la un coleg s-o ajut să-și mute căruța asta cu boarfe pînă la strada PERONE... Ce zici, să i-o mut?

– Mută-i-o, românașule, că, dacă tot te-ai îndurat pînă aicea... Că dacă i-oi mai muta-o înc-o străduță, la stînga, e-un mizilic...

Strada PERONE era o ulicioară, tipic sătească, în plină Capitală. Cu oi, rațe, gîște, curci, cu plantații minuscule de porumb și pavată în pietre de rîu.

Genel deschise portiera taman în vecinătatea unui moșulache ferchezuit, imobil, cu mustățile răsucite în formă de gondolă, la vestă cu ceasornic cu lănțug de tinichea, scos santinelă, lîngă o oală de sarmale, plină cu cornete de semințe de dovleac.

– Mușchiulosule, băgă clanța Țaca, găsesc eu la numărul 244 pe... numita...? (Și chiombindu-se în bilet) Pe numita Maria O. ...nu ...Maria C. Nicolici?

– O găsești unde vrea ea, articulă centenarul cu greutate.

– Dacă-mi zici, la cinsteală, dacă cuibărește la 244. Ori domiciliază la 246... Cetățeanul din spate poate-ți cumpără jumătate din bagaoaia cu semințe.

– Nu stă nici la 244. Nici la 246... Iar semintele nu-s de vînzare... Mi le-a dat madam Nicolici să le scot la tratament, pe trotoar. Au beteșug. Poate trece umbră de străin peste ele și le repară.

Capitolul 4

STRADA PERONE

Cînd trecură, prin poarta plumburie, în curtea de la numărul 236, invizibilii demoni de cartier înclinară mănunchiurile tufelor înflorite de cindrel și forsiția, în semn de supunere față de Stăpînul terifiant al Lumii. Fiecare plecăciune a nuielelor încîlcite stropea parcă, dintr-o legătură de busuioc, cu o dîră de apă fierbinte și sînge, fațadele căsoaiei.

Din cadrul celei de-a treia uși, situată spre fundul imobilului, irupse o fătucă brunetă, cu pulpe imense, cu un tricou vișiniu și c-un *dușman* cît toate zilele (un nas enorm), pe fața micuță.

– Cum te cheamă pe tine? o luă direct din servă Genel, el pe ea. Fără a-i mai da răgazul să-și ascundă cariile prietenoase sub pielea subțire a obrajilor.

– Habar dacă mai știu... se fîstîci galeșă gudulanca, întrebîndu-se dacă n-ar fi fost mai intelectual să-și fi îmbrăcat tricoul mov. Oricum nevărgat, necangrenat de crustele sărate ale transpirației.

Genel se și înființă în inima ei, înhățîndu-i și palpîndu-i șoldul jilav.

Palma îi era fierbinte, vocea de oficialitate plictisită să tot azvîrle tîmpitele în închisoare.

– Nu te strigă pe tine, către seară, golanii la portiță: „Nicolici C. Maria, treci afară ca să ne facem exercițiile de antiaeriană pe tine“?

– Nu mă strigă, piui deznădăjduită fătoaca. Nu mai mă strigă nici unul... Care cum strigă, cum împietrește...

Ocna de taximetrist îi mai plantă trei degete sub betelia înfloratã a fustei. Mustăci hîtru.

– Dar de ce, fă? De ce-mpietrește?... Ce le-arăți?

Din încăperile podidite de întuneric și de răcoare ale imobilului se prelinse un clănțănit dulce de clopoțel. Năsoasa își ciuli antrenată bănuții translucizi ai urechilor și, descifrînd semnalul, buzele îi citiră instictiv.

– *Cugete dulci, bucuriile inimii*... Asta înseamnă că, deși i-a găsit cooperatorului care a intrat vaca... pe motiv că... hoții i-au ținut-o pitulată în mlăștiniș, i-a îmbolnăvit cooperatorului vaca de gîlci... Așa că mai așteptăm o țîră să i-o și vindice... și pe urmă, mă duc eu la dînsa ca să v-anunț c-ați sosit.

Genel, încredințat că fătoaca grăiește în dodii, o proptise în zid și-o adulmecă în anchior.

– Arasel, ce să te mai duci, nenorocita de tine!... N-ai zis chiar tu că e îmbolnăvită de gîlci?!

Adulmecarea fu perturbată de o nouă repriză de sunete produse de zdrăngăneala unor instrumente mai puțin cunoscute, de percuție, poate și de suflat.

– *Plăceri rare braț la braț cu necazuri ușoare*... interpretă brunețica ceea ce păreau să transmită revărsările sonore... În tărășenie e amestecată și ibovnica cooperatorului... Care, știindu-l pe cooperator zburdalnic la amor și lingușitor după fuste, s-a uneltit cu șeful de post... Ea să-i presare, în tutun, cooperatorului, magiun drăcesc și să-i subție din energia *Kundalini*.

...Șeful de post să-i dreseze cooperatorului proces verbal și să-l înfunde în pușcărie, pe motiv că și-ar fi ciopîrțit singur vaca, fără aprobarea Sfatului Popular... Și așa, să se înstăpînească și peste casa și peste ibovnica cooperatorului...

...Țîrîiala de acuși – explică, de bună credință, fătoaca – îmi poruncește să zdrobesc, în tocul ușii, o căpățînă de ceapă. Ca ceapa să plîngă și inimioara ibovnicei după cooperator...

Cît despre alintătura ce mi-ai început-o – turui gudanca, mai mult răsfățîndu-se decît nesinchisindu-se că, tot jumulind-o și răsucind-o, șoferul îi sumesese complet poalele la spate și se pregătea să treacă, pe loc, la acțiune – să știi, de te-o prinde...

C-ai să zaci și tu de pedeapsa, cu care îl zgrumunecă pe șeful de post, chiar acuși, de la distanță, madam Nicolici!...

Genelul parșiv încremeni o clipă, cu străinul în spate, cu băsănăul puicuței spre el, cu capătul curelei în mîini, apoi bîigui încurcat:

– Păi, nu ești tu, șantalio, madam Nicolici?

– Cine zice?...

– Ești, fă?

– Eu?!

– ...Nu-i, fă, nimic, atunci, că nu ești... ia, zgîrcește-te așa!

Și-o pîrîi, lăsîndu-i-se cu toată greutatea palmei drepte pe ceafă și căutînd s-o frîngă de mijloc. Năsoasa, cu poftă să-l întărîte, se răsucea și se podea sub el, ca o cotoaică-n călduri.

– Te-am simțit la defect! zise ăsta, care-o înclinase pîn-o făcuse să-și atingă, cu capul, buricul. Pagubă în ciuperci... Dar cum zici tu că te cheamă pe tine?

– Gabriela P. Mocanu, voinicule.

– Ehei, Gabrielo, iară eu bag acuma, la tine, în viteza a IV-a. ...Că să nu te plîngi c-a trecut aiurea anul ăsta. Pînă o fi ne arăți unde stă madam Nicolici...

Rar își desclești Țaca gurița să mărturisească despre toate putorile, că nu le băga, neapărat, direct în viteza a IV-a.

Ploile de împreunare i le stricară însă clămpănitul unui clopot, agitat cu bruschețe, de undeva din adîncurile de velur ale casei, ca de pe platforma unui tramvai cu cai. Dangăt de clopot, însoțit de o voce tăioasă, ce ar fi putut trece cu greu drept una de muiere, joasă, ușor răgușită și melodioasă, o bună voce de jazz.

– Gabi Gabrielito, sifilitico și deshumato! Ai stors, dezarticulato, vălmășagul de ceapă?... N-am auzit nici pînă acum, peste căpățîna de ceapă, trîntitură de ușă...

Fătoaca țîșni, cu carnea dosului făcînd o dulce plescăitură în aer, precipitîndu-se către tocăria ușii prin care se ivise și unde, înconjurînd bulbul unei sonerii încastrate în acel toc, îi apăsă, drept răspuns, butonul de trei ori.

O dată cu punerea din casă a diagnosticului de sifilitică pentru fătoacă, interesul lui Genel față de năsoasă se deterioră simțitor.

– Ordonați, doamnă... percută slujnica.

– Cine-s? zvîcni iarăși, dinăuntru, vocea de jazz, înfășurată pe-o adiere de tuse și plutind ca pe-un nor de tămîie.

Ucenica își reluă atribuțiile obișnuitului său dans de primire. Se întoarse pe călcîie către cei doi bărbați, schiță o reverență, debită cu mimică și cuvinte de televizor băgate la cap, pe de rost.

– Doamna are desăvîrșita onoare...

– Hă, hă!

– ...de-a vă invita să porniți către Cabinetele ei.

– Dar cine-i, fă, stăpînă-ta? Vreo doctoriță, de-și ține băsănăul doar într-un Cabinet? fluieră a pagubă mustăciosul mai tîrziu, cînd se înșirau tustrei de-a lungul unor saloane, bătute parcă de miresme de ierburi marine, perdeluite în plușuri atît de verzi și de roșii, ca și cum și-ar fi plimbat scheletele prin interioarele unor boabe de strugure sau de măceși.

– Stăpîna acestei gospodării este cadru dicactic, mai turui brunețica o fărîmă din dresajul de ghid.

– Și ce predă, fă?

– Păi... engleza, franceza, literatura română, științele condamnate... Chiar în fața noastră se desfășoară, udate de curenții unor vibrații benefice, țărmurile veșnic însorite ale Cabinetului de Desăvîrșire *Pisihică*...

Deși se vedea că folosește frecvent denumirea respectivului Cabinet, ucenica îi poci, cu dezinhibare, ultimul cuvînt.

– Psihică, analfabeta, răsuflă dinăuntru, parcă dansînd, vocea de jazz.

– Poftim?

– Cabinet de Desăvîrșire Psihică, dulceața.

Apăsară clanța, de fapt răsuciră un mîner luxos și savant turnat din bronz, și debarcară acolo.

Înăuntru, patru veioze, plasate pe parchet în cele patru unghere ale încăperii, își desfăceau, ca niște arteziane, snopurile înfoiate de raze, dirijîndu-le să cadă, în jeturi subțiri, asupra tavanului excitat de oglinzi.

Asupra zidurilor fremătînd sub membranele unor obscure planșe cafenii sau a unor gravuri japoneze.

Asupra mobilei ușoare, amuzantă, de bun gust, aliniată pe lîngă pereți. Asupra covorului vioriu, reflectînd un mic lustru de cristal și nervozitatea maniacală a oglinzilor.

La o măsuță, un chip bărbătesc, intimidat, lăcrămos, dat la glașpapirul intemperiilor de pe tarlale, își ținea brațul stîng încordat, deasupra vîlvătăilor unui mușuroi de furnici, încolăcindu-i, acelui bărbat, brațul stîng, sub forfoteala lor de mici și bestiale insecte.

Iar după ce-i păscuseră complet, nefericitului, nefastele linii ale Soarelui și ale Inelului lui Venus din podul palmei, acum sub bunele oficii ale fermecătoarei se pregăteau să-i pirograveze cooperatorului alte linii de destin, îmbunătățite, pe pieile ferfelițite ale labei și ale degetelor spatulate.

Din sperietura glisării bruște a ușii, tendoanele țărănoiului se scuturară, eliberînd în ceșcuța de cafea a aristocratei casei un cocoloș baban de furnici.

Tipa tresări.

Cu un gest nobil și imperativ, dădu de înțeles cooperatorului să dispară din Cabinet.

Cooperatorul se evaporă.

Mușuroiul era răsturnat, ca un ceaun de mămăligă, pe-o folie de plastic desfășurată pe blatul măsuței, printre hărți, grunji de tămîie, pendule și poze de vacă.

– Dic la ciordoaică! Brava temperament! După cît văd, tovărășica poartă, în loc de chiloți, jar sub cur! îi descărcă, Genel, clientului o scuturătură de curent electric sub coaste.

Și-apoi în gura mare:

– Stimată doamnă, posedați o nobilă educație și un temperament, că v-ați putea deschide, în centru, un supermagazin din el!

Fără să fie zărită, doamna, într-un chimonou nu prea curat, cu doi dragoni portocalii pe spinare, surîse flatată.

Apoi, femeia de la masă întoarse către ei un chip cuminte întreținut, cu un bot de vulpiță și-o etate în jurul a 40-45 de ani.

Sub tenul ei arămiu plutea, ca sub o crustă de gheață, o colonie de pistrui, c-o demografie abundentă. Aliniamentele trăsăturilor erau savant șifonate.

Ochi aurii, cu totul speciali, mongolizați, picurînd un șic de mirare peste pielea pometților, îmblînzind cumva linia subțiratecă, scremută, a buzelor și torța brutală, din sîrmă de alamă, a părului proaspăt tuns, dar dezvăluind, din pricina neglijenței, și o bordură albită, cam de un centimetru, la rădăcină, nemaiscufundată în colorant.

Vorbi, c-o bună dispoziție cuceritoare, hîțînîndu-și cu umor un picior.

– Gabi, scumpete, ce-ai rămas așa, cu capul în buzunar?! Doar n-o să-mi ții acum neprezentați doi domni atît de plini de responsabilitate, de șarmanți și de distinși?

– Sînt niște clienți... Par but de bani. Au venit cu un taxi...

– Clienți! But de bani!... De cinci luni nu încetez să fiu tot mai deziluzionată în legătură cu educația acestei fătuci! Îmi pierd nopți întregi cu îndreptări și însemnări. Privind sufletul și predicțiile ei...

Stăpîna casei se depărtă de la masa năpădită de furnici, unde, probabil, dăduse de urma vocii cooperatorului, și îi conduse pe cei doi proaspeți sosiți într-o nișă alăturată, de-ți tăia respirația. Decorată fastuos, totuși cu gust. Mobilată cu o canapea stil. O măsuță de muzeu. Două fotolii, în carapacea cărora vizitatorii fură invitați să se afunde.

Doamna se postă în fața celor doi, preferînd canapeaua.

Șoferul o sfredeli, într-o doară, obraznic, pe servitoare. Își dădu drumul la guriță, să nu lase să se aștearnă tăcerea și să se depună praful peste antren.

– Ați zărit, cumva, pe urmele de la niște predicții, de la fătuca asta, și niște bășicuțe, ce-ar putea fi semne de la vreun tricomonas ori sifilis?

Roșcata nu se dădu un milimetru intimidată. Privi atent, parcă deșteptată dintr-o adîncă visare, cu plăcere, în ochii lui Genel și-i răspunse cu degajarea dată de-o inocență îndelung exersată.

– Pe scara devenirii femeiești se petrec niște lucruri... N-o intuiesc pe Gabriela atît de neastîmpărată, încît să fi trecut de experiențele unui herpes genital... A dus, ce-i drept, pînă am plantat-o pe lîngă mine, o viață răvășită de neresponsabilități... am cumpărat-o de la niște șătrari. Multe tinere contractează maladii imposibile, datorîndu-le nu altcuiva decît lipsei de igienă din policlinici. Sau, pur și simplu, focarelor de infecție, contactate de pe un colac de closet.

– ...Au cercetat din casă în casă pînă să nimerească aici, o puse în temă Gabriela, pe madam Nicolici. Mai întîi la tătăroaice, pe urmă la Mihail Asanasievici. De-i zice Bulgakovul.

...Moșul se chiombea după ei ca și cum i-ar fi recunoscut. Unul înclină de-o Balanță. Celălalt, prin cartilagii și privirea de tembel, ar părea de-un Vărsător din primul decan... Pe cel guraliv l-am putea servi cu un Quic-Cola. Celălalt s-ar da în vînt după un ceai de crușin.

– Ziceți-mi Genel. Se dă liber de la Împărăție să-mi radeți și-un Quic-Cola.

Și, interesîndu-se *după* împrejurimi, Genel inspecă pe *unde, pe ce fotoliu, să și-l arunce pe hoit.*

Stăpîna casei își îndreptă, în jurul șoldurilor băiețești, chimonul și, c-o sprinteneală surprinzătoare, îi pilotă pînă în arhipeleagul a două fotolii și a unei canapele. Toate joase, pătrățoase, comode, despicate-n buret, tigrate în bej și cărămiziu și închizînd în semicercul lor o măsuță cu picioarele scunde, amputate – măsuță de hol.

– L-am cules – povesti Genel despre străinul cu care venise la ea – după niște rasteluri de la gunoaie, de pe lîngă aeroport. Tăcea clește după nevastă-sa ce-l părăsise, din cauză de la o febră musculară ce-o căpătase în timp ce depășea recordul mondial la dat din fund...

Nevastă-sa dădea din fund.

Ăsta a furat mult. E șantierist, că-l cunoaște pe București ca pe buzunarele de la mort și se-mpăunează că m-ar umple de sute.

I-am confiscat bagajele. Din pricina asta mi-e și tîrșală să nu mi-l pierd pe servici.

Zice: Du-mă, în vînă, la madam Nicolici. Cică e meșteră și numai dumneaiei se pricepe ce picături trebuie scurse în ceaiul de crușin, ca să nu ți-l faci cu briceagul harcea-parcea pe gît...

Ho diábolos tăcea. Stafidita nu desclește botul.

Genel cîrmi și el, pe tăcere, clonțul.

Cucoana se juca absentă cu buricele degetelor, prin draperiile de păr, ce semănau cu niște sîrme roșii și îi acopereau în întregime sfîrcurile urechilor și, cum se tolănise pe canapea, o dată își orientă vîrful tălpii piciorului către catarama în formă de pește a Batjocoritorului.

Batjocoritorul își drese glasul și, ațintindu-și privirile în arcurile descărcărilor electrice ce tălăzuiau ritmic prin covorul de cristal, rosti cu aerul unui musafir profund educat.

– Grațioasă doamnă, am sosit aici doar pentru a-mi exprima considerația pentru tot ceea ce realizați pentru literatura română.

– Noi vorbim aici și purceaua e moartă în coteț... Noi vorbim aici și tu te faci de rahat cu literatura română. Ești halit definitiv, scămoșatule! Iertați-l, doamnă, e dilit. I-a murit un verișor...

– Vai, domnule, trebuie să fiți o ființă cu totul formidabilă dacă ați intuit, din prima încercare, cea mai profundă pasiune a vieții mele. Ar fi fost necesar să-mi fi mărturisit totuși nedelicatețea de-a nu mai fi predat, în ultimii cinci ani, acest incomparabil obiect de învăță...

Apoi tăcu brusc, înțepenind o secundă cu gura căscată, făcu profesional, ochii ei delicioși, mari și se înroși violent.

Toată această paradă arăta că unii bărbați o interesau, măcar cît negru sub unghie.

Gabriela împrăștie pe cheresteaua gălbuie chesele cu gemuri, fructe glasate, zaharisite, pișcoturi.

Apoi boluri fumegînde, cu ceaiuri verzi ca otrava, talgere cît lacrima, cu pălăriuțe de ciuperci, însiropate și zvîrcolite prin mac, o sondă cu Quic-Cola.

– Arasel! Decît să trăim așa, mai bine să nu mai murim... făcu mîna greblă Genel. Și, dintr-o mișcare, o rase pe sondă.

– ...Să ne trăiască toți dușmanii și să ne vadă fericiți!... Hai, jerpelitule, măscărește-i rahaturile pentru care m-ai cărat pînă aici...

Doamna își reexamina raționamentele, decelînd dacă, la conversația nutritivă și fermă a necunoscutului, nu era mai eficient să contraatace desfășurînd un stil suav, liftat, acuarelat.

– Domnilor, înainte de a vă acorda consultația, pe care înțeleg că mi-ați solicitat-o... Este vital să ne punem în acord asupra cîtorva banale comandamente...

Ați consimțit că orice faptă are în origine o gîndire pozitivă. Pe abcisă, efectul ei vizibil. Iar pe ordonată, zonele de influență, pe care respectiva faptă le introduce în șirul nesfîrșit de acte viitoare...?

– Î-hî! Și încă cum!... De *nemaicoțopenit* cum convenisem! conveni zgomotos Țaca.

Pe deasupra măsuței, țuguindu-și buzele, plescăi și salută asistența cu pălăriuța mușcată a unei ciupercuțe. În adîncurile subacvatice ale măsuței, electrocută însă, c-o adiere de bombeu, glezna încă satisfăcătoare, de iapă arăbească, a roșcatei, dîndu-i de priceput că pe abscisă ținea, întărit, un gînd pentru ea.

– Și că: „Orice astru nu e decît o încarnare de forțe... spuse doamna, ascunzîndu-și, cu grijă, brînciul de senzualitate ce i se dăduse. Orice încarnare de forțe nu e dirijată decît de anumite entități spirituale... Și că orice astfel de entitate spirituală... nu face decît să ne îmbunătățească nouă... indicii de dezvoltare intelectuală, ori de cîte ori avem inspirația de a intra în legătură cu ea...“?

– Să te rupi în figuri! Obligat ne-o îmbunătățește!... Să-i crească nasul lui Gabriela, dacă om rămîne neîmbunătățiți!! se lansă șoferul într-o cursă de hăituire a țurloaielor consultantei, care, într-un ultimă stavilă pusă excitării, scheună aproape cu sufletul sfîșiat și își retrase gleznele fremătătoare sub canapea...

Pișicherul de taximetrist nici că-și rată clipa de slăbiciune a băbătiei. Dintr-o mișcare, fu pe rezemătoarea canapelei dînsei.

Îi luă palma pistruiată între casmelele lui.

Și-o împroșcă dintr-o alintătură de vorbe, parcă-ar fi îmbăiat-o popa cu busuioc:

– Sărăcana de tine, să fii tu nevoită să pui botul să intri în legătură cu necurații și drăcoveniile... Astea o dată te bobîrțesc.

Îți face nervii cravată. Te strînge cocoloș. Te vîră în punga cu scuipați și coji de cartofi, din ghena de lîngă lift...

Materialul ăsta de la halat – și caraba, cît un rubsac, a puturosului se odihni, o clipă, pe reverul chimonoului – l-ai geandit de la vreun bărbat?... Ori l-ai încotoșmănit de la vreo *entitate*, care umbla să pună ranga pe tine?

Cucoana își făcea scrupule dacă să-l transforme într-un pui de baltă sau, direct, într-un șobolan.

Se gîndea numai dacă îl va transgresa într-un șobolan, cine o să se trambaleze cu Genel, legat cu sfoară, pînă la liniile ferate de peste cîmp.

– Mai poftește cineva ceva? dădu drumul Gabriela, pe suprafața rămasă liberă a blatului mesei, la o nouă colonie de prăjiturele de casă.

– Hă, hă. Astea ne imploră să le scărpinăm fofoloancele Oricare zic?

– Nu-i momentul să servești, la „Mărul de Aur“, o ciorbiță de burtă? căută străinul să se descotorosească, elegant, de celălalt musafir, devenit prea expansiv.

– Care este scopul vizitei dumneavoastră? Care ar fi amănuntul nefast care a perturbat dispoziția dumneavoastră sufletească?

– Doar o tîră să mai sed. Pielea de sub burtă dă în clocot. Să nu-mi iasă vorbe că nu le-am rezolvat pe cele două franțuzoaice.

– Dezagrementul ce mi s-a petrecut în Mozami...

– Mă scuzați. Ora șase stăpînă! Vremea să rotiți schimburile în făbricuță. Le dați încuvințarea să se rotească sau nu?

– Rotiți-vă, fă! își dădu binecuvîntarea Genel.

– Rotește-le dumneata, Gabrielicito! Ia-ți, te rog asigurarea că n-o să ne mai deranjeze nimeni. Sub nici un fel de pretext.

Iar după ce ucenica Pinocchio, cea cu nasul imens, îi rîndui, în stînga dînsei, un pachet de cărți de joc, cu frunza lățită, neobișnuită, cornoasă, stăpîna case adăugă:

– Atenția și receptivitatea mea la dispoziția dumneavoastră, domnilor! Frămîntările dumneavoastră pe fruntea mea...

Străinul ședea în scoica stilizată a fotoliului, cu coatele aduse ușor înainte pe spetezele laterale, cu degetele unindu-se, sub formă

de coif, cu vîrful în sus, undeva în dreptul liniei dublu sinusoidale a nasului. Cu genunchii desfăcuți cuviincios la o lățime de palmă. Fără bastonul abandonat printre hărți, în capsa de metal a taximetrului. Nedecojit din trenciul, acum flasc și stînjenitor, precum membranele unui liliac.

Iar cînd clinti o palmă, ce forma o latură a coifului, și-și ciupi perii scurți și înălbiți de pe versantul drept al craniului, căutîndu-și cuvintele, jocul de puzzle al trăsăturilor i se preschimbă într-unul crispat. Îngrijorat. Rușinat de împovărarea ce hotărîse să și-o dezvăluie.

Ca un ameliorat, cu tivul încă prins sub bolovanul unei stări confuzionale severe.

Glasul său toropit pluti deci, ca o peliculă de ulei, prin Cabinetul de Desăvîrșire Psihică.

Primul front al mareei abia umezi piepții hainelor celor din jur.

Următoarele cinci, șase valuri pleznră, cu crestele intonației lui uleioase, sprîncenele și gurile întredeschise ale Consultantei și pe cea a neastîmpăratului taximetrist.

– Păi să vă spun... Ar fi fost și greu... să admit... în urmă cu 22 de luni... că, la originea tuturor dezagrementelor prin care voi fi tîrît... va fi găsită mereu împrejurarea că între Mozambic și instalațiile de izopropan (cele pe care voi fi delegat să le clădesc în Mozambic) nu vor exista niciodată decît relații de ferocitate.

E aproape imposibil de depistat de ce Mozambicul urăște c-o patimă atît de irațională instalațiile noastre de izopropan...

Am fost asigurat că era... pe la sfîrșitului lunii februarie 1986, cînd automobilul *Volga*, pulhav și peticit, ce înlesnise, în Paleoliticul istoriei noastre comuniste, vizitele de lucru ale lui Gheorghiu-Dej prin județe, m-a transportat și pe mine (dintre diodele stației de emisie-recepție a antreprizei de construcții, unde-mi depășeam periodic productivitatea) și m-a depus în sediul Sectorului 1 de Partid, chiar lîngă degetul erectil al Primului Secretar.

Deget care, împungînd harta în două puncte, a pivotat apoi către mine și, cu aceeași unghie, m-a instruit și m-a însărcinat:

–„Tovărășele, dumneata ai să ne construiești rafinărie de aici pînă aici!...“

Fără însă a mai mă avertiza deloc că nici nu specialist, din nici un ținut de pe glob, nu mai reușise pînă atunci să aclimatizeze picior de rafinărie în Mozambic...

...Mi se ordonase deci, pe un ton ce nu admitea replică, să plec, în numai într-o zi și jumătate, într-acolo unde mă mîna politica Partidului de industrializare a lumii...

Și, dacă prima perioadă de pregătiri mi-am consacrat-o rezolvării unor chestiuni administrative relativ domestice (procurarea pașaportului și-a tichetului de avion), a doua zi, către seară, după ce, în ultima clipă, am anunțat-o hodoronc-tronc că, părăsind-o, voi pleca din țară, pe puțin pentru o cumpănire farmaceutică de doi ani, soția mea, s-a mobilizat, în sfîrșit, să divorțeze. Parafîndu-și inițiativa și printr-o spectaculoasă evacuare, pe scara de bloc, a tuturor inestimabilelor mele colecții personale.

Cînd m-am reîntors de la anchetele de la fostul raion de partid, mi-am descoperit lucrușoarele surîzînd galben, în lumina cretacică a unui bec de 30 de Wați, ambalate în mucoasele unor saci albăstrui de plastic, suprapuse după criterii vandalice de mărime și greutate și inventariate sub niște numere ca de pușcăriași.

Mi-am petrecut noaptea pe hol, termoizolat în teaca unui sac de dormit.

Cu tîmpla pe partiturile lui Rahmaninov.

Cu un bocanc pe subtilitățile tehnologiilor petrochimice. Și cu altul pe STAS-urile din construcții montaj.

Dis-dimineața m-am bărbierit la o priză montată, dintr-o iresponsabilitate de execuție tipic balcanică, într-o ghenă de gunoi.

Am telefonat la antrepriză și, din camioneta ce mi-a fost detașată, am răspîndit, pe la puținele cunoștințe (fie ale mele, fie ale camionagiului) (dar cu domicilii masate strict într-o zonă restrînsă, situată în centrul orașului) obiecte de artă, colecții și fragmente de colecții, unor necunăscători, cărora, în chip obișnuit, probabil, nu le-aș fi încredințat nici un ac.

Aeronava mozambicană decola de pe Otopeni, la orele 10,45.

La orele 6,15 (începînd să-mi fărîmițez colecțiile), am întors din drumul către serviciu pe primul meu binefăcător – cel în apartamentul căruia am tezaurizat colecția mea de discuri, cu exemplare unice din vinil, cu benzi magnetice rare și partituri.

În grația celui de-al doilea mi-am custodiat biblioteca.

Sub bibliorafturile celui de-al treilea, pozele, arhiva mea de familie și brevetele de invenție și-au regăsit un cămin.

În habitaturile următorilor patru, ale căror adrese le-am caligrafiat firesc, cu exactitate științifică, într-un carnețel, mi-am desfoliat, pe rînd, secvența de tablouri, bruma de argintărie, inestimabilele piese de mobilier, plus discutabila rufărie.

În fine, cea mai îndrăgită piesă a mea, un clavecin, prin burdufurile căruia șuierase somptosul aer al inegalabilului secol al XVII-lea...

...Am avut un zbor incitant și tihnit...

Urmat, aproape fără răgaz, de 22 de luni de coșmar, în care pămîntul isterizat și zburlit al Mozambicului se zvîrcolea, din toate nodulele, ori de cîte ori te încumetai să-l atingi c-o instalație de izopropan.

Nicicînd în istorie un trib mai puțin numeros și antipatic de minerale nu s-a luptat, c-o mai detestabilă furie telurică, pentru gloria de a nu fi picurată, peste el, nici o moleculă de izopropan...

Un barbar. Un amplasament geologic neinstruit și păgîn.

...Era în urmă c-o lună și zece zile... Împlîntasem totuși în solul ostil fundațiile noastre. Ancorasem principalele noastre baterii de utilaje, racordasem stațiile de separare, reglaj și supraveghere.

Înaintam, în acea după-amiază, pe-o pasarelă, ca pe-o punte de transatlantic, cu prova adînc înfiptă într-o vegetație luxuriantă, compusă din capacitățile noastre de colectare, din filtre, debitmetre, diafragme și regulatoare de presiune.

Cînd, o vicleană și infamă alunecare de teren a balansat cu putere, către ceafa mea, coarnele unui elevator. Măturîndu-mă, ca pe un căuș de rumeguș, de pe platforma înaltă de 40 de metri. Făcîndu-mă să planez aproape 100 de metri, peste cuvele cu acizi, habele cu ciment, bataluri le reziduale.

Scufundîndu-mă, ca o monedă de 5 bani, într-unul din bazinele de decantare, în care doar cu cîteva ore înainte dădusem ordine să fie deversate cîteva tone de mîzgă reactivă.

Aceasta a și fost salteaua mea anorganică și șansa mea...

Am stat scufundat, circa patru minute, în precipitatul mocirlos și, cînd am fost extras dintre danturile șicanelor, eram ca un cîrnat, conținînd o mixtură de detritus, pulbere de reactiv și silicagel, de la gingie pînă în rinichi.

M-am pescuit și m-am atîrnat, ca pe o rufă, în singura sală de reanimare, a singurului spital serios din Mozambic.

Cînd m-am trezit, dacă aș fi fost îndrumat să cred că sînt Papa Paul al II-lea, aș fi căutat să duc o existență eclesiastică și strălucitoare, deoarece eu însumi uitasem cu desăvîrșire cine sînt.

N-am dus o existență strălucitoare.

Nu-mi mai aminteam nici cum se pronunță casă, masă, terapeut sau analiză fracționară pe românește.

Diagnosticul a fost: „*Prăbușire drastică a funcției mnezice, pierderea parțială a capacității de fixare și recunoaștere, evocări preponderente ale faptelor petrecute în tinerețe, prestații lacunare asupra evenimentelor circumscrise ultimelor 24 de luni...*“

Frecventam eu și unele puseuri delirante, exersînd umplerea unor goluri de memorie, cu cîteva măgulitoare episoade imaginare.

După externare, am constatat că, o dată cu subsemnatul, și borseta (cu tot cu bani, acte, memorator de adrese și telefoane, pe care o purtam pe sub cămașă) manifestase aceeași ticăloasă inspirație de-a se lăsa înghițită de mlaștina bazinului de decantare.

Am deșertat bazinul.

L-am curățat.

Mi-am petrecut apoi cîteva lungi și plictisitoare zile de răsfoire a cametelelor pietrificate, cu ajutorul unor inutile picamere. Cînd am sistat răsfoirile, mi-am dat seama, cu perspicacitate, că acele șapte adrese la care-mi distribuisem, cu atîta ușurătate, averea, mi se șterseseră cu aceeași eficiență atît de pe cortex, cît și din înscrisurile borsetei.

Pe căi ocolite, m-am interesat de camionagiul ce-mi hurducase, cu atîta tembelism, clavecinul, pe povîrnișul străduțelor

bucureștene. Și la cheremul rubedeniilor căruia stăteau acum descuamarea „Marinei“ lui Lucian Grigorescu, cît și depigmentarea necunoscutului „Blid cu cîrciumărese“, tușat de pe patul de moarte de Luchian.

Bineînțeles, camionagiul crăpase.

Fusese sfîrtecat în mii de bucățele, la rîndul lor devenite amnezice, de către elicele unei șalupe grănicerești, pe cînd forța traversarea Dunării înot, ilegal, spre Yugoslavia. Nevastă-sa (presupunînd că, vreodată, repauzatul șofer îi raportase, în pat, staționările camionului său, din care împrăștia renascentiști și răsturna clavecine), nevastă-sa, zic, băuse sodă caustică și fusese incinerată la crematoriu

Directorul șantierului meu căzuse în condiționările unei pareze.

Grupul de șantiere se scindase.

Cînd am debarcat în București, orașul mi s-a părut montat la capătul spirelor unui arc ce-i schimba permanent latitudinea și longitudinea. Eram atît de dezorientat, încît nici Arcul de Triumf, nici verdele parcurilor nu le mai reperam.

Două ore m-am învîrtit, perpelindu-mă, cînd pe o roată, cînd pe cealaltă, la focul scăzut al unei arii cuprinse între străzile Dionisie Lupu, Maria Rosetti, General Florescu, Icoanei, Schitul Darvari, Mîntuleasa, Paleologu, Plantelor, Traian, Armenească, Stelea Spătaru, Calea Moșilor și Calea Călărași, căutînd să-mi evoc, măcar din încremenirea unei streașini, sau din puhavitatea unui porumbar, locul de baștină al idiotului căruia eu să-i fi încredințat păstrarea certificatului meu de naștere. Sau mîna de paie, sub care să-mi ascuns cilindrii cărămizii de carton ai brevetelor de inventator.

Imaginați-vă, nobilă doamnă!

Străzi cît niște poteci, străbătute cu portiera întredeschisă, cu gîtul închis și excitabilitatea extremă că, din următoarele alveole ale nu știu căror saloane de secol XIX, voi deslușî, în sfîrșit, sunetele înmiresmate, de înger săgetat, ale unui clavecin... În loc de asta, și împotriva oricăror eforturi depuse de către acest brav conducător de taximetru...

– Cînd te-ai născut? se încordă profesional, către străin, fermecătoarea.

– 8 mai, patruzeci și trei, reacționă, din reflex, cel întrebat.

Și, felicitîndu-se că nu numise, pînă la capăt, ziua de înființare a Partidului Comunist Român, 8 mai 1921. (N-arăta atît de în vîrstă).

– Bine. Atunci ia din față! îi comandă Maria C. Nicolici în argou.

Și îi întinse să taie calupul celor 78 de lame ale Tarotului de Veneția. Număr corespunzînd, în interpretarea lui Etteilla, celor 78 de hieroglife din Cartea lui Thot.

Și pe care cartomanta nu încetase să le mestece, să le dirijeze în șiruri și să le întroneze în cerc.

Păstrînd deoparte *cartea de neant* sau *lamele pentru surpriză*, manevrîndu-le cu viteză variabilă, potrivită întețirii sau deșirării povestirii străinului.

– ...În loc de asta – își reluă firul istorisirii necunoscutul –, m-am deșteptat într-un oraș București pîndit, înjunghiat și lepădat pe marginea unui cîmp cu mortăciuni... Dincolo de Hala Traian... Mai încoace de Institutul de Medicină Legală.

Dublu dezorientat, cu privire la adresele la care îmi încredințasem colecțiile... Și într-un perimetru unde nu mai m-aș fi mirat să întîlnesc, galopînd, sălbăticiuni cu măruntaie de clavecin între măsele...

Între Dudești, Labirint și Sfînta Vineri chiar craniul Bucureștiului zace complet sfărîmat.

...Și abia acum mi-am amintit că, în Mozambic, talmudistul Rabbi Simeon bar Yose mi-a destăinuit necazul de moarte în care nu voi întîrzia să alunec, și din care numai gingășia dumneavoastră mă va salva.

Am petrecut cu dînsul seri nesfîrșite, Sfințenia-sa zugrăvindu-mi frumusețea dumneavoastră.

Arătîndu-mi versetele din Sfîntul Zohar în care numele dumneavoastră este înscris de trei ori. Și îmbiindu-mă să aflu iden-

titatea celor șapte depozitari ai colecțiilor chiar din grațioasa dumneavoastră gură...

Iată, deci, aici, către dumneavoastră, un cuvînt din partea preacinstitului Rabbi Simeon bar Yase.

(Și străinul, înclinîndu-se, făcu să apară, pe măsuță, un bilet, care, deși însemnat în caractere străine, părea a conține, într-adevăr, un singur cuvînt).

Iar aici... (explică el, după ce o a doua hîrtioară plană, pe deasupra cărților gofrate în Magicieni sau Papese... impregnîndu-se, cu grăsime, de la spionările unsuroase ale unor pișcoturi de pe blatul măsuței).

Iată, aici, o fugară schiță de mînă... Trasată de către același preacinstit Rabbi Simeon bar Yase...

În care talmudistul, concentrîndu-se și vizualizîndu-și străvechile rețele de canalizare ale Bucureștiului, a delimitat, relativ, perimetrul în care, pentru capacitățile dumneavoastră, a-i descoperi pe cei șapte tezaurieri, ar fi un fleac!...

– De ce-ați venit la mine?... De ce nu te-ai dus la Cenacliști, la Poeți?

Genel ședea impasibil, blestemîndu-se să nu folosise prilejul de-a se afla deja între gargarîcurile și mîncarîcul saloanelor Mărului de Aur.

Unde, de la o anumită oră, ospătarii, loviți de băutură, aduceau tuslamamele, defilînd în genunchi.

Lăutarii, cu contrabasuri și țambaluri, mai crăpate ca sicriele, pîrțîiau din buze la cuvintele mai deocheate ale șlagărelor, unele maimuțărite direct în engleză.

Zburdau, pe acolo, vrafuri de chelnerițe gîdilicioase și moi ca franzelele, de nechezau și-i mardeau, de oha, cu frunțile de frapiere, pe acei dintre clienți care c-o mînă încercau să le șterpelească bonierele, iar cu cealaltă le împingeau bacșișuri împăturite, de 25 sau de 50 de lei direct în chiloți.

– Primul dintre cei șapte depozitari n-o fi cumva el o Zodie de Apă?

Ho diábolos nu zise nici da, nici ba.

Genel despica un pumn de semințe, le scuipa, le punea stop, amortizîndu-le pe bombeu, apoi le răsturna, pe dreapta sau pe stînga, în aceeași grămăjoară menajeră, ale cărei poale le strîngea și le modela cu latul pantofului. Cînd o coajă de sămînță era îndeajuns de umedă pentru a i se lipi de fața de lac a pantofului, Genel o curăța, trecîndu-i pe deasupra talpa celuilalt pantof, ca pe un ștergător de parbriz.

– ...Primul dintre depozitari e un neica nimeni, e un puști. E născut în Zodia Peștilor. Mă mir cum ai încredințat atîta avere la el... Are ascendentul în Vărsător.

Este Bivol de Lemn după zodiacul chinezesc... Și mai este Pin. Șase-șapte reîncarnări la activ. Glorie, sănătate, casă de copii.

– Ce ne pasă nouă? și doar o jumătate de platoșă de sămînță scuipată se adăugă moviliței, care se ondula, încoace și-ncolo, ca un tufiș de plante marine.

– Fiind lama răsturnată, bucurie de scurtă durată. Dușman al calomniei. Contrarietăți. La stînga elanului emotiv, trădare. La dreapta, galanterie scurtă și împărtășită... Fața lunguiață și neprihănită, dinții subțiri, dulce la sînge...

– Seamănă cu semnalmentele de la vreun bucătar. Ori de la vreun cantaragiu care ne-ar trînti, nouă, pe grătar, ciozvîrtele de la vreun purcel. Dacă ne-am hotărî odată să faci cinstea. Și să te tranșam, jerpelitule...

Cartomanta își clătină căpșorul cochet, cu piele uscată, puțină, lipită direct pe oasele delicate ale feței.

Goni Soarele din contra-șir, răsuci funia ce-l ținea atîrnat pe Spînzurat de-un picior, întorcîndu-i cartea respectivă pe spate, plie lamele ca pe burduful unei balalăici. Și, cînd le reîntinse, distribuind primele cărți în cruce, completîndu-le cu trei arcane majore, dispuse în triunghi, extrase, la întîmplare, o lamă.

Într-adevăr, în acea clipă, pata de grăsime impregnată de unsoarea pișcoturilor, pe schița de mînă trasată de talmudist, începu să se plimbe, încet, precum un spot de lumină al unei lanterne. Peste străzile, parcajele, umbrarele și părculețele, desenate pe acea schiță de mînă.

Pata de grăsime se opri în jurul unei piațete...

– ...Va fi tare la umeri, frumos la stat, minunat la obraz.

La ora 10, dintr-o curticică de pe Dionisie Lupu va porni, la stînga va coti, pe Magheru o va apuca... Păr neted în lațe va avea, genele lungi, gura potrivită, ochii negri...

Nebăgător de seamă la nimica, va păși pe Calea Victoriei, dar numai pe firul dinspre strada Academiei. Casa fraților lui e Vărsătorul de Apă. La inundație născut, la inundație ridicat fi-va în plasă... Vesel, blînd, cuvios la toți oamenii pe care-i întîlnește...

Uscățiv, drăgăstos, isteț la scrisoare, cu semne de răni sîngeroase rămase pe trup, va trece, la 12 și un sfert, prin fața magazinului Delta Dunării și-a restaurantului Havana. La toate noroc va avea, dar să se păzească de ciob, candelă și icoană. Casa neputinței lui va fi închinarea la muiere. An iute, acesta, probabil, în care îl vei apuca...

...Primăvară amestecată, cu nădejde de moină. Oamenii din case împărătești se vor schimba. Căldură în pîntece la dobitoace. Gîngănii puține...

Viermii nu strică prea mult la grădini. Marea înțepenită între liniște, pînă ce o pasăre neobișnuită își va scoate puii deasupra ei. Și de la dînșii va zbura. Între oameni, gîlceavă și sfadă... În orașe, foamete și greutate...

– Iar la taximetriști, buzunarele doldora și fofoloance cîrlionțate!... o imită șoferul și o și înhățâ pe dezlegătoarea, care, după ce tălmăcise un ultim sobor al cărților sarazine, de epuizare, dădea ochii peste cap.

Se și înmuiase, ca o perdea scăpată de pe vergele, risipindu-se, într-o dungă, pe canapea, cu cîrpele și vata de zahăr a coafurii în neorînduială.

– Pune mîna să i-l reînvigorăm pe destin! puse suflet, în aducerea în simțiri a cucoanei, coțcarul, deznodîndu-i, mai mult decît era necesar, cordonul.

Azvîrlindu-i de-a dreptul în lături pulpanele și împroșcîndu-i, cu apă îndulcită, luată în gură, gîtul, fruntea, apoi întreaga anatomie. Cam smochinită, oarecum discutabilă, ambiguă, jumătate de femeie, jumătate de băiat îmbătrînit.

Sub moliciunile de mătase, stăpîna purta bikini, portjartier și sutien, îndrăznețe, din dantelă neagră.

Necunoscutul, cu latul palmei, îl dădu la o parte pe Genel.

Străinul cuprinse, cu două degete, palma stîngă, inertă, a leșinatei. Și, scuturîndu-i-o lejer, ca și cum ar fi urmărit doar să-i trezească vreuna din articulațiile translucide, fără greutate, parcă mumificate, ale arătătorului său inelarului cucoanei, făcu ca trupul să i se ridice de trei ori brusc, scuturat de convingerile unor frisoane scurte, iar întregul Cabinet să sfîrîie de un miros aproape sexual, deși de piele arsă.

– E reglementar! Gol marcat după regulament!! Ai vîrît-o în pandalii șutînd din colțul scurt! omologă, ca un cunoscător, ce se și afla, impresionat, mustăciosul.

(De încîntare își supse și își perie și mustața).

– Eu izbuteam să le fac să fumege așa numai după ce-am scăpat din pîrnaie. Ori după ce mă incorporase militar. Și nu mai rezistam. Și mă hotăram să le fac un pustiu de bine. Și săream, către ele, gardul din unitate.

Fermecătoarea își masa fruntea de roșcovană, zdrobind, ca pe niște insecte transparente, picăturile de sirop cu care fusese împroșcată.

Revenindu-și, se înveli la loc cu jumătățile chimonoului, se săltă, își aranjă poalele de mătase sub ea, înțolindu-se, tuși cu vocea ei de la început, de jazzistă și, regăsindu-și gestul strîngerii buzelor, semnală că se străduia, cu disperare, să se reia sub stăpînire.

Cu aceeași mînă stîngă își reconvocă arcanele, aducîndu-le lamă cu lamă, ca un clonț de găină, grăunțele.

Răsturnînd pe față Roata Norocului, Îndrăgostitul, Carul și Moartea. Dar neizbutind să amăgească pe nimeni că ar mai fi fost cumva, pe deplin, absorbită de tumultul noilor semnificații, ieșită de ordinea proaspăt relevată a vechilor arcane.

– Asta-i pentru vrednicia ta de taximetrist, puturosule.

– Ce-i? Mi-ai cules zmeură?

– Admiratoarele tale de pe șantier ți-au trimis sporul ăsta de periculozitate. Mîine, cică-se, felul doi ți-l vor turna într-un alt sufertaș.

Și-i descărcă între palme, desprinzîndu-și de la brăcinari, o pungă dintr-o piele lascivă, de culoarea caisei și-a nisipului.

În care Țaca, scufundîndu-și, ca un cotoi într-un acvariu, gheara, și-o extrase, de-acolo, îmbrobonată, nu de-o colonie de ouă de broască țestoasă, ci de cincisprezece, douăzeci de ghemotoace, rulate și alcătuite, numai din bancnote de *una sută lei*.

Bancnotele erau strălucitoare și-și răspîndeau pretutindeni razele lor albăstrui.

Erau mai mici decît mingile de ping-pong. Mai dese decît bilele într-un rulment. Cu toate pliurile ștampilei *de la* Banca Națională, imprimate reglementar peste ele. Cu nenorocitul de Bălcescu încrucișat, ca un pașă, pe norișorii lor albăstrui.

Încercă cu unghia tușul uneia.

Ale naibii, mai și săreau, cînd îl vedeau pe parchet. Cîteva le vizitară și se pierdură prin colțuri.

Scutură *trufandaua*.

Cu puțin noroc, 800–1 000 de sutici. Devenise un cetățean bogătaș. Cu atît bănet putea să-și tîrguie, de pe litoral, o Netuța gonflabilă. În drăgălașa de punguliță era chenzinele lui pe cinci ani.

– Mîine dimineață, îți ferchezuiești tărăboanța, ți le schimbi pe șosete și, la ora 9,30, mă aștepți în fața portiței... I-ați și colacul cu tine, pentru cazul în care ne încurcăm cu niște însoțitoare, pe la vreun strand.

Strand, în luna aprilie, era mai greu. Cu putorile, în oricare lună, era mai ușor.

Și-l ridică pe trupul mătăhălos, din fotoliul luxos. Și-l întoarse și-i făcu vînt, și-l săgetă întocmai ca un Wihelm Tell către Mărul lui de Aur.

În seara aceea, după ce-i mai ghici două ore despre ceilalți șase regi și îi cită și versetul 27, capitolul 20, din Leviticul Vechiului Testament („Dar dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort, sau se îndeletnicește cu ghicirea, să fie pedepsiți cu moartea; să-i ucideți cu pietre: sîngele lor să cadă asupra lor.“) pentru a-i releva vizitatorului în ce păcate de moarte tocmai o tîrîse, Maria C. Nicolici îl conduse pe *has-Satan* într-o cămăruță, răzlețită de restul dependințelor, terasate pe o fîșie îngustă și

prelungă de grădină, populată cu iederă, glicină și tisă, și cu spațiul limitat de crăcanul a două străduțe.

Îl lăsă singur în coșconeața pe a cărei fereastră vălureau mirosurile de rîntașuri, năvălite de la cumetrele din cartier.

După ce-l deprinsese, întîi, cu sistemul prin care canapeaua hărtănită de peste zi putea fi dezarticulată în cele trei segmente ale patului buretos, studențesc (așternut direct deasupra parchetului pe-o hîrtie de sac).

Și în care *Ho hiábolos* nu întîrzie apoi să se strecoare fluierînd, înțolit doar în pijamaua, în dungi alb-verzui, a răposatului soț al Nicoloaicei.

Potrivindu-se cu spinarea ridicată pe pernă. Și cercetînd, cu nedezmințită minuție, o parte a fișelor din cele două jumătăți ale geamantanului Gabi cel Norocos, desfăcut și sprijinit pe genunchi.

În curte, după ce se dezlegaseră de accesoriile taximetrului, terorizaseră cîinii și suciseră gîtul unei duzini de cotcodăcitoare, Fiorosul Marcel, Relu Înmiresmatul și Dulcele Doru, înălțîndu-se pe piciorușele lor parantezate, căzuseră în admirația celor ce se petreceau îndărătul geamlîcurilor făbricuței de conserve.

Unde, scăpate din mînă și turmentate de vaporii unei fierturi de *tartaca*, ucenicele se despuiaseră, chicotind. Își frecau, unele altora, lăcrițele pîntecelor, c-un unguent obținut din sînge de dihor, inimă de prunc, bale de la gura unui spînzurat. Apoi, scli-pind cu totul de această unsoare, țopăiau, cu salturile imprecise ale unor crupe nemaibătătorite, cam de mult, de bărbat, pînă se izbeau de căpriorii șopronului și cădeau înapoi pe spate, pe dușumea, hlizindu-se și, neajutorate precum niște gîndaci, printre ligheonele cu măruntaie de liliac, furnici roșii, părți genitale de vulpe și oase de mierlă.

Pe-o prispă, o călfăriță, atletică și mustăcioasă, strecurată probabil cu ajutorul unei limbi de încălțăminte într-o minusculă rochie lila, conducea ședințele de tratamente, prescrise, c-o seară înainte, chiar de către fermecătoare, vecinilor ei. Moși, babe, slăbănogi, năpăstuiți, legați, cangrenați de neputințe.

Lîngă-un ghiveci cu asparagus, un domn pîntecos, cu ștaif funcționăresc, absorbea, pe la un capăt, ibrice de ceai și urina printr-o verighetă, pentru a-și recăpăta vigoarea sexuală.

La următorul stîlp al prispei, rana unui înjunghiat era tratată, de la distanță, ungîndu-se cu o alifie descîntată lama cuțitului ce provocase rana.

În sfîrșit, Filofteii, răpciugoasa domnișoară de pe strada Alunișului, călfărița îi transcria un filtru de dragoste, potrivit căruia puterea menstrelor, „florile roșii ale sexului feminin", adunate și amestecate în băutura următorului pretendent, era suficientă să-l oblige pe oricare purtător de nădragi să se năpustească asupra vitregitei Filoftei și, făcîndu-i felul, s-o și tîrească către Oficiul de Stare Civilă.

Pe la 8,50 seara, se întunecă.

Pe la ora 9,30, cînd ieși, în lumina lămpilor unui antediluvian aparat de radio „Balada", fixat etern pe muzică populară, pentru a-și mai aerisi mințile, îmbîcsite de studiul fișelor personajelor ce urma să le întîlnească în viitoarele cîteva zile, *Ho diábolos* ascultă zîmbind un timp, din penumbră, flecărelile ucenicelor, demobilizate după ziua de muncă, despre modul în care considerau ele că trebuia să arate membrul viril al Diavolului. Lung și gros cît *socoteala* unui catîr, după susținerile unora. Avînd circumferința unui țurțur, format în carcasa de tablă a jgheaburilor acoperișului.

Sau, dimpotrivă, de dimensiuni omenești, dar îmbîrligat și acoperit de solzi ca un pește, după cum mărturiseau, cu cel mai gălăgios patos, vreo două ucenice. Neuitînd să adauge nici cît de mult le necăjise sămînța de gheață a Ispititorului.

Care aproape că le congelase uretrele. Sau cît de însîngerate sau de ferfelițite, pe dinăuntru, se întorseseră de la Sabat.

Erau toate dulci și fără Stăpîn, lătrătoare și pofticioase ca niște cățele. Adevărate abisuri de spermă, cățărate pe două picioare. Mai fierbinți decît fierbătoarele electrice pe sub cîrpele lor. Și cînd, dintr-o solidaritate petrecăreață de bucureștean, *has-Satan* sări plictisit între ele, în pijamaua lui alb-verzuie, cu prohabul lui căscat, prin fanta căruia se ițea grumazul gros al sculei belite, iconița atîrnată de el și capul bărbos al unui popă de țară. Cap,

care, îndată ce le zări pe tîrfoaice, le și trînti două măscări, apucîndu-se să-și închidă și să-și deschidă ochiul stîng către ele.

Ucenicele, cît erau ele de needucate, cît erau ele de îngrosolănite de muncă, în fața omagiilor, ca prin farmec, se cizelară și aplaudară ca niște domnițe.

Ho diábolos nemaiavînd decît să întindă o mînecă a pijamalei pentru a o alege, dintre ele, pe aceea a cărei impetuozitate uterină îl orbise. Valsînd-o, aeropurtînd-o și abandonînd-o înaintea capului falsului preot, care nu ostenea nici să pîrțîie din buze, nici să profereze ocări împotriva Numelui Preasfînt.

Observînd, mai apoi, că aleasa mînecii sale era Gabriela P. Mocanu. Învăluind-o pe Gabriela într-un tambur gros de noroi, și pornind, astfel, cu ea, scăldat în strigătele ei de durere, către capătul labirintului de cămăruțe și coridoare. Acolo unde Genel, după ce încălcase o oră și jumătate o hotărîre de guvern, ținînd, mult peste ora 22, braseria restaurantului Mărul de Aur deschisă, sosise înapoi în strada Perone, înfășurat într-un roi de taximetre. În primul dintre aceste taximetre, condus de-un coleg, lăfăindu-se el. În cel de-al doilea, plimbîndu-se perechea lui de pantofi. În următorul, perechea lui de șosete. Urmate, aceste trei taxiuri, îndeaproape, de două Getaxuri, format papuc și chiar de o camionetă, ce-i voiajau, celui ce comandase întreaga paranghelie, sacoul bleumarin cu nasturi argintii, pachetul de „Carpați“ și ecusonul de taximetrist. Și, în fine, după ce fu învești mîntat la loc, în toate aceste accesorii de vestimentație, și, după ce se încăpățînă din răsputeri să nu-și plătească șoferii în alt fel decît scoțînd pe gură mingii, formate din cîte o bancnotă rulată de o sută, așa cum deprinsese el odată, la circ, de la o focă, acolo, deci, unde, în fine, Genel intră, efracționînd în domiciliul cucoanei. Nu prin forțarea yalei de la intrare, ci printr-o gură de aerisire astupată c-o plasă de sîrmă, și sprijinindu-se pe-un frigider bombat și dezafectat.

Și, retrecîndu-și în revistă emoțiile de peste zi, portjartierul mai întunecat decît intrarea într-o grotă, cracii obraznici, combinația nemaipomenită de forme între o babă și un băiat, chica în două culori a femeiuștii, deodată își reaminti cu putere că motivul

pentru care, cu tot convoiul ăla, se reînșurubase aici era tocmai acela că-i ploua teribil în gură. Ca, măcar în noaptea cu pricina, să încalce și să îmbobîrțeze la o fermecătoare.

În seara aceea, fermecătoarea adormise în canapeaua cu căpătîiul întors către sud, pentru a putea, în somn, să-l întîlnească pe profesorul Mircea Eliade.

Aventura sa imaginară cu Marele Bărbat era marea ei taină perversă, voluptoasă și religioasă, dacă aceste lucruri puteau exista împreună. Luxul și justificarea ei nemărturisită de femeie aleasă.

De fapt, ori de cîte ori își orienta acel căpătîi către sud, Maria C. Nicolici se trezea ea în patul (din vis) al Profesorului de Istoria Religiilor. Spre deosebire de lungile săptămîni în care, adormind cu căpătîiul către alte puncte cardinale, i se îngăduia doar să-i urmărească platonic, de la distanță, silueta fibroasă, aproape ascetică. Pe revoltător de lungile coridoare de la École des Hautes Études din Sorbona sau pe cele ale Universității din Chicago. Coridoare remarcabile, dar și cu totul tîmpite, deoarece, deși se desfășurau în direcții părînd benefice, pînă la urmă, la capătul lor nu se găsea nici un pat.

Sudul în schimb (cît era el de sud) era un sud neguros și viril, nu-și pierdea vremea. Și cînd o prindea, sudul o și răsturna în așternut.

Și cînd se pomenea, în cămășuța de noapte frivolă, sub privirile aburite de dioptrii ale singurului Bărbat ce-și luase, *pentru prima oară în istorie*, libertatea de a cerceta, cu egală competență, Știința, Religiile și Literatura, împinsă înapoi la proporțiile netede și neliniștitoare ale bustului fetiței de 13 ani ce deprindea planorismul și parașutismul pe aerodromul IAR din Brașov, fermecătoarea își mușca buzele.

Necutezînd nici să geamă, atunci cînd Maestrul îi mîngîia c-o baretă a ochelarilor pielița unei gambe. Necutezînd nici să se miște, pentru a nu o trezi pe infama Christinel, ipocrita soție a Savantului, dormind încolăcită la picioarele patului. Dar neîmpăcîndu-se nici să tacă, de groaza ca Profesorul, surprinzînd-o cu

gura cusută, să nu-și închipuie că Eriniile îi împinseseră, între cearceafuri, cine știe ce fetișcană incultă..

De aceea, scotocind din răsputeri în semnificația operei Savantului își strînse, imperceptibil, o gleznă trandafirie sub șezut, așa cum intuia că-i ședea cel mai bine, și-l întrebă:

– Să fie oare creativitatea sau gîndirea mistică... singurul vehicol și singura bucurie... care ne poartă, pe noi, oamenii, către universurile paralele?...

Pesemne întrebarea ei cea profundă fusese pusă un pic cam abrupt.

De vreme ce însuși el, Mircea Eliade, atoateștiutorul, după ce rămase mai mult de un minut în concentrare, își lepădă, cu delicatețe, pe noptieră, pipa și ochelarii.

Și ghemuindu-se la spatele ei, o cuprinse, în brațele lui, numai tendoane.

Și îi explică, folosindu-se pentru prima dată atunci de o voce neobișnuită, îngroșată, tulburată.

– Bineînțeles, că paralele trebuie să ți le ții, pituliceo... Că ălora de și le ține încrucișate sau îmbîrligate... Lui nimănuia nu-i vine cum să le facă bucurie. Și nici cum să le reguleze...

Era o fațetă nouă, destinsă, șugubeață a Profesorului, se bucură toropită Maria C. Nicolici.

Și, cînd își răsuci coada ochiului să-l cunoască transfigurat și de încercarea de a vorbi ca un om, descoperi, sudat de spatele ei, în locul torsului minunat spiritualizat al Maestrului, un hoit greoi și pătrățos, ca de gropar, în care, anevoie și după un timp, îl identifică pe taximetristul ce-o călcase pe nervi toată seara trecută.

Numai că și acela (cînd îi vorbise, aseară) era cel puțin îmbrăcat.

Pe cînd ăstuia, acum, burta cafenie, cu care o împingea fără răgaz, îi atîrna ca o piftie.

Nădragii în vine, cu doar un crac scos.

Mustața cu care o rașcheta. Secrețiile ce-i duhneau ca un pumn de scorțișoară.

Dezmeticindu-se, se decise ca, înălțîndu-se într-un cot, dacă să nu-l paralizeze în întregime, să-i paralizeze, cel puțin, mirosul,

burta lăbărțată, mustața. Constatînd apoi, c-o anumită plăcere, că un bărbat real era totuși un bărbat real. Și că, oricît de dezagreabil de real, acesta părea a fi, în plus, un bărbat afurisit de înfierbîntat.

– Scoate de pe tine chiloțarii, spurcatule... Mi-ai hîrjîit, cu catarama, fiecare osișor.

Și Maria C. Nicolici, cu ochii închiși, după ce-i desfăcu trei din cei cinci nasturi ai cămășii, se despuie și ea. Străduindu-se să-și conserve, sub pleoape, imaginea unui Mircea Eliade ce, alături, derutat și el de așteptare, își făcea din nou de lucru cu pipa.

Și abia după ce roșcovana temperamentală reveni la poziția orizontală, izbuti și Profesorul de Istoria Religiilor din mințile ei să se lungească cumsecade alături de ea. Înfășurînd-o (concomitent cu acțiunea taximetristului, ce, într-adevăr, își descojea *chilo-țarii*) în dizertații ocrotitoare, savante și dulci, ale căror înțelesuri blajine le pierduse încă din copilărie, mîngîindu-i, cu un deget balerin, aura ce și-o simțea rotindu-se, sfîrîind, în jurul capului.

Ba chiar mai mult, Mircea – cum se trezi numindu-l, cutremurîndu-se, ea – îi colectă unul dintre firele roșcate de păr, de care nu înceta să fie atît de mîndră și, după ce i-l *zeifică*, umplîndu-și cu el bolul din lemn de trandafir al pipei, Cabinetul întreg preschimbat în dormitor, se populă de un miros de santal. Atît de semeț, dens, corporal, pe speteaza căruia aproape ți-ai fi putut suspenda o eșarfă.

Dar taximetristul nu suspendă nici o eșarfă.

Ba chiar mai mult, durîndu-l fix în cot pe dînsul de mireasma ei de santal, își luă avînt și sări, ca la jocul de *lapte gros*, între picioarele ei copilăros ridicate. Nelăsîndu-i roșcovanei decît atîta vreme ca, peste colivia de coaste a Maestrului, să-și mai întindă o mînă, răsucind către stînga butonul magnetofonului Maiac.

Pornindu-l, amplificîndu-i sonorul și spălîndu-și, de data aceasta, odăița cu un al doilea val. Sonor. Cel al dublului album al formației Pink Floyd, de toate gheorțăiturile și gîfîielile cuiva obișnuit *să regulеze*, mai de grabă într-un taxi, decît într-un Cabinet.

Și atunci, muzica o făcu să se simtă de parcă ar fi fost călărită de însuși Alexandru cel Mare.

Și apoi muzica o mai făcu să surîdă, într-un cotlon al impudoriilor ei, că, uite, în sfîrșit, fusese pusă la „Zid“. Și apoi nici nu se mai miră... acum, cînd, iată! Și cel de-al doilea talger al ei, de Balanță, fusese ocupat c-un al doilea bărbat... că toate desfășurările, de azi și de ieri, îi păreau izvorînd din învățătura pe care *Profesorul aspirațiilor și-al neîmplinirilor ei* nu înceta să i-o repete în ureche.

Încurajînd-o, cu privirile lui fosforescente și atotștiutoare, cînd cea din urmă mlădiță a frunzișului ei stelar rămînea încîrcită sau încordată.

Dojenind-o, cînd o simțea, cît de puțin, sustrăgîndu-se, de la mișcarea de du-te vino a universului.

Mergînd, cu sacrificiul său, pînă dincolo de limanurile cunoașterii, cînd, pentru a o descătușa și de ultima urmă a complexului prezenței sale, exemplare și excesiv de virtuoase, chinuindu-se s-o înjure, limba sa neînvățată alunecă într-o așchie poetică recitată din Upanișade; fîstîcindu-se cînd mîna sa, cu instrucție tantrică, o cotrobăi între sîni; alintînd-o și îndemnînd-o să-i răspundă, chiar în limba sa împorcăită, taximetristului. Aceluia pe care, inițiindu-l, căutau să-l înalțe către împlinirile lor spirituale. Cel pe care se căzneau să-l transforme într-un *arhat* (sfînt) sau chiar într-un bodhisattva (încarnare anterioară a lui Buddha).

Grohăia deasupra zgaibaracelor ei bodhisattva:

– Îți place, boarfo?

– Așa vă-nvață pe voi, la poligon, să luați virajele?

– Ce-ți pasă? Dacă nu-ți place de virajul meu, acu' îl scot și te las într-un pom...

– Nu. Nu-l scoate... Știi ceva? Mergi înainte. Nu te opri. Nu ne lăsa tocmai acum în mijlocul cîmpului...

– Te las unde o vrea mandea... În boscheț te răstorn, dacă nu zici, cu glas tare, cît îți place să vezi lumea de pe manivela lui Arasel... Dacă nu-ți ții mîna pe manivelă și nu declari... Ca pe ultimul sac de cartofi te descarc în tufiș...

– Sufletul mi l-ai ciuruit și mi l-ai scos, împuțitule... M-ai tulburat și transpirat mai dihai decît pe lacul Snagov... Lumea de

pe manivela lui Arasel... Vai de mine, nenorocita. Îmi place, na! s-o văd de aici.

– Da!... Dar ești îndrăgostită s-o vezi. Mai de pe vîrf?... Sau mai de pe cotor?...

– Îmi place să văd lumea din ambele puncte ale manivelei. Îmi place s-o observ de oriunde aș fi... Dar, parcă, de vreo zece ori mai mult, de pe cotor.

Și-o învățâ ca, întorcînd capul în partea în care nu I se afla Maestrul, să clacsoneze din gură. Și să semnalizeze, ridicînd o mînă, spre stînga.

Reintrat în Cabinet, cu prada înșurubată pe mădularul său viguros o vreme, *has-Satan* evită s-o răstoarne pe Gabriela peste triunghiul amoros format din spectrul Profesorului Eliade – fermecătoare – Genel, pentru a nu le nărui acestora spectaculos media de cultură.

Dar chiar și atunci cînd o răsturnă, moara de șolduri, mîini și corpuri astrale, zuruind în armonie în pat, nu se gripă nici o clipă.

Dimpotrivă, încordîndu-se, moara păru că se înhamă, din puterea și cutezanța și mai multor centre senzuale, la frecarea celei mai uriașe și de nestăpînit căni de NESS care existase vreodată pe lume și deasupra căreia, mustăcind, *has-Satan*, în norișorul lui, se legăna precum o linguriță cu frișcă.

Pe la 1 și 15 din noapte, prin albia acelorași nesfîrșite coridoare, Marele Amăgitor al lumii se strecură înapoi în coșconeața sa. Miorlăind și chemîndu-și pe nume fiecare unghie de la picioare. Frecîndu-se și alintîndu-se de fiecare bulbucătură din zid. Iar cînd, în sfîrșit, se vîrî în pat, pregătindu-se să se înalțe ca o pară de foc, pentru cîteva ore, pe cerul orașului, *Ho diábolos* ascultă întîi liniștea din jur, zimțată de joagărul greierilor, clefăiturile dulăilor ce-și rodeau înnebuniți cîte-un mădular, schelălăiturile paturilor în care bunicuțe lubrice își atrăgeau din zbor cîte-un nepot. Își aruncă apoi cu veselie capul pe spate. Și izbucni într-un răcnet, ce înmuie pînă și lipiciul sticlelor de pe mesele din cartier. Cîntînd c-o voce lăcrămoasă, antrenantă, pipăitoare, de țambalagiu deșucheat:

La cartierul meu iubit
Dînga rînga da...

Mă rîd nemaipomenit
Dînga rînga da...

Și pe curs ce mă hlizesc
Dînga rînga da...

Hoții viața mi-o belesc
Dînga rînga da...

Sectoriste sectoriste
Dînga rînga da...

Te-am cules dintre-acatiste
Dînga rînga da...

Cînd te-ai dus la tușa Veta
Dînga rînga da...

Ca să-i arestezi chiuveta
Dînga rînga da...

Sare hoții, dă cu fenta,
Nu cunosc pardon!

Pentru Mița-repetenta,
Cu țîțe maron!...

Capitolul 5

ZIUA ÎNTÎI: „SĂ NU-ȚI FACI CHIP CIOPLIT!“

Chiar în acea noapte, pentru a realiza cît mai veridic butaforia zodiilor de apă, *Ho diábolos* mută Bucureștiul, pentru 24 de ore, (purtîndu-l ca pe un talger, într-o singură mînă), în pustietățile Oceanului Pacific, 520-525 mile sud-vest de arhipeleagul Amiral Serafim.

Astfel încît, atunci cînd, pe la 5 dimineața, cu genele cîrpite de somn, Gabriela P. Mocanu (alungată de către fermecătoare în brațele spectrului invocat ca fiind cel al Profesorului de Istoria Religiilor) călca pe dalele curții din strada Perone, pentru a tîrî pubelele de gunoi către poartă. Pavajul, altădată stabil, al aleii, se legănă o dată spre dreapta, se hîțînă de două ori către stînga. Și, alunecînd pe un soi de mîzgă marină, ucenica se prăbuși, bătînd aerul cu brațele, într-o peliculă de apă sărată, ce-o acoperi, instantaneu, pînă la piept.

Atingerea de sloi a puhoiului îi paralizează respirația.

Săltîndu-se întîi cu șalele, tălpile îi fugiră din nou. Și, de data aceasta, nemaibucurîndu-se de privilegiul de-a se opri în șezut, oglinda apei îi trecu, cu două palme, peste creștet. Iar în curentul care-o rostogoli de 5-6 ori de-a lungul fundului inundat al grădinii, cu ochii deschiși, Gabriela cugeta, nu la deliciile unei guri de aer. Ci la felul uneltei ce i-ar permite să curețe încîlceala tufelor de iasomie și iarmaroc de puzderia de pești tropicali (în special *Pomacantlaus imperator* și *Antennarius scaber*, specii beneficiind bineînțeles, de totala ei ignoranță). Și care, la rîndul lor, atunci cînd, pe sub apă, ucenica își frînă înaintarea, agățîndu-se

cîteva secunde de catargul cișmelei, o examinară, înconjurînd-o și ciupindu-i pleoapele și pulpele cu boturile lor de ogari lăcrimoși.

Eșuă în punctul cel mai înalt al grădinii. Pe tălpșanul ce dădea spre acareturile bătrînului rus cu nume de bulgar, M.A. Bulgarici. Sau poate M.A Bulgakov (excentricul medic aproape orb, care, plănuind, prin 1940, să-și ia tălpășița de la Moscova, se pierduse prin ceruri și descălecase, de abia prin 1956, de pe crupa unei mătuși, care-l purtase, filfiind într-un zbor greu, pînă în strada Perone). Gabriela ieși, de-a bușilea, din pînza de ape, rece precum gheața.

Se scutură ca o insectă.

Țopăi pe loc pentru a-și scoate oceanul din urechi.

Și, de abia după ce-și făcu ochii roată, brunetica observă că, mai denivelate decît restul și scobite într-o rîpă de lut, doar ogrăzile stăpînei Nicolici și-ale rusnacului erau mai îmbelșugat acoperite de blana de valuri.

În celelalte grădini se încrețeau numai tuleie de apă.

Pe trotuare, cînd și cînd, te furnicau pîn' la glezne.

Pe anumite străzi nu mustea mai multă apă decît dintr-un covor. Pe traseele lăturalnice, rar, cînd anvelopele unor automobile îndrăznețe tăiau făgașele de ape, slobozind înapoi mici gheizere, cam cît jetul de pipi al unui copil mic.

De la comuna Voluntari la pădurea Băneasa, întreg Bucureș-tiul plutea și se ondula pe terasele Oceanului Pacific, precum cutele unui cearceaf circular, întinzîndu-se peste apele situate la trei zile navigație de formele de relief ale arhipeleagului Amiral Serafim.

Într-adevăr, pe la 10,10 fără 5, dintr-o chichineață de curte aflată în centrul Bucureștilor, pe strada Dionisie Lupu, ieși un puș-tan înalt la stat, minunat la obraz, călcînd cu pașii lui de cocostîrc, nebăgători în seamă la nimica, stropind de-a valma trecători, trecătoare, sacoșe, precum și porțiunea specială, bătută de val, a clădirilor de sub ferestre, cotind la stînga spre Teatrul „Nottara", înscriindu-se pe trotuarul ce ducea spre Cinema „Patria", urmat de un taxi bîzdîgos, filîndu-l pe puști ca-n filmele cu gangsteri,

îndeaproape și cu viteză mică, lăsînd în urmă, cu cele patru cauciucuri, arcuri constante de apă, semănînd, de la oarecare distanță, cu patru piciorușe de păianjen.

Băiatul urmărit, Celestin, era profund supărat pe cîte șuturi în fund primise de la mama ei de viață.

Deși primăvară, frunzele se-ngălbeneau și picau. Valurile se destrămau. Chinurile și năpasta își cunoșteau și ele sfîrșitul.

În basmele amerindienilor, preafericiților prinți, convertiți și excomunicați în aceeași zi, li se retează dintr-o singură lovitură gulerele, cărțile de rugăciuni, lănțișorul, grumazul.

Toți se chinuie puțin, se agită pentru o clipă, asudă, transpiră, dar se trezesc apoi în fotoliul de piele scos pe verandă, bînd coniac albanez și numărîndu-și degetele.

Doar Celestin era profund supărat de cîte șuturi în fund continua să primească de la viață.

În ziua aceasta de 18 aprilie, cînd a reperat-o pe Nora, încremenită în fața magazinului „Romarta Copiilor", purta părul lung.

Era deja moda zulufilor și a șuvițelor, iar dacă aveai și-un cercel puteai să înnebunești o femeie. Dacă nu era o femeie, puteai să te mulțumești și c-o puștoaică.

Puștoaica stătea într-o stație și aștepta. Trecuse și ea pe acolo să se sinucidă.

Era o dimineață plicticoasă de primăvară, dintr-o zi plicticoase de primăvară și *a sta într-o stație* devenise ultima modă și însemna să-ți ții respirația pînă cădeai pe jos.

În București nu există un loc ca lumea unde să te calce trenul. Să te urci pe un pod din ăla, bădărănesc, ce traversează rîul noroios Dîmbovița și să te arunci în cap de-acolo era ca și cum ai fi încercat să-ți iei viața, folosindu-te de o pereche de șosete.

Șosetele puteau să nu fie îndeajuns de murdare, nu te-ar fi asfixiat, iar dacă totuși dînsele și noroiul dîmbovițean și-ar fi dat, o clipă, mîna pentru a-ți rezolva dezagrementul, era lesne de știut că o asemenea moarte era plictisitoare, era cîh, nu era șic. Te-ai fi dus și tu să te distrezi, să-ți frîngi gîtul și cînd colo, te-ai fi trezit nimerind într-o serie cu toți proștii.

Mai bine îți înghițeai limba. Te sinucideai, cum îți dădea cu picioarele-n ușă ultima modă, într-un chip neasemuit de frumos. După două-trei încercări dintr-astea, reușeai cu siguranță să-ți înghiți limba.

La început nu respirai.

O țineai tot așa cîteva minute bune, iar în secundele de dinaintea leșinului (și foarte probabil ale morții), aveai șansa enormă de a-ți închipui oricîte *corăbioare și panglici.*

Toți cei care trecuseră prin asta, iar acum, de pe alte tărîmuri, se îmbulzeau la ședințele de spiritism să-ți zgîlțîie masa, mărturiseau că *stilul* acesta de sinucidere fusese înfiorător de *șocant.* Meritase.

Așa că puștoaica intrase în ultima ei stație la „Romarta Copiilor" și *se pregătea,* iar Celestin prinsese mișcarea.

O luase ușor, virase de vreo două ori în preajma ei, trîntise o frînă.

– Cum te cheamă?

Îi dăduse tîrcoale, blonda era blondă, puștoaica puștoaică, aer nefericit, binecuvîntatele membre inferioare întinse cu scripetele de tortură pînă la gît, trebuia...

O întrebase frumos:

– Cum te cheamă?

Există oameni care nu se sinchisesc nici pîn' la cot de bunele maniere. Unele trăznite, de exemplu, nici măcar nu-ți răspund la salut. Băiatul îi mai insinuă un ocol și se depărtă gînditor, peste drum, către Casa Centrală a Armatei, să-și cumpere ziarul.

„Ăsta nu e ziar!" hotărî Celestin și-l mototoli.

Era un număr de ziar compus din nu mai puțin de 19 fotografii ale unui personaj croit să viziteze uzine și fabrici. Cum le prindea plimbîndu-se singure pe afară, le cuprindea capul între genunchi, ca la curcani, le căsca pliscul cît toate zilele și le vizita. Pe fiecare dintre ele de cel puțin 19 ori. Genul de tip care și după proces continuă să te intoxice doar cu „Trăiască" și „Jos"! Lozinci. „Pe ăsta, săracul, nici măcar salvele blițurilor n-or să-l poată obișnui cu împușcatul". Se întoarse cuminte, mîngîie ziarul căzut cu talpa adidasului și-l ridică.

Fata era tot acolo.

– Te rog, spune-mi și mie, îi spuse. Te rog, spune-mi și mie, cum o cheamă pe panglica ta?

Bănuia el că, după un timp, fata o să-și desfacă din pleoape.

– ...O cheamă Ursula.

Stătea dreaptă, cu umerii slabi, de pui de Gostat, trași înapoi și nu mai mișca. Băiatul trecu chiar prin fața ei, o atinse cu țoala, și agăță ziarul, așa cum arăta acum, ca o varză, de un cîrlig al uneia dintre coloanele magazinului „Romarta Copiilor".

Se întoarse la fată.

– Minunat! Uite, și-acum răspunde-mi și la cealaltă nimicitoare întrebare. Ascultă-mă!... Cum te cheamă?... Sau cum o cheamă?

– Cine?... Panglica?

– Păi, da!... Vezi?... Asta vroiam să-ți spun. A găsit-o un prieten.

Se făcea și mai cald. Din cinci în cinci secunde, pînza oceanului îl lua la țintă. Celestin țopăia, scăpînd de un val, se cățăra pe bordura vitrinei, ridica și picioarele. Mesteca un chibrit.

– ...Uite, cum să-ți spun?! Împlinisem zece ani... Eram printr-a patra.... Alunecasem fără să-mi dau seama într-o seară plăcută, era 1 Mai și auzisem de tine...

Rămăsesem adică proptit într-o cadă, știi cum îmi plac mie dușurile, calde și reci, le rezolvasem p-alea reci, mai rămînea să le execut p-alea calde... *tiu-tiu-tiu*, fluieram, manevram robinetele, mușcasem, cu ghearele, dintr-o bucată roz de săpun și deodată... inima! pac! la pămînt, zobit, ametit, plesnit la cap în cel puțin 14 locuri... și toate astea doar din pricină că-mi fugerase prin minte că, de fapt, tu exiști!

Mi se înmuiaseră genunchii... Îmi spuneam: Măi, Radule – Radule – deloc nu mă cheamă Radu, dar așa-mi spun eu de fiecare dată cînd sînt foarte fericit și trebuie să mă temperez – măi, Radule, nu mai fi așa capsoman și înțelege o dată că fata asta trebuie să existe. Și asta nu foarte departe, nu mult mai departe de 5 kilometri de inima ta...

Mi-am dat seama atunci că, dacă eu sînt într-a patra, tu nu aveai șanse mai mari decît s-o fi luat p-a-ntîia... În mai puțin de-un minut, îmi scrisesem peste tot numele ăsta scump al tău: Nora! Nora!

Cum să fi arătat?

Eu aveam picioarele strîmbe, tu, musai, să ai niște picioare fandosit de drepte, mamă-mamă! Îmi și imaginam cosițele astea pe care bunicuță-ta începuse să ți le-ntoarcă cu fierul. Chestia revoltătoare e că nu ți le întorcea numai ție, i le întorcea și verișoarei tale de-a doua, o batoză prefăcută, Camelia, iar sîmbăta tu plîngeai.

Am făcut stînga-mprejur, în aceiași baie pe care, de acum, o cunoști atît de bine, mi-am concentrat toate gîndurile într-un punct și-am aranjat cu unchiul tău din Canada să nu mai tot bea ca un porc, să-și adune puterile și, pentru a te face să încetezi cu plînsul, să împingă pînă la tine acasă un urs mare de pluș, adevărat, botos, negru...

Apropo, există unchiul ăsta al tău din Canada?...

Cît timp povestise, băiatul pipăise cămașa în căutarea unui pachet de țigări. Se ridicase o întreagă generație de puști ce pretindeau că orașul Sfîntu Gheorghe n-ar trebui cedat la unguri măcar pentru că acolo se făceau țigările *Carpați* de Sfîntu Gheorghe.

Agățase una, nu mai privea strada și vorbise întrucîtva schimbat, parcă mai mult pentru el.

– ...Ce-i cu unchiul ăla al tău din Canada?... Mai face el pipi, de bucurie, pe pantalonii lui dumnealui, cînd i se pare că aude pe stradă, zăngănind, camionul de bere?

Dar fata nu-i răspunse.

Nu se știa dacă nu ascultase deloc sau doar momentan; relațiile sale cu unchiul din Canada erau nițel încordate.

– Îți dai seama, continuă cu oarecare nepăsare băiatul, că o chestie atît de grozavă nu puteam s-o las chiar așa...

Mă făcusem trist, sufeream, mi se părea foarte ciudat de la un timp să mănînc. Îmi înfundam gura cu cît mai multă gumă de mestecat, iar pe ciorba pe care mă obligau s-o dau peste cap ai

mei, o puneam s-o alerge pisica... Într-o seară sinistră, cînd, la rîndul ei, ciorba prinsese pisica-ntr-un colț și începuse s-o piseze cu pumnii, a apărut într-o stare de agitație bătrînul meu tată și mi-a ras două palme. Eu, normal, m-am bineclătinat, dar am reușit să mai ajung pîn' afară și să mă izbesc de trei ori cu capul de un perete... Înțelegi? Împlinisem deja unșpe ani. Apăruse orgoliul...

Dar fata nu-i răspundea.

Nu respira și continua să se albească grețos de frumos.

– Cel mai bun prieten al meu, oftă Celestin, este și a fost unu' Fuzzy... Adică, cred că a fost, pentru că acum nu știu ce mă face să zic că nu mai este. Uite, de cînd a învățat artele alea matiale, tipul s-a zărghit, a ajuns ca o fiară. Nu mai doarme deloc și, dacă nu te cunoaște, nu te lasă să te apropii de el la mai puțin de o lungime de braț. O dată zici *pa*, dai *bună seara* scumpelor plaiuri natale și te trezești zburînd peste garduri.

...Deci, toate bune. Plănuisem să studiez pe toate fețele problema descoperirii tale și, cînd n-am mai găsit nici o față, am dat-o pe-un telefon după Fuzzy. Încă de puști băiatul ăsta era îngrozitor de nervos. N-apucai să formezi decît primele trei, maximum patru, cifre ale numărului, că Fuzzy lua hotărîri rapide, sărea din balcon în balcon, iar cînd mi-a ciocănit la fereastră, mi-a și șoptit:

„Moșule dragă, cunosc și eu pe una dintr-astea de care îmi spui tu. E tot într-a întîia și locuiește pe-o scară. Doar că asta a mea n-are zulufi și n-are picioare. E o nenorocită, iar ca s-o trimiți pîn' la pîine, trebuie întîi să-i împingi căruciorul... D'aia, zic eu, să nu ne-ncurcăm încă cu ea, că-e mereu prea suferindă și a avut și ceva de-mpărțit cu tramvaiul. A făcut-o, mijlocul de transport în comun, surcele... Da' lasă, că pînă se termină ea vara, o găsim noi și pe asta, cu picioarele de 2 kilometri, a ta..."

Celestin se șterse de creasta unui val ce-l bubui peste-o ureche și tuși încurcat.

Se scutură de ciorchinii de sare ai valurilor precedente.

Apoi își ridică capul aproape mirat:

– Auzi, tu, fată, ce-ți spun eu aicea? Fată dragă, tu mă auzi?

Fata probabil auzea.

Se putea spune și că nu auzea. Puteai spune liniștit chiar că tot încremenită rămăsese, tot cu nerespiratul se ocupa, dar, pe nesimțite, ceac-pac, se apropiase, prin băltoaca foșnitoare, la numai jumătate de metru de pușți.

– A doua zi, Fuzzy, poreclit de la un timp Mercenarul, mi-a convocat toți băieții. Erau niște țînci înfumurați și au ținut neapărat ca mai întîi să le destăinui cît porți tu la picioare. La tălpi sau în înălțime? I-am făcut un semn și păcătosul de Fuzzy a apărut, după zece minute, c-o pereche de sandale *aburite* dintr-un magazin. Era o pereche de sandale nemaipomenite, plăpînde, albastre, jupuite parcă de pe-un fluture, și, cînd le-am ridicat deasupra capului, am răcnit, cu ochii rîzîndu-mi în cap, către ei: „Băieți, asta este!“ Apoi i-am trimis după tine, cu strigăte și șuturi în fund.

Mai trase un fum. Apoi încă unul.

– Da! Seară de seară, puțoii se întorceau să le furnizez cîte-o brumă de amănunt despre felul în care arăți. Le furnizam. Îmi raportau și ei. Despre vreo gîgîlice că-i blondă, despre alta c-a fost într-o vrajă c-o nuga și-acum, de la vreo indigestie, zăcea într-un spital, cu toți zulufii și intestinele ei.

Cînd și cînd vreun pretenar se înfățișa c-o puștoaică, pe care o supuneam la încercări, o forfecam prin probe, o interogam și-o trimiteam acasă. Ce-i mai ciudat, că nici cei ce le aduceau nu erau ferm convinși că te-au găsit chiar pe tine. Le fîțîiau, așa, mai mult pentru activitate.

Unul, un mucos de vreo opt ani, a venit chiar într-o seară și m-a anunțat:

– Șefule, mîine îți aduc și eu o blondină, care știe și ea că nu-i ea. Dar îi crăpă buza după distracții și nu știe cum s-o șteargă de-acasă.

I-am spus:

– Dar ce e, domnule, aici, discotecă?

– Nu, însă am putea deschide una. Știi, ăstora dintr-a-doua li se aprinde tărîța în ele cînd aud despre muzică, iar unele cresc deja sub rochițe cîte-o pereche ușchită de sîni...

Una peste alta, singurul rezultat pozitiv a fost că băieții de la noi din cartier au cam început să deschidă ochii la fete. În cîteva luni deveniseră specialiști în sub cîte forme viețuiește agrafa, cum e îmbrăcată și cu ce se dichisește o puștoaică și sper că toată viața au ținut-o așa.

Mă mai întîlnesc cu cîte unul care-mi mărturisește:

– Preafericitule, dacă ai agățat vreo femeie și vrei să știi din primele opt minute ce-i cu ea, dă-o întîi la textile!... Idealul meu amoros, zice, e să-mi găsesc o silfidă care, după ce-am făcut dragoste, să-mi ghicească în hainele aruncate prin cameră, ca într-un zaț de cafea.

...Poftim!... Înțelegi?... Pricepi ce gusturi hotărîte a prins ăsta în viață?

Puștoaica dădu din cap că nu.

Nu pricepea.

De acolo, tocmai din brațele lui Celestin, unde se cuibărise de cîteva bune minute, se simțea foarte bine.

Nu pricepea, iar Celestin, lăsînd-o absolut liberă să nu priceapă, nu părea impresionat chiar deloc.

– Domnule, gemu el, ăsta chiar a prins niște gusturi prea hotărîte în viață. Dacă gîndești în felul ăsta. De unde să găsești cameră d-aia zugrăvită-n portocaliu, cu steluțe albastre, de care vrea el?

Și, chiar dacă tot faci rost, de ce să stai tu, în timp ce faci dragoste, să potrivești cu piciorul cine știe ce boarfă aruncată, de frică ca atunci cînd o să se apuce să-ți ghicească, tipa să nu-ți ghicească de rău?

Ce e ea, idioată, să nu-și dea seama că, la început, tricoul nu fusese parașutat tocmai pe lampă? Cum să-i mai explici tu atunci că, de fapt, asta reprezintă aspirația ta spre înalt, bîra-bîra, cînd tipa o să se prindă oricum că ție, atunci cînd faci dragoste, îți arde mai mult să arunci la țintă, cu piciorul, izmene?

Și gata... O dată-ți zice *pa*, te sărută pe fildeș și nu-ți mai ghicește niciodată nimic!

...Trebuie să nu fii fanatic, zîmbi Celestin și mîngîie părul fetei. Uite, eu nu sînt fanatic. Uită-te puțin la mine (fata se uita), eu nu sînt fanatic. Nu sînt fanatic deloc. M-am mai liniștit...

Se mai liniștise.

Lucru de care îți dădeai seama cu ușurință și după starea cămășii.

Clapeta ei nu se mai tot răsucea.

Nu mai lăsa să răsară, la fiecare două minute, din adîncurile ei, tot cîte-o țigară.

– Ce mai vrei să știi?... Că, pe 7 noiembrie, am fugit de-acasă?! ...Și că miliția a trebuit să-l aștepte pe blestematul de 7 mai ca să pună gheara pe mine?!... Că m-am evidențiat, între timp, vînzînd niște splendide tablouri de gang, numai țigănci cu pieptul pietros, numai liliac înflorit, numai fructe?! Preferam, în general, cartierele muncitorești, blocurile proaspăt date în funcțiune, orașele noi și pe tipii care se doriseră toată viața aia nenorocită a lor cu pepeni verzi pe pereți.

Sunam.

Scoteau, de după ușile de placaj, nasul lor primejdios. Scoteam și eu, de la subțioară, un catalog cu tablourile alea oribile și agitam o chitanță.

Cînd o zbugheau în dormitor, fericiți să-și înnumere de treișpe ori nenoriciții ăia de 415 lei, pe care-i ceream pe-un tablou, se trezeau cu mine în debara, adulmecîndu-te și implorîndu-te, peste tot, să apari: „Nora! Nora!“

Tăcu.

– Își închipui cît de ridicol eram?

Tăcu.

Închipuiește-ți cît era el de ridicol!

– Ce-ți mai place s-auzi?... Că și la internat, după ce m-au prins, nu eram poreclit decît „Nora! Nora!“?

Că îmi dădeau măturile cele mai pline de rahat, ca să lustruiesc closetele, bineînțeles, poreclite tot Nora, cu ele? asta-ți place s-auzi?

Cînd ieșeam din infirmerie, aveam capul atît de bandajat și umflat, încît îi impresionam și pe cei cu care, bătîndu-mă, mi-l

umflaseră și mă vîrîseră acolo. Iar uneori arătam atît de jalnic, încît se apucau să facă chetă să-mi cumpere ciocolată cu fructe...

Ce să-ți mai spun? șoptea, aproape cu ură, băiatul.

Cînd m-au luat acasă stăteam atunci liniștit.

Ședeam ore întregi chircit în genunchi, rugîndu-mă la mutrița ta, căreia îi mai uitasem din trăsături; milogindu-mă la năsucul tău, care mi se părea că avea aerul celui mai înțelept năsuc de pe pămînt; jelindu-mă, dacă o să mai vrei să te plimbi cu un tip care poseda, acum, deja un început de cazier. Aveam din nou o pijama de mătase, mă îmbrăcam toată seara cu ea, mă lungeam în pat și, pe la nouă, începeam și-mi dădeam drumul la gînduri.

O luam așa, după tine, îți număram pașii, cînd ieșeai de la lecțiile cretine de pian, mă frecam de toți hăndrănăii care se vîrau în tine doar să te atingă și-ți șopteau: Lasă-l dracului pe ăsta, pe Celestin, nu-l vezi, în spatele nostru, cît e de tîmpit?

Și n-aveau dreptate?

Oare n-aveau?

– Trebuie să nu fii tîmpit, zîmbi Clestin și mîngîie părul fetei. Uite, eu nu sînt tîmpit. Uită-te puțin la mine (fata se uita), eu nu sînt tîmpit. Nu sînt tîmpit chiar deloc. M-am mai liniștit...

Ce crezi tu, șapte pînă la nouă tăieturi pe fiecare încheietură de la mînă sînt, acum, suficiente pentru o fată care vrea să se sufoce încă dinainte de-a te fi văzut?

Fata nici ea nu dormea.

Începuse, adică, și ea, să-l cam mîngîie. Întîi peste păr și apoi, atent, peste tîmplă.

– Știi ceva? Aș vrea să fiu Nora ta! îi mărturisi înduioșată. Avea surîsul acela al tinerelor mame care constată că, dacă tot au făcut o groază de lucruri aventuroase în viață, au și ele de-acuma copii. Aș vrea să fiu Nora ta! repetase.

Încerca să-l amuze.

– Ție-ți plac torturile cu cel puțin două etaje de ciocolată și-o mansardă de frișcă? Ai confunda vreodată o eclipsă de soare cu o eclipsă de lună? Ai citit cumva niște poeți mai drăgălași decît Daniel Bănulescu, Dylan Thomas sau Cristi Popescu? și o groază de alte prostii.

Dinspre restaurantul Berlin și hăt departe dinspre Cișmigiu se pornise o briză, cu gîfîitură uscată, ce zvînta dintr-o singură suflare spumele de pe haine și încrusta pe vitrine dîre de sare, mai ceva decît florile de gheață cît degetarul de groase, răsărite pe geamuri, pe la Crăciun.

La etajul doi al inconfundabilului bloc ROMARTA, pe pervaz, deasupra perechii de pușțani, în interiorul apartamentului nr. 7, în care locuiau doar un pisic și matusalemica mătușă ce-l aduse în zbor, în spinare, pe rusnacul acela Mihail Afanasievici Bulgakov, direct din buricul Teatrului de Balet și de Operă, BALȘOI – de unde altundeva, decît de la Moscova?! – duhurile necurate ale Căii Victoriei jucau ca la ruletă, înfundîndu-și ghearele între foile unei Biblii cartonate, traducere Cornilescu, birjărindu-se și deschizînd-o rînd pe rînd ba la Ioel, ba la 1 Tesaloniceni ori chiar la Zaharia.

De data aceasta, cîștigă spiritul spurcat, care, vîrîndu-și gheara, desfăcu Cartea Sfîntă la Ieremia, Capitolul 17, unde, între altele, se putea citi:

„Așa vorbește Domnul: blestemat să fie omul care se încrede în om, care sprijinește pe un muritor și își abate atenția de la Iehova!

Căci este ca un nenorocit în pustie, și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pămînt sărat și fără locuitori.

Binecuvîntat să fie omul, care se încrede în Iehova, și a cărui nădejde este Iehova!

Căci el este ca un pom sădit lîngă ape care-și întinde rădăcinile către rîu; nu se teme de căldură, cînd vine, și frunzișul lui rămîne verde; în anul secetei, nu se teme, și nu încetează să aducă roadă...“

– Unu! rosti cu o voce educată, de doctor, *Ho diábolos*.

– Pe panglica mea o cheamă Ursula, turuia fata. Te-ai încumeta să ghicești și cum o cheamă pe șuvița mea?

Dar băiatul nu mai percuta.

N-o auzea și zîmbea obosit.

Se uita la picioarele tipei, ca și cum i s-ar fi părut că vede, coborînd de acolo, o coadă mătăsoasă, groasă, catifelată și neagră, numai bună, vertebre și os.

Nu lipsea nici șomoiogul de păr de la vîrf.

Capitolul 6

ZIUA A DOUA : „SĂ NU UCIZI!“

Chiar a doua zi, într-o marți, pe 19 aprilie, deșteptîndu-se și neizbutind să-și clintească nici un picior, Genel își petrecu bune minute pariind dacă aseară, după ce se drojdiseră, bînd direct cu frapierele, un tramvai, mai încruntat, nu i le amputase.

Și de abia după ce descoperi că ambele membre inferioare îi erau la loc (atîta doar că amorțite), abia atunci taximetristul săltîndu-se într-un cot, o identifică pe gazda sa, Maria C. Nicolici, întinsă de-a curmezișul patului. Dormind cu fața în sus, răsturnată peste jumătatea de jos a trupului lui. Pufăind și horcăind, ca o chiuvetă care se golește.

Trăgînd, în nări, mirosul de balegă emanat de la subțiorile babei, Țaca trecu prin spaima că fermecătoarea putrezise.

Amănuntul că și horcăia, așa putrezită, nu i se păru decît unul din obișnuitele și dezgustătoarele trucuri ale nenorocitelor de muieri.

O scutură pe cordoaică, cu labele lui mari, de pe șolduri. Și, cînd se ridică de pe canapeaua desfăcută și ea direct pe parchet, căutînd să pescuiască vreuna din fiolele de vin spumos și șampanie, răspîndite peste tot și care, desigur, azi-noapte îi puseseră capac, se împiedică, părîndu-i-se că rămăsese înfășurat în cearceaf. Și, mult mai tîrziu, se dumiri că era înțolit într-o cămașă de noapte, cît toate zilele. Ale cărei poale măturau, cînd se mișca, dușumelele. Și pe ai căror piepți fuseseră cusute versurile:

„Sosuri, gemuri, cozonaci,
Bărbățelului să-i faci“,

iar pe dobitoc, adică pe frunte, îi fusese înfundată o scufie.

Nu avu timp nici să înjure cumsecade, fiindcă bufni de dușumea.

Azvîrli tichia, pentru că se împletici și în tichie.

Vărsă o porție dublă de înjurături și, c-un efort supraomenesc, suflecîndu-și poalele cămășoaiei de noapte în față, se deplasă cu pași mărunți, de fandosită japoneză, pînă lîngă măsuța joasă, lovită de-o erupție de ceșcuțe, scrumiere, pantofi și farfurioare cu resturi de haleală.

Și, lîngă acea haioasă și nemaipomenită măsuță, se prăbuși, în șezut, pe covor.

„A dracului! Alaltăieri, sportivă și-n chiloți de ațică. Și-acum, o împinge naiba și putrezește!...“

Răsuci, ca unui pui, gîtul unei sticle de șampanie și, catapultîndu-i cu un bobîrnac dopul, își răstumă jumătate de conținut de sus, pe gîtlej.

Năzărindu-i-se că licoarea îi răpăie, ca o ploaie de primăvară, pe tăblăria interioară a șezutului. Iar cealaltă jumătate a sticloanței, după ce-o trambală, inutil, prin hanul unei căni îmbîcsite cu zaț de cafea, o sorbi nespectaculos, apropiindu-și-o de buze.

Plescăi.

Uscă pe dinăuntru încă o sticloanță.

Scotocind după-un chibrit, pentru a-i face felul unei *snagoave* curbate, agățată cu unghia dintr-un pachet de-al fermecătoarei, dădu peste un caiet. Un soi de maldăr de reclamații sau procese verbale, mîzgălite de mînuța, de-acum putrezită, a gazdei sale roșcovane. Și în care propriul lui nume îi sări în ochi de două ori.

Ce-i trebuia ei, la paceură, să-l reclame pe el, la garaj, c-ar fura benzină.

Ori, că-n timp ce-o regula (enervîndu-l totodată că ea se tot pupa c-o arătare, strunjită parcă doar din fum de la eșapament), el, Genel, se trăsese afară din fermecătoare și încercase să-și vîre mătărînga și-n curul la stîrpitura, ce-i zicea roșcovana c-ar fi Profesor. Ce, parcă nu văzuse el că și Profesorii se bulesc?!

În pîrnaie, pe-ntuneric, nu simțeai c-ar fi mai citită găoază de la nici vreun Profesor. Nu era...

Se ciuci lîngă maculator, să constate cum îl turnase limbricania.

Și, cu cămășoiul ca un iglu în jurul pîntecului, silabisi pe sărite:

„Aseară vizita unui domn... însoțit, ca de-o maimuță, de ipochimenul său îngîmfat... hîța-pîrța... brațele lui de tractorist... ochii de linx ai Maestrului sesizîndu-mi temerile și egalizîndu-mi energiile... bietul meu trupușor sfîrtecat... torsul lui de neam prost scuturîndu-mi... hîța-pîrța... orgasmele ca pe-un covor... cine să-mi fi prezis că Făt-frumosul așteptărilor mele avea să fie unul motorizat, analfabet, dar care, atunci *cînd își așează o carabă* pe tine, fiecare celulă a ta începe să vadă stele verzi... Superbia de atlet a spătosului Genel nu-i depășită decît de mlădierea inteligenței sale native, care s-a vădit, oricît ar părea de necrezut, tocmai atunci cînd mi-a cerut să...“

Dar mintosului Genel, în afară că nu înțelese nimic, nu-i fu dat nici să-și amintească gestul cu care luase maul clar-văzătoarei. (Devenindu-i totuși foarte clar că, pentru o vreme, boarfa n-o să-l reclame la nici un garaj.) Pentru că, ușa crăpîndu-se ușurel, în fața lui se ivi creatura din fum de eșapament de alaltăieri.

La fel de străvezie, dar parcă mai ferchește.

Cu ochelarii cu rama impozantă schimbați pe unii din sîrmă argintie, subțire (conferindu-i Profesorului un discret aer de Gandhi). Cu pipa în care, parcă, perpelea tămîie. C-o bărbuță disciplinată cu foarfeca, din vălătuci de fum. Și-o togă, tot fumurie, învești mîndu-i însă numai partea din față a trupului. Și lăsîndu-i descoperite cele două fese micuțe, rotunde ca bilele de rulment, de persoană care nu aplaudă excesele alimentare.

– Bună dimineața, Mircea! îl salută din somn, descîntătoarea pe spectru, simțindu-i prezența în încăpere și, ca atare, întrerupîndu-se o clipă din horcăit.

– Brîul și sandalele lui Buddha Reîncarnat asupra ta, draga mea!

– E o zi cu predicții desăvîrșite pentru călătorii, nu găsești?! continuă roșcata pe un ton de flecăreală, cam nelalocul lui chiar pentru cineva care nu putrezise, dar care dormea atît de profund.

Dar spectrul nu-i mai acordă atenție.

Cu o nervură a veșmîntului răsucită și aninată pe un antebraț, apariția de fum ocoli măsuța și veni pînă înaintea caietului cu însemnări zilnice.

– Bună dimineața, domnule taximetrist. Mi-ați îngădui să vă consult cu privire la etimologia cuvîntului ebraic *rúach* și a cuvîntului grecesc *pneúma*, însemnînd ambele „spirit" și, desigur, făcînd apel la ceva invizibil ochiului omenesc și caracterizat printr-o anumită forță activă?

– Etimologia? nimeri cuvîntul șoferul bănuitor, nevenindu-i să creadă că încercase să ia stîrpitură aia atît de țicnită la rangă, dar și luînd-o la rangă, nedîndu-și seama cam cîte sentimente de prețuire stîrnise în ea.

– Da. Etimologia. Atît eu, cît și redutabilul dumneavoastră pasager și coleg, sosit din Mozambic, am căzut în acord asupra următoarelor șase înțelesuri ale noțiunii de *spirit*:

1) vînt;
2) forța de impulsie iradiind dintr-o inimă simbolică;
3) mesaje inspirate emanînd dintr-o sursă invizibilă;
4) creaturi spirituale;
5) Spiritul Sfînt sau forța activă a lui Dumnezeu
și, în sfîrșit,
6) forța vitală ce acționează în interiorul creaturilor terestre.

Însă asupra acestui ultim punct, al șaselea, am alunecat într-o nedorită contradicție. Domnia-sa susținînd, în special, pe baza textului scriptural din Psalmul 146 cu 4 („Spiritul [omului] trece, se întoarce în pămînt; în aceeași clipă pier și gîndurile lui") că spiritele terestre sînt muritoare.

Eu pledînd, la rîndul meu, pe baza diferitelor experiențe mistice orientale, că trupul, de fapt, este o închisoare pentru spirit. Și că, o dată spiritul eliberat, el capătă o libertate binecuvîntată și că devine, la o scară redusă, nemuritor, asemeni lui Dumnezeu.

– Bunică-mea, curălăreasa – catadicsi Genel scîrbit să-i descurce – zicea că toți oamenii, cînd moare, se transformă în niște gîndaci.

– E discutabil, înlătură spectrul politicos ipoteza. Însă nu această chestiune pe care ați ridicat-o a fost așezată sub contro-

versă... Împreună cu impresionatul dumneavoastră pasager și coleg am convenit ca, urcînd înapoi pe firul timpului, și aplicînd metoda experimentală asupra vreunui celebru asasin zgîlțîitor de suflete, să cercetăm chiar la fața locului prin alcovurile, tabieturile și restaurantele lui de taină, dacă spiritele pe care el le eliberează prin crimă, după crimă, ele devin imortale sau nu.

– Arasel! Mi-a picat fisa. Motive sucite de profesorași labagii ca, prefăcîndu-se că cercetează niște chestii, să se zgîiască, din mașină, după muieri. Știi cum am poreclit-o noi, profesioniștii, pe mașină?

– Nu cred că aș chici.

– Aspiratorul de gagici după muieri.

– Ne-ați îndatora?

– Cine plătește cursa?

– Celui a cărui teorie va ieși infirmată, nu-i va fi răpită, în nici un caz, această onoare.

Pe coridoare, lucrușoarele cu care, de altfel, pe întuneric se obișnuise, lădițe, sticlării, samovare, își arătau acum adevăratele fețe de babornițe.

Într-o singură noapte, vopseaua gri-albăstruie de pe caroserie fusese prăjită ca-ntr-un cuptor. Tăblăria măcinată de furuncurile de rugină.

Cînd își vîrî țurloiul drept în mașină, piciorul îi fu expediat înapoi cu putere de grosimea și elasticitatea pînzelor de păianjen, înflorite între pedale și frîna de mînă, mai energice și decât elasticitatea de la niște circari.

Pe bancheta din spate, gătit în țoale de pe vremea străbunicului, *Ho diábolos*, la pălărie de paie, costum ușor de flanel, cravată fluture și ochelar c-un singur covrig, scormonea împrejur cu găvanele lui de pește fiert.

Și cînd îl ochi enervîndu-se că se mînjise și cu rahat pe sacou, de la cuibul unei rîndunici, apărut, de aseară, din senin, pe muchia bordului, ăla îl salută batjocoritor, găinățîndu-l și el cu un rînjet.

– Ce-ai puturosule? Spume pe tine?

– Pe mă-ta și pe tac-tu, de poponaut, scămoșatule!

Bineînțeles, pe lîngă containerul de gunoi care-i fusese răsturnat în mașină, nici strigoiul din gazele de la eșapament nu-l iertă și-i se proțăpi pe fotoliul din dreapta, trîntindu-și dosul absolut gol-goluț pe acoperitoarea de la canapea. Își scotea, dintre fălcile lui de eșapament, pipa lui din gaze de eșapament și, cu gîtlejul pipei ondulat, îi indica direcția și îi comanda lui pe unde s-o ia.

Țaca, binecrescut, demară din strada Perone.

Mușcă dreapta ușor pe strada Stoian Militaru. Se înscrise *profi* pe banda imaginară, hîrjîind aproape locuințele de pe dreapta. Însă, chiar înainte cu 50 de metri înainte de-a călca sub anvelope umbrele *Căminului de nefamiliști* de pe stînga, mirosurile fermentate din luleaua strigoiului umplînd pînă la refuz interiorul taximetrului, îl răzbiră.

Încheieturile i se înmuiară ca apa.

O fiertură de febră și amețeală îi fu slobozită în față. Taximetrul i se scurse, ca o basma, printre coastele grătarului gurii de scurgere.

Mașina îi circulă, i se păru, două ore, ca un mormoloc, pe pragurile prăpăstioase ale rețelei de canalizare.

Cînd țîșniră, din nou, la suprafață, printr-o a doua mască de canal, din fontă, plasată exact la intersecția străduțelor Dionisie Lupu cu Maria Rosetti, ședeau parcă tustrei calibrați într-un ac de seringă, străpungînd cu nemiluita trupurile cucoanelor cu mutrițe emailate, plimbîndu-se pe bulevarde nemaivăzute în rochii pale, ușoare ca adierea de pasăre, a franțuzitelor în teci de hermină, cu pantofi mofturoși sau cu sandale de lamé, a eleganților strînși în ghete de lac și-n corset, cu buzele melodramatic fardate și obrajii albiți farmaceutic cu pudră, fudulindu-se ca niște curcani sub pălăriile de panama.

Traversară astfel viscerele și viețile mai multor otrăvitoare, a unei moașe, ce, din prea adîncă plictiseală, axfisia gemenii, a unui anarhist bulgar, a unui maniac ce aerisise noaptea plămînii proprietarilor pensiunii în care locuia, cu o andrea – refuzați cu toții, ca exemplare neinteresante, cu cîte-un zvîcnet intransigent al lulelii strigoiului.

Și rămaseră suspendați chiar deasupra măduvei spinării aparținînd unui tînăr fără prea multă măduvă a spinării, dar înfrînat, nesărat, cuviincios.

Din acel punct, Spectrul le derulă, cu amănunțime, întreaga viață anterioară a băiatului și o putură cerceta, cu mișcare iuțită, pe cea următoare.

Ulpiu Galopenția era ceramist.

Constituția sa semifiravă, caracterul labil, temperamentul său deșirat nu păreau să-l hărăzească marilor fapte.

Încă de pe vremea în care nu se ilustrase în postura de ceramist, cînd încă nici 21 de ani nu atinsese, secondat de cei trei din automobilul astral, coboară din Blajul natal către vechiul Regat, pentru studii, nelăsînd în urmă prea multe speranțe. Încă de pe atunci, cînd pleca, nu lăsa el prea multe speranțe în urmă. Anul era 1924, sfîrșitul fiind cel al lui august bine stăpînit, auster, un cer violent și, dacă te analizai mai atent, observai că nu aveai de ce să-ți pui prea multă bază în Ulpiu.

Pînă la această vîrstă nu face decît să taie frunză la cîini, găsind însă timp și pentru a slei încet, dar temeinic, partea sa ipotetică din averea părintească.

Dar pînă și chefurile sale sînt potolite, pînă și la chefurile date de el nu cînta. De carte, feciorul nu se ținuse.

De muieri, domnișorul nu se-apuca.

Unei vădane arzoaice, din Blaj, ce-i pusese tinerelului nostru gînd rău, șapte zile îi trebuise ca, din așternuturile în care se aventurase cu Ulpiu, să alunge mirosul de nătărău.

Dar ce făcea Ulpiu?

Ulpiu nu făcea nimic dăunător sau, oricum, dădea senzația că făcea mult mai puține lucruri impardonabile decît alții și, cînd, debarcat în măruntaiele unor București interbelici, se înscrie, dintr-un foc, atît la cursurile *Facultății de Litere*, cît și la conferințele *Facultății de Drept*, gestul nu-i semnifică neapărat hotărîrea de a termina cu viața fără căpătîi de pînă atunci, ci denotă, mai curînd, dezorientarea sa.

Nu-l împinsese tată-su, popa prin scrisori cu mustrătura profundă, cărturărească, să-și bărbierească creierul de tîndăleală și să apuce către învățătură?

De tîndăleală și-l bărbierise și către învățătură apucase.

Nu-i poruncise, cu aprinsă dojană, părintele său simțăminturi înalte, destoinice, și nu-l repezise spre calea pe care se băjeniseră, către Regat, sfinții învățați ardeleni?

Ei bine, în primele zile destoinic fusese, locuință cumpărată tocmise, sfîrc de picior în locuri de pierzanie nu pusese, iar de înscris, se înscrisese nu la una, ci la două și, dacă ar fi avut poftă, poate chiar la cinci facultăți.

O făcuse?

Făcuse.

Așteptase să vadă dacă doar închipuire prostească fusese, dar cînd pe coridoarele școlilor celor înalte, pogoane cu foi albe răsărită, iar pe două dintre ele, cu caligrafie atent distilată, își descoperi numele de cal breaz, Ulpiu Sargețius Galopenția, tînărul se dumiri și vesti.

Vesti, adică scrise acasă, știruind asupra desfășurărilor gingașe pe care le simțise el a se întîmpla la Capitală, lumea de cuviință cum se ațînea îmbrăcată, pe unde se dădea promenadă, dacă era sau nu adevărată povestea că oamenii bucureșteni vorbeau mai mult pe nas și cîte și mai cîte.

Adăugă în coadă o listă năzdrăvană a tomurilor trebuincioase înălțării de cuget ce-i fuseseră recomandate și pe care le putuse pînă atunci procura, iar alta a anticariatelor, librăriilor și facultăților pe unde își tocise pingeaua.

A fost și singurul efort universitar al lui Ulpiu înainte de a realuneca în toropeală.

Căci în toropeală alunecase și, de-acolo, ținînd-o așa, cu ochii întredeschiși, picotind și dînd într-o zi colțul străzii unde-și tocmise gazdă, și tot astfel, mai păcălind două străzi (dar numai bine, pentru că prea mult de locuință nu se îndepărtase, neavînd încă prea evident de ce se teme), pe mîna dreaptă, cum te aburcai către centru, o chichineață de cîrciumică răsărise, fandosită, dichisită,

perdeluită și cu ștaif, cu grădiniță și salonașe pictate, bineînțeles poreclită *Halima*.

Și mult s-a mai minunat Ulpiu de întîmplarea aceasta și sufletul înalt către tării i-a tresărit și a intrat, a ajunat și-a cinstit.

Dar iată că, în viață, peripețiile instructive se țin lanț, dovadă că și de la celălalt capăt al străzii o cafenea înviorătoare observă că-l pîndește, botezată de data aceasta spăimos, prevenitor, moralist, *Fărădelegea*. Iar numai pe anumite străzi, observă, de toți ocolite, nu păreau a nu exista asemenea locuri desăvîrșite, gospodărești, în care te puteai aduna, întrema și gîndi, puteai consuma și mîzgăli cugetațiuni pe șerveturi, ba chiar și ațipi, în secile și legănătoarele jumătăți de zi, din care scăpai numai după ce se învredniceau să dea peste tine colegii.

Căci, o dată descoperit, colegii-l salvară, ei îl înnobilară în duh și tot ei dădură de lucru banului popii, domnișori de neînchipuit, neîncrezuți și instruiți, apăruți cînd ți-era mai greu, mîngîindu-ți nostalgiile cu mir de la *Scorburi*, dînd sufletului tău ghies spre cîrciumile universitare *Coviltir*, *Nu mă mai îndrăgești*, *Țața Țenea*, *Zamparaua*, *Valtrap*, *Amorțica*, împingîndu-te să intri la cursuri negîndite la *Zi-mi pe nume*, *Hai-hui*, *Trei în pat*, *Două lulele* și programîndu-ți seminariile și laboratoarele la *Harcea-Parcea* sau *Deșteptarea*.

Pentru că, vădit, numai acolo îi puteai dibui și asculta pe marii banditi vocaliști și instrumentiști, ce ciuguliseră toată înțelepciunea lumii ca pe grăunte, pe Tîrtolea, Bimbașa, pe Mavru, pe Limbă-Dulce, Cordac, Mimi Cuib, Linguriță ori Gina Carabina, pe Spaimac sau Bluzonea, toți oameni grei, lăutari cu instrumente și cîntări adevărate, ce dădeau caracterului tău palme și-l încurajau să se precipite către fapte mărețe.

Dar oare nu la ei fusese trimis?

Nu la ei, milostivii, bine și iutefăcătorii de minte?

Nu la cei lîngă care, dacă nu manifestai destulă mlădiere de spirit, o dată îți deschiau burta și-ți înădeau, din măruntaie, coadă de zmeu?

Nu lîngă cei care, pricepîndu-se să-ți ridice tot Bucureș-tiul-ntr-o mînă, ți-l țineau acolo și ți-l spoiau în aceleași culori

în care înmuia și tătîne-su, popa, cînd, apropiindu-se Sărbătorile, zugrăvea în cuvinte-meșteșugite, enoriașilor săi, Raiul?! Și nu toți cei din intelectualitatea în zidire a orașului care, îmbrîncindu-se, dăduseră peste adevărata fire a lui Ulpiu, nu-l firitisiseră?

Nu-l alintaseră?

Nu-l alintau?

Nu-l îmbiaseră care mai de care la feluritele *licori* sau *șampanii*, la *chiselele cu icre moi*, sporovăind cu *fazanele*, în penele lor îmbrăcate, la *mironosițele de languste*, numai pe stîncă de gheață servite sau la îmbîrligăturile de pe la noi, la *mititei*, la *țepuși*, *muscalii*, *dîrdăveici* sau *pastrame*? În cîteva zile, nu toți studenții din București își modificaseră din mers formulele de salut, urlînd peste tot, pentru a se identifica între ei, numele învingătorului ce știuse cu atîta talent a le topi inimile?

„Ura, Galopența!“ bubuia prin parcuri.

„Ura, Galopența!“ se intona pretutindeni din grădinile de vară, sălile de disecție, saloanele cu felinar roșu, perimetrele de arest și trăsuri.

Îți țiuiau urechile.

Dar merita.

Desfășurai o popularitate de deputat. Cele mai frumoase femei veneau să ți se așeze la masă, să te cunoască și să rîdă de tine.

Fotografiile tale li se încurcau printre degete, bucurau medalioanele banale sau princiare și fîșneau în poșete.

Și așa au trecut patru ani.

În 1928, într-o deplinătate a anonimatului, Ulpiu Galopența se apucă de foame.

Pînă atunci își desăvîrșise cu minuție numai premisele, acum totul era pregătit: Bătrînul, înainte de a muri, îl afurisise. Coana preoteasă, plină de bun simț, se stinge și ea. Patru frați și două surori nemăritate îl consideră principalul vinovat că viața e dură. Sportiv, Ulpiu își primește fără ostilitate foamea, îi deschide porțile mari ale destinului său și se apucă de ea.

Există un mod rafinat de a face foame, care nu se compară decît cu prepararea celor mai sofisticate mîncăruri.

Graba cu care hainele și ceasul lui Ulpiu găsesc drumul Muntelui de Pietate poate fi asemuită mulțumitor doar cu suavele, dar severele aperitive.

Orele în care desprinzi, cu briceagul, minuscule firimituri de pe o coajă mucegăită de pîine, au ceva misterios și esențial în comun cu aburul dumnezeiesc și somptuos al marilor supe. Și orele și aburul la fel te amorțesc și-ți primenesc stomacul pentru încercarea cea grea, lovitura de pușcă a leșinului, palier de la care sigur îți devii hrană, moment de la care intestinele deranjate singure se pornesc să-și absoarbă pîntecele ca pe o friptură.

O ultimă delicatesă, cea a desertului: propietăreasa sa, Anghel Maria, doritoare odată de a-și reface viația cu cele 74 de kilograme ale lui Ulpiu, nu mai consimte a se lăsa păcălită, făcînd-o acum cu numai 50.

În mai puțin de jumătate de an, se ridică deci la ceruri, fără surle și trîmbițe, aproape o treime din Ulpiu. Odăița îi devine o neconvențională mansardă de conservatorist, măruntaiele îi șuieră, încheieturile îi scîrțîie, omul nostru exersează din răsputeri și se acomodează cu moartea.

Într-o după-amiază, din jurul datei de 30, secondată de alți vreo cinci propietari, Anghel Maria suspendă concertul, azvîrle o parte din instrumente pe hol și dă de-a berbeleacu cu dirijorul în stradă. Un zgomot ca de pungi golite din plastic face să vibreze senzual aerul patriarhal al ulicioarei. Sînt ultimele mișcări, comprimări și decomprimări de armonică, ale unor plămîni foarte uscați.

N-apucă bine Genel să sucească de volan pentru a se îndepărta de un muribund devenit nefolositor, că, dintre gurile scălîmbe ale tomberoanelor, pe Ulpiu îl va salva domnul Ninel.

Domnul Ninel este un personaj distins, pozitiv și apare ca descins din paginile lui Charles Dickens. Este subtil și bogat, are aproape cincizeci și patru de ani, a fost la Paris și, întreprinzător, și-a amenajat pînă și un atelier de ceramică.

Privește la Ulpiu, se arată dezolat de situația în care soarta l-a tîrît de urechi pe sărmanul băiat și îi șoptește:

– Spune, bă, unde ți-ai lăsat pantalonii? Mormăie, crucea mă-tii, unde ți-ai lăsat, tu, pantalonii? Fiindcă, fără pantaloni, la mine în casă eu nu pot să te tîrîi.

Se gîndește, adică, să-l invite pînă la dînsul acasă.

Reușește să-și îndeplinească dorința, după ce, în prealabil, îi procură vestimentația necesară, de la talciochiștii de cîrpe din zona Șelari-Covaci-Lipscani, așa că, dintr-un început, tînăra doamnă Olimpia Frofrony, delicata și picanta soție a domnului Ninel, are ocazia să-l vadă pe Ulpiu în pantaloni.

Îl place.

Iute prinde cea mai fremătătoare încredere în el. Îl pune să lustruiască parchetul, să care gunoaiele, să măture curtea. Simte că nu s-a înșelat. Băiatul ăsta are într-însul ceva.

Ia să vedem.

Îi cere, din nou, să se preumble prin curte.

O emoționează mișcările lui somnolente, rotunde, de tînăr bărbat.

Este prima care lansează:

– Din fute-vîntul acesta va ieși, poate, un excelent ceramist!

Între anii 1928 și 1930, Ulpiu Galopenția își deprinde cu adevărat meseria.

După primele șase luni, cînd avansurile doamnei Frefrony încetează, iar dînsa, brusc conștientizată, își ia seama de ce podoabă de ucenic are parte, Ulpiu îți poate menține locul în atelierul din spatele casei exclusiv datorită meritelor sale de ucenic ceramist. Tot ceea ce îl poate duce mintea să facă e să deseneze, prin șopron, pe fundul farfuriilor golite, prin closete, modele de vase.

Cu mîinile sale pufoase, vag scandalizată, doamna Frefrony îi mută hainele, lipsite de șic, din camera servitoarei, într-unul dintre paturile de sus ale ghetoului lucrătorilor, la „șerpărie".

– Mai gîndește-te, îi șoptește, impresionată, femeia. Mai gîndește-te și destăinuiește-mi și mie dacă părinții dumitale au fost foarte fericiți că te au.

Ușa de la menajeria cu ceramiști se trîntește și, o dată cu bufnetul, ei, tînărul e propulsat în noua sa viață. Se scoală cu noaptea în cap, pregătește, fasonează, arde munți întregi de argile.

Îl uită Dumnezeu acolo unde îl pui.

Trecut, rînd pe rînd, pe la galerele tuturor punctelor de lucru, atunci cînd deteriorează ceva, încasează bătaie, alteori, preluînd benevol, norme ale celorlați lucrători, e înțeles și iubit.

Deși mîinile își dezvăluie, ca niciodată, iuțeala, chipul mofluz își conservă aerul năuc, de posedat aiurit. Cu timpul își reglează o aparență serioasă, pune de o parte mai multe salarii, își lasă favoriți și mustață, cartierul apucă în istoria sa un domn Galopenția.

Într-o seară, întorcîndu-se tîrziu de la lucru, pe traseul infim, 50 de metri, dintre atelier și magazia cu paturi, întîlnește o pisică. O întoarce cu gheata de trei ori peste cap, dar nu se întîmplă nimic.

O mai întoarce o dată.

Se îndepărtează mirat. Noaptea plînge. Colecționează fotografii de actrițe, cutii de chibrituri, litografii, absolut tot ce-i cade sub mînă. Noaptea, cînd și cînd, umflă, din nou, peretele de cîlț al pernei cu lacrimile lui.

Dacă nu se întîmplă minuni este fiindcă anul 1930 este unul al crizei.

La periferii, Bucureștiul dansează elegant și abstras în ritmurile pătimașe ale foamei.

În 90% din casele fostului sector de Negru, persoanele melancolice, ce se declară substanțial și susținut nehrănite, sînt notate de către destin într-un carnețel și se trezesc imediat țipluite în tuberculoză. În sectorul de Galben se gătește, cu multă aplicație, scoarță de copac. În Albastru, părinții triburilor numeroase de țînci nu se scapă unul pe altul din ochi, de frică să nu-și fiarbă și să-și halească de unii singuri mezinii.

Dacă scapi însă dintre periferii către centru, mai ceva ca-n broșurile marxiste, poți întîlni totuși și cîteva oaze plăcute.

Pe *Regală*, pe *Elisabeta*, fluieri și vin și te ling, pe carîmb, localurile cu vinuri, de-ți vine să dai cu căciula în cîini, ies la agățat băcăniile cu trufandale de-ți lasă gura apă, se bat pe burtă cu tine magazinele de finețuri, cu corp de balet din fazani și mistreți, atîrnați întregi la intrare, mormanele de dropii și potîrnichii, stivele de iepuri, aranjamentele exotice ale neînțeleselor și perverselor *delicatese* marine.

Pe Calea Victoriei, trăsuri, blagoslovite multe cu doi pînă la patru ponei, se lasă-n genunchi și cuprind, în căușurile lor articulate, doamnele în pantofi de mătase.

Moștenitori, mutilați, pești, cartofori, primadone, fanfaroni, parașute, tiribombe de lux, crupieri și galanți înăbușe locul.

La *Pielea Goală*, celor ce cred în salvarea lumii de către o bucățică de cur li s-a adus varieteu. La *Buh*, *Aliat*, *Talmeș-Balmeș*, cele mai cosmopolite terase din lume, alături de trupele dansatoarelor suedeze sau cehe, rele de muscă, de-au ce-au stors, ca pe-o cîrpă, orice român mai înalt de un metru douăzeci, explodează și cîte-o piesă de teatru de Caragiale, Racine sau Goldoni, jucată de maimuțe și cîini.

O pală de vînt și afișele senzaționaliste se dezlipesc la ambele colțuri de sus, se înfășoară în jurul propriei lor țîfne și pică.

Atelierele de ceramică „Frofrony" își mai vînd marfa în două-trei magazine excentrice, de peste hotare, și astfel plutesc.

Curînd însă iau apă.

Într-un cadru festiv, dintr-un smocking impecabil, închiriat laolaltă cu sala de bal, domnul Ninel se desparte de o parte a colaboratorilor săi, le mulțumește hazliu, îi încotoșmănește în brațele sale subțiri și îi aruncă în stradă.

Face cîte ceva pentru fiecare din ei.

Le dăruiește garoafe, haine purtate, scrisori de recomandare (alte ateliere de ceramică tot nu mai există în București), un braț de povețe și secretul cum că, de acum, trebuie să stea cătinel pe propriile lor picioare. Ăia încearcă un timp, ținîndu-se de niște muieri mai uscate decît bețele de la arc, dar le tremură genunchii, își vor cere curînd voie să răsfire puțin pe afară și să continue exercitiul.

Pentru Ulpiu însă, doamna Frofrony insistă.

Pe el îl vor proteja mereu de-acum perplexitatea femeilor, atîtate continuu înaintea unui asemenea exemplar, ceramica, meticulozitatea lui ilogică și monstruoasă și, de ce nu, pisica.

Doamna Frofrony, într-un ultim capot sidefiu (este ultimul capot pe care în următorii ani Ulpiu i-l va mai cunoaște), îl primește în salonașul măsuțelor de mahon, îl întreabă, pentru

început, în bătaie de joc („Dumneata nu te-ai simțit nicicînd așa de părăsit, încît te-ntrebai de ce să te mai consideri femeie?“), îl înșurubează în canapeaua de lîngă șoldul dumneaei, adolescentin și cam analfabet, îi suflă fumul în ochi și suspină:

– Spune-mi, suflete, te-au dat dușmanii afară?

– Da, doamnă.

– Și ce să-ți fac eu?... Pun pariu că nici măcar nu-ți trece prin minte din ce-ai să trăiești?

– Da, doamnă... Nu, doamnă.

– Perfect. Lamentabil adică... Romanele franțuzite... Trebuie ca tot iubițica să aibă grijă de iubițel.

Întreaga vară și toamnă a blestematului an 1932, în condiții ce amintesc de incomoditățile muncii în mină, Ulpiu trudește în barăcile și pe schelele inverse, de jos în mai jos, ale unui șantier de arheologie.

În ziua în care se transferă în tabără (fiind angajat aici la insistențele Olimpiei Frofrony pe lîngă verișoara sa, Cosiția), întîlnește aruncate și i se descarcă în grijă, la cîțiva zeci de metri în afara pîrleazurilor așezării, 24 de lăzi, pline ochi cu mormane de cioburi, pămînt clisos și pietriș, amestecate și cimentate împreună.

Rolul său arheologic e să scurme și să pescuiască în tot acest gunoi, transformîndu-l, cît mai curînd, într-o impecabilă și, bineînțeles, imposibil de reconstituit, ceramică picatată.

Urlă douăzeci de minute chiar pe locul pe care se află, își rearanjează ținuta și se întoarce la lucru supus.

Campusul, încrucișare elocventă între o întreprindere arheologică, peșteră de tîlhari și punct de contrabandă, conduse toate de făptura energică a Cosiției Scurfuleț, realizează amețitoare profituri.

Tot ceea ce dezgropat fiind, este găsit nesemnificativ, ia, pentru liniștirea autorităților, calea depozitelor de stat; restul, partea cu adevărat valoroasă, este dirijată pe căi oculte, către rezervațiile colecțiilor particulare.

Cîtva timp, bogăția și densitatea tezaurelor monetare, a paftalelor, a statuetelor turnate, a medaliilor, a obiectelor de cult și de podoabă împinge în umbră ceramica. În fond, socotește cineva, leafa unui ceramist nu e un capăt de țară și Cosiția, verișoară a doamnei Frofrony, acceptă să pripășască în tabăra ei, alături de un cîine, un canar și-o pisică, și-un ceramist.

Cele șase luni de muncă drăcească sapă, în sufletul blajin al lui Ulpiu, cicatrici exemplare.

E adus, din nou, pe buza prăpastiei, dar nu din cauza efortului propriu-zis, ci doar pentru că persoana sa e, din nou, ținta infernalelor vexațiuni amoroase. Doamna Cosiția e un satrap, iar viața ei a fost furtunoasă.

Încă din dreptul vîrstei de treisprezece ani, insațiabila Cosiția sare și se instalează în spațiul cel mai plin de pucioasă al rubricilor revistelor de scandaluri. Nenorocește bărbați, foarfecă tineret, sleiește averi, e exact genul de cucoană ce-și amenajează o căpiță de fîn în salon pentru jocurile adulterine.

Ultimul ei soț, doctorul Scurfuleț, încornorat plictisit, îi trîntește anumite prafuri în mîncare și îi înnoadă cîteva glande.

În cel mai scurt timp, trupul ovaționat și afurisit al taifunicei doamne Cosiția se va acoperi cu un planșeu gros de osînză și va cîntări un chintal. Urmează divorțul, rămîne porecla și varianta feminină a biciului lui Dumnezeu ajunge să conducă și să terorizeze șantierul.

Pe Ulpiu, lămurită imediat cu cine are de-a face, Cosiția îl va striga de-acum Viorel.

Toți bărbații aflați în subordinea doamnei Chintal poartă doar unul din următoarele două nume: o parte din angajați sînt numiți Viorel, ceilalți se simt convocați atunci cînd șefa lor li se adresează pronunțînd Goliath. Pe unii, doamna Chintal îi înghesuie, de ceilalți, aceeași năbădăioasă doamnă se lasă înghesuită.

În chip inevitabil, după numai trei zile, Ulpiu devine Viorelul preferat.

Lucrul încetează, uneltele sînt părăsite de fiecare dată cînd, în toiul amiezii, stăpîna apare și se apropie cu pași legănători de Viorel.

Înfiorător pare faptul că este și galeșă.

Femeie de bună condiție, odraslă de extracție dovedit aristocrată, sporovăiește cu el, presară un pic de conversație spirituală și, deodată, slip! c-o mișcare abilă a mîinii, îi înlănțuie capul în cravașă și îl plesnește la fund. Canarul, cîinele, pisica, șantierul, toată lumea rîde. Nu toată lumea.

Dacă în domeniul performanțelor și expedientelor amoroase, Ulpiu Galopenția pare condamnat să rămînă toată viața un biet Viorel, în celălalt domeniu, pur arheologic, formidabila sa dotare naturală, tenacitatea, intuiția artistică, înclinarea către răbdare, precum și frica de-a mai dormi noaptea, singur, în baracă, într-un loc reperabil adică, îl conduc spre minuni realizate în lucrul său.

Din depozitul de sfărîmături împrăștiate și lepădate parcă în dușmănie pe cîmp, Ulpiu reconstituie, lucrînd noapte de noapte, o colecție nemaiîntîlnită de 29 de vase de cult, pentru care pînă și infatigabila Cosiția înțelege că va obține, pe piața antichităților, un regat. Experții se simt siderați în fața intuițiilor tînărului meseriaș ce, aproape fără experiență și semi-invalid la capitolul cunoașstințelor de specialitate, alege varianta corectă dintre mii de variante, atașează perfect ornamentul scobit lîngă ornamentul scobit, incizia lîngă incizie, canelura la canelură.

Afacerile cu ciobărie se întețesc în preventoriul arheologic și, dacă există șansă, Ulpiu și-o îmbunează, prin seriozitatea sa din acele zile.

Destinul îi este favorizat chiar din interiorul echipei de polițiști detașați permanent, pe șantier, pentru a lua în evidență, în contul statului, cea mai umilă tinichea dezgropată. Sînt trei posturi de presari supraveghetori, posturi bănoase, o listă impresionantă de descoperiri arheologice, dar procese verbale corecte și predări către tezaurul statului extrem de puține.

Onorabilii polițiști au fost năimiți.

Cînd, pe rînd, la cîte o săptămînă, fiecare dintre cerberi dă cîte-o raită prin Bucureștiul iubit, pentru a deșela anatomiile unor cocote și pentru a-și mai încărca bateriile, după ce-și dosește purcoiul de bani necurați în buzunărașele unei bănci agricole obscure, unul dintre cei trei, sergent milos, istorisește șefilor săi

despre singurul om din România capabil să-ți ia o coală de hîrtie, ciopîrțită c-o lamă, o zi întreagă, în zeci de mii de bucățele și, din două-trei mișcări abile, să ți-o reconstituie la fix, sub forma inițială. Șefii nu-l cred, oameni de aur. Știu și ei de veselul negoț de pe șantierele arheologice, dar acum, din enormitățile subordonatului, li se vădește și neajunsul că se și bea mult prea mult.

Dacă, cumva, există.. Ce mai aștepți? Adă-l aici. Adă-l, bă, aici pe cioflingar, că te ia mama dracului!

Pe străzile închiciurate de iarnă ale Bucureștiului, ale impresionantului an 1932, nimic esențial nu se schimbă, deși Ulpiu Galopența debutează-n poliție.

O încăpere minusculă, dar în Prefectura Generală a Poliției, o sobă, o masă șubredă, un fișet, două scaune, o grămăjoară de rechizite, din care nu lipsesc foarfecile și pelicanolul, iată zestrea meschină cu care serviciul nou înființat demarează, sub denumirea pompoasă de *laborator de reconstituire*.

Un singur șef direct, colonel Volgoride, care se pricepe să picure în relațiile sale cu Ulpiu o atmosferă de corectitudine cazonă, supraveghere discretă și ocrotire ușor amuzată.

Într-adevăr, băiatul dă în brînci, progresează, și nu trudește deloc rău, din moment ce prin aceeași ușă prin care intră zilnic rupturi, documente betejite, arse, lipite sau molfăite de mucegai, ies a doua zi acte-pacienți cu înfățișări reîmprospătate, tefere și cu aerul acela docil ce le îngăduie hîrtiilor să fie citite. Arestații care, în trecut, se mai dădeau de ceasul morții, distrugînd, chiar în secundele în care erau ridicați de poliție, o poliță, o listă, vreun alt act compromițător, puteau de acum să nu se mai sforțeze, dacă nu aveau calmul de a-și realiza distrugerea.

Nu degeaba lîngă prenumele Ulpiu se aciuiește particula amicală de Căpățînosul sau Cel într-o ureche, iar cei din Corpul de Detectivi ai Siguranței apelează, cu superioritate tandră, la el. Cunoaște astfel, din interior, o groază de afaceri interesante, demne de a fi cîndva istorisite pe cearceaful dintr-un cinematograf. Rămîne același tip ascultător și discret, se îmbracă cuviincios, cîștigă îndestulător.

Cînd își găsește, în fine, o gazdă, bate străzile pentru a se convinge personal dacă mătușa aceea legendară, a domnului Volgoride, este, în mod cert, o femeie bătrînă.

– Maică! îi va turui, din acea lună, în fiecare dimineață, băbuța (*Maica* e numele sub care o cunoaște întregul meleag al ulicioarelor Maria Rosetti, Polonă, Colței, Sutu, Sfinților și Slănic). Maică, băiat de ispravă ești. curat ești, chipeș ești. Vreo 30 de ani să tot fi adunat, lîngă un bănișor pus de-o parte. Ce te mai zăbovește?... Pune și tăluță mîna de te căsătorește!...

Să se căsătorească, ușor de spus.

Dar cu cine?

Fusese deja pus într-o situație disperată, cînd, invitat la un bal al ștăbărimii Ministerului de Interne și aruncîndu-și ochii pe invitație, luase la cunoștință de acolo foarte clar, negru pe alb, că i se poruncise să se prezinte cu soția. Tăiase, e drept, invitația, eliminase vorba „soție“, asamblase invitația la loc, și nici mama invitației nu și-ar fi dat seama, dar ce folos, nu dormise apoi două nopți, perpelindu-se că nu ascultase de-un ordin.

Domnul Volgoride nu-i arunca, cîteodată, cînd se abătea pe la el, escaladînd două etaje, că-l găsește prea palid, că este un amploaiat prea cu ochii beliți sau, dimpotrivă, prea înfundați în orbite și se mira, așa zeflemitor și subțirel că, din pricina plăcerilor solitare, cum de nu-i tremură mîna? Cu atît nu se pricopsise, atîta tot îi mai lipsea, să-și și mînie superiorii!

Un coleg îi destăinuise că tocmai ăia de nu prezintă consoarte le stîrnesc superiorilor mai abitir bănuieli, pe motiv că ei sînt primii condamnați de a încăpea pe mîna cocotelor și de-a trăda pe-acolo cine știe ce secret de serviciu.

Și apoi, cu soțiile funcționarilor de talia lui, n-o să fie pus într-o situație delicată, cînd ele or să vină la el să-l chestioneze, iar el n-o să știe ce să le răspundă, n-o să aibă să le ofere, cînd alea or să plîngă și-or să-l roage să le înțeleagă, ca de la om la om, că n-au și ele cu cine să schimbe o adresă de croitoreasă sau vreo rețetă de ciorbă?

Ah, ciorbele...

Să se căsătorească, e clar.

El, personal, e foarte de acord.

Dar cu cine? Nu cunoaște pe nimeni.

Cu mama?

Nu cu mama și nici cu zăltata nepoată a Maicii, ce-și face tot mai des drum pe la ei și, dacă n-o supraveghează, își pitește piesele ei intime de lenjerie feminină între păturile lui de bărbat.

Nici cu Oama (cu oarba), nici cu Carla (cu ciunga), nici cu arătarea aceea cu sînii pitici de la slujbă, care-i prepară în fiecare dimineață cafeaua, dar îi și tocește ascuțitoarea, îl ciupește, călcîndu-l pe nervi, ori îi ascunde gustarea.

Nu.

El, Ulpiu, nu-și va lua de iubită decît o soție întreagă, înaltă, perfectă, sănătoasă, fără cusur, o tovarășă ideală de viață, care o să-l îndrăgească și, cu afecțiune, care îl va ajuta să treacă peste orice asprime a vieții. În plus, n-a fost el și nu este, de cînd se cunoaște pe lume, un fel de artist?

Femeia lui, a hotărît el că trebuie să se dovedească, în plus, și cea mai splendidă femeie din lume.

Bine.

De hotărît, a hotărît.

N-are gusturi rele. E o hotărîre înțeleaptă. Mai rămîne un singur amănunt.

Unde s-o întîlnească?

Din care loc de pe pămînt s-ar procura un asemenea miraculos exemplar?

Începe să privească după femei, dar nu așa, direct, față în față. Se uită la ele de departe, cînd nu sînt atente, abia atunci cînd se îndepărtează și, dacă se poate, în special, la cele care sînt reflectate în vitrine.

Numirea oficială în poliție îi sosește hăt tîrziu, către primăvară, două zile după ce echipa Iorga-Argetoianu își asumă responsabilitatea formării guvernului, iar noul titular al departamentului său contrasemnează-ntr-o unică noapte toate notele administrative nesemnate în ultimele luni.

Cu decizia-n mînă, se plimbă înfiorat pe Calea Victoriei și, în fața unei vitrine, își adună curajul să potrivească imaginea picioarelor cucoanelor ce îi trec prin-nainte deasupra contururilor unor ciorapi mătăsoși și electrici, ce torc precum două pantere prăvălite în galantar.

Strîmbă din nas, găsește fiecărei fandosite reflectîndu-se în acel galantar cel puțin patru hibe, dar cînd, în cele din urmă, pașii unei tinere superbe, șatene, se suprapun perfect, fie și-o clipită, unghiului pe care perechea de ciorapi îl închipuie în vitrină, intră în magazin și, de toată chenzina, tîrguiește un balot de ciorapi *Rendez-vous*.

Ce dacă?

Știe că n-are ce pierde.

Și, uite, pentru cine o să-l întrebe ce are de gînd să facă cu ei, o să explice (și chiar îi explică în gînd) că-i va distribui tuturor femeilor Capitalei care înțeleg de limba franceză. Ele vor sosi ca hipnotizate la *rendez-vous*, după ce întîi își vor trage ciorapii, vor mulțumi cerului pentru prima dată că sînt femei și, mulțumind, se vor mai uita o dată, vor citi eticheta, însiropînd cu privirile lor îndrăgostite, ambalajul. Atunci vor înțelege.

Capitala trece însă prin fazele oricărei capitale obtuze și neandhertaliene, care nu-și înțelege artistul.

Nu-i furnizează, adică, femei.

Barurile, de exemplu, ar fi ele deschise, unele sînt extrem de deschise, atît de deschise, încît Ulpiu nici nu cutează să intre. Deși acolo, probabil, sînt cultivate femei sclipitoare, doamne cărora ar merita să li se aplice ciorapi *rendez-vous*. Ce să facă cu ei Maica, bunăoară, care a primit ea singură patru perechi?

Și lunile trec.

Atmosfera e veselă.

Bandele Perju și Odoacru își sună singure adunarea și operează-n oraș. Devalizează bănci, fac harcea-parcea caseriile, taie în bucăți cîte-un seif de-al poliției și îl fură-n felii.

Lumea se amuză.

Cea neafectată, adicălea, de curbele de sacrificiu. Cum să te superi pe pricopsiții care-și presară locurile spargerilor cu ciomele unor scrisorele istețe, cuvîntînd despre fair-play și chemîndu-i la hărnicie pe polițiști?

Sufletele lui Sutică și Țirfea respectă pactul tacit de a nu fura, de la un singur om, o sumă mai mare de una mie de lei. Cînd dispare vreun portofel, ocnele se comportă mai ceva ca niște academicieni, actele sînt trimise cu trăsura acasă, dimpreună cu scuze, cărți de vizită, angajamente și trandafiri.

Face adevărate furori obiceiul ca multor dintre cele mai tulburătoare dudui ale Bucureștilor, nu numai să nu li se mai sustragă nimic, dimpotrivă, atunci cînd e posibil, *să li se atașeze* ceva, o blană, un biju, în așa fel încît dînsele să nu observe pînă acasă. Evident, un sfert dintre păgubite doar se prefac.

La 31 mai 1932 cade și guvernul Iorga-Argetoianu.

După dejun, ostenit și cam nebărbierit, dl Iorga își prezintă demisia.

„Cărămida în capul primului-ministru! trîmbițează goarnele presei. Speciala! Ediție specială!“

Dl. Argetoianu, refugiat într-un confesional, tămăduind inimi și intonînd Psalmi, este nevoit să afle despre trîntirea cabinetului său din gazete.

Nu-i nimic, cîteva zile gazetele zboară cu tiraje mai mari. Nu numai cîteva zile, cîteva săptămîni, aproape o lună.

Fiindcă la 4 iunie, dis-de-dimineața, în jurul orelor 6,30, se descoperă, în subsolul unei clădiri din Ferentari, primul cadavru.

Întredeschizînd portiera, spectrul Profesorului de Istoria Religiilor comandă ca automobilul să se lase ușor deasupra lui, atinge cadavrul, îl întoarce de cîteva ori cu piciorul.

Încă n-ar fi lămurit.

Este un cadavru nemăsurat de ciudat. La prima vedere, nici n-ai avea baza pentru a afirma că e un cadavru.

Peste ceea ce se dă în subsolul din Ferentari sînt, de fapt, două mîini, provenind probabil de la aceeași persoană. Degetele subțiratice, fibre musculare imberbe, unghiile lăcuite, toate indicii că ele ar fi aparținut unei femei.

Capitala își ține respirația.

Nimeni din presa după-amiezii nu are tupeul de a se lansa în glume tîmpite în legătură cu unele similitudini referitoare la Venus din Milo. După orele 18, bucureștenii tropotesc din nou, în grupuri excitate de Mitici, în centru, pe Sărindar, pe lîngă sediile principalelor cotidiene, pentru a se rebranșa proaspetelor știri. Se întinseseră noi zvonuri. Cică-se în Cotroceni, într-un bazin răzlețit, coborînd să peticească un hidrofor, un instalator calcă, cu vîrful unui sabot, peste un cap secționat de femeie și izbește, cu același macabru sabot, două labe ale picioarelor, decupate și abandonate acolo. Gazetele de seară, calandrate cu înfrigurare, confirmă carnagiul.

Carnagiile, pentru că sînt două.

A doua zi, experții poliției anunță că bucățile de corp uman prelevate din cele două cartiere nu aparțin uneia și aceleiași persoane. Buuun. Deci două crime.

Un scurt relache.

Se scurg cinci-șase zile relativ liniștite, pentru ca, apoi, pe 10 și 11 iunie, să irupă înmărmuritoarele dovezi materiale indicînd crimele trei, patru și cinci. Similitudinile între cele cinci cazuri sînt frapante. Victimele sînt identificate toate a fi fost femei. Cuprinse în intervalul de vîrstă 20-39 de ani. Nu li se recuperează decît părți izolate de trup. Locul depunerii este altul decît locul tranșării. Părțile desprinse au fost ambalate și transportate în săculeți de cîrpă, folii de plastic, valize de piele.

Derută totală. Au fost împinse peste Dunăre vremurile de hoinăreală sau *dolce farniente*. Serviciu, cine are pe timpul ăsta, încă de criză, serviciu; cumpărături, făcute cît mai din zbor și cît mai în pripă; jurnale, doar atîtea cît pot fi agățate din mers și, după orele 17, tuști acasă!

Cetele de pierde-vară, coborîte ca perdelele de muște prin cafenele, renunță la pariurile făcute pe numerele, cu soț sau fără soț, de la trăsuri, și pun rămășaguri cam cîte minute n-o să se vadă pas de femeie neînsoțită pe stradă. Cîștigă hăndrălăii care se „aruncă“ mai mult.

În zorii zilei, seara, nopțile, pe bulevarde nici țipenie de om.

Plesnitorile, tîrfele, obligate prin natura profesiei lor să colinde și să bucure la client, navighează acum doar la ore școlărești, pictate în culorile vii ale fricii. Agenții de filaj se plîng în rapoarte de monotonie și de instaurarea moralității.

Publicațiile de gang scot pe nări foiletoanele lor din ce în ce mai fioroase: „Jack Spintecătorul“ ridică în „Mîna care ucide“ „Cuțitul înamorat“ și le stinge damelor „Lumina întunecoasă“. Se comercializează, pe bani grei, nesuferiți cîini de pază. Se tocesc creioanele amploiatelor, cu care sînt transcrise denunțurile preluate telefonic.

În serile de 14, 15 și 16 iunie, apar neîndoielnicele semne ale altor asasinate.

Chiar și cei plătiți pentru asta cu greu mai pot ține cont cîte sînt. Din nou în Cotroceni, pentru prima dată-n Floreasca, apoi într-o pivniță de pe ulicioara Scarogea, colț cu Susurul Rahovei, se descoperă un trunchi uman, două perechi de mîini retezate imediat de sub umeri și un sîn.

Ciopîrțitorul face risipă de sîni. Încă un sîn în centru, la Scala, o jumătate de sîn pe un maidan din mahalaua Tabaci și, bineînțeles, nici măcar nu-s de la aceeași persoană.

Degeaba pînde, arestări, descinderi de razii.

Degeaba polițiștii își mută domiciliile și făpturile pătrățoase, zi-noapte, în păr, la servicii.

Ulpiu, în anumite nopți, își așterne și doarme acolo, nemaiținînd minte alte birouri pe care să se fi odihnit mai tracasat ca atunci. Compară o groază de urme ciudate, și ajunge la rafinamentul de a descrie ce oameni, ce șobolani sau gîndaci au călcat prin pivnița cutare în ultimii zece ani.

Degeaba.

Singurul fapt îmbucurător: se accelerează perfecționarea organizării poliției.

Operativ, ia ființă primul serviciu est-european de deghizări.

Pe căldurile cele mari, detectivii cei mari, grimați și împopoțonați, se fîțîie, ascunzînd sub bluzițele vaporoase umflături ce se dovedesc a fi nu mamelare, ci răspînditoare de gloanțe.

Niciodată nu a putut fi agățat un polițist cu o mai condamnabilă ușurință decît în acele zile.

Data de 18 iunie aduce cu sine următoarele două evenimente: pe de o parte, ritmul manifestărilor sadice crește, ajungînd spre o medie de una pe zi, iar, pe de alta, filmele se grăbesc.

Șederea într-un cinematograf sau loc public devenind o etalare periculoasă, operatorii derulează peliculele cu repezitorul. După zece minute de proiecție, lumea iese edificată din sală, iar doamnele, seduse și narcotizate de licărul lumii de celuloid, se reîngrozesc. De ajuns să li se inducă cea mai fugară impresie cum că ar fi urmărite, că și iuțesc pasul, țipă, intră, cu toate sirenele în funcțiune, în cea mai apropiată curte, se pun la adăpost.

Un singur bărbat reușește astfel să trimită acasă, într-o singură după-amiază, zeci de femei.

În fine, omul mediu cade pradă celor mai întortocheate raționamente: oare în spatele asasinatelor nu s-ar putea ascunde tocmai Societățile pentru Emanciparea Femeii? Chiar plătind acest preț, de a-și pune pielea pe băț, multe dintre paparudele pe care omul mediu le cunoaște n-ar ezita să se lase mărunțite cu toporițele, bănuind cît de galben invidios ar fi bîrfite apoi de către surate.

Nu e frumos.

Și mai întîi de toate, prea cald.

Ulpiu este cam plictisit. Rarisime situațiile în care ar putea fi surprins lucrînd fără cravată. Ziua de 29 constituie un astfel de prilej. 37 de grade la umbră.

Confruntă declarația paznicului de depozit, Nechifor Crainic (nici o legătură cu nefericitul conducător gîndirist), cu observațiile din teren ale puzderiei de informatori.

Citește:

„Nu este adevărat că eram chitiți să ciordim și să dosim toată marfa, neîmpiedicîndu-ne de la aceasta decît apariția la un străin ce părea trecut doar pentru a ne ura noapte bună.

Am auzit ciocănitul.

Am tresărit de încîntare ca fripți. Eu am înșfăcat rotocolul cu chei și am deschis portița pentru a-l ajuta pe străin să-și lase mesajul, promițîndu-i că i-l voi repeta, cuvînt cu cuvînt, domnului

director. Domnul străin era foarte înalt – să fi avut vreo doi metri –, mătăhălos, ocarină borcănată, mustăți în furculiță, o uitătură de parcă i se furaseră boii de la bicicletă, părul albit.

Complicii mei se ghemotociseră sub o masă și nu l-au văzut.

Am discutat lîngă fereastră, convingîndu-mă de trei ori că tot ceea ce dorise dumnealui era să ne spună era noapte bună. Am tras de aici concluzia că era, în general, foarte de acord cu tot ceea ce plănuisem să furăm în acea seară.

I-am mulțumit.

A plecat ușurat, învăluindu-ne într-un nor de lavandă, dar și-a uitat geanta. Am luat eu geanta, am intrat în gheretă la prietenii mei și ne-am gîndit s-o mîncăm.“ (!!!)

(Nu este adevărat, domnule colonel, adnotează Ulpiu. Nici vorbă că s-ar fi gîndit s-o mănînce. Căutau niște salam. I-am cercetat.)

Căscă, sări un paragraf, îndepărtă, din documentele statului, o murdărie de muscă. Genul ăsta de povestiri lipea, ca niște cuiburi de rîndunică, puncte de indigestie pe peretele stomacului său.

Cîteva rînduri mai jos, paznicul Crainic declara:

„Mai ciudat a fost atunci cînd, băgînd o mînă în geantă, de scos afară, am scos două mîini.

Am vîrît de urgență și cealaltă mînă în geantă și, din nou, am adus, în lumina becului de 40 de wați, două mîini.

Colegii se tăvăleau pe jos și rîdeau de se spărgeau de mine, jurîndu-se că arătam leit ca o caracatiță. Ne-am dat seama tîrziu că inundația asta de mîini nu era lucru curat și, după ce ne-au prins, am anunțat la poliție.“

„Niște tîmpiți“, gemu, mai neînduplecat ca niciodată, Ulpiu.

Dinspre Palatul Regal, simțea cum soarele îi bombarda creștetul cu cocoloașe de căldură. Vipia îi schilodea florile. Detaliile planșelor schițate pînă atunci nu-l ajutau la nimic. Dacă ar fi dorit să surprindă un indiciu cît de cît prețios, numai releveul tălpii tipului de doi metri ar fi trebuit mărit, pe puțin, la doi metri.

N-avea atît. Îi venea să leșine. Lui Ulpiu i se năzări că un plutonier mustăcios își bate călcîiele înaintea sa și-i răstoarnă pe birou treisprezece genți din piele de porc, vrăfuite cu lopata și

îndopate cu cele mai pestilențiale rămășițe, din cele mai scîrbavnice gropi de gunoi ale Bucureștiului.

Scoase o batistă, o înmuie în călimara cu apă și săpun și lustrui nodurile de lemn ale pupitrului său pentru a douăsprezecea oară.

Și nu se înfățișa nici măcar aia, Dorina, să-i bramburească nițel creioanele, să-și pițigăie glasul și să-i ascundă gustarea.

O să-i arate el ei, odată, dacă o să vrea, ce-i aia gustare.

N-o s-o poată duce.

Simți totuși o bucurie onestă cînd ușa se întredeschise și intră, într-o dungă, eunuca clădirii, aia cu sînii atît de pitici, de mă-sa ar fi trebuit să-i înghesuie sub fiecare cupă de sutien cîte șapte. Nu era fată rea. Dactilografele niciodată nu sînt.

Nu le dă mîna.

Îi plăcea, mai ales, modul în care tîra ea pînă la el, uneori, o pisică, s-o mîngîie împreună pe burtică, s-o alinte și s-o strige *Baby*. Așa îi pronunța ea întotdeauna numele, *Baby*, la fel cum se scrie. Îi percepeai țignalul ore întregi, în sus și în jos, pe scările Prefecturii, *Baby*, *Baby*.

Nu era deloc fată rea.

Dacă ar fi avut și ea, din timp, grijă de sîni, să le dea cu îngrășămînt, să-i plivească, să-i ude. Dacă s-ar fi rugat, cel puțin, de tramvaie să o șteargă, izbind-o cumva și să-i îndrepte nițel indiscreta parantează a picioarelor. Mai era și născută, nenorocita, în comuna aia, *Elicia*, și ăsta, în opinia lui Ulpiu, nu era deloc un cumsecade loc de născut.

– Uite, dragă, ți-am cumpăricit, de la simigeria din colț, niște dardanele...

– Merdenele, proasto!

Și îi deșerta chiar atunci cumpărăcitura la debaraua cu mătură și făraș, iar pe ea, apoi, nici nu știa cum s-o zvîrle mai iute afară.

Cum să faci o femeie perfectă din asta? Ce s-o înveți mai întîi? Îți trebuia o groază de vreme.

Și apoi, după masă, după ce rămînea, în medie, cam două ore peste program (în caz de nu se interesa de el vreunul dintre granguri), cobora întîi la closet (îi era jenă să se oprească, pentru

neînfrînări veziculare, în locurile publice), cumpăra un buchet consistent de trandafiri și se ducea cu el, de exemplu, la madame Zaharia.

Asta da, văduvă, liniștită, sperioasă și aproape nu știa să vorbească.

– Să vă dau cu puțină dulceață, domnule Ulpiu? strecura sîsîita, după ce, două ore, se priviseră ochi în ochi.

– Să nu-mi dați cu nici o dulceață, madam Zaharia, îi venea să răspundă, fiindcă aveți o mînă cu 20 de centrimetri mai scurtă și-un nas cu 20 de centimetri mai lung.

Și se deplasa la Delia Postolică.

O găsea sau n-o găsea acasă, stătea o vreme pe scară la ea și se simțea bine.

Asta, Delia, nici nu se uitase la el.

Nici n-avea cum. Avea albeață. O să-i fie mai ușor cînd o fi să se îmbrace mireasă. Albă din ochi pînă-n picioare. Dar cine s-o ia? Lua-o-ar dracul.

În alte zile se abătea pe la Deci.

Surorile astea cică erau italience, *Decilagata*.

Cea mică și grasă era sora mai mare, Adalgiza. Frămînta cîte-un cuptor de plăcinte și nu mai era bună de nimic. Avea glas frumos.

Venea lîngă ea și sora mai mică, lunganca. Asta era mereu însuflețită, amazoancă, și îl cicălea să povestească despre asasin.

Ulpiu, ce să facă, depăna și el cum că l-ar fi prins pe odios, de vreo două-trei ori. Numai că, atunci cînd se vedea înhățat, pe Sfîrtecător îl cuprindea, așa, o sfîrșeală. Se tăvălea prin băltoci, izbucnea în plîns, azvîrlea din țurloaie. Ceea ce îi cam sfîșia inima lui Ulpiu, îl făcea să nu mai fie bun de nimic și, de fiecare dată, i-a dat drumul.

– I-ai dat drumul dumneata, signor Galopentzia, sau ți-era frică să nu-și ascută toporișca pe tine?

– Ce să-mi facă mie, domnișoară Rozella, că doar eu n-am avut niciodată mîinile reci?!

Le vîrîse în cap că absolut toate victimele Spintecătorului făcuseră imprudența de a se purta cu mîinile reci.

Asta pentru că, imediat ce pășeai în vestibulul surorilor Decilagata, domnișoarele își răschirau pe reverele tale niște degete atît de înghețate, încît locul respectiv se alegea c-o pneumonie. De cînd însă le vîrîse în sperieți, Decilagatele își ațineau, mereu și cu seriozitate, ghearele pe lîngă vreo sobă, purtau vara cîte două perechi de mănuși și aceasta, mai ales, îi provoca o imensă plăcere lui Ulpiu, întrucît italiencele aveau și degetele boante.

Pleca și de la ele. În rest, se concentra numai asupra problemelor lui de serviciu. Cum să facă și să devină și mai bun? Cum să se evidențieze substanțial în ochii superiorilor?

Ce-ar căpăta, dacă, printr-un miracol și punîndu-i Dumnezeu mîna în cap, l-ar înhăța tocmai el pe asasin?

Din ordinul ministerului, detectivii au fost retrași de pe străzi, și-au reluat ținutele decente și s-a adoptat o nouă metodă. Nu mai bruscau pe nimeni cu frumusețea lor androgină, fuseseră mai cu toții încuiați prin birouri, puși să gîndească, îndemnați să-l încolțească pe nou botezatul Jack Spintecătorul prin metodele deductive.

Acum se încingeau cele mai crunte partide de pocker și, cînd la sfîrșitul schimbului, li se cerea să se înscrie cu cîte o idee în registrul de idei al brigăzii, vardiștii formau numere de telefoane și se gudurau pe lîngă gazetarii cei mai în vogă iar aceștia, derbedei, ziariștii ziariști cei mai în vogă, îi zeflemeau și le turuiau cine știe ce năzdrăvănie.

Gaborii repetau cu nevinovăție tot ceea ce li se spusese, nimeni nu înțelegea nimic și presarii pleoștiți se împrăștiau pe la casele lor. Acolo, mulți dintre detectivii cei grei nu-și ascundeau insatisfacția că soțiilor Domniilor lor nu li se întîmplase încă nimic.

Apăruseră prăjiturile Jack, pijamalele Jack și jacketele.

Pe zidurile clădirilor oficiale era scrijelit strigătul „Jack".

Desfăcătorului de conserve nu mai era numit altcumva decît „Spintecătorul". Pe ăsta, cel puțin, putea să-l prindă oricine cu o singură mînă, le era la îndemînă tuturor să-l rostogolească prin

aer și apoi să-l înfigă în cea mai apropiată și fără de apărare conservă.

Nu riscai să fii pedepsit.

Înfăptuisei o faptă bărbată și, nu peste mult, aveai să te lingi pe buze. Cu un deget îi explorai marginile și îi alintai eticheta. Îi savurai conținutul, surprins de lipsa ei de împotrivire și, înduioșat, îți șopteai: „Ce bună a fost, mititica!“

Dar curînd o uitai, soseau altele la rînd, mai mici, mai bombate, cu etichetele mai provocatoare, trebuia să trăiești. Umblai cu spintecătorul în buzunar și, cum îți plăcea una, te apropiai agale de ea, o plăteai la omul care ți-o oferea ca pe o tavă, te retrăgeai cu dînsa, ținînd-o strîns, într-un ungher de părculeț sau pădurice și scoteai spintecătorul.

Nu zicea nici pîs, aiurita.

Și, din nou, îmbibat de desfătările ei, te lingeai pe buze. O duceai așa o lună, maximum o lună jumate. Treptat, ți se ascuțeau regretele și ți se lărgea și nișa ulceroasă, tăiată în stomac de toate sturdălniciile alimentației de burlac, îți plănuiai altfel viața și abandonai spintecătorul de conserve pe o banchetă de taxi.

În ultima seară de sîmbătă a lunii iunie, întregul personal al Prefecturii Generale de Poliție este prezent, benevol și ca de obicei, la serviciu.

Ibricele sfîrîie, radiourile împrăștie pe pereți umbrele unui jazz dezinhibat, aruncat, peste Canal, de Radio Londra, se degustă un vin blînd, duios, cu prietenșug, pentru două urechi (o firmă franțuzească de licori, „TANGAJ“, lansase pe piață o specie năbădăioasă de vin, lăudată a te lăsa *într-o singură ureche*), se fac pronosticuri.

La noapte, în fiece cartier, cîte o mie de polițiști vor debarca, instalînd baraje, capcane și arestînd pe absolut pe oricare imbecil care numai se va gîndi să depună pe undeva fie și cea mai nevinovată hîrtie. De aceea și sfîrîie astfel aceste ibrice cointeresate, jandarmerești, parcă palmate, ținîndu-și răsuflarea și perpelindu-se sub aținîtoarea dilemă dacă fi va găbjit (sau nu) neglijentul ce împrăștie peste tot cu hartane de muieri, nu cu hîrtii?!

Va fi prins?

Căci, dacă va fi prins va fi bine de ei, vor primi prime. Poate că da, poate că nu.

Pe palierul etajului trei – poreclit deja Volgoride – etaj unde flutura prapurele din secolul trecut salvat de la Agie și încrustat cu lozinca „Ai spus tot?“, duduia Dorina își ia pisica de coadă și se insinuează către chichineața preferatului său.

Îi va arăta ea lui ce însemnează aia cafea.

Pînă atunci, cît preferatul încă lipsește, îi va arăta propriului tiv două ace.

Scosese, pe nepusă masă, de la croitoreasă o rochie nouă – cafelele bune se prepară în rochii noi – se fîstîcise, și acum, inspectîndu-se, își dădu seama că uitase de tivul necusut.

„Ti voglio bene“, susură pe coridor un post de radio, interferat de corzile vocale ale unui latin lover. „Ti voglio bene“, cîntă cu boldurile-n gură, dansînd și ridicîndu-și poalele chiar mai sus decît îndrăznește s-o facă și acasă, Dorina.

Pe partea cealaltă a biroului, pisica rînjește și ea, își freacă spinarea de cotoarele celor mai penale dosare și apasă cu pernița lăbuței fiecare ușiță. Deodată, zgomotul sec și așteptat se produce.

Fir-ai a dracului, tu, *Baby*, că ți-am spus să te comportezi ca o femeie cinstită!

„Fir-ai a dracului, tu! Dorinuțo, turbato!“ îi zîmbește dezarmantă felina, care se comportase ca o femeie cinstită, dar, pînă la urmă, tot ca o femeie cinstită reușise să răstoarne ceva.

Femeia Dorina, neinspirată, respectînd intuitiv preparativele procesului verbal de constatare, se lasă în genunchi și privește, pe dedesubt, spre birou.

Ei și, ce dacă, se chiombește și ea?! O să se chiombească doar pînă i se acrește.

Și, cum i se acrește curînd, chiar atunci cînd să se aburce-n picioare, pentru a mai înfige un bold în insectarul abracadabrant al tivului, Dorinei i se năzare c-o întrezărește, ghemuită sub birou, taman pe veninoasa sa colegă Tereza.

Culcușită în acel loc doar pentru a-i face, cu mai mare eficiență, ochi dulci lui Ulpiu. Ori, ca-n clipa de față, cînd Ulpiu

lipsește, doar pentru a rîde c-o mai imensă nerușinare de ea, de Dorina.

– Ia ieși de acolo, fă, căcăreazo de muscă! Că rad la botul tău două palme, de-ți umblă fălcile, stînga-dreapta, ca la mașina de scris!...

Cînd e furioasă, pufoasa Dorina reușește să imite splendid jargonul de cioflingar al fratelui său – căruțașul Luță.

Pe de altă parte, nici Tereza, care nici ea nu e vreo proastă, nu iese. O fi ea o angajată mai nouă, dar, de două luni, ea compătimește și mai dezinteresată cu Ulpiu, și dacă eunuca asta de Dorina o să-i dea băiețașului cu piciorul, nu-i nimic, pagubă-n ciuperci, ea, Tereza, o să-i prepare budinci, nu cafea.

– Da, da, o să-i faci tu lui budinci, cînd, la Universitate, o să-și dea statuia lui Gheorghe Lazăr nădragii jos. Și-o să-și vadă Președintele Curții de Casație ceafa, bodogănește Dorina, dar nu știe ce bodogănește.

Habar n-are ce bodogănește, dar, în fond, are dreptate.

Vor mai veni veri umede și interminabile, zăpușitoare și fără sfîrșit, în care Tereza n-o să mai prepare nici cozonaci, nici budinci.

Apropiindu-se și ocolind biroul, Dorina – și acestea sînt gesturile pentru istorisirea cărora dactilografa își va rezerva, din acest moment, toată viața – Dorina nu dădu însă peste întreaga Terezică, ci doar capul desprins și retezat c-un satîr al Terezei, la fel de buclat și de nesărat cum i-l cunoștea dintotdeauna, numai că acum eliberat de joaca pisicii, dintr-o nișă a biroului și rostogolit pe covor.

Pe Ulpiu Sarcetius Galopenția l-au prins chiar la ieșirea din toaletă, cunoscîndu-se slăbiciunea de-a se refugia în acea zonă a Prefecturii, în care, deseori, se pogorau asupra lui ideile cele mai îndrăznețe.

În acea sîmbătă, întîrziase fără folos în acel spațiu de mototolire a trufiilor umane, pentru că asupra sa nu planase nici o idee.

Își recivilizase ținuta. Întredeschisese ușa, cu aerul acela absent cu care se cuvine ca un bărbat să se îndepărteze de un closet.

Și, chiar de la primul pas schițat pe coridorul Prefecturii, zvîîr! o poteră de 20 de voluntari căzu, de pretutindeni dimprejur, asupra lui, și-l înfășură într-o plasă. Chiar așa, într-o mreajă, într-un năvod, într-o plasă de pești. Nu părea asta o arestare de profesioniști, dar nici poliția, în seara aceea, nu era în apele ei.

Fiecare gest era un rezultat al dezorientării generale.

Descoperiseră, cu ajutorul Dorinei, un fragment de cadavru printre obiectele de inventar ale unuia dintre angajați, procuraseră un năvod și hîra-hîra, să-l prindem pe Ulpiu.

Vreo cinci-șase gealați din echipa de șoc nici măcar nu erau convinși că domnului Galopenția nu i se eliberase cumva vreun certificat prin care să i se permită deținerea capului retezat al unei colege de-a lor, așa, din amorul științei, pentru studiu. Au aruncat năvodul asupra lui mai mult pentru a-i da prilejul omului să se dezvinovățească.

Pe de altă parte, nici faptul că țeasta descoperită aparținea Terezei Carcovachi nu era de natură să le limpezească judecata.

Pe fata asta chiar că o văzuseră pînă azi dimineață, prea îi scosese pe mulți din sărite prin machiavalîcurile ei, turnîndu-i pe la șefi că n-ar fi fost îndeajuns de activi, în vreme ce impardonabila ei menire părea aceea de-a vegeta într-un colț, de-a mirosi a mucegai și de-a șifona, cu degetele ei de scorpie nemăritată, foile rîncede ale acelorași două reviste de modă. În sfîrșit, cu intriganta asta imposibilă trudiseră uneori cot la cot, mîncaseră, se păruiseră, bîrfiseră și compătimiseră împreună, și ei, care crezuseră c-o vor iubi toată viața

Crezuseră ei, dar uite că viața fusese prea scurtă și lor li se îngăduise s-o iubească extrem de puțin.

Să fi încuviințat a se jertfi tîmpita de Tereza doar pentru a-l atrage în clădire și pentru a-l da pierzării pe asasin? Părea un banc prost.

Cel mai prost.

Și-o aminteau ca pe o colegă (totuși) cu boiul frumos (da, și trăsăturile mediocre încă le mai avea), ca pe o persoană înaltă. (Deși nimeni nu mai putea indica exact, cu scîndurica brațului, cît de înaltă.) Dar un atît de adînc și tragic spirit de sacrificiu nu

era de bănuit la o femeie atît de infectă, care, în plus, își cumpără în săptămîna așa zisului sacrificiu, două noi și costisitoare perechi de sandale.

Pe Ulpiu l-au purtat pe umeri, ca pe-un campion de raliu automobilistic, pînă la biroul său.

Aici s-a organizat, în cinstea lui, o scurtă percheziție.

După o jumătate de oră de înfrigurate scotociri, tot peste ceea ce au putut da a fost un carnețel de adrese (fiecare polițist simte că vine un moment în care pentru a nota toate pițipoancele din viața sa trebuie să apeleze la un astfel de carnețel de adrese), o verighetă (ce putea fi foarte bine a Terezei sau nu) și o trusă de unghii.

Mai cu seamă elocvența înghețată a trusei de unghii a avut darul de-ai mîntui de scepticisme chiar și pe cei mai neîncrezători dintre cei prezenți. Totul părea perfect în legătură cu această trusă de unghii: încuietoarea, copcile laterale și capacul funcționau admirabil, cele două minuscule balamale aurii erau manufacturate splendid, atîta doar că ea (arz-o-ar focul!) era o trusă cu unghii umane!!

Închipuiește-ți, pur și simplu.

La cel mai propriu și dezgustător mod din lume, înăuntru erau expuse, ca la paradele militare, zeci de perechi de unghii umane, rînduite și parcă defilînd, după formă, mărimi și culori, 33 de perechi de unghii, 2-3 perechi încă însîngerate. O nebunie.

Să-l ia naiba de coleg al meu ori ce fel de demon zboară împrejur, dar parcă și inchiziția, din ce-am citit, era mai politicoasă cu unghiile semenilor ei... Și atunci toți cei care, în sufletul lor, înclinaseră să-i țină partea, se trăgeau mai lîngă anatomia, înfășurată în năvod, a lui Ulpiu și expediau bojocilor ei cîte-un picior.

Ultimele sale luni de viață, pe tot parcursul instrucției și desfășurării procesului său, Ulpiu Sargetius Galopența a domiciliat în arestul aceleiași clădiri. Prefectura Generală a Poliției i se lipise de suflet de nu putea s-o părăsească, și parcă și Prefectura Generală Poliției s-ar fi stafidit și ar fi căzut în ruină, dacă ar fi fost deposedată de el.

Inculpatul Galopenția nu mai mînca, dormea puțin, desclești fălcile, pentru a vorbi, și mai puțin, nu mărturisise nimic, dar nici nu tăgăduise.

De altfel, nici nu i se ceruse cu insistență s-o facă, fiindcă acasă la el, în fundul grădinii Maicii, de pe strada Polonă, a grădinițelor altor cîtorva surate vecine, precum și în alte o mie de locuri, fuseseră dezgropate mormane, Subcarpați de dovezi.

În arestul Prefecturii, captivul se sfîrșea și se topea pe picioare, și, deși în România nu fusese încă omologată greva foamei, fiorosul spintecător o inova și și-o desăvîrșea pe propriul său intestin.

În contra cui întreprindea el sinuciderea sa molcomă și grandilocventă?

Se simțea oare neîndreptățit?

Pretindea alt tratament de la Guvern sau de la Destin? Împotriva cui protesta?

Aproape toți cei ce-l anchetau, ca bărbați, fuseseră, uneori, mușcați de impulsul de a cafti, ori chiar brutalizaseră în pat, amoros, muieri. Netrecîndu-le însă niciodată prin minte să se comporte față de vreo reprezentantă a sexului frumos ca înaintea unei cărți de decupat. Își băteau cruci, îl priveau încruntați zile întregi, îl chestionau c-o emoție de care se crezuseră despovărați:

– Dar pe aleea, cu țîțele mai prăbușite, de ce nu le descăpățînai, bă Ulpiule?

Îl momiseră și cu vorba bună, dar mai mult de două cuvinte nu puteai să scoți de la el.

Umbla abătut prin celulă, se preumbla pe lîngă pereți ore întregi, nici colegul său de recluziune nu deslușise de la el decît aceleași două cuvinte:

– *Tocmai acum, tocmai acum, tocmai acum...*

Asta și fusese ideea cea bună, văzîndu-l că se stinge din viață, înainte de a i se hotărî o cît de mică pedeapsă, fie ea și simbolică.

Direcțiunea nu apelase direct la provocatori, ci, pur și simplu, îi deșertase în celulă pe cel de-al doilea pensionar, în ordinea periculozității infracțiunilor săvîrșite, al stabilimentului său.

Nici ăsta nu fusese ușă de biserică, ba chiar, dacă te uitai la el, nu era mai abitir, ridicase și el viață de om, tăiase și dînsul

gît de mamă și gît de copil și nu se ferise, cît haiducise, de la nimica. Să tot fi călcat spre 60 de ani, crăcănat, tîmple albite, ochi porcini, dotat însă cu o forță herculeană și, din această pricină, poreclit, de gura spurcată a hoților bucureșteni, Gărgăriță.

Dintr-un început, Gărgăriță nu-l băgă în seamă pe Ulpiu. Și nici Galopența nu înregistră că ar exista vreun Gărgăriță. Haleau cît haleau, își împărțeau cu rîndul haznaua, frecau fiecare gamela, salteaua și pătura lui și cîte o toană, dovadă că nu erau tocmai zgîlțîite mințile din capul lor.

Gărgăriță se întindea, după masa de seară, direct pe jos, își aprindea o țigară și o savura așternut pe răcoarea cimentului, pînă ce țigara binevoia să se lase fumată.

Se ridica apoi cu gesturi de fante îmbătrînit, dădea din picioarele lui crăcănate și se tîra pînă la pat.

Șmecheria aceasta cu luarea în doze mici, în spinare, a răcelii cimentului, o desprinsese și el de la alții, mai doxați, ce-l asiguraseră că, în felul acesta, o să-i fie mai ușor cînd o să fie pus la zid. Judecat de doi ani, știa, fără mimică melodramatică, că va fi împușcat. Îl mai țineau în viață așa, pînă cînd aveau să prindă o zi în care zgomotul aproape uitat al cartușelor plutonului de execuție avea să sperie totodată și cîrdul de ciori ce se pripășise prin curtea poligonului de execuții. Aveau să împuște, adică, dintr-o singură execuție, doi iepuri. Pînă atunci îi mai permiteau și lui Gărgăriță să se antreneze la planșeul său de ciment și lăsau și ciorile să mai tragă în piept un gît de curaj.

În liniștea serilor călduțe de toamnă, urletele micilor vînzători de ziare răzbăteau pînă la ei.

Aia își răcneau de atîtea ori titlurile, că, pînă la urmă, celor doi din arestul infect aerisit al Prefecturii li se năzărea că ascultă radioul.

Bătrînul asculta cu o mare neîncredere tot ceea ce se scria și se scanda cîntat despre Ulpiu, fiindcă el, în viața lui exemplară, mai ascultase, vînturîndu-se în sus și în jos pe bulevarde, minciuni. Cu vremea, se convinsese că ceva-ceva era adevărat în

știrile care-ți făceau părul măciucă și că pustiul spălăcit și molîu de alături în nici un caz nu furase găini.

Pufnea el, Gărgăriță, în rîs, cînd auzea că „*O sută douăzeci și patru de dame, nevrednice în pat, gustaseră pe rînd din cuțitul focos al Ulpiului Galopenția*“, dar devenise circumspect, inhala, prin porii spinării, tot mai serioase cantități de ciment, mai ofta...

Într-o noapte, după ce caravana știrilor proaspete se îndepărtase, prelingîndu-se spre Cișmigiu, ducîndu-se glonț către grădinile deschise pînă-n zori „La Micul și Sarmaua“, „Guguștiuc“, „Car cu fîn“ și „Poponax“, Gărgăriță spărsese tăcerea țesută din greu în cele cîteva săptămîni și cugetă aproape prostește:

– Grele păcate ți-ai mai luat și tu pe inimă, frate Ulpiule!...

Mult mai tîrziu, pe la orele două din noapte, băiatul, care la-nceput nu-i crîcnise, se trăsese lîngă el și-l trezise, se pusese în fund pe marginea priciului lui Gărgăriță, îl scuturase cu ambele mîini de umărul de luptător de circ și-l interpelase spumegos și răstit:

– Dar ce, n-are voie omul să se căsătorească? Nu-i dați voi permisiune omului să se căsătorească?... N-are el voie să se însoare?... E cumva un păcat?... Se opune cineva?!

Gărgăriță, harță care fumase la viața lui multe, nu-i suflă, bineînțeles nici un cuvînt.

Îl ascultă ochi și urechi pînă-n crăcanele apelului de dimineață.

Află deci dintr-o suflare și se convinse și el că madam Aurora avea sînii prea mari (uite-așa, cît două ugere de bivoliță bolnavă, i se arătă), că, într-adevăr, nașparlia de pe Podul Ilioarei era foanfă, prefăcuta de pe Galați își pitea sub zeci de jupoane coapsa strîmbă, cine s-ar fi putut apropia de aura mîinilor înghețate ale surorilor Decilagata și de unde și-ar fi putut procura un tînăr de viitor și serios, precum Ulpiu sau oricare dintre noi, o femeie perfectă?!

N-avea de unde.

Și din nou se scurseseră nopți și zile și jumătăți de zile normale, întretăiate de vorbele preferate ale lui Ulpiu: tocmai acum, *tocmai acum, tocmai acum*...

Tot într-o noapte, puștiul i se ciucise înainte, pe cînd Gărgăriță se lățise, cu țurloaiele atîrnate de dunga tinetei, și îi explicase pe îndelete planul lui.

Deci, ce putuse să facă?

Înțelesese dintr-o pornire că trebuia să muncească din greu și să se sacrifice mult, altfel n-aveai de unde să-ți găsești o femeie perfectă. La una îți convenea, de exemplu, un zîmbet, la alta remarcai, străpungînd cu privirile forfota trecătoarelor de pe celălalt trotuar, linia ochilor, modul aținător în care își balansa o poșetă, felul distins în care știa să se miște sub propriul ei parfum, intelectualitatea unei glezne.

Îți compuneai în minte imaginea unei asemenea femei ideale și te pomeneai colindînd prin oraș după ea, și, bineînțeles, după ani de eșecuri, observai că ea nu e ea, nu-i cea perfectă, avea un nu știu ce al emailului interior sărit și sînii prea scurși.

O luai de la început, te zbăteai și îi veneai acasă cu sînii potriviți, o pereche de sîni atît de pefecți, cum nu mai exista în tot Bucureștiul, dar observai acum că mîinile nu i se mai asortau cu tot restul, trebuiau alte mîini, unele alburii, cu pielița ca petala și 12 centrimetri mai lungi, alergai după mîini, te întorceai cu ele după ce tîrguisei pe puțin alte patru perechi, dar se-ntîmpla, între timp, că aleasa inimii tale, ca de obicei, se răzgîndise și-și dorea acum și cele mai splendide șolduri cu care se născuse vreodată o femeie.

De ce-și dorea asta?

Fără motiv.

Ca să-i stea și mai bine, ca să arate cu două degete mai divină decît oricare statuie grecească, pentru a o îndrăgi și mai adînc, și nu puteai s-o refuzi.

El, cînd îl arestuiseră, ajunsese cam în faza aia cu peținul, în care îi făcuse rost și de șolduri, muncise din greu, îi alipise la fix niște șolduri fără cusur și tocmai acum, cînd nu îi mai lipsea decît o biată și perfectă pereche de picioare, mai rămăsese o singură lună și decisese deja, cu aleasa inimii lui, să se retragă la casa lor, să se căsătorească...

– Tocmai acum, nea Gărgăriță, închipuiește-ți, tocmai acum!...

Stingîndu-se ca o lumînare, Ulpiu se strecură discret din foiletoanele *inimilor sfărîmate*, ale *crimelor pasionale* și-ale înfiorătoarelor *enigme juridice*, în anonimatul călîi din care ieșise.

După jumătate de an, Capitala îl uitase deja, nimeni nu-și mai întrebuința după-amiezele pentru a învăța, pe de rost, numărul ce evalua capacitatea craniană a Spintecătorului sau, măcar, pentru a-i aduce în discuție, ca odinioară, necontroversata putere de seducție.

Se ițiseră alți exploratori ai întunericimii comportamentelor omenești: Bar-Marafet, cel care împrăștia tetanosul în semeni, zgîrîindu-i, în intersecții, pe imprudenți, cu vîrful bont al unui cui ruginit. Sau încruntații frați Gioală, tripleții care, folosindu-se de fălcile unui clește cu coadă prelungă, de rîndunică, le extrăgeau pietonilor întîrziați măselele cele mai îngrijit îmbrăcate în aur, necalicindu-se nici să-i anestezieze, trăznindu-i astfel cu bulbul unui ciocan de tîmplărie în cap.

Despre Ulpiu, amintiri doar aluzive, aluzii doar destrămate și seci.

Doar arareori, cînd crema finilor degustători ai orașului București repera o cucoană, pornită în alergare și panicată de groaza (delicioasă) de-a nu pierde vreo birjă, degustătorii fini ai orașului decideau, pe urmele ei, prin clipiri evaluative și mișcări savant spiralate ale degetelor, dacă doamna respectivă, pornită în galop, poseda sau nu, un aținător pas Galopenția.

Se mai ciorovăiau între dînșii cu privire la Ulpiu și Fiorosul Marcel, Relu Înmiresmatul, Dulcele Doru și Gabi cel Norocos, neputîndu-se pune niciodată de acord dacă tăietura ce le-o aplica propriu-zis Sargețius muierilor aducea mai curînd cu vigoarea cu care-și secționau poeții proletcultiști versurile sau reamintea mai pregnant de rafinamentul cu care unii poeți nouăzeciști își ciopîrțeau capodoperele.

Înainte ca Genel, desăvîrșindu-și pilotajul, să-și strecoare taximetrul înapoi, din lumea Bucureștiului anilor '30, printre zăbrelele capacului de canalizare, spre domiciliul din strada Perone

al fermecătoarei doamne Nicolici, spectrul (jucînd în rolul Profesorului de Istoria Religiilor), își schimbă luleaua, din mîna dreaptă în mîna stîngă și rupse, din mușuroiul de bălegar de lîngă mantinele trotuarului, o margaretă. Jumulind-o petală cu petală și străduindu-se, în acest fel ca, la dilemele sale, să primească răspunsul botanic asupra extincției sau imortalității sufletului omenesc.

– E făptura umană spirit nemuritor?... Nu. Nu-i spirit nemuritor... E, săraca de dînsa, spirit nemuritor?... Nu-i spirit nemuritor... Să fi fost Eulampia, prima mea iubită, prietenă de-a mamei. Cu înfățișarea ei cadaverică și imobilitatea sa de cartof, spirit nemuritor?... Nu prea părea... Păi, atunci dai și peste mortăciunea de mătușă-mea, Haricleea și pici la controversă. Fiindcă, în mod sigur, mătușă-mea cea răpciugoasă nu era spirit nemuritor...

– Pițipoanco, zboară-i dintele și potcovește-l!... Mortăciunea fumurie garibaldește că tu ai plăti-o și pe cursa asta, scămoșatule...

Însă nici n-apucă Spectrul să se bucure, că ultima petală, cea de-a patruzeci și una, păru să-i confirme ipoteza că spiritul omenesc e nemuritor și, conform hinduismului, că, imediat după moarte, s-ar muta, cu tot calabalîcul, într-alt corp. Filînd cu degetele sale de cartofor grațios, același Spectru o descoperi, lipită de spatele celei de-a patruzeci și una petale, pe cea de-a patruzeci și doua.

Bineînțeles, verdictul fu întors pe dos. Profesorul din fum fusese cît p-aici să învingă, însă pierduse. Omul devenise, din nou, spirit muritor.

Din fotoliul său, cît grăuntele de nisip, Țaca îi șterse Universitarului cețos o privire.

– Ai cacarisit-o, urîtanie. Ești și urît și schilod... Să văd îndrăzneală pe tine cu ce bani de jucărie o să-mi plătești!... Scămoșatule, l-ai cîștigat pe pariu...

Dar *Ho diábolos* nu murmură. Cu privirile lipite pe geamlîcul de clăbuc, deschise pe pipăite Cartea Sfîntă.

I-o trecu, pe locul mortului, din față, Spectrului.

Îi bătu, cu vîrful degetului, indicîndu-i un paragraf.

– Eclesiastul... Capitolul 9. Verset 5... Și următoarele, probabil... citi, cu docilitate duhul demonic, deghizat în Spectru. „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic,

și nu mai au nici o răsplată, fiindcă pînă și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare. (...) Tot ce găsește mîna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!"... E adevărat, ați cîștigat, domnule... Dar, dacă aș simți nevoia de-a mă exprima în termeni mai puțin academici, și, pentru a vă dovedi că persist în opinia mea, îmi iau libertatea de a vă rezuma: ...Canci!...

Pentru cine o cunoștea, vorba „canci" trecea drept o expresie suficient de urîtă.

Taximetrul zbura, ca un flecuștet de clăbuc, prin peretele căptușit cu mușchi și licheni al canalizării, cînd, reamintindu-și sîcîitor de formația sa de profesor universitar, strigoiul îi îmbîcsi cu un nou potop de amănunte.

– E de domeniu absolut notoriu că New Catholic Encyclopedia (ediția din 1967, tomul XIII, paginile 449-450) consacră totuși că, în Vechiul Testament, nu se fac nici un fel de distincții între corp și ebraicul *nefeș*, tradus în românește, în general, de majoritatea traducătorilor, prin suflet... La israeliți, sufletul (nefeș) e omul însuși, nu o parte imaterială din el, supraviețuind după moartea corpului... Spiritul (*rúach*) reprezintă forța vitală, cea care, părăsind corpul, în aceeași zi și gîndurile respectivei făpturi pier, netransferîndu-se nici într-un alt fel de domeniu de existență. Acesta ar fi sistemul de credință ebraic... Nemurirea fusese elaborată și lansată în circulație grație gîndirii grecești, după cum speranța în înviere este circumscrisă gîndirii ebraice...

Țîșniră la suprafață, într-una dintre odăile din fund ale fermecătoarei, într-o cadă destinată, în general, rufăriei aparținând puzderiei de rubedenii pe care stăpîna și le descoperea periodic în provincie și ale căror odrasle, în general feminine, aceeași stăpînă le accepta uneori, cu larghețe, în gazdă, pentru ca progeniturile lor să aibă putința să-și clădească aici, în Capitală, un viitor.

Plutiră cîteva bune secunde în apa ca de gheață a căzii (reglîndu-și respirațiile, repunîndu-și și nărăvașul automobil sub control), printre spinările imense ale halatelor, rochițelor, ciorapilor

de bumbac și lenjeriei aparținînd ucenicelor (în sezonul acela, întîmplător, nu erau rubedenii feminine în ospeție, doar un băiat).

Navigară atenți printre burțile prosoapelor, pe jumătate ridicate din apă și susținînd pe sinusozitățile lor adevărate lanțuri muntoase din pulberi răsturnate din cutiile de detergenți și înălbitor.

Ungîndu-l, tacit, drept un soi de adept al interminabilelor lui comentarii, Spectrul întîrzie pe banchetă alături de Genel, pentru a-l dăscăli cum să-și scoată taxiul din mocirlă, pînă pe pavajul din strada Perone și pentru a-l ajuta și cum să și-l și *despono-sească*, aducîndu-i-l adică, prin vrăji standardizate, la materialitatea și dimensiunile normale.

Săltîndu-se cu măiestrie într-un braț, peste buza copăii de faianță, *Ho diábolos*, părăsind pe taximetrul, se repezi glonț în cămăruța lui, acolo unde, după ce îl convocă șuierînd pe Dulcele Doru, îi imobiliză întîi piciorușele agile, de crocodil. Îi descusu acestuia gulerul de marchiz. Îi slăbi din strînsoare nervurile gîtului și, scotocindu-i prin măruntaie, îi extrase, dintre zăcămintele fișelor statistice, un dosărel, concis și nutritiv, ca de serviciu secret, al numitului Victor Rugnis, domiciliat în zona Olari – Calea Moșilor, profesie incertă, oarecum literat, caracter întortocheat, 32 de ani, regele-artist al Bucureștiului ce trebuia călcat în cea de-a treia zi.

Străbătîndu-și odăița în lung și în lat și memorîndu-i acestui Victor inept punctele slabe de poet și prozator încă nerealizat, de șoldul încă înțolit în costum interbelic, de flanel, al Prigonitorului, se izbeau, la fiecare pas, înșirate pe lănțișor de argint, sfîrcurile urechilor stîngi ale lui Celestin și Ulpiu Sargețius Galopenția. Scalpuri ciudate, la care Stăpînitorul trecător al acestei lumi ținuse morțiș, neuitînd cumva să le reteze de la cei doi regișori pe care deja îi identificase.

Întreaga noapte de marți spre miercuri, 19 aprilie 1988, *has-Satan* și-o petrecu deghizîndu-se și strecurîndu-se în cele mai răscolitoare și apetisante fizionomii feminine pe care ar sta cineva să și le închipuie.

Capitolul 7

ZIUA A TREIA: „SĂ NU MINȚI!“

Am dat în folosință un nou trup.

Vecina mea de la trei îmi va dărui un băiat.

În curînd, Diavolul va sosi și se va așeza în el, așa cum un drumeț ostenit tulbură cu picioarele luciul apei.

La patru ani va aluneca și se va rostogoli pe niște scări, lăsat pradă, singur, puterilor epilepsiei.

La cinci ani va învăța deja să citească.

Va cunoaște toate literele, în afară de una, ceea ce va da textelor citite de el, un aer ciudat. Se va dezobișnui, va deprinde să citească corect, în clasa a doua va da foc unui întreg manual, doar pentru că va întîlni acolo o poezie semnată de mine.

În clasa a opta va termina clasa a opta. În clasa a douăspre-zecea, clasa a douăsprezecea. La douăzeci și unu de ani va face dragoste, probabil într-o mansardă închiriată de mine, cu prima lui fată. Peste șase luni se va căsători cu ea. La douăzeci și patru de ani i se va dărui primul său fiu și Diavolul va sosi, cu picioarele lui, să tulbure apa.

Nu e prea distractiv. Uneori, mă gîndesc că ar trebui să adun toate tipele interesante cunoscute de mine și să realizăm împreună un fiu.

Prima l-ar purta în pîntece treizeci de zile.

După o lună, pruncul ar fi cedat celei de a doua, să zicem opt zile.

Aș face un grafic, perioadele s-ar scurta progresiv. Aș oferi, spre sfîrșit, acestui scump vlăstar al meu, două-trei minute de plimbare în pîntecele cele mai elegante din tot Bucureștiul.

Pe 20 aprilie, într-o miercuri, stăteam în camera mea, ce plutea pe deasupra Căii Moșilor, și scriam. Nu era distractiv. Trecusem printr-o perioadă brutală de somn, horcăisem o vreme, dar acum mă trezisem.

Scriam, când au început să se audă zgomotele acelea curioase la ușa de la intrare.

Două tipe au chei de la camera mea, dar, între timp, tipele s-au făcut blonde, iar cheile lor au murit.

Ar mai fi Gabriela, care vine, din cînd în cînd, să-și lase capul pe perina mea și se interesează ce e cu arta. Mai există poștașul, mic, poltron și tembel, dar și acela sună întotdeauna de două ori.

În realitate, dacă exista, persoana care ședea în fața ușii mele nici nu suna, nici nu sunase. Am bănuit-o pe oribila femeie de serviciu, care, încălecată pe enormul ei T de spălat, se rostogolea, dimineață de dimineață, să-mi scuture ușa.

Era după-amiaza – și, în plus, femeia de serviciu, de bună seamă, murise, după ce, cu două zile-nainte, îi explicasem că, dacă aș fi un gunoier, m-aș înnebuni după trupul ei zimțat de varice, dar să se uite bine, eu nu sînt încă un gunoier, mai am de muncit, de trudit, mai am de băut cel puțin două mari vagoane de spirt și-apoi gata.

M-am uitat insistent.

Ușa se ondula sub mîngîierea unei mîini despre care-ți dădeai imediat seama că trebuie să fie călduță. Administratorul blocului nostru n-avea mîna călduță și, chiar dacă ar fi avut-o, ușa mea s-ar fi priceput să nu-i pese de asta.

Acum însă fîșîia și torcea, era o ușă ce amenința să se deschidă.

S-a deschis, iar puștoaica ce a năvălit pe acolo mi-a părut mai curînd *cafenie*. Iar cînd spun cafenie, vreau doar să sugerez pentru apariția ei, printr-un termen cît mai impropriu, că n-o mai văzusem deloc. A dat buzna pînă-n mijlocul camerei și și-a pus în evidență,

în două, trei posturi favorabile, anatomia crocantă, mi-a răvășit manuscrisele și-a strigat:

– Salut! Tu ești tipul care face murdărie pe-aici?

Ce să zic?

Eu eram.

Deja nu mai puteam s-o ascund. Rușinat, am dat din cap că da.

– Știam eu. Mi-a spus și mătușa... Cică: uite, la zece, stă acolo un tip, care și el se ocupă cu chestii d-astea... Zice: du-te la el, urcă la el, s-ar putea ca el să te vindece.

Am cîntărit-o, era, în felul ei, destul de interesantă și aș fi vindecat-o.

Nu mă hotărîsem însă cînd să încep.

– Ești bolnavă?

– Puțin – a murmurat gînditoare. Cel puțin așa zic toți. Dacă stai să-i asculți, așa zic.

Cuvîntul bolnavă îmi mai tăiase din vindecare.

– Știu și eu?! am zis.

A înhățat un taburet, a cărat, pînă la taburet, o povestire de-a mea, și-a desprins, din lateral, o șuviță de păr de nuanța mălaiului vechi amestecată cu cea a orezului, și s-a apucat să o mestece tacticos cu caninii.

I-am inventariat fața mică, părul deschis, de susnumita culoare incertă, trăsăturile fine și provocatoare de femeie-copil.

Faptul că a citit pe puțin douăj' de rînduri din ultima mea povestire, faptul că a și zîmbit amuzată, toate astea mi-au apropiat-o, mi-au făcut-o la fel de dragă cît patria.

Am bănuit că, în curînd, o să fim fericiți.

– Nu sînt de-adevăratelea bolnavă, m-a lămurit. Am o bunică ce susține că n-am fost niciodată bolnavă. Totul mi s-ar trage dintr-o seară, pe cînd nu împlinisem încă trei ani, cînd m-a găsit în grădină, cocoțată pe-un scaun. Ridicasem o mănuță și, cu cea mai mare seriozitate, m-apucasem să îndrug la minciuni...

– Spui minciuni? fu și rîndul meu să mă arăt amuzat.

– Nu. *Fac* minciuni. Cel puțin așa le numește ea, cînd nu mai înțelege ce fac. Venea de la muncă, se hotăra să mă caftească fiindcă nu dădusem de mîncare la rațe și, cînd se mai uita o dată

la rațe, alea nu mai erau, ca pînă atunci, flămînde. Se tăvăleau prin mălai, de cîtă mîncare – printr-o singură vorbă de-a mea – le crescuse acolo.

Rămînea doar s-o întreb dacă nu cumva au avut rațe.

– De avut, am avut. Gîște și rațe. Patru oi, un căluț, un cîine și-un cîine. Fiecare, eu și bunica, cu cîinele ei. Pe-al meu îl chema Dumitrescu Vasile.

– Nu e un nume prea sofisticat pentru un cîine?

– Stai, să vezi! Habar n-aveam eu ce zăcea în sufletul lui. Într-o zi, dulăoașul mi s-a ridicat cu labele pe umeri, m-a mîngîiat c-o lăbuță și mi-a spus: „Cristina dragă, dacă cobori pînă-n centru, ia la tine și o pungă și treci, te rog, pe la Perju, că ieri am uitat la el niște oase...

– Și-ai trecut?

– Cum să trec? Nu pe mine, pe vecina noastră o chemase Cristina. Dar ea se luase, de la o vreme, cu niște treburi ciudate, cică vrăjitorești și, după o lună, murise. Dumitrescu Vasile susținea că totuși vecina nu murise pe bune și că i se mai arăta uneori. D-aia, în mintea lui, întinzîndu-i o cursă, o și trimisese pe Cristina pînă la cîinele Perju, ca să verifice el, pe viu, pe care din ei, cei doi cîini, îl iubește.

– Stai ușor! Nu-ți spusese ție Cristina?

– Ba-mi spusese, era cam bădăran. Uitase că mie nu-mi plăcea să-mi vorbească ca uneia care îngropase patru bărbați. Cristina îngropase. De fapt, nici nu-mi vorbise mie, avea aerul că i se adresa tocmai ei.

Rareori eram entuziasmat cînd întîlneam cîte o tipă trăznită.

Acum eram.

Am întrebat-o:

– Și ce minciuni te pricepi să mai faci?

– Păi, seara. Dacă bag mîna în buzunar, se stinge lumina. Scot din buzunar o legătură de chei, o arunc pe podea și lumina se aprinde din nou... Uite cana! Vezi cana aia?

Cum să n-o fi văzut, dacă era cana mea?

– Deci o vezi! Este o cană obișnuită, albastră, rotundă. Ridic-o cu vorba!

– Cum s-o ridic??

– Cu vorba. Spune așa: „Cană mică, nenorocită, albastră, rotundă, nu te-ai plictisit să zaci pe măsuța asta? Ridică-te și treci la perete!“

– Și dacă nu s-a plictisit?

– S-a plictisit.

Dacă ar fi să povestesc în stilul vizitatoarei mele, aș mărturisi că am văzut obiectul respirînd adînc de trei ori, suflecîndu-și mînecile și îndreptîndu-se curajos către capătul opus al odăii. Dacă ar fi după mine, aș spune că n-am văzut niciodată o cană, trecînd mai nepăsătoare peste mobile, șosete, manuscrise și cărți.

– Ține-o în aer! Acum ține-o tu!

– Cum să fac??!

– Roagă-te de ea. Poruncește-i!

Mă trecuse treptat la comenzi.

– Nu înjura!

– Nu înjur.

Înjurasem și, bineînțeles, cana s-a spart.

Aveam de gînd s-o mai înjur puțin, să strîng apoi cana, plus fata și să le-arunc afară. Îmi pipăiam mușchii.

– Părerea mea e să n-o strîngi încă... Las-o să stea acolo cît vrea. Era talentată...

Aveam și am un fel năucitor de a mă scutura de tot ceea ce nu-mi place și de-a pune în aplicare ceea ce îmi. Cînd colo, în loc să mă scutur, m-am trezit rostind în gînd o rugăciune.

– „Dă-mi Doamne, niște caaafea! Dă-mi și mie, Doamne, puțintică cafea“, m-a parodiat zeflemitoare intrusa și-a ușchit-o, în antreu, după niște cești.

Nu mă pierd ușor. Nu m-am pierdut ușor. M-am comportat precum un bătrîn dinozaur, care, după ce-i zbori capul, continuă să mai alerge liniștit o jumătate de milă la treburile lui. Pînă-nțelege. Pînă înțelege că, de fapt, a murit.

De data asta, am picat eu între pumnii seriei ei de întrebări. M-a martelat din două mișcări, m-a izolat de principiile mele, mi-a sfărmat capul din mai puțin de trei croșee interogative.

– Nu-i așa că, pentru a mă reține în seara asta la tine, ai fi în stare să-mi dezvălui cît de adînc, cît de neobișnuit și de cît de mult timp mă iubești?

Era clar că, de data asta, clintindu-și o singură unghie, mă ispitea ea pe mine să fac minciuni.

– Da. Te-aș putea împrumuta cu un țol și lăsa să dormi pe pardoseala din baie. Te-aș putea snopi și pune să faci ordine în debara. Te-aș putea călca în picioare, că-ți vîri nasul prin manuscrise ce nu-ți aparțin. Te iubesc de foarte mult timp, am recunoscut eu.

– Mi-ai jura și că, oricît de rea și de provocatoare ți-aș părea, n-o să mă atingi nici cu cel mai mic deget al gîndurilor tale?

– Mă ia c-o greață de la stomac numai cînd te aud. Să te ating?! Cît de idiot aș putea fi să te ating?

– Și îmi juri, pe capul urîtei de la trei care tocmai ți-a turnat un copil, că, pentru a te înfrîna și mai bine, în viitoarele 30 de zile, n-o să-mi mai adresezi absolut nici un cuvînt? Nici absolut nici unei vecine. Nici absolut altcuiva?!

– Sigur că da. Dar de unde ai aflat?! E cea mai mare dorință a mea. Să crăp și să nu se întîmple. Uite. Jur.

Cu cel mai impenetrabil aer din lume, n-am ezitat să mă așez la birou, mi-am desfăcut stiloul și m-am pregătit să scriu.

Dar ce poți să scrii?

Cînd nu știi ce să scrii, e mai bine să-ncepi.

Am tras-o pe nesănătoasa aia mică în fotel, lîngă mine, am sărutat-o pe gît, am răsfoit foile, am ales o filă a ultimei povestiri, am întors-o pe spate și am scris pe ea ceva cît puteam mai trăznit: „Ai bea o bere rece cu mine?“

Ar bea și pare bucuroasă și trebuie să-ncep cu ceva.

Bine, atunci o să-ncep cu ceva:

„Nu-i așa că, dacă ai pleca neiubită de la mine, ai avea senzația, chinuindu-te să atingi mult visatul etaj zece, că ai dat degeaba, din picioare, pe scări?“

– Cum adică am dat degeaba, din picioare, pe scări? scrie și ea.

– Uite-așa, nici nu te îndreptasei bine către mine și te-ai apucat să dai din picioare.

– Nici nu m-am gîndit. Știi ceva? Berea-i rece?

– Habar n-am.

– Tocmai asta e. Berea trebuie să fie rece, nu eu.

„Sînt momente în care spiritul fin al bărbatului trebuie să se retragă sau să-și găsească salvarea în forță.“

– De ce te feresti și nu scrii virilitate, dragă?

– De ce doar să scriu?

După o jumătate de oră.

Din vîrful patului, mototolită, își aprinde o țigară și face eforturi să pară din nou extrem de provocatoare. Mi s-a năzărit mie sau, la un moment dat, i-am zărit o codiță de pudel pe spinare.

Cînd am privit-o din nou și-am și atins-o cu mîna, n-o mai avea.

– E 20 aprilie, zice.

Pare ridicolă.

– Pari ridicolă. Asemenea gargară poate să și-o permită doar o femeie care n-are sîni.

– Și crezi că eu mai am sîni?

După foarte puțin:

– Nu. Și o s-ajung în curînd invizibilă...

În fine, pentru ca întreaga scenă să atingă perfecțiunea, din geanta musafirei mele scoate capul un ursuleț de pluș care spune:

„De fapt, dezbrăcînd o femeie, nu faci decît să-i mărești foarte mult gaura de la ciorap...“

Gata.

Capitolul 8

ZIUA A PATRA: „SĂ NU POFTEȘTI LA NIMIC UN LUCRU CARE ESTE AL APROAPELUI TĂU!“

Pentru a se întoarce în străduța Perone, din para de foc în care pluti și-n noaptea de miercuri spre joi, 21 aprilie 1988, pe boltele Bucureștiului, *Ho diábolos* (îmbrăcat doar la pantalonul de pijama, cu bustul gol, întrupat într-un corp de profesor de gimnastică de pe la începutul anilor 1900, cu spate și deltoizi de înotător, pîntecul supt, pectorali cu minuție marcați), *Ho diábolos*, deci, cîrmi din zbor, ocolind, pe la mare înălțime, tăpșanele desfermecate ce se numeau, în prezent, Parcul Tineretului.

Dar pe care, cu două sute de ani în urmă, fusese vărsat cel mai adevărat bîlci, după Moși, al Bucureștiului.

Loc binecuvîntat unde se chercheleau toptangii.

Erau violate servitoarele. Se zdrobeau, de lutul mustind de scuipați, acrobații pe frînghie.

Clienții ce aveau inimă în ei plăteau cîte-un galben pentru a fi sloboziți în niște încăperi strîmte, de uluci spoite, putîndu-se foarte bine nimeri a fi ori bordeluri, ori lepozerie.

Iar pehlivanii turci își jucau GIAMALA. O momîie uriașă, alcătuită, pe dedesubt, din cercuri din tablă. Împodobită cu panglici colorate, țoale fistichii, oglinjoare și săculeți cu farmece. Care, dacă te plesnea peste fălci cu niște lănțișoare descîntate, pînă în trei zile, picai. Ori într-o chiverniseală turbată. Ori în coșciug, din patru surcelușe împuțeai.

Zbura și *has-Satan*, cam într-o dungă, plăcut abțiguit. Iar pîn' la coșconeața din spatele curții Nicoloaicei, nu se opri.

Fusese la un botez.

În lumea malefică bucureșteană, toate nearătările se fuduleau, tîrîindu-se, pe bulevardele cerului, purtîndu-și fiecare numele lor.

Doar un puradel de spirit, răzvrătit și demoniac, cules pe vremuri de țăranul Andruța de prin codrii Scorniceștiului și ajuns, între timp, mîna dreaptă a Marelui Conducător politic al României, nu se putea făli nici măcar c-o poreclă. I se spunea doar așa. Ca unei căcăreze. Ca unui orfan, numai Duhul.

Stăpînul lumii acesteia – balaurul cel mare, șarpele cel vechi, Diavolul și Satan – se îndurase, în această noapte, de el și-l botezase.

Dar cum să botezi un spirit, aici, în buricul Bucureștilor, unde toată lumea batjocoritoare, după ce-ți spinteca gîtul, te mai lua și balon, altfel decît Spiridon.

Un spirit numit Spiridon.

Îi plăcuse. Avea mînă bună de naș.

Chefuiseră ce chelfuiseră, într-o mansardă a Palatului Primăverii, îngăduindu-le musafirilor, cum erau ei atît de pătimași, pe aici, în Balcani, să-i sărute piciorul ori să-l pupe în fund, pînă cînd, e drept, se cam întinseseră. Dar și alălalt, hodorogul, Șeful Statului, Ceaușescu, mai plin de pete de ficat pe față decît o gărgăriță de buline, pe spinare, simțise ceva și-l chemase, la ordin, pe Spiridon, să verifice cu ochii lui ce-i cu hărmălaia aia și să-i frece ridichia.

Spiridon, umilit, uitase să închidă bine, în urma sa, toate ușile Palatului, să nu răzbată pînă la ei gălăgia. La musafiri. Cum era cînd Comandantul Suprem îl lua la ranga prelucrării ideologice și-a învățămîntului politic. Cum era cînd, de alături, se auzeau ba palme, ba citate din clasicii marxism-leninismului. Și cum se învifora vocea, cînd hîrîită, de boșorog, cînd aprigă, de bărbat tînăr, a lui Ceaușescu.

– Unde te-ai pitit, pînă acum, îngropăciune?!... Din mansarda dumitale vine hărmălaia asta?!... Ce mai faci tu, duhușor? Pe unde mai hălăduiești tu?... Iar ai ajutat să traverseze strada bunicuțele? Care mai e viața ta?

– Ceac-pac... încercă să împingă discuția, într-un domeniu evaziv, Spiridon, proaspătul anti-botezat.

– Aha... Ceac-pac. M-ai slăbit cu bunicuțele. Nu mă mai trombonești că uneia i-ai mărunțit lemnele. Iar alteia i-ai rotunjit pensia, ajutînd-o să ghicească viitorul unor oameni sărmani. 'Tu-ți paștele și grijania mă-tii de duh neobrăzat și înșelător!... Dar constructor devotat al societății socialiste multilateral dezvoltate ai rămas?!... Nu te-ai răsucit si nici constructor devotat nu mai ești?! Sau nu mai ești?!

– Vai, păcatele mele. Mai sînt, Tovarășe Secretar General! Cum să nu mai fiu?! Sînt pînă la refuz! Nici n-aș putea trăi, dacă n-aș fi...

– Zău, bă?! Bine că ești. Că eu, de două zile, m-am procopsit c-o bronșită... Așa c-am mai slăbit-o cu devotamentul... Tu, acuma, ce crezi? O să mor eu pe loc, din pricina asta? Sau n-o să mor?!...

Cătrănit, duhușorul tăcu mîlc, își vîrî coada între picioare și își luă tălpășița. Ca o cîrpă se comporta rahatul de Spiridon înaintea clasicului marxism-leninismului.

Has-Satan aterizã, cu îndemînare de balerin, pe tălpica ferestrei, conștient că întreaga Sală de Spectacole a Universului se benoclează la el. Bătu talpa papucului de dușumeaua cămărutei sale din casa Nicoloaicei, despicînd în două miresmele nocturne de cimbrișor, ciubotica cucului și izmă creață ale cartierului.

Cercetă cronometrul și, cînd se lămuri că să se făcuse deja 4,30 dimineața, părul de pe piept și de pe șira spinării i se zburli.

Anti-botezatul din seara aceasta se dovedise a fi un bou. Putea să-i pună și el nenorocitului ăla de Spiridon un nume mai scurt!

Pescui, ca pe un os de pește, din gîtlejul Dulcelui Doru, un dosărel de cadre.

Bagă geana în acel dosărel și răsfoi niște partituri.

Își trase un costum de stofă englezească, plus trenciul peste pantalonii de pijama. Și se avîntă pe coridoarele, infect luminate, numai bune de spart vaze și damigene prin domiciliile fermecătoarei.

La o răspîntie de coridoare, ținîndu-și echilibrul pe o frînghie de rufe, spectrul veghea, îmbunătățindu-și lucrul la o poziție de yoga și luîndu-se la întrecere, în luminozitate, cu niște spori de ciuperci putrezite și cu restul cîtorva putregaiuri din lemn.

În Cabinetul-dormitor al Mariei C. Nicolici, beznă să-ți vîri arătătoarele-n ochi.

Has-Satan reperă bucile triste, stafidite, de colac dezumflat, ale cucoanei.

Alături de ele, dosul trufaș, de statuie obeză, gelatinos de osînză, al lui Genel.

Orientîndu-se după despicătura șezutului, îi detectă taximetristului umărul și-l scutură serios de omoplat de două, trei ori.

– Puturosule, hai de scoală-te, de te culcă!... Belește ochii, bă! Saltă-te-n șezut!... Hai, ia deșteptarea, ca în pîrnaie!... Te scoli, mă duci în celălalt capăt al Bucureștiului. Și dacă-o fi să-ți rup osul, îți pun eu ghipsul la loc numai din bancnote de cîte-o sută! ...Hai, că fără taximetrul tău nu putem cîrmi pe strădișoara aia...

Dar în loc ca matahala la care zgîlțîia el să-i răspundă, se pomeni că, din somn, se răstește la dînsul, sfîrîind și împletindu-se, muierea din stînga. Nicoloaica.

– Ce e, băi?... Ce... e, băi?... Ați făcut... cu toții hepatită... întîi ați intrat în spital... Nu vreți nici unul să vă căsătoriți... Și acum fuga la telefon, ca să-mi fie milă de tine...

Has-Satan îl mai electrocută o dată pe plăvan.

– Saltă-te, Geneluțule!... Că taximetrul nu mișcă fără degetul tău dolofan pus pe volan... Pune-mă, în treij de minute, spre Foișorul de Foc. Și căldărușa cu arginți, să-ți moară rudele. Îngropată, la doi metri, sub căpățîna ta, a ta e!

Bălăbănea *has-Satan*, la bărbat, ca la un trup de cal mort.

Dar, din somn, în loc de balinul Țaca, tot cucoana tresări din picioare și, c-o voce ieșită parcă din intestinul gros, horcăi:

– Ce-aveți, băi?... Ce-ați... vrea, băi?... Veniți toți, mîncați, beți, futeți și plecați... Dar de mine... Dar, la vîrsta mea. Mîine n-o să mai futeți, n-o să vă mai căsătoriți. Și n-o să mai pup... de la voi, nici măcar un masaj... Durerea, ca durerea, dar deranjul!...

Culmea e că și ăsta, nesimțitul la care, de fapt, scutura el, ca la armăsarul mort, se întremă.

Se propti, pe bîjbîite, în cur. Și-i vorbi pîclîit, prin mărăcinișul somnului:

– Psît, măi ăsta! Leule!... Ciocul mic!... Ce-ați venit, cu toții, la curvele noastre?... V-ați paradit parașutele voastre... și ați vrea să le încălecați pe ale noastre?!... Mutați-vă și la boarfele ălelalte... Că, de nu... Să moară tanti! Bat, ca tine, cîți încap în metrou!...

Abia acum, ușurat, întorcînd fața hăndrălăului pe care-l zgîlțîia, *has-Satan* se dumiri că n-are de-a face cu credinciosul său Țaca.

Ci că morfolea, între palmele sale cu degete subțiratece, dar ferme, hoitul unei alte podoabe de derbedeu: Papașa Ion, coleg de taximetru și de anvelopă cu Genel. La același garaj. Numărul 4. Din Crîngași.

Leiți și cocliți la infracțiune aidoma, de, uneori, bete, nu-i deosebeau nici muierile lor.

D-ăștia de te dezbrăcau și te lăsau îmbrăcat doar cu leucoplastul.

Te furau, te încoțopeneau și se băligau în viața ta, ca într-o pungă. Iar dup-aia se mai și lăudau că, dacă nu faci ciocul mic, aveau să te bată pînă se schimbă banii.

Ho diábolos îi azvîrli o privire și înțelese, imediat, cum de nimerise și Papașa aici.

Ieri, pe la trei (pe cînd el și Genel erau ocupați cu tăntălăul de Victor, cu cana de sfîrcul urechii lui, prin zona Căii Moșilor), stăpîna o expediase pe Gabi în centru, la Casa de Comenzi „Continental“ (unde cucoana era într-o șustă c-un responsabil), pentru a-și aproviziona întreaga gospodărie (bineînțeles, la preț de restaurant de lux) cu măsline, cașcaval, ness sau cu oricare alt produs delicat.

Cu dezlegarea de a transporta în strada Perone întregul purcoi de haleală, închiriind un taxi.

Papașa, la volanul taxiului oprit, pîndea, prin vecinătățile Casei de Comenzi, să vîneze vreun barosan și-o vînase pe Gabi, escrocînd-o și oferindu-se s-o ajute să-i descarce marfa direct prin debaralele din Perone.

Stăpîna plătind, cîntărindu-l din ochi și plăcîndu-l și pe noul șofer. Înroșindu-se, bătu genele puțin, făcu ochii mari de mirare

și îl luă pe Papașa, turuind, la discuțiile cu responsabilitatea existenței și desăvîrșirea psihică.

Mai pragmatic și ocnaș destul de versat, după ce-și încurcă, de vreo două ori, labele prin părul ei, făcîndu-i suficientă curte, Papașa o montă pe fermecătoare pe covor, cu curul în sus și o luă la măciuci. Geaba încercă fermecătoarea să-i explice lui Papașa cum trebuie să-și potrivească polaritățile electromagnetice ale trupurilor și cum să-și optimizeze schimbul energiilor subtile. Că ordinarul știa.

Spre noapte, pofticios ca un motan și gelos ca un maur, apare Genel.

Genel îl trăzni, la-nceput, cu genunchiul în pîntec și pumnul în bot, pe Papașa. Papașa îl ciocăni de vreo douăsprezece ori cu căpățîna de colțul noptierei, pe Genel. Impăcați apoi de abila fermecătoare, c-un rachiu din care n-apucaseră să guste, în viață, pielițele gurilor lor cum era de așteptat, se uniră împotriva ei.

O bătură, o ocărîră și-o iubiră pe rînd.

Către patru noaptea, răzbiți, adormiră, unul lîngă altul, tustrei ca franjurile dintr-o perdea, făcînd, probabil, către plafonieră, expoziție de mari fesieri.

Într-adevăr, căutîndu-l mult spre stînga, dincolo de muiere, *Ho diábolos* îl dibui, căzut din pat și inutilizabil, pe folositorul Genel. Îi adună țoalele, și-l așeză pe un umăr înfășurat într-un cearceaf, îl coborî scările verandei, îl potrivi pe scaunul șoferului și conduse în locul lui, ținînd, totuși degetul său dolofan apăsat pe volan, pînă spre Foișorul de Foc.

Acolo, pe-o străduță lăuntrică, așteptară, pînă la 5,30 dimineața, să degajeze către serviciu o puștoaică și urcară, tot unul pe umărul celuilalt, într-un apartament, unde un mucos pletos dormea într-un fotoliu. I se strecură în suflet.

Știi, viața e scurtă.

Scurtă.

Dan Scraba care a spart o ușă, deși viața e scurtă și a găsit cinci mii de lei ascunși după ea.

Pink Floyd a ales altceva.

Mult timp după ce peripețiile acestei zile vor deveni perimate, își lua copilul de mînă și-l conducea pînă în fața celei de-a treia case, pe mîna stîngă, cum ieși din intersecția stradelei Ștefan Mihăileanu cu strada Plantelor, una dintre cele mai înalte și orgolioase vile din vechiul cartier.

Îi arăta c-o unghie calcanul mîrțologit și îi susura: „Dacă vrei, sparge! Dacă simți nevoia, distruge! Distrează-te cît te ține pipota, țipă, rostogolește-te! Dar numai după ce vei urca, de fiecare dată, tîrîș, verticala acestui perete, vei putea cunoaște ceva din scîrboasa senzație a cîștigării sutei de lei.“

În vremea aceea erau extrem de săraci și Floyd își petrecea aproape tot timpul în fața unui telefon indolent. Își rodea unghiile, trăgea de cafeaua pe care și-o prepara dimineața și reușea să ghicească, după nivelul lichidului rămas, ora zilei.

La picioarele lui se lăfăia o geantă. Era o geantă cumsecade, încăpătoare, albastră, burdușită cu toate ustensilele meseriei. O bretea cărămizie, pe care, cînd și cînd, puteai să ți-o petreci peste umăr. Rămînea așa picotind în fotoliu, cu geanta atîrnîndu-i de trup, gata oricînd să țîșnească către oricare domiciliu unde ar fi fost solicitat, dacă ar fi sunat telefonul.

Mai des, telefonul nu suna.

Asta semăna, din afară – oricare nenorocit de contabil ar fi putut să-ți confirme – cu o grămadă de bani risipiți.

Nu era deloc ușor să fii un Pink Floyd al cartierului în acele momente.

Nu i-ar fi fost însă, e drept, mai comod nici ca vopsitor, mecanic de întreținere, excavatorist, strungar sau macaragiu. Nu prea aveai cum să ai o groază de studii, la mai puțin de douăzeci și unu de ani.

Meseria lui de acum îi plăcea, aproape că el o inventase – extaziat simțea că ar fi putut să o presteze și pe gratis, dar de la o vreme, pînă și tichetele de tramvai se scumpeau. Mai era și Andra, cu toată idila lor din liceu, logodna, căsătoria, munca ei într-o fabrică, mai hîdă și mai rău mirositoare decît o subțioară de cîine. Pinky se lăudase odată că are s-o țină în facultate, la zi.

Tu? În ce facultate, domnule?

Oricare. Vreau să zic în orice fel de facultate ar dori ea.

Cu ce bani? Aici Pinky nu mai nimerea răspunsul și aștepta valul, valul de sînge, cheful următor.

Cheful următor nu întîrzia, se apropia și apoi se îndepărta și el, atîta doar că, a doua zi după paranghelie, Pinky se trezea, pe la orele două, mult după prînz, pierzînd o posibilă comandă și lovindu-se atunci, de deznădejde, cu capul de telefon.

Ca și acum.

Băuse împreună cu un grup de foști colegi de liceu toată seara și noaptea trecută, băuse nemăsurat de mult și frumos.

Nemăsurat de mult, cum numai el mai știa, înclinînd încetișor gîtul sticlei, durdulii și cu etichetă străină, suspendînd-o la diferite distanțe și permițînd lichidului brumat să-i alunece direct în măruntaie.

„Pinky, îl firitiseau prietenii, tu ești un om făcut. Tu ești singurul tip realizat dintre noi. Tu și numai ție îți vine la îndemînă să te ocupi tot timpul cu Arta!“

Băuse el nemaipomenit de frumos, dar Andra nu fusese de acord, Andra stătuse acasă, plînsese toată noaptea și, cînd s-a săturat, s-a sculat și-a preparat două sandvișuri de plîns și și-a luat și la servici. Probabil că și acuma plîngea – pe-acolo s-or fi înregistrat deja inundații, ori poate că totuși l-o fi sunat întreaga dimineață pînă ce el, în sfîrșit, a făcut ochi, a reînțeles cum stau lucrurile și s-a dat, ca acum, cu capul de telefon.

Bing-bang.

Sacrificii, renunțări, autopedepsiri, mai răvășitoare și mai sîngeroase decît în Meșterul Manole.

Nemaivorbind că, în aceeași clipă, a sunat, în sfîrșit, telefonul. Cerurile se reînduraseră de el.

La celălalt capăt al firului, domnul Rolly.

– Hello, Pinky, cum te simți?

– Like a tren... Ca lovit de tren... Aici și aici.

– Așa mă gîndeam și eu. Așa aș fi și pariat și eu... La un chef la care se beau pînă și sticluțele de parfum... Și de medicament... Ascultă-mă, n-ai putea onora o comandă?

– Ba da. Tocmai ședeam într-o rînă și plănuiam cum să mă sinucid... Acum dacă ție tot ți-a venit ideea asta...

– Nu, zău, vorbesc serios. Ți-aș ceda o comandă. Mă gîndeam că tu ai fi singurul dintre noi capabil să satisfaci două babe.

– De ce nu patru? Vorbește cu maică-ta, găsește-i o prietenă și trimite-le pe tuspatru, chiar acuma, la mine.

– Ascultă, jigodie!... Mai amuzant ar fi fost să fi trecut *tu* pe la mine și să-mi întorci fleacul ăla de 400 de lei... Azi dimineață. La ora zece. Cum am vorbit.

– Doamne, Rolly, am uitat!

(Ceea ce era adevărat.

Uitase.

La chef totuși, se dusese tocmai în speranța de a ciopîrți, de la nătărăi, niște bani. Cîștigase, pînă la urmă, cu bahicul concurs „Căpitanul Buf", un munte de parale, dar s-a înduioșat. Cînd i-a văzut leșinați sau, în comele lor alcoolice, risipiți pe sub masă, s-a înduioșat, s-a lăsat în genunchi și a început să le-ndese, cu forța, prin buzunare, tuturor suma pierdută.)

– Nu mă crezi? Pe Dumnezeul meu c-am uitat... Îmi ieșise din cap că azi dimineață.

– Îi ieșise din cap că azi dimineață! Spune-mi, te rog, ai de gînd să mă crezi vreun cretin?! Răspunde-mi măcar corect, ai banii?

– Păi, cum să-ți spun?! Nu-i prea am. I-am avut. Dar ar fi trebuit, oricum, să te sun azi dimineață.

– Ascultă, pramatie... Vorbesc de la un telefon public. N-aș vrea să se vadă tona de la lacrimi pe care deja mi-ai stors-o. Dar nu știi că orice băiețaș cinstit, care n-are cum să dea banii înapoi, se scoală de dimineață și se apucă de muncă?!... În jumătate de oră, sînt la tine să-ți transmit coordonatele celor două babete.

– Doamne, Rolly, n-am putea s-o lăsăm totuși pe mîine?

Ț̣ac, adică nu.

Rolly, adică Rolling Stones.

Și ăsta!

După liceu răsăriseră ca ciupercile.

Toți cei care nu voiau să-și piardă viețile într-o facultate sau într-o întreprindere tîmpită, toți cei care se bănuiau c-ar avea o brumă de talent muzical, fuga la „nenea“ Floyd să ne-nvețe el ce-i ăla griful. Să ne demonstreze chiar el, pe viu, cum se prăvălește Nick Mason înainte, la pasajele cele mai nervoase de tobe. Să ne dezvăluie el cîți centrimetri lasă exact între tălpi David Gilmour, cînd își începe nimicitoarele sale solo-uri de chitară.

Pinky le arăta, ce să facă?

Ăia verificau, cu religiozitate, fiecare informație primită, învățau pe de rost, haleau tot.

În scurtă vreme, îl solicitau la aniversările și petrecerile familiale pînă și părinții, foștii profesori, persoane străine, cărora doar li se povestiseră despre el, devenise o autoritate.

I se dusese buhul.

Ăla netunsul, cu muzica și amănuntele acela ciudate, Pink Floyd.

Era de-ajuns să apară-ntr-o cameră, să așeze un disc pe platan, să mimeze toate fazele esențiale ale unui concert adevărat, occidental, că toată lumea din încăpere înmărmurea, privindu-l cum face. După aceea se lăudau peste tot cum că văzuseră ei înșiși concertul. Pinky avea un asemenea dar de a lua sub ocrotire, de a stăpîni și de-a întrebuința, pe rînd, instrumentele imaginare, încît n-aveai cum să te minți.

Văzusei, cu siguranță, concertul.

Îi sorbisei, cu proprii ochi, pe cei patru membri ai trupei, potriviți în bloc-starturile lor și, la pasajele caracteristice, pe fiecare cum ieșea în evidență. Nu era vorba de o simplă sincronizare, efectiv aveai senzația că, dacă Pink se oprește, întreaga armonie a sălii în care se audia crapă, și, după zece minute de concert, spectatorul își dădea perfect seama că muzica provine, nu de la disc, ci de la pușt iul din fața sa, care iradia o forță magnetică ceva de speriat, da, Gilmour, Waters, Mason și Wright, într-o singură și incredibilă mînă.

După concert, modest, Pinky se pierdea imediat printre cei aflați de față.

Se așeza într-un colț și fuma.

Sau dădea o mînă de ajutor la strîns și la cărat instrumentele. Nu-și ieșea el prea repede din starea de transă.

Lumea era măgulită să-l întrebe, să-l atingă cumva cu gheizerul respirației, să-i adreseze cîteva cuvinte. Fascinată și, de abia dezmeticindu-se, dădea buzna să discute ceva cu Pink Floyd.

El dădea lămuriri despre ce mai lucra, care erau scenografii incomparabilelor lui concerte, cum arătase piesa cutare într-o anumită variantă.

Pe toate le știa, era absurd să nu le știe, iar cînd nu avea chef, îi ignora și nu mai scotea nici un sunet.

Noaptea se întorcea acasă dărîmat, radios sau flămînd. Capacele metalice ale străzii îi apăreau drept socluri de aur pentru trupele pink. A doua zi, discret, i se strecura, în cutia de scrisori, din partea familiei sub acoperișul căreia concertase, un cuvenit onorariu.

După un an se organizaseră.

Apăruseră și alții, reprezentînd alte trupe. Aproape toți foarte buni.

În România discurile adevărate, cu muzică occidentală, neasemuită, pătrundeau și se lăsau procurate extrem de anevoios.

Dacă ai fi făcut o percheziție în patru cartiere, n-ai fi găsit nici măcar picior de două discuri originale. Prin dulăpioarele bucureștenilor, cele mai răsărite discuri erau compilațiile bulgărești. Din adevărata străinătate, cine altcineva se putea întoarce cu muzică bestială decît ștabii, activiștii și doi, trei securiști?! Ori ei, toți cei care dădeau pe la domicilii concerte își stabiliseră deja o regulă: să nu cînte niciodată după vreun disc oferit de vreun client.

Fiecare artist trebuia să cînte numai după propria sa discografie.

Apăruseră, bineînțeles, și intrușii, dar ei, neprofesioniștii, își continuau activitatea în răceala generală. Cum erau prinși, ieșeau șifonați, demascați, ciomăgiți. Organizația F.A.M. avea grijă.

Contrafăcuții erau încurajați să se apuce de strungărie. Fiilor, le spunea cîte-un F.A.M., Dolănescu ar fi mai fericit să vă știe retrași la depou. Ori suportîndu-vă, cu bărbăție, operațiile de chirurgie.

În România, dulcea populație se întorcea devreme în casele cenușii, crîșmele se închideau la nouă, Televiziunea la zece, ziarele scriau, pe brînci, numai despre chipul în care-și ducea vioiul Cîrmaci, Națiunea în zbor, către Cele Mai Comuniste Meleaguri.

Deasupra țării, imensă, sfîrîia numai Plictiseala.

Nu existau teatre adevărate, cinematografe adevărate, concerte adevărate, așa că era destulă nevoie chiar și de intruși.

Dar totuși, cum să poți să fii Modern Talking? Sau orice altă infectă trupă de discotecă, nu se putea dumiri Pinky.

Nici nu era momentul, deși poseda un cap cît banița de mare.

– Îngeraș, uite despre ce e vorba, necheza Rolly, care, între timp, apăruse și cutremura un fotoliu.

Era prea gras, nu putea fi, cu adevărat, un Stones foarte bun.

– Două babe tîmpite au auzit despre noi și vor să ne urmărească-n concerte. N-au numit cu exactitate pe cine, oricum unul dintre ăștia mai buni, prima linie, monștrii sacri... Sînt bătrîne cuminți, au strîns o grămadă din discurile noastre, expediate din străinezia, de-o fiică iubitoare, care-ar vrea să le știe vindecate de gută. Tu te duci la ele, căci stau aproape de tine... Eu mă duc acasă, căci am muncit prea mult. Cîștigul îl facem pe jumătate ca să te speli de rușine...

O să reușești, toată viața – două biete bătrîne se vor ruga pentru tine. Nu te duci, te prezinți, diseară, la mine, cu patru sute de lei. Am verificat, au patru L.P.-uri d'ale tale, o să vezi tu pe care... Au și o sculă superbă, trăznită, ai să vezi tu ce fel. Te pup dulce pe fildeș și trăznește-le o piesă dintr-alea și în numele meu...

„Dacă Andra vine la cinci și eu apar tocmai diseară la zece... Dacă află pe unde-am cîntat și țipă c-o fac de rușine și plînge c-o rîde cartierul, singurul lucru deștept dintre toate acestea, ar fi ca diseară, la zece, să fi cîștigat, în plus, niște bani.

Dacă trag două reprize, asta înseamnă două sute de lei. O sută de lei se va duce cu Rolly, o sută de lei va rămîne cu noi. Andra o să aibă ce să-și ia la pachet, de mîncare. Iar eu o să pot să-mi cumpăr țigări, cam vreo zece pachete.

Babele stau pe la doi și deschisă trebuie să fie o singură fereastră, ca dînsele (dacă vor deveni prea țicnite) să fie îndru-

mate s-o apuce pe-acolo. Dacă nu par receptive la *music*, dau drumul mai tare la stații și una o să moară de inimă și alta de ficat."

De fapt, urcînd scările, Pinky se întreba dacă există pe lume două biete bătrîne capabile să-l înțeleagă. Dacă existau, ar fi teribil de neînțeles să locuiască atît de aproape de strada lui, pe Mihăileanu, cînd el locuia, la o azvîrlitură de băț, pe Avram Iancu.

Ajuns în fața ușii, se apropie și se depărtă de mai multe ori, își potrivi și-și răspotrivi breteaua genții pe umăr, studiind cartea de vizită, ca și cum ar fi contemplat o pictură.

– Sexy. Very sexy. Să vezi ce-o să iasă... Surorile Stamatescu și Pink Floyd.

Ciocăni.

– N-o să fac, dintr-un început, prea mult zgomot, pentru a nu le răpi șansa de a-și da duhul, în bună înțelegere, prin Artă. Astea numai să-mi vadă mutra domică de efecte acustice și, din servă, cheamă Miliția...

Doamne! suspină și lovi din nou ușa.

Poc, poc.

Din trei deplasări la domiciliul clientului una se încheia prin complicații asemănătoare.

Cînd se-ntîmplă s-ajungi la o adresă, doar pentru faptul că acolo fuseseși trimis. Năuc, hăbăuc. Alte amănunte clarificatoare n-ai primit, n-ai, habar n-ai. N-ai putut să vorbești tu la telefon, n-ai putut să-i iei tu acțiunii, în nici un fel, pulsul.

Ce scrie în manualul, în curs de elaborare, al unui F.A.M.?

Cînd locatarul deranjat îți întredeschide ușa, de preferat o atitudine dezangajată, neutră, balans cînd pe-un picior, cînd pe altul, aparența unui individ căzut fără vină pe-acolo și tînjind la spart lemne.

Acolo spărgea ușa.

„Is anybody in there?" Babă țicnită, ureche de plută, eu sînt cel care-ți aduce ție solo de baterie. Dum-dum!!

De dincolo, i se păru că deslușește un glas alertat și asmatic:

– Nu e gata, nu e gata!...

E, dacă nu e gata, atunci mai așteptăm! hotărî, brusc temperat de eventualitatea, ca, prematur, ușa să se deschidă și cele două bătrîne să-i apară înainte, învești mîntate doar în chiloți.

Țigară.

Chibrit.

Fosfor mov, gata fosfor. Geantă proiectată de pe umăr pe mozaic. Așteptăm. Fum. Alt fum.

Tot e bine.

Se spală. O să cînt la lumina unor lumînări făcute din ceara urechilor lor.

Ușa se întredeschide, el se așteaptă să apară pe acolo un cap, nu apare, mai zăbovește o țîră, dă ușa de perete, ia geanta cu el și pătrunde în hol.

In hol totul bine. Intuneric. Atent să nu accidenteze vreo babă. Atent să se comporte gingaș, să recite frumos „bună seara".

Cînd însă se pregătește să recite „bună seara", ceea ce îl oprește este lumina.

Ea izbucnește de undeva de sus de foarte de sus, puternică, corozivă, osoasă, cum ar spune un prieten, echivalînd cu declanșarea a o sută de blițuri.

Trec două secunde, ochiul se obișnuiește,în hol, oricît ar părea de uluitor, este tot singur.

Brusc enervat.

Tot singure, ușile din față se deschid, tot de sus, de deasupra, explodează, pe neașteptate, vocile pline de bună dispoziție ale unui cor bărbătesc:

„Happy birthday to you,
Happy birthday to you,
Happy birthday to you, Mr. Floyd,
Happy birthday to you!"

Difuzoare, observă precis Pinky. Și, fără să știe de ce, pentru o clipă, se trezi mai liniștit, gîndind că, da, uite, într-adevăr, babele sînt țicnite.

Cîntecul, scurt, chelălăi cît chelălăi și se sfîrși.

Dar nu înainte ca două femei înalte și albe să-și facă, surîzînd, apariția prin centrul glasvandului deschis, din față.

Înaintau destul de ușor, ținîndu-se una pe alta, înlănțuite de mijloc, iar cînd se apropiară, la doi metri, în dreptul bărbatului, se opriră.

– Bine ați venit pe la noi, domnule... lăsați-mă să ghicesc. ...Bine ați venit, pe la noi, domnule Floyd! Sînteți binevenit în această casă.

– Da!... Și v-am așteptat și dorit. Și ne-am dat seama că trebuie să fiți un tînăr extrem de manierat, dacă v-ați gîndit să ne vizitați în asemenea momente.

Apoi, retrăgîndu-se către perete, schițară un semn musafirului să o ia înainte.

Pinky se înclinase, mulțumise, dar, cînd pătrunse în salonul cel mare, își dădu seama de ce meritase să o facă cu o anumită căldură.

Încăperea arăta, pe departe, ca cea mai înduioșător pregătită încăpere dintre toate cele prin care cîntase el.

Garnisită, încondeiată și împodobită ca un ou de Paște.

Peste tot, mii de soiuri de dantele, dantelării și danteluțe albe, foarte rar contrapunctate cu unele negre. De parcă fiecare dintre bătrînele doamne s-ar fi strecurat în cîte un cupon de dantelă și s-ar fi pornit, rostogolindu-se, peste mobile, bibelouri, pereți și ferestre, așternînd pretutindeni fețe de masă, draperii și garnituri din acest gingaș material, într-o lume în care se uitase a se mai prețui, la adevărata ei valoare, dantela.

În plus, ipoteza nu părea deloc hazardată, dovadă că pe cele două doamne mai rămăsese puțină, ele purtînd, bineînțeles, două rochii spendide din acest material.

S-au îmbrăcat ca de teatru, suspină Pink.

Observă și poșete.

Pe o măsuță de serviciu, semănînd cu o mantinelă de lojă, dormita un binoclu. Pe masă *erau* într-adevăr lumînări.

– Permiteți-ne să ne prezentăm, domnule Floyd... Sîntem, după cum probabil ați fost informat, surorile Stamatescu. În trecut, am purtat, bineînțeles, în urma căsătoriilor, alte cîteva

nume. După ce am rămas văduve, am decis să ne reluăm acest nume... Prenumele dînsei este Cocondy, iar eu mă numesc, cu voia dumneavoastră, Patricia. Vă invit să luați loc!

Vorbea afectat.

Se vedea că poruncise, din răsputeri, toată viața și că acum, din pricina vîrstei, era teribil de scîrbită că apăruse pericolul să-ntrerupă.

Și viața și poruncile.

Se menținea satisfăcător, era mai înaltă decît soră-sa, mai suplă și arăta aproape bine. Pentru o babă scrîntită de vreo 80 de ani, completă Pinky.

– Încîntat, rosti el și se așează.

Și, fiindcă simțea că se aștepta mai mult de la el, mormăi:

– Patricia? Patricia, ăsta e nume de aviatoare.

– Vezi? Ți-am zis eu! Ți-am zis eu!! Ți-am zis eu că trebuie să fie un tînăr extrem de înzestrat.

Despre Cocondy se putea spune că vorbește întocmai ca o femeie plinuță. Și foarte în vîrstă.

Gîjîia.

Și, în plus, prezenta și cele două, trei dezavantaje ale faptului că, atunci cînd ți-era lumea mai dragă, chicotea.

Se întoarse și chicoti, mai departe, către lungană:

– Ți-am spus eu! Ce zici?... Să-i spunem?

Soră-sa, slăbănoaga, baletă un mic gest plictisit, din care se putea înțelege orice.

Cocondy reluă:

– Patricia *este* un nume de aviatoare!

– Vreți să spuneți că într-adevăr a zburat?

– Da, domnule! Și, în timp ce zbura, a doborît și cîteva recorduri mondiale. De altitudine. De zbor neîntrerupt, de kilometri parcurși, dintr-o singură alimentare... De distanță, de înălțime...

– Cocondy! o întrerupse, înțepată, aviatoarea. Iar le-ai încurcat. Altitudine și înălțime, în paginile oricărui dicționar, înseamnă *exact* același lucru! Domnul Floyd o să creadă despre noi că nu am văzut, niciodată, în viață, altimetrul unui singur avion.

Pinky nu credea.

Bineînțeles că astea văzuseră.

Li se citea pe față cît de sătule erau de numărul altimetrelor pe care le văzuseră. I se năzări chiar că are în față două dintre acele membranoase și neliniștitoare avioane, ieșite, de-a bușilea, din ciorba organică a începutului de veac și tîrîndu-se către el. Naive, tremurătoare, neajutorate. Deși nelipsite de o anumită eleganță.

O pală de vînt, de la o singură elice, le ridica părul cărunt, le înfoia veșmintele de dantelă și dădea vorbelor lor o importanță exagerată. Da, nu le menajă Pinky. Și cu fuselajul căzut.

– Domnule Floyd, se foi Cocondy, iertați-mă că vă întreb. Poate aveți alte gusturi. În Orient așa se obișnuia. Pentru început, în cinstea vizitei dumneavoastră, n-ați dori să închinați, alături de noi, un păhărel de lichior?

Bem aldămașul.

Se ridică, abținîndu-se să-și pocnească și călcîiele, și bău.

Babele rămăseseră jos.

Chicotiră.

Suporta foamea, amețelile, tăieturile, loviturile de vîslă, măciucă și pumn, dar nu suporta bătaia de joc.

– Ce mai face doamna dumneavoastră? încercă Cocondy, intuindu-l înnegurat să destindă un pic atmosfera.

– Piulițe.

– Poftim?...

– Șaibe și știfturi. Șuruburi. Tot felul de chestii dintr-astea. Este muncitor lăcătuș.

– Doamna dumneavoastră este una dintre acele persoane excentrice, pasionate de a-și cîștiga existența prin muncă? N-ar putea lucra pentru dumneavoastră? Să vă scrie texte pentru cîntece, de exemplu.

– Nu știe să scrie. Vreau să zic că nu poate să scrie tot timpul. Uneori o dor îngrozitor labele.

– Oh, o dor labele?

– Da. De la lonjeroane. De la scule și dispozitive... Sedevistică.

– O, ce interesant. Sedevistică...

– Da. Sedevistică. Scule și dispozitive. Minuni ale tehnicii. Apeși un buton și podul rulant îți deșartă sacul cu piulițe în cîrcă... Și, de fapt, ce poftiți?

Un binecuvîntat moment de tăcere.

Luate prin surprindere, femeile se priviră o clipă. Patricia își descolăci privirile dinspre geam, spre Cocondy. Apoi spre Pink Floyd, privind prin el tot ca printr-o foiță de geam.

– Mai poftim puțin lichior, domnule Floyd. Dacă e cu putință. Degetul cadaveric, format din două oscioare și trei burtici din piele uscată, îi indică carafa). Prezența dumitale aici, după cum mă temeam, devine din ce în ce mai plăcută.

Turnă și băură.

Femeia se ridică c-o greu de pronosticat ușurință și scotoci după ceva, într-o arătare de scrin, cu picioarele subțiratice și răsucite. O mobilă sofisticată și jalnică. Se întoarse apoi și dădu drumul pe masă la un pachet de țigări.

Doamne, „*Virginia*“!

Marca asta de țigări nu se mai fabrica de peste două decenii!

Femeia alese o țigaretă gălbuie, o bătu cu grație octogenară la ambele capete, o aprinse și îi suflă fumul pe nări:

– În 1921, la Paris, am cunoscut un domn... deosebit de interesant... ce se numea Pink Floyd. Era singurul bărbat căruia i se potrivea, fără îndoială, termenul de captivant. Se înfățișa drept un gentelman înalt, bine legat, cu o mustață și o podoabă capilară atît de șarmante și blonde, încît nu exista doamnă sau domnișoară să nu se trezească nutrind speranțe în legătură cu el.

Mai tîrziu, soțul meu l-a provocat la duel și a fost nevoit să-l omoare. Înainte de a se lăsa complet omorît, domnul Floyd încă și-a luat libertatea de a-și șlefui obiceiul, de-a se expune cu tot felul de accesorii, batiste, eșarfe, cravate, portmonee, toate de o culoare cu totul specială. Portocalie sau roz. Înclinarea aceasta ciudată i-a atras diminutivul de Pink. Prenumele său adevărat era Robin. Era o persoană cu totul deosebită, înțelegi, domnule Floyd?

Pinky era uluit.

– Da, doamnelor, înțeleg. Cum mi-aș putea permite să nu înțeleg?! Recunosc. Era mama.

– Bunăcreștierea dumitale ar putea merge în direcția de-a nu ne face și mai ingrată misiunea ce ne revine. Domnul Robin, deși foarte artist, era o persoană nespus de serioasă.

Pinky oftă.

– Și ce mai făcea domnul Robin?

– O mulțime de lucruri. Nu puteai să spui exact ce nu făcea. Boxa, călărea, canota, superviza afacerile unui birou de avocatură. Era un bărbat bogat și de stirpe aleasă. Ar fi putut deveni un moștenitor și mai bogat. Dar mai presus de aviatică, străfulgerări și sevicii galante, avocatură, moșteniri, proprietăți... Avea onestitatea de a pune, întotdeauna, pe primul plan, Arta.

– Adică un coleg.

– Dacă insiști... Dumneata ai face bine ca, mai întîi, să asculți. Ai să vezi, mai tîrziu, dacă indispoziția pe care ți-o provocăm se va întoarce, sau nu, în interesul dumitale.

– Patricia, te rooog foarte mult!... Te implor, fără nici o ezitare! Să nu tulburăm cu vreo asprime necugetată de limbaj pe neprețuitul nostru invitat. Tu singură ai spus ce suflet sensibil și ușor de lovit poartă, în interiorul făpturilor lor, domnii artiști.

– Da, dragă. Cînd a fost rîndul tău, ai vorbit. Acum, că ți se pare că a venit din nou rîndul tău, trebuie să asculți și să taci... Nu mă îndoiesc deloc că domnul Floyd, acesta de față, este un foarte mare artist, altfel nu mi-aș răci în nici un fel gura de pomană cu el.

– Doamnă, din partea mea, voi face toate cîte-mi stau în putință pentru a nu vă răci, cîtuși de puțin, gura de pomană. Răciți-v-o, ca și pînă acum, vă rog, cu folos.

– Domnule!... Redescoperit, Robin ar trebui să ocupe locul ce i se cuvine, acela de a fi fost primul dintre cei doi-trei bărbați reușiți ai speciei sale. Era și mult prea arătos, arză-l-ar focul! N-a existat vreo femeie care, observînd o singură dată înzestrarea excepțională a lui Robin, din acel moment, să nu-și privească soțul legiuit ca pe un urangutan.

Ghinionul cu el era că, avînd un comportament grețos de discret, mania sa era aceea de a rămîne, tot timpul, în umbră...

Lopăta prin locurile cele mai discrete și umbroase pretinzînd, în glumă, că avea un ton albinos.

Cine i-a vîrît, domnule, mură în gură, compatriotului nostru, Tristan Tzara, ideea, curentul și denumirea de *Da-Da*?

Două săptămîni s-a tot chinuit cu acest mic domn zevzec, pedant și încuiat, care nu pricepea absolut nimic din revoluția artistică propăvăduită de Robin, dar care, spre hazul tuturor, nu se putea abține a nu aproba, năuc, din zece în zece minute: „Da! Da!“

Dar pălăria ce a folosit drept urnă, cine i-a dat-o? Foarfeca și dicționarul cine i le-a vîrît în brațe?

Și pălăria i-a dăruit-o, i-a arătat pînă și locul de unde era obligatoriu să decupeze. Cu mîinile sale a condus mîinile bine-intenționatului domn, cînd micul domn n-a avut nici vlagă să agite pălăriuța... Era o pălărie obișnuită, tip borsalină, cu o calotă semi-circulară, panglică roz și, poate, soarta ne va îngădui, vreodată, ca măcar ea să fie recuperată.

Apollinaire, Daumier, Picasso, Bunuel sau Dali, cine au fost la început toți acești neisprăviți, cu privirile nătînge, cu nădragii sparți în șezut, guralivi, și cu degețelele iuți doar la a-și cuprinde și deșerta pe esofag butelcuțele cu pileală? Cine s-ar fi încumetat să-i care pe acești pitecantropi în spate? Cine îi dăscălea, îi civi-liza, le cizela manifestările, cine le dădea peste bot, cînd n-aveau chef să lucreze?

Că n-aveau, domnule Floyd. S-o spunem pe șleau. Ce, erau proști?!...

În sensul acesta, nu, nu erau!...

Cine i-a ținut, pe veresie, pînă cînd a avut de gînd să se termine războiul și unui împuținat buchet părți dintre ei le-a fost sortită celebritatea? Îi corconea pe toți și-i iubea, deși îți spun eu, mai corect ar fi fost ca ei să se fi încolonat în genunchi, de-a lungul tuturor străduțelor pe care le-a străbătut, pentru a-i ajuta, Robin, mulțumindu-i măcar așa pentru noianul de stiluri și moda-lități artistice cu care îi înzestrase. Și cu care îi îndopase, cu forța, ca pe niște curcani, pe de-a moaca.

Cel puțin lui Dali, cine, cu adevărat, deși tainic, i-a prezen-tat-o pe Gala?

Cine se pricepea miraculos diabolic de precis la femei, dîndu-și seama, la fix, că tocmai deschiderea oaselor bazinului placidei și insignifiantei Gala corespundea exact idealului de spiritualitate al căpcăunului catalan și că, din păcate, tocmai această prozaică deschidere l-a împins pe marele și ascunsul introvertit să trudească pînă la sfîrșitul vieții ca un turbat?!...

Și măcar sfiosul Dali, drept recunoștință, a pictat un tablou secret, amestecînd un sfert din trăsăturile sale cu trei sferturi din cele ale lui Robin, numind capodopera, extrem de ciudată, în semn de *merci*, Salvatore.

Cu Ulianov și cu domnul acela, cu nume ca de lovitură din box, cine juca, doar pentru a adormi vigilența poliției helvete, noaptea întreagă, dame și *preferans*, la Cabaretul Voltaire?

Cum îl chema, Doamne, pe ăsta?

– Pe cine, stimată doamnă Patricia Stamatescu?

– Pe ăsta, urîtul, țuguiatul și cu barbișon... Zi-mi un nume de lovitură din box!

– Upercut?!...

– Nu. Troțki!... Bravul comandant care, fără să facă o singură zi de instrucție militară, a turtit, ca pe o sferă de vată de zahăr, trupele intervenționiste și alb gardiste rusești. Un cineva!...

Și cine, dacă nu Robin, în 1921, la Paris, răvășit, a sosit dimineața, a pus mîna dreaptă, zvîcnind, pe mîna mea și mi-a spus: „Cocondy, se întîmplă un lucru teribil! Au tras, din nou, ca-n 1918, asupra lui Volodea (așa obișnuia el să-l alinte pe Vladimir Lenin)... Zvonurile pretind că, exact ca-n 30 august, glontele a fost la un milimetru de a-i secționa carotida. Volodea ar expectora sînge.

I-am scris de urgență că, dacă lucrurile capătă o turnură și mai caraghioasă, să lase baltă rămășagul. Să nu se mai încăpățîneze, că locul său de la masa de joc a fost păstrat cald.“

Robin ascundea, cu discreție, că Revoluția Bolșevică a pornit de la un pariu hazardat, pus, la o întrecere bahică, împreună cu un agent al serviciilor secrete nemțești. Agent care postula că o mișcare populară nu poate fi, niciodată, declanșată de o per-

soană cu o chelie prea avansată. Cum avea ghinionul de a fi domnul Ulianov.

– Nu vă supărați, Pink Robin Floyd vi se adresa dumneavoastră cu numele de Cocondy?

– Pe vremea aceea, nu mă numean încă Patricia. Pe vremea aceea, mă numeam încă Cocondy... După cum spuneam, era prin 1921. De abia prin 1922, prin toamnă, 19 septembrie, am făcut schimbul de nume cu sora mea.

– Ați schimbat numele?!

– Da. Am făcut o rocadă cu sora mea. Eu intrasem într-o zodie în care începusem să mă țin cu dinții de pilotaj. Închipuiește-ți cu cîtă ironie ar fi scris ziarele despre o aviatoare cu un nume atît de puțin fioros, precum Cocondy. Care zbura și pe-un bimotor dăruit de către sir Robert Floyd.

Ar fi scris cu ironie. Înlănțuire de posibile ironii, care l-a și împins mai tîrziu pe soțul meu, pur și simplu, să-l ucidă pe sir Robert Floyd.

– Și dumneavoastră, doamnă Cocondy, ați putut fi de acord cu toată această sîngeroasă schimbare de nume?

– Spre regretul meu, recunosc, eu i-am propus-o... Prin octombrie 1922, plănuiam să mă căsătoresc, pentru a doua oară, cu un demnitar mahomedan... Demnitarul mahomedan, bărbat aspru, gură împleticită. Limbă nepricepută la mlădiat diftongi și triftongi indo-europeni... Cum să mă cheme Patricia?!...

Aveam nevoie de un nume mai molatec, mai bizantin, pentru a-i argăsi pielea cerului gurii turcului. De altfel, cînd pronunța vechiul meu nume, parcă-i pocnea, pe gîtlej, o cravașă. Și toată cireada aceea drăguță de patrupede arăbești se îndepărta, din jurul său, mîncînd pămîntul.

– Îhî... Bada. Mulțumesc. Să revenim, sînt curios. Și domnul Lenin i-a răspuns la scrisoare?

– Cu prima poștă și expeditivitatea unui curier căzăcesc... În epistolă, Vladimir Ilici deplîngea faptul că, din cauza spargerii unor mari vase de sînge din interiorul toracelui și a neîncheierii întregii distracții, nu poate călători momentan. Deasupra misivei fusese fixată și tabachera sa personală, plină ochi cu cel mai fin

tutun de Petrograd. „*Domnului Floyd*, era caligrafiat, cu scris comprimat și nervos, pe cartea de vizită atașată deasupra, *în chip de smerit dar, singurul obiect pe care l-am ținut, mai mult de douăzeci de ani, lîngă inimă.*“ Și semna, spartan și orgolios, Ulianov.

– Uluitor!

– Da, domnule... Pink Floyd era unul dintre bărbații care nu se încurcau cînd era vorba în a-ți trezi prețuirea. Singurul lucru ușor deranjat la psihicul lui era preferința, aproape maladivă, de-a acționa numai din umbră. De altfel, și maxima sa preferată, atunci cînd i se propunea să se expună prea apăsat, era: „*Atenție la lumină!*“, „*Atenție la lumină!*“

– Îhî... Scuzați-mă... mi-ați adus aminte că am avut și eu un prieten, Constantin, care priza și el o vorbă asemănătoare... Intr-o după-masă, în care se plimba singur printr-un parc, prietenul meu s-a așezat pe o bancă și-a citit, într-o revistă, că opera de creare a lumii încă nu s-a sfîrșit.

A fost o revelație pentru Constantin.

S-a emoționat, a plîns mult, dar, pînă să ajungă acasă, a tras și concluzia, întru totul firească, că, dacă chestia asta cu opera de modelare a lumii încă nu s-a sfîrșit, atunci, în chip logic, rezultă că nici creația sa personală, a lui Constantin, nu era pe deplin terminată.

Mi-a destăinuit pe atunci că și-l închipuia Dumnezeu stînd într-o hală imensă, lîngă un banc de lucru, lipit de-un polizor, ținîndu-l pe el, pe Constantin cu mîna stîngă de mijloc, iar cu mîna dreaptă răzuindu-l ușor, luîndu-i muchiile, corectîndu-i gradul și părînd gata-gata de-ai scurta înălțimea.

Trebuie să vă împărtășesc, de asemenea, și că prietenul meu, Constantin, se considera, pe vremea aceea, stînjenitor de înalt.

Se distingea, inestetic, dintre toți ceilalți băieți. Simțea o dorință irepresibilă de-a fi ajutat să devină mai scund. Dar trăia și cu groaza că, o dată scurtat, scurtarea sa să nu devină prea drastică și el să se transforme într-un pitic.

De aceea, pe toată perioada liceului, toată lumea care a avut ocazia să-l vadă pe Constantin dormind – și-o putea avea într-o

tabără sau în vreun cantonament – mărturisea despre el că doarme într-un stil foarte atent.

Ce se-ntîmpla?

La fiecare zece minute, Constantin avea tendința de a se trezi și de a-l avertiza pe Dumnezeu: „Atenție la lungime! Atenție la lungime!“...

– Domnule, prietenul dumitale era un stupid!

– Sigur, totuși experiența ne arată că, din acea perioadă, Constantin n-a mai crescut decît liniștitor de puțin. Și, cu vremea, s-a transformat într-un tînăr extrem de bine proporționat.

– ...Și ce legătură să aibă toate acestea cu Robin?

– Păi, nici una directă. Doar atît că și domnul Robin îmi creează, uneori, senzația că, de fapt, vorbea cu Dumnezeu.

Cocondy rămase cu gura căscată!

Nu se gîndise.

Patricia sughiță violent. Se bîlbîi. Experimentă și ea un aer stupid.

Rămase și ea cu maxilarele desfăcute.

După care, la fel cum un piton își adună progresiv inelele trupului, își repuse și ea în ordine cutele obrazului, se mai jucă un pic cu pachetul de țigări, pentru a-și reveni complet și oftă.

– Poate nu greșești... Altcumva nici nu se explică. Altfel n-ar fi izbutit să să ducă la bun sfîrșit atîtea lucruri, într-un timp așa scurt... Bravo, domnule Floyd! Intuiția dumitale genială, atît de bine protejată pînă acum, a ieșit la iveală. Știi că-mi placi?!

Îngăduitor, pe jumătate flatat, Floyd le privi, pentru prima dată, copilăros și ghiduș, ca și cum și-ar fi ținut degetul arătător înfipt într-o nară:

– Da, dar, pînă la un punct, asta ar fi un fel de obligație a meseriei, nu-i așa?

– Sigur!.. Iar obligația noastră de gazde ale unui asemenea oaspete era ca de jumătate de oră să fi schimbat băutura!

Antreurile fuseseră savurate. Atmosfera se destinsese. Bătrînele doamne susurau încălzite.

Ultimul păhărel de lichior fusese împresurat, degustat și învins.

Carafa golită. Cafetiera idem.

Fermecătoarele surori Stamatescu își petreceau acum vremea, împingîndu-se, cu palmele desfăcute, în tăblia mesei de mahon și încercînd figura cu ridicatul în picioare.

Era cald.

Prin decupajele savante ale transperantelor, lumina scăzuse. Spoturile de raze ce erau împărțite de aici, ca un pachet de cărți de joc, hașurau încă salonul.

În gălăgia lor luminoasă, hoardele firișoarelor de praf, între care și *Ho diábolos*, susținînd pe umăr un Genel ațipit, planau pe deasupra platourilor cu urme de muștar, maioneză, pielițe de salam de Sibiu și scobitori îmbîcsite. Băieți buni, de la nivelurile lor de inteligență și de somnolență ascultau și prelucrau totul.

Treptat, seara își cuibărea burta ei de rață asupra mobilelor încrustate în fildeș și sidef, a micilor figurine din ceramică, a lămpilor mate, a carpetelor de Șiraz cu lustruiri fluide.

Tapiseriile de pe pereți primeau prima lor pauză de lumină, din acea zi.

Tablourile se scofîlceau ca o piele de sălbăticiune neprelucrată. Oglinzile de pe pereții lambrisați fumegau, iar prin toboganele lor, în salon, erau azvîrlite toate spurcăciunile, toate nepotrivirile, tot delirul melancolic și de persecuție al blocurilor de piatră, strînse cu de-a sila, într-o zdravănă construcție de casă boierească, la sfîrșitul secolului trecut.

În sfîrșit, un comutator electric clănțăni și zorile electricității puseră iarăși în evidență rochiile de dantelă ce fuseseră cu delicatețe boțite, primii pași ai surorilor. Pași ce le ieșiseră ușor șontăcăiți, dar ce mai conta, amănunte ca acestea erau corectate încă din mers.

În casa surorilor Stamatescu se schimba băutura, iar mersul lor nesupravegheat și lejer ce altceva anunța, decît că bravo, domnule Floyd, conversația cu o persoană spirituală este inimitabilă, iar intuiția unui bărbat genial gîdilă într-un chip plăcut.

Pinky era și el în picioare și acosta un perete.

Evolua pe lîngă pereți, zgîindu-se la globenurile și gravurile pe care era înclinat să le numească pe toate picturi, strîmbîndu-se

la sticlăriile cizelate și argintate, naufragiate pe etajere, în echilibre instabile și hotărînd, în sinea sa, că, da, babele astea au în cap o mie de șmecherii.

– Apropo, unde țineți azvîrlit teancul ăla de discuri? Aș vrea să le văd...

– Teancul de discuri?!

– Da, nu le țineți azvîrlite, cocoșate și ondulate, aruncate într-un teanc?

– Păcatele noastre, de ce să le ținem așa?

– Așa, doar să se mai deformeze și să se mai strîmbe și ele, săracele. N-am întîlnit particular, care, cînd să vrea să asculte un disc, să nu fie nevoit să-l îndrepte cu genunchiul... În România, nu există discofil serios care să nu le țină, discurilor lui, genunchiul la gît... Unde sînt?

Pe masă apăruseră tot felul de farfurii, servicii pentru untdelemn și oțet și pahare. Cocondy era cea care le făcea să apară. Patricia era cea care, cu niște sticle frapate, făcea tot așa.

– ...Sînt în camera lor.

Concondy (sau cea despre care se cuvenise că se numește Concondy) se oferi să-l conducă. Către stînga, deși, spre surprinderea lui, nu ieșiră prin stînga.

„Poate doamnele protejează anumite secrete senzuale, în legătură cu niște moși viguroși."

„Nu-l duce pe-acolo. Cocondy, pilotează-l, te rog, prin dormitor" fusese formula ce, finalmente, consfinți partea dreaptă, deși punctul terminus fusese clar identificat ca aflîndu-se în partea stîngă.

Ieșiră prin dreapta, într-o săliță cu aspect inedit de uscătorie, unde tronau două cazane de rufe murdare.

O dată cu întunericul, ele deveneau duhuri ale unor rufe murdare.

Depășiră hîrburi, troace, umbrele, chiar și-o trotinetă, ce stîrnea bănuiala că și ea ar fi putut fi inventată de Robin, în timp ce acesta ieșise să-și cumpere ziarul de la un colț din Paris. „E tot ce-a mai rămas din sărmanul meu avion cu motor", se închipui Pinky c-ar fi transmis Robin nepoțeilor săi.

Urcară una, două, trei trepte, după care, în semn de supremă ospitalitate, Cocondy aprinse tardiv lumina pe coridorul pe care tocmai îl străbătuseră.

„E atît de tristă să fii pe coridor și, din pricina bătrîneții, să nu ți se mai deschidă o ușă.“ Ușa nu i se deschidea, era încuiată, așa că trebuiră să o ia, prin întunericul din nou pogorît, înapoi.

„Unde-o fi cheia?“

Cocondy, care întîi o pornise-nainte și îl ținuse apoi, o clipă, cu tandrețe, de-un deget, i se agățase acum de umăr. Îl întreba sau se întreba: „Unde-o fi cheia?“

Pinky delibera cam în care moment să treacă la executarea complexului de mișcări „fentă-revenire-piedică-fentă“, în așa fel încît Cocondy să prindă prilejul de a se rostogoli, de vreo trei ori, peste cap, redevenind făptura care nu i se agăța înainte de gît, retransformîndu-se în persoana cît de cît agreabilă.

Pînă la urmă dibuiră cheia, săltînd siluete imprecise și pipăind, cu migală, sub unul dintre cazanele cu rufe.

Prima cameră din periplul lor era dormitorul și Pinky, decent, se feri s-o privească.

Dar și a doua cameră era tot dormitorul, fiindcă aici sfîrîiau și se întorceau mulțumite, pe spate, teancuri de perne. Pe perete, lîncezeau pozele mai multor bărbați.

Erau domni antediluvieni și țepoși, care, și-n aceste condiții, găseau parcă puterea de a-și amenința fotografii; fiecare avusese prevederea de a-și potrivi sub nas mai multe perechi de mustăți. Erau încrîncenați. Și agrementau niște doamne. În pieptul unora dintre ele, mai rele de muscă, cînd și cînd, se ambala un motor.

Următoarea cameră, da, următoarea cameră era o încăpere pe cinste.

Îmbrăcată în rafturi, tixită cu rafturi, săgetată și îmblănită pînă în buricul tavanului cu rafturi, șoptindu-ți la ureche că, da, ea însăși nu ar putea reprezenta, nici pentru mințile cele mai înfierbîntate, un dormitor. Te puteai simți aici în siguranță.

În dreapta cărțile, iar pe partea stîngă, dacă erai un pic vigilent, dacă ai fi fost, cumva, cine știe ce formație renumită, ai fi putut să-ți zărești discurile.

Pinky și le zări pe ale lui.

Nu erau toate. „*The Piper at the Gates of Dawn*“, sigilat, strălucea însă impecabil, fără amprente de picioruș de văduvioară pe folia sa. „*The Dark Side of the Moon*“ ponosit, și încă vreo trei din comandoul acela excepțional de albume, ce-și vîrîseră cu încăpățînare piciorul între ușa și pragul aproape fiecărei case britanice sau de pe continent.

Era ceva.

Se putea lucra.

Deși un F.A.M. nu lucra niciodată pe discul clientului, prezența lor aici era o încurajare că proprietarii nu vor da, din servă, de-a berbeleacul cu el pe scări, imediat ce va amorsa, la maximum, canalele de reverb.

Cocondy îi prelungi bucuria, destăinuindu-i că toate celelalte care lipseau, completamente nu lipseau, fuseseră imprimate, prin ostenelile unor firme de îndelungată tradiție, pe bandă magnetică.

– Lăsați banda. N-aveți pick-up?

Mirosise el că trăsnaia pe care i-o azvîrliseră în nas la sosire, cea cu Hei-rup, Hapy birthday to you, fusese redată de pe un magnetofon.

– E-hei, domnule Floyd, trebuie să se fi scurs mai bine de șaizeci de ani de cînd unchiul Ulrich, pur și simplu, mi-a parașutat, cu fundă, prin coșul șemineului, de ziua mea, primul meu gramofon.

– Nu e vorba de gramofon. Sfredelul gramofonului roade vinilul ca șoarecele. N-aveți pick-up?

– Englezul nu îi spune cumva „tape-recorder“?!... N-aș vrea ca nimeni să-și facă insomnii din chestiunea aceasta, dar noi deja aruncasem vreo trei, încă de pe vremea cînd dumneavoastră, ca să mă exprim așa, exclamați: „Uite, mamă, militarii!...“

(E-te-te! A prins și asta ceva din trăznitura de copită a Patriciei.)

– Nu e vorba de militari. Nu e vorba nici măcar de ce exclamam eu, doamnă Cocondy. Cînd dumneavoastră azvîrleați muntele ăla de minuni ale tehnicii, adevărat, eu o spuneam, la grădiniță, pe aia cu „Șoricelul mititel“. Vi-o mai spun. E vorba

dacă există prin casă un singur aparat bun, normal, îngăduitor cu discurile, pe care, dacă așezi un solo de chitară, să nu se-audă glasul de murătură al lui Zavaidoc!...

– Lăsați-l, domnule Floyd, că vi-l arăt eu mai încolo...

Cocondy, lăsîndu-se încetișor pe-o banchetă, luase un aer misterios și îl privea cît putea ea mai blajin. Părea că nu se forțează, deși ceea ce reușea ea să scoată în materie de blajinitate și condescendență din asta reprezenta foarte mult.

Semăna, ia să vedem, da, semăna cu o doamnă în vîrstă, distinsă și văduvă, cu părul atît de cărunt, încît sufletul tău, între timp înrăit și sălbăticit, îți dădea ghes să te simți precum un pisicuț în fața farfurioarei cu lapte.

Miorlăiai, liorpăiai, întreprindeai tot ce poate înterprinde mai rău un pisicuț, dar, observîndu-i ochii și mai blajini, te hotărai să te așezi la picioarele ei și să asculți.

Ascultai.

– ...Știți, domnule drag, să fiți, peste marginile putiinței, bun cu Patricia... Ea este sora mai mare. N-o contraziceți. Este bolnavă. Este aproape pierdută... Din copilărie n-a fost fericită. Eu însumi n-o mai contrazic, deși uneori îmi vine să-i strig adevărul... Lăsați-o să vorbească, chiar dacă v-ați dat seama că dragostea lui Robin numai mie, cu adevărat, îmi era rezervată.

– Cum, doamnă, frivolitatea lui Robin mergea pînă într-acolo, că nu se dădea la o parte să seducă și să învrăjbească două surori?

– Nu sînteți cunoscut și dumneavoastră ca un mare crai?!... Sînteți!... Cunoașteți, astfel, banalitatea că și cele mai șterse femei, intuindu-i pe marii crai cît pot fi de crocanți, își dau întreaga silință să facă din dînșii victimele lor. Robin a fost una dintre aceste mari victime ale acestor femei, cît de șterse...

Dar sufletul lui n-a vibrat, nu s-a lăsat înfiorat decît o singură dată în viață. „Patricia, îmi spunea, auzi tu, Paty, am făcut atît de multe mezalianțe biologice, încît, în fiecare dimineață, îmi vine să-mi decojesc fiecare milimetru de piele și să mă duc să mi-l adap la acid. Te-am întîlnit acum, cînd sînt și prea curvar și prea bătrîn".

Dar nu era curvar... Și, deh, cumva și el ar fi fost bătrîn!...

– Ce vîrstă avea?

– Putea împlini 39 de ani, în luna aceea grozavă, a conspirației.

– Vorbiți despre Robin ca și cum, în septembrie, ar fi avut lună de balet. Iar, în octombrie, lună de conspirație.

– E o poveste lungă, domnule Floyd.

Si tristă.

În mai 1923, Robin mă divorțase și mă obligase să mă căsătoresc cu turcul, un turc civilizat, domnule Floyd, fără craniu ras și iatagan, Benjamin (ciudat nume de turc). Dar un uriaș spion, unul dintre cei mai veninoși maeștrii ai breslei, ușoară fie-i țărîna.

Patricia nici cu gîndul nu gîndea că atenția lui Floyd pentru ea nu era decît un scurt paravan amoros, o fugară genoflexiune cavalerească între carambolajul dur dintre mai multe servicii secrete... Ținînd seama de seriozitatea misiunii, Robin ne-a întrebuințat pînă și pe noi în supravegherea bine antrenaților domni, cu care își trata afacerile.

Nu mergea cu modestia pînă într-acolo, încît să nu sesizeze că, în chestiunea conspirației, în afară de subsemnata și de musca în lapte, Patricia, aproape toți contemporanii stăteau la coada pe care o formaseră dușmanii lui pentru a ajunge la el. Își organizase strălucit apărarea, dar intuia că îi scapă ceva.

În ultima vreme se temea de o trădare. O pipăia prin aer. Fusese nevoit să se arunce, cu capul în jos, într-o acțiune și se încrezuse prea mult.

Ai lui l-au pierdut. L-au doborît și i-au luat scalpul (pentru a mă exprima în termenii lor), pe cînd plecase cu Urban, soțul Patriciei, într-o călătorie de nuntă.

Așa o numeau ei, călătorie de nuntă, atunci cînd periculozitatea misiunii presupunea, oricînd, preschimbarea unui certificat de naștere într-unul de deces.

– Și Urban acesta, fiind soțul Patriciei, nu făcea parte, împreună cu Robin, din aceeași echipă?

– Of, domnule Floyd! Așa ar fi trebuit... Robin îl întîlnise și-l culesese pe Urban, pe cînd acesta din urmă locuia, literalmente, într-un copac.

Robin îi dăruise primul său șorț de frunze, primul ceasornic, îi predase primele lecții cum poate să apuce halca de carne crudă, fără să se rănească, întrebuințînd furculița.

Să nu-ți închipui că Urban era, totuși, un cine știe ce Tarzan.

Robin a trebuit să vîndă un automobil ca să-l vitaminizeze, cu propria sa mînă l-a șters primele dăți la gură sau la fund. I-a cumpărat un costum, l-a lansat în societate, și-a dedicat după-amieze pentru a-l dezobișnui de mania aceea neplăcută de a-și izbi, ca indienii, buzele țuguiate, cu podul palmei, în vreme ce conversa.

L-a pus în legătură cu SIGLA și i-a petit o soție. Cocondy habar n-avea cu ce fel de persoană avea să-și împartă, de atunci, micul și marele dejun. Dar nici nu l-a mirosit pe Urban, neîngrijorîndu-se și neintuind că tocmai prin această viperă încălzită la sîn, lui Robin, în somn, i s-a pisat craniul cu o secure.

A fost sub demnitatea prețuitei societăți inițiatice și oculte pan-europene să-i amestece creierii în țărînă celui mai de vază membru al său, doar pentru că, așa cum chiar ea a spus, în derîdere, mai tîrziu: „rămăsese prea în urmă cu cotizațiile".

– Și atunci ce zice Patricia?... Doamna Patricia. Nu pomenea că domnul Robin și-a dat obștescul sfîrșit într-un duel?

– Patricia zice și ea... Dar n-ar îndruma-o cineva, probabil că ar mînca supa scufundîndu-și lingura în recipientul de pelicanol și-ar ingera, rupînd, în bucăți mici, coala de sugativă. Nici acum nu și-a dat seama... Asta, de fapt, a și salvat-o.

– Dacă tot am alunecat pe panta confesiunilor... Cine-a tăiat și-a amestecat, cu pietriș, creierii inventatorului Mișcării DA-DA? Cine erau incalificabilii asasini? Cine punea atît de puțin preț pe cultură? Se mai simt amenințate persoanele ce au fost amestecate, acum 60 de ani, în această afacere?

– Vedeți, domnule Floyd eu, acum, am să vă spun niște lucruri pe care nu le-ați găsi într-o gazetă de seară.

– La noi nici nu există gazete de seară.

– Ceea ce era de demonstrat... În 1903, a fost desemnat un nou Papă.

Cel Secund.

Cel Adevărat. Adevăratul deținător al prerogativelor pontificale. Aceasta este o taină. Spre deosebire de cel mediatizat, care nu depășește, în tainica ierarhie, rolul unei subrete papale.

Mulți ani, Adevăratul Papă, cel Secund, a preferat să se reculeagă într-o binecuvîntată defensivă, precum și în grădinărit. De abia după anii Marelui Război, mîhnit de fervoarea cu care se măcelăriseră catolicii între ei, Adevărata Sa Sanctictate a conces ca, punînd în practică o mai veche propunere a lui Robin, să unească Europa într-un fermecător și puternic regat catolic... Eu eram catolică. Cocondy e catolică. Robin era catolic... Noi l-am fi sprijinit.

– Foarte frumos. Și eu l-aș fi sprijinit. Cu condiția ca, la fiecare trei ani de catolicie, regatul să fie un an și ortodox... Și unde s-a dat greș?

– Nu toți erau catolici... Sau dacă erau, unii erau mai înalți, alții mai scunzi. Fiecare susținînd că varianta sa de înălțime era aplaudată cu mai multă căldură de Dumnezeu. Scunzii zvoniseră de exemplu despre lungani că nu aveau inimile îngrozitor de curate.

Lunganii, în schimb, jurau că Adevăratul Sfînt Pontif nu se mai desprindea din rugăciune, cerînd doar binecuvîntata îndrumare cum să-i strămute pe scundaci în Africa, pe motiv că nu se apropiau suficient de Creator.

Acesta era doar unul dintre miile de pretexte de zînzanie.

Spre dovadă, Robin a mai fost hăcuit și pentru necuviința de-a nu-i plăcea carnea de pește. Ce e drept, e drept. Nu-i plăcea.

Papa Secund îi dojenea pe toți, dar atunci Diavolul i-a asmuțit chiar pe cîțiva dintre cei împăciuitori catolici să ridice brațul asupra lui. Să-L suprime, să-L tăvălească prin făina asasinatului politic...

– De ce naționalitate era Diavolul ăsta? Era rus? Era sîrb? Era neamț sau englez?

– Și-și... Diavolul poartă întotdeauna naționalitatea acoliților săi. Iar aceștia, ca furnicile, erau împrăștiați peste tot.

Încercaseră de mai multe ori.

Devenise o tradiție. Aproape de fiecare dată cînd cineva făcea rost de vreo bombă sau de un pistol, fuga la Vatican să încerce să-l căsăpească pe Sfîntul Părinte Secund. Domnul Dumnezeu era însă treaz și veghea.

– Și atunci, care era problema? Le era cumva frică că Dumnezeu, îmbrăcîndu-și deja bluza de la pijama și pregătindu-se de culcare, înainte de a stinge lumina, să nu-l cheme la dînsul, pentru a-l înveli, și pe Sfîntul Părinte Secund?

– Nu cîrti!... Nu cîrtiți, domnule Floyd. Dacă vreți să blasfemiem împreună despre lucrurile pe care nu le înțelegeți, am face mai bine să abordăm subiectul jocurilor sportive... Toma d'Aquino frecventa o maximă: „Vorbește cu respect! Și, atunci, în clipele rugăciunii, îți vei putea număra, între mîinile tale, o a treia mînă: Mîna de ajutor!"

Or, această a treia mînă de ajutor, trimisă de Atotputernic Sfîntului Părinte Secund, a fost tocmai Robin. Din acea clipă, Robin s-a dedicat asigurării securității personale pontificale.

Pinky nu-și reprimă micul zîmbet, închipuindu-și un Robin format la propriu dintr-un viguros pod al palmei, plus cinci degete, pocnindu-i, cu severitate, pe toți aceia care se apropiau cu bombe tocite, crăpate sau demodate, de Scaunul Pontifical.

– ...Intuiești, probabil, că protecția pontificală desfășurată de Robin a avut un teribil caracter neconformist... Metoda sa era de a le permite cît mai multor atentatori să tragă nestingheriți asupra urmașului Apostolului Petru, pentru ca apoi el, Robin, să-i aresteze ca din oală.

Sfîntul Părinte Secund a aflat, a zîmbit și s-a supus.

Apogeul originalității de gardă de corp al lui Floyd a fost atins în momentul în care, încunoștiințat că anticriștii urzeau să răpească Sacra Persoană, cel pe care îl rememorăm, Robin Floyd, a găsit foarte înțelept ca Papa Secund, după ce se bucurase de toate experiențele vieții, să nu fie privat și de aceea de a fi răpit.

În felul acesta, oamenii lui Robin ar fi dibuit bîrlogul conspiratorilor, opoziția ar fi fost reconvertită, procesul de unificare a Europei scurtat, probabil, cu 20 de ani. Nefiind strict necesar să

fie antrenat personal, în această tevatură turistică, Adevăratul Pontif a fost substituit de o dublură profesionistă.

– Cine era tipul?

– Aa, se obținuse un angajament cu un actor de o anumită notorietate în epocă: Douglas Fairbanks. Închiriat de peste Ocean, crepuscul de carieră, pareză a brațului drept, întreținînd permanent iluzia că-și binecuvînta, din belșug, apropiații.

Ia-l de pe vapor, rade-i mustățile de papițoi, deghizează-l, lipește-i, cu clei, tiara papală, dezobișnuiește-l să mai înjure, din două binecuvîntări, de cristelnița mă-sii.

Îl deghizaseră și-l duceau acum, cu multă însuflețire, pînă la locul de unde urma să fie răpit. Pe drum, paralel cu această acțiune, a intervenit însă trădarea...

– Cum a fost cu trădarea?

– Cum să fie? Ca orice trădare. Mîrșavă... Nimeni nu va ști niciodată de cîte ori i-au pisat creierul... Robin Pink Floyd avea un creier foarte greu de pisat. Domnul Urban, într-un acces de căință, închide ochii, brusc, după numai un an, în urma unor regretabile indispoziții stomacale...

– Domnul Urban? Aborigenul? Cel cu un stomac atît de robust?

– Nimeni nu a putut înțelege. Se pare că ciupercile otrăvitoare fac mai mult rău decît bine chiar și celor mai robuste stomacuri. Și nici Patricia nu e vreo proastă. Și ea l-a iubit pe Robin. Unei cumnate, ajutată de-o soție răzbunătoare, îi vine rușinos de lesne să prepare cele mai justițiare feluri de mîncare din lume.

O otrăvitoare!... se zburliră, pline de respect, măruntaiele emoționate ale lui Pinky, măruntaie care se înfruptaseră și ele, doar cu puțin înainte, din arta justițiară și gastronomică a bătrînei.

Concertase pe mai toate scenele importante ale lumii. Halise pe la jumătate din recepțiile tipilor care ilustraseră măcar talentul de a-și mișca, cu abilitate, degetul mic de la vreun picior.

Dar peste o otrăvitoare atît de simpatică, babană și iscusită era, peste poate, să dai. Viața alături de o otrăvitoare își accelera ritmul. Intrai în niște spasme mai mult decît iuți, fierbinți și

nemaipomenite, încă înainte ca respectiva să ți se ocupe, cu calm și responsabilitate, de pahar.

– Și SIGLA... Cine e SIGLA? se interesă Pink, cu ușurătatea obraznică și plină de farmec a cuiva care nu se sfiește ca, sărind cîteva pagini, să ajungă mai aproape de deznodămîntul romanului polițit.

– A, SIGLA!... Bineînțeles, SIGLA! exclamă, spre continua surprindere a invitatului, cu timbru de cucoană tînără, Cocondy. Iată un subiect asupra căruia bunele maniere, nu mă îndoiesc, nu ne dau voie să flecărim...

Surpriză.

Reverență.

Pentru o secundă, se comportară precum o muză de salon literar, flatată și anturată de către și curtezanul său. Cocondy, oferindu-i cu ceremonie mîna, el, atent, încordîndu-se s-o ridice.

Culmea că o și ridică.

Și-a reluat aerul de nătăfleață bătrîna, șuieră muzicianul admirativ. Se gîndea ce să cînte și, al naibii de mult, i-ar fi plăcut să trîntească în aintea acestor făpturi un „The Great Gig in the Sky".

Deși nu-l avea.

Nu-i nimic. Va compune, chiar în această noapte, muzica pentru un album de capă și spadă. Îl va intitula: „Detectivi și Detective". „La Belle Époque." „Tu mă lovești în creștet c-o secure. Eu te lovesc, în gol, c-o batistuță."

– Doamnă, și cînd se vor mai putea îmbăia, oare, spiritele noastre în ochiurile de apă ale unei conversații atît de profunde?

Cocondy avu o ultimă tresărire:

– De fiecare dată cînd un subiect de conversație ne va impune acest lucru. Nici prin gînd nu ne va trece să ne înfrînăm...

Zîmbiră.

Din nou, dulci furnicături de reverență.

Porniră maiestuoși către salon. Cocondy lăsîndu-se sprijinită, Pinky purtînd, sub braț, mapa cu propriile discuri. Fu apăsat atenționat:

„Să nu uitați, vă rog, toate cîte mi le-ați promis!"

Nu-i promisese nimic.

Ce-i promisese?

Dar era clar: chiar dacă nu-i promisese, nu-și putea îngădui nici să riște ca tocmai bestia aceea, cu numele de SIGLA, mîrîind și dînd la o parte cuvertura, să se năpustească de sub vreunul dintre paturi, tremurînd de furie, asupra lui și, nici una, nici două, să se apuce să-l pape.

Diminutivul „Să-l pape“ i-l aduse însă instantaneu înainte pe Sfîntul Părinte Secund, atît de evocat pînă atunci, troienit de vremuri, înțelepțit de toate cîte. Și avîndu-și sălașul în centrul unei neasemuite farfuri de porțelan, înconjurat cu un strat gros de ciuperci.

– Pink Floyd, îl strigase Pontiful, făcîndu-i semne grațioase cu mîna. Am să-ți pun douăzeci și patru de întrebări. Ești catolic?

– Nu prea sînt... Adică nici nu m-am apucat bine... Nu sînt, Sanctitatea Voastră...

– Nu ești. Nu ești deloc... Dar ai să fii în curînd. Amintește-ți ce ai mîncat după-amiază.

– O benedictină, încercă Pinky, timid, să se adecveze spiritului viziunii.

– A mîncat și el o benedictină, explică cu înțelegere Sfîntul Părinte unor persoane de nevăzut, amuzîndu-se, pesemne, prin spatele lui.

Apoi, pe neașteptate, Papa își întinse degetele, înciucurate cu sute de inele, și îl ciupi.

Pe pielea ciupită cu extrem de puțină milă, apăru, mai întîi, un punct alb, care se preschimbă cu iuțeală, lăbărțîndu-se într-un neliniștitor loc roșu.

Pata roșie și antipatică avansa și nu se sfia acum să-și dea silința să-l înfășoare, legîndu-i strîns trupul într-o hartă reproducînd fidel golfulețele și fiordurile de hîrtie zdrențuită ale Europei.

Sfîntul Părinte Secund țipa de plăcere ori de cîte ori recunoștea, pe ceafa ori pe fesa sa stîngă, un golfuleț. Și tot dînsul îl înțepa, peste tot, cu un ac, insistînd să planteze steguțe minuscule prin absolut toate locurile, prin care, după părerea sa, existau

șanse să crească ciuperci. Prin Europa ploua foarte mult și existau dureros de multe asemenea zone. Sfîntul Părinte, calculînd pesemne în gînd chintalele recoltei de ciuperci, nu-l iertă și îi împlîntă un penultim steguleț într-o viroagă a urechii:

– Și cam cît credeți voi, în România, că o să scoateți producție, la hectar, anul ăsta?

– O sută de mii de tone, răspunse Pinky, fără să clipească.

– Puțin... Mult prea puțin... Habar n-aveți voi ce de secrete se ascund sub expresia batjocorită de „Pagubă în ciuperci“... Adevăratele daruri duhovnicești sînt hribiile, mînătărcile, ghebele și bureții puturoși.

Trebuie să ne ferim, mai ales, de ciuperca albă de pădure.

Russula emetica, uite așa, îți dă cu piciorul la mîntuire.

...Oricum (îi ordonă, după o vreme, Sfîntul Părinte, probabil Secund), voi întorceți-vă acasă, rebateți rapoartele, reanalizați situațiile, umflați cifrele și trimiteți-le în pivnițele Vaticanului meu literar, să le semnez!... Căcăciosule... îl mai dojeni c-un steguleț Secundul Părinte, apoi se înălță, cu grație, de pe platoul cu bunătăți în văzduh, răsturnînd cu piciorul, delicat, la decolare, un păhărel cu lichior.

Cînd se reîntoarnară tăcuți în salon, o surprinseră pe Patricia umflîndu-și și dezumflîndu-și obrajii în fața unei piese fragile și aeriene de mobilier, ce purta încastrată, în mijlocul panoului furniruit, o oglindă rotundă.

Patricia își pipăia ridurile, își balansa capul și, cînd starea sa sufletească lua o turnură ce îi scăpa lui Pinky, își arăta dinții. Ce dracu putea întrezări asta acolo, cînd de doftoricit, de la o anumită vîrstă, era clar că o doamnă atît de cochetă își doftoricește duzini de proteze, în orice seară?

Se uită mai atent.

Își schimbase cerceii.

Fardul, pudra, rimelul erau dispuse pe alte trasee.

Mda.

Ei, dacă își schimbase cerceii... Atunci nu putuse rata ca și pe creștet să-și anine o coroniță absurdă, un belciug mai lărguț,

dintr-un material îngălbenit și metalic, cu discutabile frunze de laur. Un model care, se observa, fusese la fel de trăsnit și-nainte.

Acum, fiindcă tot era prieten la toartă cu Sfîntul Părinte Pinky ar fi putut invoca relaxat pedeapsa divină.

Nu apucă, fiindcă femeia se și răsucise pe călcîie (era un fel de a spune) și i se adresă cu vocea pe care și-o lustruise, sute de ani, pe valeți.

– Domnule Floyd!!

– Doamnă!...

– Ziua de azi, 21 aprilie, ar trebui aniversată ca o dată esențială în istoria umanității...

(Ahoe, îi stătu pe limbă lui Pink să scandeze, așa cum o făcuse, nu o dată, în taberele școlare).

–Dacă ar fi trăit, în anul acela, în care a fost căsăpit, inegalabilul Pink Robin Floyd ar fi împlinit 34 de ani!...

(Cocondy ciripea că 39, avu Pinky pe buze)

– Din acest motiv, te-am invitat să susții un recital. Și pentru încă ceva (asupra căruia vei fi informat mai tîrziu) și, la care o să luăm parte cu toții.

Parcă nicicînd nu cîntase Pink Floyd în fața unui auditoriu, cu o asemenea medie de vîrstă. De două ori cîte optzeci de ani (și asta trecînd sub tăcere hălci bune din perioada de adolescență), plus vreo treizeci și patru – treizeci și nouă de anișori, cu cît probabil s-ar fi lăudat domnul Robin, dacă ar fi trăit.

Și într-un fel – Doamne! – chiar trăia, da, adică era prezent, babele nu mințiseră.

Era chiar un concert la care urmau să ia parte cu toții.

În vreme ce el își chițcăia pedalele acustice și-și regla tunurile de fum, cele două doamne tăiară sufrageria, împingînd la un soi de car alegoric, o imensă fotografie înrămată de-a lui Robin, jumătate pe jumătate de metru, fotografie pe care o urcară pe masă, proptind-o cu o prăjină.

Deci Robin.

Prima impresie. Un domn înalt, extrem de înalt, dacă nu cumva își petrecuse viața lăsîndu-se fotografiat pe lîngă lizierele unor arbuști foarte pitici.

A doua. Impunător, dur, englezit (dacă nu chiar englez), apretat, distant, aristocrat, surîzînd, cu pieptul bombat de-o multitudine de îndeletniciri sportive sau militare, într-o redingotă ce nu provenea de la un magazin de închiriat redingote.

Într-o redingotă, în ceva foarte strîmt, ce făcea, ca de durere, cele două mustăți să i se răsucească în sus și să-i sară-n afară, precum două gheare de mîță ieșind din pernițe. Mustățile, în furculiță, de culoare deschisă. Ochii mijiți, somnolenți, bineînțeles de motan. De motan. De felină. Adică de fiară abia semidomesticită, în fapt, semiturbată, ziua tigrat, noaptea negru. Neagră precum banda de catifea, pe care, într-un avînt de doliu și de inadecvare, una dintre surori i-o atașase peste poză, în colț.

Era domnul Robin ridicol?

Desigur, domnul Robin apărea, cu insistență, drept un temeinic ridicol, primind să pozeze, cu piciorul cățărat pe blatul unui scăunel, drapat c-o stînjenitoare inabilitate într-o blană de tigru, încît efectul devenea contrar, subiectul clișeului părînd că, mai curînd, după ce pășise din neglijență într-o baltă de urină, ridicase scîrbit carîmbul cizmei, exact în acel moment, ca pe sub talpă, cineva să i-l șteargă c-un prosop ce semăna, într-un chip deplasat, cu o blană de tigru.

Nu, domnul Robin nu putea fi nici pe departe atît de ridicol pentru a merita, chiar și după șaizeci de ani, ca două babe ce nu fuseseră în stare decît să schimbe Parisul pentru București să-și bată, într-un asemenea hal, joc de una dintre fotografiile lui, plasînd-o între farfurioarele cu șerbet de sacîz sau cele cu fursecuri.

Părea prea mult, fie și pentru o fotografie! Pentru că în felul în care zăcea între ele, excesiv de tămîiatul pînă atunci domn Pink Robin Floyd semăna deplorabil cu un pitic de o jumătate de metru, ce se cățărase pe masă, se murase în băltoaca mai sus numită și adormise sprijinit în baston.

Omonimul său, Pink Floyd, înțelegîndu-i jena, trecu discret, dintr-o solidaritate masculină, peste ea, promițîndu-i printr-un mic semn că la plecare, profitînd de haosul finalelor de concerte, îl va elibera, adică se va strădui să îl fure.

Cîntă două ore cu un entuziasm ce s-ar putea numi suferință.

Abandonă, nervos, tot ceea ce deja meșterise în culise și reluă pregătirile din punctul lor zero.

Pentru început, distribui într-un semicerc luminile, improviză o scenă, cără instrumentele, calibră instalațiile de efecte și își instrui sunetiștii. Aerul firesc cu care duse, aproape fluierînd, toate acestea la un bun sfîrșit, denota că:

(unu) sunetiștii și instalatorii giganticelor lui scene erau niște băieți devotați și îndestul de tăcuți, cu care

(doi) Pink Floyd, cînd se asmuțea să lucreze, se isca un vîrtej ce pregătea, în doi timpi și trei mișcări, concertele lui Pink Floyd.

Așează discul.

Își încălzi mîna, degetele, articulația brațului, toate încheieturile muzicale. Dădu drumul la un „The Piper at the Gates of Dawn" bestial, urmat de un „Us and Them" și de-un „Any Colour You Like", pentru a nu se mai opri decît o singură dată. (Mic incident cu sala, pe fondul în care el își fulgera și biciuia publicul, cu aversele unui intens pasaj de coloratură:

– Ce faceți acolo, domnule Floyd? fu interpelat de o voce sosită din sectoarele reci, de pe margini, voce care nu pricepea nici s-o pici de ce domnul Floyd alerga, ca un bezmetic, pe la toate acele instrumente imaginare, căutînd să facă el totul.

– Cînt, doamnelor... sau, cel puțin încerc, i-ar fi stat pe limbă lui Pinky să le răspundă.

Dar, în loc de aceasta, nu intră la rîcă. Ridică din umeri și continuă să-și mîngîie claviaturile).

Publicul asculta răpit, masat în jurul unei măsuțe ovale, cu picioarele terminate în capete de grifoni, cu blatul cu incrustații sidefate, măsuță plasată la zece metri distanță de scenă.

Aproape toți cei care putea fi întrezăriți în obscuritatea încăperii etalau evantaie.

Jumătate dintre cei din public purtau pălării, jumătate coroniță. Exista un binoclu de teatru, cu mîner și carcasă de fildeș, executîndu-și cursele de serviciu dintr-o extremă în alta a sălii. În pauza dintre cele două albume, Pink Floyd execută „See Emily Play".

Ultima parte a programului, „Ummagumma“ avu disperarea concisă și pe jumătate disimulată, cerută de această bucată, înzestrare cu care îi subjugă pe toți. Începuseră să se obișnuiască cu stilul, ascultau transportați, călcătura sa aeriană le devenise necesară și nimeni nu mai clipea.

Însuși Pink Floyd hotărî că interpretarea tensionată pe care o dădu unui „Brain Damage“ nu era chiar de lepădat.

Nu-și făcu vreo iluzie că fusese mai bun. Nu-și făcea vreuna că ar fi fost mai slab. Cîntase exact ca întotdeauna, era exact ceea ce se aștepta de la el. Intui, de asemeni, că Mason, cu intrările sale dezgustător de perfecte, intervenții făcînd însă și ușor cu ochiul la public, repurtase, previzibil, cel mai mare succes.

Finalul găsi publicul în picioare.

Întărîtat.

Captivat.

Șuierînd.

Aplaudînd. Vociferînd minute în șir.

Toți purtau atîrnate de îndoitura brațului stîng poșete.

Toți își extraseră, în același moment, din poșete, batiste, fluturîndu-le, azvîrlindu-le, foșnind rochii, aplaudînd, de parcă ar fi fost prinși cu cleștișori metalici la niște surse electrice.

Coborî de pe scenă. Se pierdu în mulțimea spectatorilor. Se tîrî pînă la masă. I se turnă un pahar. I se turnă o sticlă. Dădu paharul peste cap.

Ca prin vis, auzi:

– Rar ți se-ntîmplă să mai asculți muzică atît de rafinată!...

Omul acesta ori e nebun. Ori e nebun.

Lui îi tremurau antebrațele, dar fumă liniștit trei țigări.

Cînd ridică capul de pe fața de masă, să întrebe ceva despre existența (dezgustătoare) a vreunui ceas și a timpului pe care l-ar fi indicat acel ceas, observă că e singur. Cînd ridică, pentru a doua oară, fruntea să întrebe pe cineva cît naiba e ora, observă că e singur.

Camera ovală, masa ovală, gogoloiul de ceață care, aproape matematic, i se așternea, după concert, peste priviri, două persoane, extrem de în vîrstă, ce se prelinseseră parcă din pachetul

cu două țigări și care – căpătă, pentru o clipă, senzația (țigările, ca și persoanele) – că vorbeau către el. Era un vîrtej. Bineînțeles că n-ar fi îndrăznit să vorbească spre el.

Închise ochii. Acum nu mai vorbeau.

Deschise pleoapele. Bătrînele dispărură.

Iar faptul că pe lume puteau să existe patru cești cu cafea, aduse între timp și distribuite pe măsuță, dintre care una preparată pentru o fotografie, nu-l mai duru.

Se clătină pe picioare, lemnul, pictat cu un soi de baiț cenușiu, al tocului ușii, pîrîi, cînd Pinky, răsturnat de tangaj, nimeri în el cu umărul, deformă cu trei, patru lovituri de cot, pereții parcă din carton al holului, descoperi rapid dormitorul și adormi.

Dar nu adormi. Cînd, pentru ultima dată, fu obligat să-și înalțe fruntea de pe fața de masă, descoperi că nu întreprinsese călătoria către nici un afurisit de dormitor.

Lumina devenise plumburie.

Cafeaua fusese menținută, prin cine știe ce trucuri, fierbinte și – i se repetă – important era să fie băută așa. Sorbi, năzărindu-i-se că în ceașcă i se prăbușise un trapez de tencuială de pe tavan, împroșcîndu-l – două puncte fierbinți – peste față. Își descusu, din nou, cu greu, pleoapele, folosi mîneca, se șterse.

Nu era cafea.

O făptură dintr-astea bătrîne, ce-i jucau prin înainte, își împinsese două tălpici umede, de melc, către el și îl sărutase, bălțîndu-l de ruj în două puncte.

– Domnule dragă! Om de muzică rarisim!! Tinere maestre, mare bucurie ați fost capabil să produceți, în sufletul a două femei, în această unică seară!

Deci.

Le îngădui să-i facă aproape tot ce pofteau.

Goli o mulțime de cești.

Primise lîngă el un ibric, îl strînsese cu resemnare la piept și-l golise.

Da, și-amintea. Era o comandă cu vreo două surori, patru sute la Rolly, cîntase puțin, tocmai dăduse ușor în clocot și cîntase

puțin, transpirase și se bronzase la propria lui strălucire, chinuindu-se și muncind pentru două amărîte de sute de lei.

– Domnule Floyd, trebuie să vă mărturisim că sîntem de-a dreptul șocate. Înaintea noastră au evoluat cîteva dintre cele mai complete personalități muzicale ale veacului. Dar nimeni n-a atins perfecțiunea, urcînd pe un asemenea versant...Totul! Deasupra muzicii, îmbrăcăminții, mișcărilor dumneavoastră planează geniul. Pînă și faptul că v-ați însușit atît de subtil limba engleză. La care dintre colegiile redutabile mărturiseați c-ați studiat?

– ...Un domn ședea la o masă, mîrîi Pinky și-și începu o lungă gimnastică de vorbe... Deci în anecdota... pe care tocmai vi-o relatez, un domn ședea la o masă. Într-un restaurant din Anglia. Într-un restaurant englezesc.

Un chelner bătrîn își adusese, de cîteva zile, fiul, în acel restaurant, pentru a-l învăța să servească.

Domnul de la masă îl chemă pe tînărul chelner și îi spuse:

– Piu, piu, bring me... piu, piu, one votka!

Chelnerul îi aduce băutura. Domnul respectiv o cuprinde în căușul palmei drepte, o răstoarnă pe gîtlej și îi spune:

– Thank you. Piu, piu... Bring me, piu, piu, another one votka!

Chelnerul cel tînăr îi aduce băutura. Domnul respectiv o cuprinde, o răstoarnă pe gîtlej, îi repetă:

– Thank you. Piu, piu... Bring me, piu, piu, one votka!

Tînărul chelner îi servește calm băutura, după care își întreabă părintele:

– Tată, domnul de la masa cutare este un foarte mare nebun?

– Nu este. Nu este deloc. Ce te face să crezi?

– La fiecare cuvînt rostit piuie de două ori.

– Asta-i din pricină că-i rus. Și mai este din pricină că, înainte de a fugi din Uniunea Sovietică, a învățat limba engleză după lecțiile transmise la un aparat de radio care piuia...

Difuzoarele de la noi din comună, cele după care mi-am însușit eu, atît de subtil, engleza, mai curînd pîrîiau decît piuiau, se strîmbă Pinky.

Așa că, vedeți, se poate pretinde că, în linii mari, am absolvit împreună cu acel domn rus din banc, același colegiu.

Îl scîrbiseră, îl încîntaseră și acum, din nou, îl scîrbiseră.

Urmărea doar cum să le bage adresa sa sub nas, pentru a-și încasa cîndva onorariul, și apoi s-o întindă. Probabil că profesia lui Cocondy era totuși aceea de a rămîne imperturbabilă.

– Și ați stat mult în Marea Britanie?

– Da, aproape în fiecare seară.

Cum să se fi lăsat, atît de lesne, potolite?

Scurmaseră, din răsputeri, după acest nou motiv de discuție și, mai ales, Cocondy tîrî o legătură de amintiri verzi și uscate, de-a lungul întregului teritoriu britanic.

Cum a fost de s-a zbenguit ea pe acolo și cum crăpau țestele saxonilor precum coaja de pepene, întorcîndu-se după dînsa să o soarbă din priviri, cînd se plimba. Umbreluță, pantofiori, trăsurică, domenii regale ori numai de baroneți, escapade la Manchester, Russel Street și ce-o mai fi spus.

Patricia mai mult asculta, aproba numai cînd nu era cazul, și, cînd își termină pe trei sferturi țigara, se înecă îngrozitor.

Azvîrli, în direcția unei ipotetice scrumiere, tutunul. Partea cu jar a baghetei ștergînd muchia carafei, se sparse într-un roi de scîntei, parte din ele stinse tot de tălpile surorii mai suple, țîșnite în picioare și perorînd:

– Cred că a sosit timpul... Domnule Pink Floyd, ești un mare artist!... Singurul lucru pe care nu merită să-l evit să-l recunosc este că, într-adevăr, ești un foarte mare artist. Urmează-mă, te rog, pînă în locul pe care, prin ce-ai compus întreaga dumitale viață, meriți să-l vezi!...

Ieșiră prin stînga, un vestiar inofensiv, mic, hazardat, lambrisat în nuc, mascat cu o perdea cafenie.

Trecură de respectivul vestiar și, după 3-4 metri, obținură o ușă.

Unul dintre brațele Patriciei căzu în caverna poșetei. Se întoarse de acolo c-o cheie.

Sora cea autoritară îl privi cu tîlc și deschise.

– Asta ca să nu spui că nu se întîlnește artist cu artist!

Nu spusese așa ceva. Ar fi fost o tîmpenie.

Celălalt artist era, bineînțeles, Robin.

Camera, lungă și strîmtă, semăna c-un năvod cufundat în viața lui Robin. Tras afară, de ochiurile lui rămăseseră agățate alge, șosete, poze de buletin, rufărie.

La o primă vedere, prăvălia avea, pe jumătate, deltoizi de muzeu. Pe trei sferturi, pectorali de cavou.

Pe peretele opus ușii, un șemineu fusese distribuit în rolul unui altar, suspendînd pe pervazul său, marmoreean și subțire, imaginea unui Robin cooptat în nu se știa care for, mai emoționat totuși de cele două sfeșnice din bronz, grele cît niște coșciuge, din dreapta și stînga, decît de diploma și cocarda cu care-l împropietăreau o tagmă de moși.

Deasupra fotografiei înrămată și ea, linsă și ea de o limbă lată de sticlă, amestecînd ritualurile ortodox și catolic, mucăia o candelă albăstruie, iar pe placa unui scrin, cu toracele și sertărașele laterale ondulate și bombate, într-un vas de argint cu manufactură orientală, mocnea tămîie!...

Pe pereți, dar și prin cavitățile întredeschise ale unor piese de mobilier cu anatomii și elongații elucubrante, articole salvate din presa timpului, poezii și cămăși, pistoalele de duel, trofeele de vînătoare și pieptarul de scrimă, fotografii din albume, halatul, teancuri din, probabil, bogata corespondență, semnătura, fotografiată, mărită și expusă precum un afiș, actele, pantalonii, fileul cu ajutorul căruia își întreținea, în cursul nopții, desenul fioros al mustății, sigiliul personal, seturi desperecheate de volume și, din nou, mobilier știrbit de birou, o vîslă, o canoe pitică, camere de biciclete uzate și Pinky se așteptă ca, desfăcîndu-se colțurile unei broboade de pluș, să i se arate, provenind de la Robin, fie și-un cartilagiu, măcar o vertebră, în sfîrșit, o bucată de os.

Nu i se arată nici un os.

În schimb, i se trecu pe sub nas pălăria, celebra pierdută, borsalina, cea cu panglică roz, molfăită discret de colțul murdar al timpului, căptușită încă în interior cu micuțe hîrtii, obiect ce se procopsise, între timp, cu numele de *Olița de noapte* a lui Tzara.

Dintr-o ladă de zestre, cufăr fără fund, fură pescuite ca dintr-o fîntînă și împinse sub lupa atenției lui, carabina lui Hemingway (aceea despre care ar fi venit vorba în „Scurta viață fericită a lui

Francis Macomber"), tabachera lui Lenin, fotograful lui Alva, cartea de vizită, însiropată cu declarații amoroase, aparținînd Mariei Curie, o listă cu socoteli zilnice a D-nei Stein, monoclul D-lui Joyce, mantaua lui Lindbergh, peruca lui Groucho, cametelul de bal al Lilianei Gish, o eșarfă a Zeldei, cîte și mai cîte, mănușile de box ale lui Dempsey și plicul de chibrit, cu care se echilibrau mesele la Cabaretul Voltaire. Pe de o parte, obiecte care apucau umanitatea de bărbie și-o înfiorau. Pe de alta, cel mai jalnic talcioc.

„Cine scotea la antrenament, în fiece dimineață, pălăria de pai și bastonul lui Maurice Chevalier?" le parodia el, în gînd, pe bătrîne.

„Găinii acesteia tuciurii cine i-a smuls toate penele, minus cele din fund, pînă cînd a devenit săraca orătanie Joséphine Baker?

Pe Winston Churchill cine încerca, în fiecare weekend, să-l învețe (fără succes) subjonctivul limbii engleze, și nu dezarma, chiar dacă se gîndea că pungașul ar putea lua, peste un timp, Premiul Nobel?"

– Nu găsești uluitor că, după un om de talia lui, nu a rămas nici măcar o cravată?

– Într-adevăr.

– Îți spun eu, erau roze.

– Erau ele roze. Dar aveau și-un tupeu...

– Cine, dragă? Eu vorbeam de cravate. Cine aveau un tupeu?

– Credeam că-i destăinui despre adulterinele acelea, de care a rîs tot Parisul. Biata Charlotte. Îngîmfata Fanchette. Ernestine... Ce rușine au putut să pătimească atunci...

– Ce-au pățit?

– Spune-i tu!

– De ce eu? Povestește tu!

– Niște așa-zise doamne...

– Niște așa-zise prefăcute... Din așa-zisa societate înaltă, pe care, la o aniversare de-a lui, Robin, jucîndu-le un renghi, le-a antrenat în cea mai imposibilă situație din lume.

– Habar n-ai să-i zici! Lasă-mă pe mine... După miezul nopții, strengarul s-a insinuat pe lîngă fiecare din cele 28 de

doamne căsătorite, prezente la aniversare. Dîndu-i fiecăreia, în parte, întîlnire în serele de portocali, pentru a le unge el, pe tot trupul, cică-se cu niște alifii tibetane. Care i-ar fi îngăduit celei unse să ghicească gîndurile tuturor celor ce s-ar fi apropiat, la mai puțin doi metri, de ea. Nu știu cîte au înghițit prostia asta gogonată. Sînt sigură că nici una nu spera să fie, propriu-zis, unsă. Dar se prefăceau că n-ar avea nici o îndoială asupra cavalerismului intențiilor lui Robin.

Nici nu aveau anumite îndoieli.

Cert e că 26 de capre au dat, în scurt timp, năvală în serele de portocali, acceptînd:

Unu: să se plaseze exact în compartimentul a cărui cheie o primeau de la Robin.

Doi: să nu producă cel mai firav zgomot.

Trei: să-l aștepte pe Robin într-o ținută convenabilă ungerii, vîrîndu-și deja (pentru a fi purificate) absolut toate veșmintele în interiorul unor cufărașe, ale căror ușițe (constatau ele, mai apoi, cu disperare) se blocau automat după prima întrebuințare.

După aceste instrucțiuni, Robin s-a așezat la masa de joc și nu s-a mai clintit de acolo două ore bune.

La jumătate de ceas după ce salonul s-a deșertat aproape complet de muieri (rămăsesem, lîngă Benjamin, numai eu și Cocondy) bieții soți, alarmați de valeți plătiți și porniți în explorare către sere, au învățat destule despre postura în care merită admirat un portocal.

O anumită perioadă, lumea a continuat să petreacă încîntată. Fiecare bărbat nimerind, în general, peste fundul dezgolit al altei doamne decît sotia sa.

Au trebuit să se scurgă 20 de minute întregi, pînă ce, împrejurul serelor de portocali, să poți jura că a izbucnit un incendiu.

– Foarte multe doamne au dat atunci dovadă de o voiciune ce nu și-o mai demonstrau deloc în cadrul menajului!

– Le-a văzut tot Parisul cu poponețele goale!

– Le-au plesnit soții cu cataramele peste fund!

– Au trecut direct, de la cronica mondenă, la cronica judiciară!

– În patru zile, Robin a onorat 23 de provocări la duel!!...

Fericite și gureșe.

Cotrobăiau să-i arate și lui gazetele epocii.

– Și încă n-ați văzut totul...

Doar n-or dori să-mi dezvăluie și fragmente din „postura convenabilă ungerii“, gîndi Pinky, simțindu-se deja emoționat.

Cocondy bătu din nou, cu grație de fetișcană, pleoapa.

– Cînd am revenit în țară și am observat că toți oamenii de pe-aici își spuneau „Pa“, eram convinsă că se gîndeau, cu nostalgie, la Paris!...

– Lasă, dragă, Parisul nezgîndărit! Dumnealui să-i arătăm întîi și-ntîi testamentul!

Ca usturate c-o nuielușă de alun, redeveniră serioase și fură recaptate în vraja principală: domnul Floyd.

Sparseră formația. Se învîrtiră împrejur ca două găini bete.

Părăsiră relicvariul (cum numi repede Pinky muzeul lui Robin).

Reapărură în relicvariu. Șoșotiră. Și, în sfîrșit, modul lor cardiac de-a acționa se limpezi.

Următoarele mișcări se desfășurară ritmic și eficient, precum desfășurarea concomitentă a două oribile și sîngerii carpete, pe scările vreunei primăveri județene, asupra căreia ar plana amenințarea vizitei Comandantului Suprem.

După trei minute, dispozitivul fu refăcut în varietatea sa, ce sugera, delicat, o delegație.

Cu un pas înapoi și țăcănind trei cupe și-o fiolă de șampanie pe-un talger cizelat în argint, Cocondy. În avantposturi, susținînd o casetă, probabil, din jad, aviatoarea, care nu ezită să redeclanșeze ostilitățile.

– Domnule Floyd, din această clipă, te încunoștințez oficial asupra răspunderii ce îți revine. Acesta este testamentul lui Pink Robin Floyd și foarte probabil, îți este adresat!

– Mie?

– Da, Așa cred. Așa credem.

Floyd primi caseta și îi pivotă, cu îndemînare, capacul.

Era din jad.

Habar n-avea el ce-i ăla jad.

Înăuntru, ședeau, întinse pe burtă, două plicuri.

– Întîi scrisoarea!

Amîndouă erau scrisori, amîndouă erau plicuri.

Îl extrase pe primul, cel cu pîntecul mai supt, folosind două degete, învîrtindu-l pe toate părțile și luînd notă că era sigilat.

– Să-l desfac?

– Evident. Ar fi foarte dificil de citit nedesfăcut.

Primi un cuțitaș și îi trecu lama pe sub sigiliu. Sigilii mai văzuse doar în pozele din „Magazin istoric“. Acum fărîmița aievea unul.

Sigiliul era roz, plicul roz, hîrtia care scăpă din vizuina plicului era rozã și, pentru a frînge pe genunchi monotonia în două, ca pe-o pisică, scrisul conținut era plin de-o puzderie de fente, ce nu și le putea permite decît un maniac ce pierduse decenii întregi cu studiul caligrafiei și care folosise, culmea rafinamentului, un toc cu cerneală violetă.

– Citește!

– „Dragă amice...“ Bineînțeles, *in English*. Cam așa.

Alesese strategia de a parcurge întîi în gînd cîte-o frază saxonă, reproducînd-o apoi, cu voce scăzută, în spiritul armonioasei și savuroasei noastre limbe materne.

– Cum i-ai zis? întrebă calmă aviatoarea.

– „Neprețuite amic...“ își continuă cu inocență traducerea Pinky.

„Intuiesc... că n-o să-ți fie prea greu să mă... „de-a mă...“ Ce înseamnă „to graduate“?

– Motiva, absolvi.

– Aha... De asemenea, licențiat. „De a mă absolvi de lipsa de politețe de-a nu-ți putea strînge, acum sau în viitor, vrednica mînă.“

– Vai de capul tău! Ești papuaș rău. Citește tu, Cocondy... Mă mir că n-ai tradus probabilul „Dear Sir“, în dialect de apaș, prin „Barosane“.

– „Dear Sir“, lectură maleabilă sora cea blîndă, după ce-și potrivi la picior, ca pe o armă, șampania, tava și menajeria de sticlă.

– Lasă asta. N-ai auzit?! Barosane... Sări direct la cel de-al doilea paragraf.

– „În pierderea de perspectivă, ce caracterizează vagabondajul erotic al oricărui bărbat, vine o vreme...“

– Nu-l lăsa să fie banal. Vremea aia a și venit. Taie-l. O să-l învățăm mai tîrziu pe de rost... Mută-te la pasajele care-l privesc exclusiv pe invitat.

Pufoasa, spongioasa doamnă parcurse, bolborosind, snopuri de rînduri și glisă două file.

Nerelevant.

Pinky se clarifică totuși că Robin era un pic prea prolix pentru un dadaist.

– „Credința mea este că, după mine, destinul va isca un foarte mare artist, de o factură cu totul controversabilă... Ceea ce scriu acum, este, la rîndul său, controversabil...

Viitorul profet al Artei ce-l... trîmbițez eu, va fi, desigur, una după alta: Strălucitor. Desăvîrșit. Modest. Fantast. Ininteligibil în ușurința sa. Posibil de a fi tras, de către critica rigidă și acefală, din vremea sa, prin țărîna amară a batjocurii... Puțini vor înțelege că darul cu care va fi... marcat acel domn... va produce o mutație... finală în lumea sleită a creatorilor de Artă...

Omului despre care vorbesc i se va oferi darul de a crea Artă așa cum respiră. Nu știu exact... în ce direcție se vor... cristaliza manifestările lui, dar el va face artă chiar și prin simpla lui prezență.“

„Bărbatul acela va fi mai curînd o femeie“, lăsă loc, în monologul interior, vigurosului său bun simț, Pinky.

– Nu spunea: „Fetelor, după mine se va ridica cineva căruia eu nu-s vrednic nici să-i dezleg șireturile încălțărilor.“

– Asta nu-i o melodie compusă de Pink Floyd. Asta-i o melodie compusă de Ioan Botezătorul.

– „Întrebarea era în ce loc existau cele mai mari șanse de a apărea acel om...

...Doica mea, Sophia, plină de iluminare mistică, mai ceva de cît un glob electric, avea rigiditatea, ori de cîte ori cădea într-una din transele sale sacre, de a prezice că domnul așteptat de mine își va face apariția în București, România!... Închipuiește-ți!

...Draga mea Sophia a fost întotdeauna o prezicătoare excentrică. Intuiția ei însă a fost întărită de inima mea, prin minunata descoperire că singurele persoane feminine față de care m-am simțit, vreodată, subjugat au fost două românce.

Cele pe care le ai acum înainte au mers cu grația pînă într-acolo, încît au acceptat să-mi devină legatare... Devotatele mele prietene se vor reîntoarce în țară... Să cerceteze, să păstreze, să fie de veghe și să aștepte."

Patricia încuviință. Excentricul nu exagerase cu nimic.

Așteptaseră.

– „...Îmi place să mă răsfăț, măgulindu-mă că acel bărbat va fi legat de mine și prin anumite coincidențe, care ar putea fi caracterizate drept frapante... Habar n-am, dar o asemănare fizică, o modestie bolnăvicioasă, lipsa de temperanță în practicarea jocului de golf sau o dată similară de naștere pot face parte din puzderia de semne, ce se vor dovedi, oricum de prisos, pentru ochiul îndelung exersat al neprețuitelor mele ocrotitoare...

– Cînd sînteți născut? întrerupse Cocondy.

– De 23 August, răspunse, mult din inerția batjocurii, musafirul.

– A, nu! Păcat...

Sora mai blîndă nu dezarmă, sărind calul.

– Simțiți, măcar că nu vă puteți tempera, în legătură cu practicarea jocului de golf?

Ori se vedea pe chipul lui Pink că unicele crose pe care pusese mîna fuseseră măturile cu care erau obligați să facă ordine, în curtea atelierului de producție, pe vremea liceului.

– „Cicăleala n-a făcut nicicînd parte dintre punctele mele forte. Chiar dacă ar face, ce-aș avea eu să te învăț pe dumneata?!... Singura mea mîngîiere ar fi ca micile mele economii să te elibereze de eventualele dumitale disconforturi pecuniare. Dorința și rugămintea mea cea arzătoare sunt să accepți să devii moștenitorul meu!!...

Din cîte te intuiesc, n-ai să oprești o binefacere unui coleg de breaslă, încurcîndu-te de acceptarea ori respingerea cîtorva neînsemnate bunuri patrimoniale. Moștenitorul meu ești, deci, dumneata!“

„Sindrom delirant – rememoră Pinky – stare confuzo-onirică, plus un vîrf de fenomene psihotice.“

Înainte de Andra, Pink avusese o prietenă, Cami, care se ocupa, simultan, cu admiterea la medicină și înnebunirea aspiranților la farmecele ei.

Pe cel ce urmase după Pinky, un baschetbalist, Bibi Tănase, chiar îl dilise de tot, îi dăduse din sindromul ei delirant, preferat. Flăcăul ăsta, Bibi, acum plîngea din orice, săruta partea dinspre dușumea a clanțelor și se adresa împăciuitor oricărui trecător:

– Domn doctor, te implorez, nu mă pisa!... Lasă-mă cubic!

Singura diferență dintre ei părea că Bibi umezea toate clanțele, pe cînd Robin doar ochii ălora pe care îi lăsa moștenitori. Nimic nu-l lăsa să creadă că-i o năzărire. Dacă se-ntorcea pe călcîie, făcînd stînga împrejur, nimerea la altar.

– „Te rog să nu consideri oferta pe care ți-o fac ca pe-o favoare. De fapt, este totuși o favoare. Favoarea ai să mi-o faci dumneata. Binevoiește să accepți. Am fi putut fi prieteni...“

Cocondy, repede, să ofere ea lămuriri.

– Așa era el, prietenos...

– „Din clipa în care te vei declara de acord cu mica mea doleanță, vei fi pus în legătură cu reprezentantul guvernului britanic... Sînt convins că toți supușii Majestății sale vor considera ca pe o datorie de onoare, șansa de a împlini ultima dorință a bicisnicei și, de-acum, dispărutei Case Floyd... Te asigur că, și astăzi domnește, în sînul guvernului britanic, o mare efervescență, în legătură cu momentul apariției dumitale.“

Pinky își putu imagina efervescența care domnea, de exemplu, în Camera Comunelor, ca pe o alergare în grup, de la un telefon public la altul, a unor domni foarte în vîrstă, asfixiați de propria lor morgă, pentru a lua la cunoștință în comun, dacă miercurea lui Pinky îi ajungeau măcar banii de țigări ori dacă, în general, pe Andra o scîrbeau lonjeroanele.

– „Am luat toate măsurile în privința împlinirii temeiurilor legale... Întreaga mea avere îți aparține și, în chip firesc, poți dispune de ea cum poftești. Îmi permit totuși a-ți avansa cîteva neobligatorii recomandări.

Primo: De aproape trei secole, tăietura zidurilor, precum și decoratiile interioare ale castelului familial din Twinwood se armonizează, în chip ciudat și frapant, cu nuanța lapis-lazuli a ochilor fermecătoarelor noastre prietene. Te las singur să desprinzi consecințele acestei tulburătoare, acestei stranii coincidențe..."

– Ooo!!... făcură femeile, dar bărbatul nu se lăsă nici cît un firicel de praf provocat.

– „Secundo: Nu este niciodată prea greșit să împletești două destine, căsătorindu-te, de exemplu, cu una dintre grațioasele doamne care-ți stau acum, probabil, în față. Cum te știu un bărbat norocos, trag nădejdea că nu vei fi refuzat. Dacă împrejurările sînt inadecvate, și eventuala mea gafă, monumentală, îți propun să trecem sub tăcere această chestiune."

– Vai de mine, nechibzuitul, ce putea să-i treacă prin minte, șopti, împurpurîndu-se toată, sub masca ei ca de făină, Cocondy.

Iar aviatoarea, plasîndu-și, ca pe un pistolet, unul dintre interminabilele ei arătătoare la tîmplă, clănțăni șmecherește din buze, ca pentru a celebra că favoritul său rămăsese, și în fața morții, același șarmant țăcănit.

– „Terțio: O ultimă dădăceală. Grija comună a testamentarilor de-a strica primele bucurii ale supraviețuitorilor. E o dădăceală neplăcută și înțeleaptă. Colecția mea de tablouri să nu părăsească Regatul.

Dădăceală fiind, ești chiar obligat să n-o urmezi. Respect-o totuși, fiind în interesul nostru comun ca, donînd imediat colecția guvernului Majestății Sale, să-ți acroșezi simpatia publică, înlesnindu-ți preluarea rapidă a celorlalte valori...

Cînd mă refer la colecția mea de tablouri am în vedere o singură excepție. Cel mai prețios dintre ele (și nu doar în ordine sentimentală) se află deja transferat în țara dumitale de baștină... El îți va fi înmînat expres de către cel mai vaporos dintre curieri..."

Patricia rezistă cu bine complimentului.

– Vei avea ocazia să faci parte din grupul restrîns, care a constatat că e ceva, ca pictor, de capul domnului Salvador Dali.

– „A doua piesă, notarială, depusă în casetă, reprezintă testamentul meu autentificat și definitiv... Testamentul meu trebuie deschis numai în prezența autorităților țării dumitale și a reprezentantului guvernului britanic... Aproape am terminat.

Intuiam corect și nu sînt deloc surprins că momentele voioase în care îți alcătuiești testamentul coincid perfect cu cele de maximă curiozitate, privind jocul mondenităților, al rezultatelor sportive și al precarității tuturor ideologiilor artistice viitoare...

Transmite-le tu încîntătoarelor noastre prietene că sînt, mai plin ca oricînd, de toate simțămintele puternice, în unele chestiuni gingașe, ce le privesc... și despre care nu-mi vine să cred că aș putea să nu-mi mai aduc aminte...“ Gata...

– Oh, inocentul, inocentul... scînci doamna mai plinuță și se prăbuși, cu întreaga povară a neconsolării ei, într-un pudel de berjeră, mobilă tapițată cu flamură desfășurată și cu coroană, care schiorțăi din toate încheieturile, dar o susținu și pe stăpînă, și susținu și împuternicirile notariale, din care tradusese și care i se risipiseră prin poală.

– Semnătura! ceru aviatoarea, abținîndu-se, din răsputeri, să nu alunece, și dînsa, pe elești eul lacrimilor ce o asaltau,

– „Robin Ferguson Floyd, baronet de Twinwood... Pink în ghilimele... Londra, 27 iulie 1921...“

Acum era aprilie.

Se deslușeau mușt ele ce se storceau, izbindu-se și rupîndu-și șalele de ochiurile de geam colorat, în culori ce parfumau lumina, făcînd-o să se curbeze, precum niște sîni de rășină, în vecinătatea rețelelor de plumb, peste pieptul planturos al imitațiilor de vitralii.

După ce-și interpretară pasajul de reculegere și tăcere la patru mîini, surorile se mai smiorcăiră puțin, dădură ochilor și nasurilor lor mîngîieri de batiste, scotociră în cufărul aducînd cu o ladă de zestre și îi vrăfuiră lui în brațe o casetă.

Apoi încă o casetă. Un colier, cu fason medieval. O mapă burdușită cu acte (ca și cum și nobilimea britanică și-ar fi păstrat hîrțogăria, întocmai ca un administrator de bloc).

Plus un pachet, protejat sub multiple pieliţe textile, sigilat precum un container, în plumbi ce se bălăbăneau la capetele unor sforicele de cînepă, colet uşor, voluminos şi plat, sugerînd, dezgustător, un tablou.

Acel tablou.

– Poartă-le în zbor! Deschide-le drumul cu atenţie. Transportă-le pînă-n salonul care, într-o bună zi, tot dumitale îţi va aparţine... Nici din familia noastră, Stamatescu, care pe unde e, nimeni, în afară de dumneata, nu poate moşteni nimic. Este o seară binecuvîntată, în care vom savura şi noi un Dali veritabil...

Se conformă, bombăni, tîrî muntele de relicve pînă pe carapacea, între timp debarasată, a măsuţei ovale.

În salon, luat aproape pe sus, desfundară şampanie, fu, în repetate rînduri, pieptănat cu degetele şi pupat, desigilară coletul.

Tabloul *părea* într-adevăr un Dali.

Bău cam în silă.

Din cînd în cînd, sictirit şi dezorganizat, dar tot neîndoindu-se, în adîncurile sufletului său, că i se joacă o farsă urîtă, examina pielea de elefant pictat a tabloului şi o înjura printre dinţi. Uite ce mustăţi duşmănoase putuse avea şi hibridul acesta, rezultat, într-adevăr, din amestecul trăsăturilor unui Robin, pleoştit şi confuz, turnate pe o ţeastă de Dali melodramatic.

– Ce seară, domnule Floyd! Ce spirituală şi rarisimă seară! Cît am fi vrut să se afle aici şi Lavinia sau săracul de Patrick... Să ciocnească cu noi, să se împărtăşească din adevărul muzicii dumneavoastră divine şi să vă cunoască...

Despre Lavinia bănui că este nepoata. Misterioasa şi neostenita trimitătoare occidentală de discuri.

Dar cine este acest sărac Patrick?

Nepotul.

Nepotul?! Nepotul cui?

Da, nepotul. El, cel puţin, săracul, *fusese*.

Ce fusese?

Adică murise, Exact asta fusese. Nu fusese, scurt timp, atent şi murise. Şi cît îl dojeniseră.

– Era un tînăr extrem de săritor și înzestrat, înalt, cam la un metru optzeci, practicînd o excelentă artă de comportare în societate, cam de aceeași vîrstă cu dumneata și semănîndu-ți aproape perfect...

– Aprofundase și domnul Patrick limba engleză, la același colegiu radiofonic? (Iată că, în conversație, debutase un al nu știu cîtelea domn, *domnul* Patrik)

Aprofundase. Cu vremea însă, cunoștințele lingvistice neîntrebuințate se atrofiaseră.

După cel de-al doilea război mondial, în vreme ce ele s-au reîntors în țară, lumea bună nu știa cum să mai treacă, în sens opus, granița.

Se șoptea că bolșevicii lui Volodea ar căuta să capteze, și aici, prin forță, puterea. Că n-ar fi fost decît pe față subjugați de distincția și noblețea familiilor cu educație. Totuși, ele se repatriaseră cu inima ușoară, pentru că Robin le încredințase cruciala misiune de a-i împlini testamentul. Patrick era vlăstarul unei verișoare, stinsă la capătul unei drame pasionale. Ele îl luaseră pe orfan sub ocrotirea lor. Dar vremurile se schimbaseră. Studiul protejatului lor fu dedicat, treptat, altor limbi.

– Trecuse războiul al doilea. Patrick se transformase într-un tînăr pe cinste. Singurul său dezavantaj era c-a făcut parte din generația care a fost obligată să învețe limba rusă, cîntînd. De fericire, pe toate străduțele, lumea mărșăluia și cînta.

Patrick se pricepea foarte bine și la limbi străine și la cîntat.

Au venit de l-au luat într-o noapte, minunîndu-se de toate înclinațiile lui, niște domni foarte simpatici, într-o mașină... După patru ani, aceiași domni au revenit, în același mijloc de locomoție, si tot către seară.

Au tropăit stingheriți în antreu și ne-au spus:

– Doamnelor, sîntem de-a dreptul distruși! Va trebui să ne semnați niște acte.

– Nu credem că vom semna nimic.

– Trebuie să semnați!

Și au scos, disperați, niște pistoale, dîndu-ne de înțeles că, dacă noi nu vom semna, dumnealor se vor sinucide.

Atunci am înțeles fulgerător că nepotului nostru i se întîmplase o nenorocire. În momentul în care ne-au arătat o gheată, o bluză și-o iconiță pictată pe-o coajă de pîine, am plîns.

Atunci dînșii, manierați, au încercat să ne mîngîie și, după ce i-am plasat chiar la măsuța aceasta și i-am servit cu cafele, au început să povestească:

– Doamnelor, vă declarăm sincer! Chiar de cînd l-am luat pe nepotul dumneavoastră la noi, am simțit că făcusem o treabă foarte bună... Era o fire deschisă. Cu părul ca spicul grîului. Cu ochii albaștri, cinstiți. L-am plăcut imediat... Avea și un nume foarte frumos.

De cînd l-am luat între noi, căpătasem cumva simțămîntul că, tot strigîndu-l „Patrick!“, „Patrick!“, servim Patria. Îl dusesem în sînul naturii, într-un loc de care era tare mulțumit, lîngă o mulțime de oameni foarte fini. Le stătea foarte bine împreună acolo. Se îmboldeau unul pe altul, întrecîndu-se la umplutul și cărатul roabelor cu pămînt...

– I-am tratat, în acea seară, cu tot ce-am avut mai de preț, pe vestitorii nefericirii noastre. Le-a plăcut, și-au pitit revolverele la loc și ne-au mărturisit că ei ar fi avut încă multă nevoie de el... Acum, că se întîmplase așa, nu știau cum au să se descurce.

Îl sfătuiseră de multe ori să nu se sforțeze. Construiseră pe acolo, de unde veneau ei, nu știu ce, un canal de promenadă... legînd undele Dunării cu cele ale Mării Negre, printr-o variantă mai civilizată... o scurtătură. Și tînărului, avînd manifestări prea conștiincioase, nu i-a plăcut cum a ieșit.

Într-o seară, ostenit și descurajat, Patrick s-a urcat pe un taluz de pămînt înalt pîn' la cer și a privit, timp îndelungat, la construcția aceea.

A văzut el că nu-i ieșise prea bine și s-a mîhnit în sufletul lui. De disperare, și-a dat apoi drumul din vîrful turnului de pămînt și, pînă jos, a pierit de inimă rea...

Să vă arătăm gheata, insistau, zdruncinați, cei care ne transmiseseră condoleanțele, uitînd mereu că ne înmînaseră deja obiectele salvate. Scotocindu-se jenați prin mantalele de piele... Și așezînd,

pe masă, cînd vreuna, cînd alta dintre acele arme de foc cu care îi apăreau pe constructori, de sălbăticiuni...

Bătrînele doamne suspinau încetișor. Se crease din nou o atmosferă intimă, plăcută. Tartinele. Gheata. Suferința nemeritată, discretă și digerată. Viața ca un puseu de noblețe. Cu genele înrourate și pumnișorii încleștați, dar împingînd decența pînă într-acolo încît să nu înțeleagă că cineva își dorise, atît de mult, să le vadă nimicite.

– Ah, ar fi fost o adevărată binecuvîntare să se fi aflat bietul Patrick, acum și aici! El poseda o fermecătoare ușurință de a descîlci afacerile administrative și s-ar fi descurcat el cu autoritățile.

– Da... Da... (Pinky își schimbă poziția coatelor de pe masă. Se trezi dintr-un vis.) Băiat bun. Acela, despre care povesteați, se numește lagăr... Care autorități?

– Păi, de la Poliție. De la Consiliul de Miniștri. De la Consiliul de Stat... Cocondy a întocmit o listă... De la Marea Adunare Națională, bîr, nu se numește așa, acum, Parlamentul?! De la muzee...

– Direcția Patrimoniu, din Consiliul Educației și... Nu mai știu, dragă.

– Muzee. AGERPRES. O agenție internațională de presă. Am zis Ambasada Regală Britanică... De nu mai știu eu unde și de la unul din ziare... Chiar dacă o fi el chiar și Scînteia... Numai cafea am comandat zece kilograme.

– Ce să caute toți ăștia aici?

– Păi, mîine, oficial, nu se cuvine să bem șampanie, cînd va fi să deschidem testamentul? Fiind o reuninune memorială, băuturile spirtoase se potrivesc cu testamentul mai puțin decît s-ar crede...

Brusc, Pinky, a cărui activitate profesională se desfășura în strictă clandestinitate și, care, tot oficial, în fața dictaturii proletariatului, era un parazit, se văzu pe sine împachetat, amendat și vărsat la pușcărie.

Priponit cu brațele la spate de un par, undeva, într-o curte interioară, uitat de contemporani, va sta în șezut și va cînta folosindu-se de degetele de la picioare, la o gamelă.

Nu va avea pentru cine.

Undeva, zeflemitor, pe un nor, va sta Papa Secund și tot ceea ce îi va trimite, drept ajutor, în gamelă, va semăna cu un țîrîit de urină într-un lighean ciuruit.

– Ce autorități? Astea d-aia sînt autorități, ca să nu poată să vină... Ce să mai deranjăm atîta mîndrețe de procurori și atîta amar de miliție?! Au și ele, săracele, treabă acolo, la ele, acolo-șa!...

Și se uită la bătrîne să se convingă dacă glumeau.

Nu.

Și abia atunci se gîndi la cubajul enorm de pămînt ce trebuia escavat, cu lopata, într-o singură zi, de către un singur deținut și, din nou, se uită la bătrîne.

Nu. Nu glumeau.

Și iar se gîndi, în ordine de data aceasta, ca și cum ar fi trebuit să înghesuie totul pe singura carte poștală pe care ți-o îngăduiau ăștia s-o expediezi, o dată pe an, de la pîrnaie.

Întîi la părinți.

Apoi la discurile lui.

Și, în fine, ca desert, se gîndi și la Andra. Pe ea cine s-o mai țină în facultate?

Led Zeppelin?!

– Ascultați-mă pe mine! Mai lăsați-le încolo de autorități. Stăm cu ele mereu în legătură și, dacă sînt cuminți, le chemăm altădată!...

Bătrînele se foiră ușor consternate. Uitîndu-se de data aceasta, dînsele la el, să vadă dacă glumește. Patricia, nelăsînd să-i treacă, nici acum, degeaba apele pe la moară, examinîndu-l ca pe un microorganism și trăsnindu-l, cînd se aștepta mai puțin, cu copita ei verbală.

– Tinere, în orice stat, un testament, autentificat de un stat, (oricît ți s-ar părea de nărod) e legat, din păcate, de statul respectiv. Așa că, deși mulți nu-și fac vreun hobby din buna creștere, de autorități este deseori nevoie... Este ora 20,05... Nu garantez pentru procurori. Mă îndoiesc însă, de pildă, ca, la ora aceasta,

reprezentantul guvernului Maiestății Sale, să zboare, în alt chip, decît politicos spre București...

Nimeni nu pune reprezentanții britanici pe drumuri degeaba!

– Cum să zboare spre București?

– Zboară. Uite așa. L-am încunoștiințat.

– Șase luni de zile, patru notari din cele două state de origine, ce au devenit părți garante ale transferelor testamentare. Patrick fiind, din nenorocire, absent, nu puteai să te joci. Oricum ar fi fost recomandați juriști, de o competență deasupra oricărei discuții. Fiind vorba de sume importante, domni de toată lauda s-au ocupat de preliminariile acestei puneri în posesie.

– Tinere, în linii mari, averea Casei Floyd e evaluată la circa trei la sută din Produsul Brut mediu al României...

Aha. Asta da.

Asta înțelegea. Definiția Produsului Brut măcar o știa pe de rost. Într-a zecea, în fiecare trimestru, inclusiv toamna, rămăsese corigent la materia „Cunoștințe economice și sociale". Tocise vara întreagă. Încasase acasă cafteală. Și uite că și-acum, cînd se simțea deprimat sau debutonat, era de ajuns să-și reamintească una dintre acele scîrboase formule ori definiția Produsului Brut. Și starea sa de spirit se ameliora binișor.

– Atunci telegrafiați-le să se întoarcă acasă! Spuneți-le că s-a strecurat pe undeva o greșeală! Că, în loc de whisky, s-a împachetat basamac... Că nu v-ați hotărît încă. Și că, deși uneori, muzica mea e divină, alteori, habar n-am să iau nota mi minor... Că n-ați studiat încă problema, ar mai fi două fațete și, după aia, o să le telegrafiați din nou!... In sfîrșit, vedeți ce le spuneți.

– Domnule, chiar și subtilității și simțului umorului englezesc li se pune o limită. Pînă la un punct. Doriți să ne comunicați cumva că vă îndoiți de capacitățile dumneavoastră?

– Ei da, exact, asta doresc să comunic! Mă cam îndoiesc de capacitățile mele. Ce nenorocire este să te îndoiești? Și ce mare defect e să rămîi, un pic, modest?

– Dumneavoastră? explodă, cu voce formidabilă, Cocondy. Înțeleg, dumneavoastră sînteți întruchiparea modestiei!... Dar dumneavoastră să vă îndoiți?! Dumneavoastră?!! PINK FLOYD?

– Ei, da, eu. Pink Floyd. Și ce? Trebuia oricum să mă întrebați și pe mine, cînd ați pus atîta lume pe drumuri. Și dacă se descoperă că nu eu sînt alesul?

– Cum să nu fiți dumneavoastră alesul?

– Dragă, uită-te la fotografia lui Robin! De la mustață în sus, l-a apucat cu turbare.

– Dar noi ce păzim?

– Dar noi ce-am păzit?!

– În primul rînd, puse discuția pe degete aceeași Cocondy. Ce calități, cerute în testament, trebuie să îndeplinească moștenitorul?... Adică dumneata. „Desăvîrșit“ ești. Te-a ascultat o lume întreagă. Cîntecele dumitale au încovoiat mapamondul.

– Nu îți ascund că, în alegerile mele, într-un timp mă gîndisem și la domnul Beatles. Dar e altceva. Nu e modest. E prea naiv. Și n-are fason.

– Bun. „Modest“...

– Modest. De zece ani, de la primele apariții, nu m-am putut opri să remarc că pe mapele discurilor tale, sugerînd că nu tu, ci ei, ar fi autorii, apar aceleași figuri anonime. Nu înfățișarea ta... Înfățișările lor! Ce concluzie puteam eu să scot de aici? Am examinat problema, cum te-ai exprimat pe toate fațetele. Sînt, desigur, purtători de instrumente, muncitori, muzicieni de studio, șomeri, fără angajamente, cărora tu, păgubos și din umbră, le-ai asigurat publicitatea, chiar pe propriile tale coperți și le-ai cărat mereu familiile în spate...

– „Strălucitor“. Iată ce proclamă prestigioasa, ni s-a spus, revistă muzicală, ce poartă tocmai numele rivalului dumneavoastră, „Rolling Stones“... în ziua de...

Cocondy își răsfoi carnețelul, dibui pagina decupată și o despături.

– În ziua de 24 septembrie 1972: „Dacă cineva, un străin, un rockman de pe o altă planetă, și-ar pune întrebarea: «*Cine este Pink Floyd?...*» ar fi suficient să dea capul pe spate și doar să

privească la soare!“ Cine a scris în „Rolling Stones“ că ești peste poate de strălucitor? Noi?

– Doamnă, eu unul nu...

– Nici noi. Nu vă pripiți și mai gîndiți-vă puțin! „Inițiind o mutație în interiorul Artei“... „Creînd Artă așa cum respiră.“ ...Parcă așa am citit. Dar ați văzut și dumneavoastră ce muzică ați putut produce cu mîinile aproape goale. „Semne aleatorii, născînd însă anumite coincidențe frapante“. Despre coincidența de nume ce mai să vorbim...

– În plus, recunoaște cinstit, nu ai tu, încă din naștere, un ciorchine de pete, în formă de ancoră, cu trei brațe răsucite, pe fund?

– E prea mult spus ciorchine de pete. Și e prea mult spus pe șezut. Fiindcă semnul din naștere e imprimat pe pectoralul stîng. Două brațe răsucite la ancoră și unul drept.

– Identic cu Robin. (Mai tîrziu, roșindu-se brusc și, explicîndu-se, oarecum în contradicție cu atitudinea generală a Patriciei:) N-am făcut-o niciodată pe asistenta medicală cu șezutul lui Robin. El mi-a mărturisit-o.

Pinky reuși în această clipă ceea ce, de-o bună bucată de seară, se chinuise să facă. Să se lase pe spate.

Apoi se albi.

Se reapropie de masă.

Apoi, gustînd cu tacticozitate fiecare milimetru, se lăsă iarăși pe spate. Îi tremurau degetele, i se uscase gîtul și, cînd încercă unul dintre solourile lui vocale care-l scoteau, de obicei, din încurcătură, în societate, coarda sa vocală cea mai de încredere doar hîrîi. O apucă pe departe.

– Dar dacă să spunem... așa... să presupunem doar că... eu n-aș fi pe de-a-ntregul și... în întregime Pink Floyd?

– Poftim?

– Eu... să ne fi jucat... Doar în joacă... de fapt... să nu fiu... de-adevăratelea... Pink Floyd?!...

Doamnele își roteau încîntate privirile, complezențele, supicile de zîmbete și menajamentele, ca în prezența unui convalescent. Se uitau cu subînțeles una la alta. E drept că, de pocnit cu

coatele, nu se pocneau. Apoi, cu nesfîrșită bunătate, își revărsau, din nou, atențiile, către dînsul. Și, deși căută să se lase, în cît mai multe rînduri, pe spate, observă că nu-i mai slujea la nimic.

– Dumnezeule! Dar dumneata chiar nu ne crezi în stare să ne dăm, cît de cît, seama ce ai cîntat?

Așa și era. Cîntase Pink Floyd. Pretindea că-i Pink Floyd. De ce n-ar fi Pink Floyd?

În halucinațiile ce i se perindau cu viteza luminii prin minte, drumul pe care, din cînd în cînd, era parașutat, se făcea că era întortocheat, pisica gălbuie, calul bălțat, iar împărăția verde.

De la ferăstruica penitenciarului în care erau colecționați toți cretinii care, ieșind în evidență, călcau pe bătături statul (meritînd deci să fie azvîrliți, ca niște lături, în penitenciar), singura vegetație întrezărită de Pinky era fata împăratului verde.

Unicul petec de cer era, normal, fata împăratului albastru.

Iar singura creatură care se învrednicea ca, din cînd în cînd, să i se cocoațe pe genunchi era, bineînțeles, odrasla împăratului portocaliu. Perversa asta mică i se zvîrcolea și-acum în spinare, căuta să-l cuprindă cu degetele de moștenire și, sesizîndu-le tîrziu pe cele două bătrîne, li se adresă și lor, cu un glas gros, incredibil de gros:

– Dar voi... adică dumneavoastră... Două bătrîne atît de pișichere și fără minte... N-o să fiți niciodată în cunoștință de cauză... asupra identității mele și-a lui Pinky...

Femeile zîmbiră înveselite și așteptară. Înregistraseră că traversează o criză.

Trecu un minut, trecură două.

De asta erau ele, minutele, făcute să treacă, dar chestia asta cu trecutul iată că se întîmpla acum tare încet.

Mai trecu un minut, cufundînd doamnele într-o gîndire profundă și, deodată, glasul Patriciei îl electrocută:

– Nu zău? Deci habar n-aveam, nu te cunoaștem!... Nu e numele tău, în acte, Sergiu S. Mărăcine?! E adevărat. Nici cît un vîrf de unghie, nu te știm... Păi nu ți-a fost ție diriginte Conțescu?

– ...Conțescu?

– Domnul Conțescu! Din clasa întîia, din primul trimestru, 15 septembrie. Și pînă în clasa a patra, pîn' la sfîrșit... Domnul Conțescu a fost primul care te-a remarcat și-a așezat asupra ta plasa pentru fluturii rari... Ne istorisea cu emoție fiecare fleac despre tine și, dacă îți mai amintești, într-un decembrie...

– 21 decembrie 1974...

– Exact, era în preajma Crăciunului. Te-a și adus în vizită la mine acasă. Aici. Nu te cunoaștem. Am stat, am conversat, cuiva priceput săreai în ochi că posezi ceva neobișnuit... În rest, am aflat că-ți plac dulciurile, dar că nu te prăpădești cu iubirea pentru plutonieri. Îți aplicase o corecție corporală unul, fiindcă, tocmai în a patra zi de școală, îți trîntisei în fund, cu un pumn bine țintit, un coleg de generală, îl apucasei de o gheată și-l tîrai, într-un adevărat extaz, prin pulberea trotuarului din fața școlii. Milițianul se fîțîia pe acolo și, cînd a văzut ce bine te simți, nu s-a mai putut înfrîna și s-a gîndit să te urecheze.

– Eu?... Să mă urecheze pe mine?

– Da, și-n ziua aceea nu dădeai semne c-ai să uiți... În chip firesc, în locuința noastră ai fost mai tare absorbit de un magnetofon „Unitra" și de un pick-up „Belcanto", decît de ambalajele cadourilor și de globurile ce împodobeau pomul de Crăciun. Dar noi nu ți-am dăruit decît o păpușă, o acadea și-o tamburină. După multe parlamentări, ne-ai făcut favoarea de-a accepta doar păpușa și acadeaua.

Pretindeai că, dacă te vei duce totuși să colinzi, n-o să ai în nici un caz nevoie de tamburină, precum țiganii... Cu anii, continuam să ne desfătăm cu o groază de amănunte privitoare la tine. Nu cred să fi ratat ceva, cît de cît important, laudativ ori compromițător, în legătură cu tine...

– Și... despre Antoaneta?

– Mai ales despre Antoaneta, domnule Floyd.

(Sărise soră-sa, doamna cea pufoasă.)

– A trebuit să contribuim c-o iubitoare mînă de ajutor la tot ceea ce s-a petrecut cu avortul.

– ...Îi făcuseși rost de pastile. Vasodilatatoare. Vasodevastatoare. Și mizerii dintr-astea... Ea stătea de șase ore în baia fierbinte,

pentru a îndeplini una dintre condițiile bășești, favorabile avortului. Apoi și-a răsturnat, dintr-o dată, pe esofag, tot tubul de medicamente și a început să se înnegrească...

Ai încercat s-o scoți de acolo, s-o faci să vomite, dar leșinase. Iar cînd nu leșina, se înnegrea și mai tare, și deșteptîndu-se și luptînd cu moartea, începuse să urle... Tu atunci te-ai speriat, n-aveai decît 17 ani. Ți-era groază să fiți anchetați de procuratură și condamnați. Erați împreună la primul vostru avort. Și, în loc să chemi Salvarea, ai fugit la tine acasă. Credeai c-o să moară...

– Cine mai știe de asta?

– Dar n-a murit. Credeam că-și mai amintește și ea.

– Tony avea o colegă, Doinița Vlad, care era la curent cu problema voastră, fără ca tu să știi că ea-i la curent... Ea a descoperit-o pe Tony și-n agonie și-n cadă. Și, conform lucrurilor înțelepte pe care știe să le facă deseori o femeie, primul lucru întreprins a fost să ne dea nouă un telefon.

– Era foarte clar pentru noi, din acel moment, că discurile nici unei formații n-or să se strecoare dincolo de zăbrelele unei școli de corecție. Ca să nu mai vorbim că o porție de zel din partea vreunui procuror cu dor de afirmare, te-ar fi încastrat, cinci pînă la opt ani, între zidurile unei temnițe adevărate. Nu hotel pentru țînci...

– Și atunci, minunata Patricia a pus, la rîndul ei, mîna pe telefon și a discutat cu fiul doctorului Burghelea, medic și dînsul, al cărui tată îi făcuse surorii mele o curte asiduă în tinerețe. Tînărul Burghelea s-a comportat ca un adevărat gentelman, și-a asumat riscul, și, o dată ce și-a asumat riscul, a acționat... A fost singurul caz din această nenorocită perioadă, cred eu, cînd o femeie ce-și provocase singură un avort, în loc să fie predată în mîinile organelor de anchetă, a fost îngrijită, la propriul lui domiciliu, chiar de-un ministru adjunct al Sănătății, funcția de pe-atunci a lui Burghelea... Antoaneta se mai abate, cam din șase în șase luni, pe la noi.

– Și atunci... cum rămîne cu Pink Floyd?... Și cum rămîne cu moștenirea?

– Dar ai făcut și mult bine. Aveai stil. Întotdeauna ai avut. Robin Floyd, sînt sigură, ar fi fost mîndru de tine! La asta se

referea cînd scria despre simplitate. (Îi zîmbi, ieșind pentru prima dată și-n întregime din aerul ei grețos, de nazistă.) Cui i-ar fi trecut prin minte c-o să te apuci și să cînți? Și încă la modul la care ai făcut-o!... Cui i-ar fi trecut vreodată așa ceva prin minte?

Într-adevăr. Cui i-ar fi trecut așa ceva vreodată prin minte?

Pentru întîiași dată în viață, Pink Floyd intui cam cum ar fi ca o zînă bună să-ți ruleze sub picioare un covoraș zburător, taman ca-n *O mie și una de nopți*, iar cînd își telescopă și mai mult pe sub măsuța ovală, ciolanele, izbindu-și-le de pantofii uneia dintre gazde, nu și le mai retrase scîrbit, ci și le înfipse mai temeinic în acel loc, perpelindu-și-le parcă înaintea unui foc tihnit și binefăcător.

– Deci batem palma. Înhățăm moștenirea. Rămînem jurați... șarjă, în ipostaza sa necunoscută, șăgalnică, sora cea suplă. Trei la sută...

– ...Din Produsul Național Brut, confirmă binedispus muzicianul.

– Jocuri, care fiind făcute, un singur aspect ar mai rămîne de definitivat.

– Este absolut necesar? se interesă, cu o voce neutră, Cocondy, dar sub silozul de făină se făcu pămîntie la față.

– Dragă, viața debutează ca un film documentar. Se dezvoltă ca un film de aventuri. Și se încheie ca o melodramă... Să tragem, de cîte ori avem prilejul la timp, cortina peste melodramă.

– Melodramele n-ar putea fi amînate trei, patru zile?

– Singura parte cu adevărat bună a unei melodrame e că pică întotdeauna la țanc... E un semn că o melodramă n-a fost atît de ieftină, dacă în momentul în care te pregătești să te amuzi mai copios pe socoteala ei... observi că melodrama și-a și luat tălpășița.

Restul serii de 21 aprilie 1988 se constitui într-un rezumat al celor mai dulci, învechite, înduioșătoare și parfumate lucruri de care auzise, în viața sa, Pinky.

Conversară despre copleșitoarea superioritate a tehnicilor de propulsie, dezvăluite în demonstrațiile de balet prezentate de trupa lui Diaghilev, față de salturile neajutorate, viermănoase,

gloduroase, aproape propovăduite, în spectacolele ei, de către directoarea școlii de Balet rusesc, Lubow Egorova...

Căinară, nu s-a înțeles bine din care motiv, o expoziție vernisată, în toamna anului 1921, la galeria Rosenberg, deși cuprinsese acceptabile pînze, semnate Bracque, Picasso, Gris. Forfecară mult prea elocventa pasiune (deșănțată și masochistă) pentru colecția sa de arici, a principesei Clara de Polignac, prietenă modestă și rezervată cîndva, nimeni altcineva, mai tîrziu, decît moștenitoarea înfumurată a Imperiului mașinilor de cusut *Singer*.

După care, direct de la cortina și costumele pictate special, la sfîrșitul anului 1923, de către Fernando Leger, pentru spectacolul „Facerea lumii", al Baletului suedez, sora cea suplă translată conversația abrupt, la timpul prezent, spre congelatorul gemînd de pipote și gheare de pui, aparținînd doamnei Andronache. Va manifesta Cocondy o minimă deșteptăciune în comerțul tradițional, dar uneori nociv, cu întreprinzătoarea vecină?!...

Doamna Andronache era o persoană mărunțică, destul de în etate și agreabilă, rotunjindu-și veniturile, vînzînd locuri avantajoase la cozile la alimente la care se așeza, de cu seara, pe scăunelul ei rabatabil cu trei picioare. Uneori, cînd își descoperea un spațiu neocupat în congelator, doamna Andronache se înfigea chiar ea la produs, recomercializîndu-l apoi, cu un comision moderat, într-un circuit select de familii, circuit căruia îi aparțineau și surorile Stamatescu.

Acum însă radiatorul congelatorului doamnei Andronache se defectase.

Și Patricia o consilie pe Cocondy să evite o vreme să facă tîrguielile dintre puii putreziți ai vecinei, pînă ce doamna Andronache se va hotărî să-și arunce la pubelă întregul stoc, înverzit de stîrvuri. Cocondy trebuind deci să se aprovizioneze, mai curînd, de la doamna Belisarie și limitîndu-se la a o sprijini pe doamna Andronache prin mici împrumuturi.

Patricia afirmă că plătise energia electrică pe acest trimestru.

Patricia spuse că achitase telefonul.

Patricia nu ascunse că, deși achitase administrația, deplasîndu-se personal pînă la Oficiul poștal din Vitan, din pricina unei

funcționare *tăcănite*, nu izbutise să plătească, în avans, și abonamentul Radio-TV.

Aduse vorba asupra unei liste cuprinzînd persoane distinse și extrem de respectabile, domiciliind în Regatul Unit și cărora, o dată reîntîlnite, în opinia sa, n-ar trebui să li se oprească salutul lor, al ambelor surori Stamatescu.

Despături cu distincție pomelnicul. Citi, cu apretată dicție, o toropitoare serie de nume, golite parcă, într-un chip ciudat, de noblețele lor și, cu atît mai mult, neimpunîndu-se memoriei lui Pink Floyd prin ceva.

– Sir Keith Sinclair Allingworth!...

– Desigur, desigur, admise, atentă și copleșită, Cocondy.

– Sir Darryl Orson Ansermet...

– Nu văd cum ar fi putut fi uitat.

– Sir Andrew Gover Bret...

– Eu, la domnia sa m-aș fi gîndit de prima dată.

– Sir Walther Jeb Callaghan. Dacă mai trăiește...

– Trăiește. Trăiește... N-ai spus chiar deunăzi că i-ai recunoscut numele într-unul dintre buletinele acelea de știri, emise pe unde scurte, în limba spaniolă?!

– Dacă n-o fi vreun nepot... Dacă n-o fi fost introdus într-una dintre acele răstălmăciri oribile despre rolul jucat de săracul Jeb, în cel de al doilea război mondial... În sfîrșit, Sir Oscar Budd Finney...

– Ți-a scris. A trebuit să dai declarații, la Ministerul Afacerilor Străine, din ce motive ți-a scris.

– Sir Arthur Horace Forel...

– Sir Arthur Horace Forel, se mulțumi să-și notifice supunerea sora cea trupeșă.

– Sir Tyler Archibald Hecht...

– Sir Tyler Archibald Hecht.

– Sir Cameron Harold Gus Ingram...

– Sir Cameron Harold Gus Ingram.

Pe la a optsprezecea persoană, scrutînd foaia ca și cum ar fi descoperit caligrafia ștearsă ori greșit întocmită a unui nume, Patricia se opri din citit, se clătină, de două ori, pe scaunul grifonat

și căzu, ca și cum o scîndură s-ar fi desprins dintr-un decor, prăbușindu-se către pămînt, potrivit de repede și înălțînd, în momentul izbirii, tot praful jur-împrejur.

Căzu chircită, păstrînd poziția în care, c-o secundă înainte, fusese așezată la masa elipsoidală. Coate înaintate, așa cum fuseseră folosite la susținerea hîrtiei, despărțite, între ele, la distanța de-un pumn. Hîrtia, ocrotită pe jumătate de calota unghiilor. Picioarele, imitînd unghiul drept al scaunului. Înțepenite și împotmolite în dantelă.

Bărbatul țîșni s-o pescuiască de-un umăr. Dar brațul, pornit la timp, al unei Cocondy acum mai curînd tulburată decît îngrozită, i se așternu peste încheietura palmei și îl dezmetici din elan.

– Hai să n-o atingem!... Hai să n-o importunăm cu nici măcar vreun cuvînt!... Nimeni nu trebuie deranjat în asemenea momente!...

Adăugă totuși (cu ochii, pe covor, la soră-sa, care începuse să se descovoaie milimetru cu milimetru) că grija de o viață a Patriciei era că, dacă tot trebuia să-și dea duhul, atunci măcar era musai să apuce să și-l dea dintr-o poziție de bună convenință.

Lîngă ei, pe tăcute, Patricia izbutise să-și retragă doi centimetri una dintre glezne. În foșnetul, ca de sare, al dantelelor. În gîlgîitul de nădușală al fiecărui por.

După cinci minute de sforțare și chin, era din nou la orizontală, dreaptă, cu spinarea întoarsă în sus, nasul în scama covorului și toate extremitățile înainte caraghios împrăștiate în cădere, acum aduse acasă.

Își îngăduia un repaus.

Mai ales acum, Cocondy nu i-ar fi permis, în ruptul capului, lui Pink s-o ajute.

– Am venit s-o îmbăiez pe doamna Patricia! mormăi o femeie ștearsă, fără vîrstă, aproape fără chip (în nici un caz c-o mutră de cosmeticiană sau maseoză), care ciocănise la ușă și căreia Pink, ca prin somn, îi descuiase.

Spusese *s-o îmbăieze*, nu *s-o spele*.

Asta avea gînduri mari.

Vorbise ca despre un bebeluș. Sau vorbise ca despre un bătrîn infirm, neajutorat.

Pinky îi deschise, încuie ușa în urma ei, pivotă ușor pentru a o lăsa să i-o ia înainte pe nou venita cu aspect de servitoare, dar, cînd dădu să se întoarcă în salon, se lovi o clipă de trupul ei, rămas blocat în rama celei de-a doua uși, într-un moment de contemplare a ceea ce i se desfășura înainte.

De două ori mai înalt, Pinky îi privi peste umăr.

Înaintară apoi amîndoi, el și umila vizitatoare, oprindu-se la o distanță respectuoasă.

În mijlocul salonului, Cocondy, și ea în picioare, c-o lumînare aprinsă în mîini, făcea de gardă lîngă trupul soră-sii, golit de viață, nemaiînvîltorat sub nici o respirare și împietrit în cea mai frumoasă figură de balet pe care o realizase vreodată o muribundă.

Patricia murise lipită de covor.

Într-un ultim gest de extravaganță. După ce-și culesese toate extremitățile înapoi. Deschizîndu-se la loc ca o floare. Zburlindu-și savant cutele rochiei, într-o arteziană de dantele, plutind la limita legilor fizicii... Și imprimîndu-și propriului corp o postură ciudată, rafinat curbată, aplecată grațios înainte.

De parcă ar fi avut de oferit cuiva, duh, spirit, particulă de praf, navigînd prin încăpere, hîrtia netezită dintre degetele ei, ca pe-o variantă esențializată a unui buchet de flori...

– E reverența ei preferată... cu care a debutat în societate, în 1917, la Grenoble... Îi acorda întîietate chiar și față de cea pe care a desfășurat-o în 1919. Cînd a fost, pentru întîiași dată, prezentată Reginei Marii Britanii...

Pink Floyd fu sfătuit discret să se retragă pentru acea noapte.

Ca bărbat, nu era cea mai potrivită persoană pentru următoarele două-trei ore.

Abia către dimineață, în loc de reprezentantul Guvernului Maiestății Sale, cel al Consiliului de Miniștri român și cel al Patrimoniului Național, urmau să-și facă apariția amploaiați ai Poliției, ai Procuraturii și ai Morgii. De sosit, aveau să sosească și cei dintîi, implicați în procedura transferului moștenirii, avînd a face față totuși mai întîi și carantinei de 3-4 zile a unui doliu.

– Te rugăm. Te rog să stai mai mult pe acasă în viitoarea săptămînă... Ne-ai îndatora dacă Pink Floyd nu ar părăsi Bucureștiul în următoarele 8-10 zile...

– Nu-l va părăsi.

De data aceasta, plecă singur fruntea și se lăsă sărutat.

In buzunarul gecii, așa cum îi prevestise Rolling Stones, simți cum îi fu introdus un plic. Își agăță geanta, cu o parte a maldărului de aparatură, pe umăr și, în urma sa, ușa apartamentului închizîndu-se, se trezi în întuneric.

Nu bîjbîi inutil în căutarea comutatorului luminii, de pe holul micului bloc. Ci, descoperind, pe pipăite, balustrada scării melcate, coborî încetișor, punînd cîte-un picior înaintea altuia, pe treptele inegale, cu suficientă atenție.

Se gîndi că miezul nopții zburase de mult, bănuind că era ora 2.

Pe ultimele trepte însă, fu izbit violent de-o mogîldeață – bețivan probabil – care-l pîndise, posibil, din beznă și care-l bușsi de-un perete împodobindu-i beregata cu tăișul unui cuțit, cu care-l împungea, destul de convingător, în pielița tresăltîndă a mărului lui Adam.

Își imagină fulgerător dacă bețivanul o să se descurce, de acum, cu pedalele sale acustice, cu perdelele lui de fum, cu proiectorul și cu mixerul lui cu 24 de canale, pe care, instinctiv, și le acoperise cu cotul.

Și își răspunse că da. Chiar de nu va cînta cine știe ce muzică fainâ, alcoolistul mulțumitor o să se descurce.

O să capete pe ele bani buni.

Spre continua lui surprindere, neînfigîndu-se la bani sau la scule, bețivanul se rezumă însă doar să-l trăznească năucitor cu căpățîna în gură.

Și-n deruta totală produsă de plesnitură, mai simți, totuși, cum imbecilul îi decupează, dintr-o singură mișcare, cu tăișul, sfîrcul urechii, stîngi.

Cum îi fură, ca pe cine știe ce comoară, cercelușul de carne al urechii în palmă. Și cum o tulește, cu o parte importantă a urechii sale de Pink Floyd, din scara întunericită a vilei, lăsînd

să i se întrezărească doar nasturii metalici de la sacoul ca de taximetrist.

La 15 secunde, motorul unui automobil, ținut la îndemînă, fu ambalat și demară, semn c-o importantă bandă din oraș complotase să-l lase într-o ureche.

Ieși, cu geanta la el și, pînă acasă, opri sîngele, strîngîndu-și pavilionul crestat cu cîrpa gulerului.

În dormitor, Andra dormea.

El nu se pricepea.

Se doftoroci, oblojindu-se cu un strat de vată, tifon și acoperi sfîrcul lipsă cu leucoplast. În bucătărie, scotoci în geacă și dădu peste plic.

Erau fix 400 de lei.

200 pentru ei. 200 pentru Rolly.

Chiar de-a doua zi, începură să-i sară în cutia poștală, ca sinucigașii de pe pod, plicuri ciudate, burdușite, cu ștampile, culori și antete neobișnuite, mirosind de la o poștă a mirodeniile unor țări îndepărtate. Bineînțeles, cele mai neliniștitoare și mai impregnate de parfumul de scorțișoară erau cele care sosiseră, plutind, dinspre Imperiul Britanic.

Capitolul 9

ZIUA A CINCEA: „SĂ NU FURI!“

În urmă cu aproximativ două luni, Sanatoriul de boli psihiatrice „Mociomița“ ședea, cînd și cînd, tolănit, sub razele severe ale unui soare de februarie, întocmai ca o pisică imensă și se spăla peste tot.

Era un sanatoriu nemaipomenit de curat.

Pe la 5,30, cu o oră, o oră și jumătate înainte de a se crăpa de dimineață, Așezămîntul psihiatric își scutura zgaibaracele, duhurile negre se reîntorceau aici să-și joace bărbunca, deasupra creierelor abolite de cunoștință ale internaților, peisajul clinic se reînsufleța.

Apărea supraveghetorul șef și cordaciul Mandravela, cu haita de malaci și asistente după el.

Intra, lua la rînd încuietorile exterioare, clănțănea orificiile lor externe, dădea de perete ușile metalice ale saloanelor și rezervelor, răsucea comutatoarele și striga deșteptarea.

Extrăgea pacienții de sub baricadele lor onirice și fecale.

Decupla sondele gastrice, intravezicale. Înaripa asistentele la desferecarea din chingi, din cătușe, la coborîrea apărătorilor laterale. Îngrozea pe orișicine cu un cît de mic ajutor:

– Bună dimineața, oligofrenilor! Ați visat frumos, maniac-depresivilor?! Primăvara peste voi, schizofreni catatonici!... Haideți, hoiturile sus, paratim-zoofobilor!... Fiindcă ați fost cuminți, au sosit mămicile voastre, în vizită, pe la voi!

Într-adevăr, lui Mandravela nimeni nu putea să-i nege, atunci, uriașul simț al umorului. Se apuca pe loc, apăsat, gospodărește, să-i înjure pe toți cei ce alunecaseră din cămășile lor de forță

chimice, din somnurile lor terapeutice despre mămicile lor. Asta însemna, în capul lui blînd, toată vizita pe care internații meritau s-o primească de la cei dragi, de acasă. Le ridica moralul.

La Mociornița, ți se adresau scurt, milităros, voios, cu „Oligofrenule!“

Adeseori, oligofrenelor li se spunea, prescurtat, în bătaie de joc, „Olie“, iar oligofrenilor „Gogo“.

Pe măsură ce agitația creștea în saloane iar comunicarea interpersonală stătea a da în clocot, malacii se pregăteau *să-i ia pe pacienți la furtune.*

Asta însemna să le aplice tușeul rectal.

Bolnavii adulmecau pericolul și cei care puteau vorbi își reluau fiecare, de groază, ceremonialul verbal, frazele obsedante. Deveneau impenetrabili la argumente, tremurau, se adăpostea fiecare după delirul lui de negație, era modul lor de a striga după ajutor:

– Tovarășul director, nu mă pisa. Lasă-mă cubic sau paralelipipedic! (cum implora, pe vremuri, și bietul baschetbalist Bibi).

– Ciupește-mă la pix, să-ți fie bine!

– Dacă mor cumva, mă trezești!

Pe coridoare, se întindeau, în pas alergător, ca la companiile de pompieri, rolele de mat, cu pulpa lucioasă. Se înșurubau racordurile la hidrante. Furtunurile elegante, cu mușțiucul subțire, se zvîrcoleau, cînd scuipau duș peste cei lipsiți de control sfincterial.

Mandravela susținea, evident după ureche, „că-n cursul perioadelor de agitație, puseele catabolice fiind intense, pacientul pierde din lichide prin transpirație și se deshidratează.“ Așa că el îl hidrata.

Era iarnă. Saloanele încălzite, doar cît să nu înghețe apa în sticle.

Mulți dintre pacienți, necooperanți, dădeau colțul. Adăugau tulburărilor proceselor lor psihice cîte-o pneumonie și decedau.

Un sfert din ăștia încăpățînații, care crăpau, fuseseră internați din pricina unor fapte comise *afară*, prin care nu dovediseră c-ar fi dat chiar în brînci, de entuziasm, față de politica Partidului de făurire a socialismului în patria noastră. Erau ghinioniștii despre

care, înainte de a face scandal, nimeni nu auzise și nici nu prea avea să mai audă. Era firesc ca, decît nervoși și neastîmpărați pe străzi și prin piețe, mai bine dușați și sedați aici în salon.

Cei care supraviețuiau *răsfățului prin duș* se rupeau de pe unde fuseseră aruncați, se ridicau în picioare, ajutîndu-se de coarnele de metal ale paturilor, își reluau mersul lor cu pași mici, astazo-abazic, faciesul imobil.

Dar tot mai aveau minte să se tragă (unii) pe lîngă niște prosoape mari și jegoase, să se frece de ele, ca purceii de copac, să-și întindă pe măduva spinării cîte-un halat din maldărul de halate dintr-un container, ce scăpau nedușate.

După curățenia generală, li se distribuia, tuturor ălora ce izbuteau încă a-și exersa masticația, cîte-un galoș de mămăligă și 200 de grame de apă, în care, mai curînd, erau fierte niște cîrpe, dar care purta numele *ceai*.

Pînă la ora 18,30, cînd Mandravela suna *pregătirea pentru stingere* și-i strîngea înapoi, ca pe niște găini în cotețe, întemnițații desfășurau, sub comandamentul unui malac, *programe de ordine, curățenie și educative.*

Ori se hîrjoneau prin tratamente.

Te strigau, dacă-ți știai numele, te ridicai și plecai, nu știai cîtă rețetă îți rămîne pînă la raiul cel mare. Îți împingeau acul sub piele, îți sfredeleau vena și te împroșcau din raiul cel mic. Majoritatea pacienților *vioi* încercaseră, cel puțin o dată, să-și realizeze stocuri de medicamente în scopuri de sinucidere (suicidar).

Pe Doru Cișmea, poreclit Sinistratul, l-au adus la sanatoriu direct de pe spinarea unei mese de operații, unde dădea nas, piept și organe interne, unui bisturiu militar.

Caftise Securitatea la el toată neîndurătoarea iarnă a lui 1988, de-și trecuseră pînă și coloneii ore suplimentare pentru stîlcirea trăsăturilor lui și, dacă erai atent, reușeai să recunoști pe stradă orice securist deghizat în civil, numai după brațul drept, bandajat și fracturat, în mutra încăpățînatului Doru Cișmea.

Pe Doru l-au transportat la Mociomița ambalat în 33 de săculeți.

L-au descărcat din camionul penitenciar, l-au răsturnat într-un pat, adunîndu-l ghem, punîndu-i săculețul cu mîna, în dreptul mîinii, săculețul cu falca, în dreptul fălcii și l-au părăsit în mila Domnului...

Arhanghelul lui Dumnezeu l-a sudat cu electrodul lui miraculos.

I-a lipit încheietura cu licoare din licoarea lui spirituală.

A azvîrlit cît colo cei 33 de săculeți din cîrpă, care s-au îndepărtat, cu chițcăituri îngrozite, de cîtă carne nefericită țînuseră ei pînă atunci la piept.

După doar trei săptămîni, oblojit cu o milă pe care deseori n-o putem înțelege, lui Doru i s-a acordat o a doua șansă. S-a preschimbat într-unul dintre cei mai atractivi și fercheși suferinzi, dintre cei după care, cu cea mai adîncă ardoare, își deschideau venele pacientele sanatoriului.

A fost singurul care s-a împrietenit cu Regele Bolilor Nervoase.

Cînd se întîlneau pe coridoare, se zvîrcoleau sub hățuri, se înfoiau și făceau unul la altul: Mîîîr! Mîîîr!...

Într-o pauză de tratament, Regele și-a deznodat, cu gingiile, curelușa cu care fusese priponit în cîrlig, s-a apropiat, s-a înseninat și i-a întins Sinistratului gustarea lui de șocuri.

– Ia-o, frate Doruleț... Linge și castronașul ăsta electric! Să prinzi puteri. Să ți se ridice și ție, cînd vei vrea, părul de pe șira spinării...

Pentru neinițiații în limbajele de la Mociomița nu s-a auzit decît un foarte lung cîrîit, Regele învîrtind, în cerul gurii lui, tot o tumoare.

În urmă cu douăzeci de ani, o promoție de pacienți de la Mociomița, mărșăluind de-a lungul rîului Teasc, din vecinătate, dăduseră peste un biet ciobănaș adormit, se apropiaseră de el și-și vărsaseră în trupul lui, ca într-un hîrdău, toate bolile lor multiple, transformîndu-l într-o clipită, pe păstor, într-un Rege, bolnav de absolut toate bolile nervoase posibile. Înfățișarea sa era cînd normală, cînd monstruoasă. Erau clipe cînd la soare te puteai uita, dar la el, ba.

Veneau muieri de la șapte sate din jur, ca, numai uitîndu-se la dînsul, să-și și avorteze pruncii nedoriți.

În aceeași noapte, lăsîndu-se pe burlanele și prin debaralele numai de el însemnate, Regele s-a apropiat, în vîrful pîslarilor, de patul lui Doruleț și i-a șoptit:

– Ti-ti-ti... Do-do-do... Bi-bi-bi...

Îl chema, adică, la lupta cea mare pe Sinistrat, să-și adune puterile, să nu renunțe la viață și să vorbească.

În mai puțin de-o săptămînă, sub dicția pedagogică a Suveranului Bolilor Nervoase, au trecut amîndoi prin toate fazele de pronunție afazică ale cuvîntului *scaun*:

– Șatatami! Șatami! Tapasu! Șatamu! Ștamu! Scaun!...

Cînd au căzut împreună pe formularea corectă, de uluire fiindcă grăiește din nou, Sinistratul l-a și avut, scăpîndu-se pe el cu însufleție.

S-au prins matahalele din personalul medical că se hotărîse și ciopîrțitul să funcționeze. I-au acordat considerare, îl ocoleau, nu-i mai călcau în picioare așternutul, mormîntul.

La două zile după ce l-au luat în vizor, s-au lăsat și asupra lui, cu vizitele, poterele medicale, ce pînă atunci, cu seninătate, îl ignoraseră.

Un diagnostician, medic primar, Dragaulea Cornel, ce poposea pe la Mociornița din an în paște, i-a testat reflexele fiziologice, atingîndu-i lojile amigdaliene c-o apăsătoare de limbă, i-a ciupit un pliu tegumentar, i-a zgîndărit globii oculari, l-a ciocănit, i-a vînturat creierii cu penseta și-a mîzgălit într-o fișă:

„Clinic, bolnavul prezintă tremurături fine ale extremităților, imposibilitate în mers, dezordine temporo-spațială și auto-psihică, reflex fotomotor slăbit, stare de conștiență semi-abolită.

Rezonanță afectivă șterșă. Stare confuzională severă. Sindrom demențial.

Ideație absentă. Conținut perceptual cenușiu. Hipersalivație. Tulburări ale aparatului fonator. Fading mental.

Crize de plîns. Tulburări de evocare a schemei corporale. Pierderi de urină.“

În trei vizite îndesite, „imposibilitatea în mers“ se transformase miraculos în „agitație sau vagabondaj nocturn inconștient“. Apoi în mai exactul „deambulism nocturn“ (somnambulism).

Începuseră de-i culegeau noptile de pe crestele acoperișurilor, unde se amuzau să păcăne tabla sau să facă să alunece pe burtă vreo țiglă.

Îi înhățau.

Le legau boturile la sacoșele cu nutrețuri de neuroleptice, tranchilizante, hipnotice, sedative, dar, în noaptea următoare, tot de prin stîlpii de telegraf îi culegeau.

Îi ferecaseră sub cearceafuri și curelușă, dintr-o piele de n-o putea tăia nici șobolanul cu dinții. Îi gardaseră cu cîte-un pacient cardiofob, din ăia de nu prea adorm, de frică să nu li se oprească inima în cursul somnului.

Degeaba.

De abia își luaseră avînt pe clădiri și, de la un timp, uite așa, cu ideația lor săracă, erau cu mințile numai după evadare.

Greu să străpungi cercul de oțel al sanatoriului, păzit aidoma unei unități militare. Greu să părăsești, cu șanse de succes, zona limitrofă a Mociomiței, pe trei sferturi pustie, în care urmăritorii te puteau vedea ca în palmă, iar sătenii de abia așteptau să-și încaseze recompensele pentru predarea fiecărui nebun, cu pîslari, în fundul gol, halat și cipilică pe cap.

Săturîndu-se să mai stea cu bătaia și cu tranchilizantul pe ei, Mandravela îi atașase la un detașament de *vioi* (pacienți ce se puteau deplasa, de colo pînă colo, pe propriile picioare). Îi alipise, pentru a-i obosi, la o unitate de muncă.

În iarna aceea, la Mociornița ninsese pe sponci, iar curțile sanatoriului se înfățișau sărăcite și văduvite de zăpadă.

Fiecare Gogo pornea înarmat cu cîte-o bidinea cheală și-o căldărușă de apă cu var, cu care trebuia să spoiască (pe jumătate da, pe jumătate ba) fiecare copăcel. Fiecare bordură. Fiecare pietricică. Fiecare tulpină de brusture înghețat ce i se ivea înainte.

Pe pajiști, supraviețuiseră mustăți de ierburi scrumite. Preschimbate în țurțuri. Pe care aceiași Gogo trebuiau să le pieptene (cu niște piepteni îmbătrîniți, soioși, fără dinți). În așa fel, încît,

după ziua pară sau impară, pajiștile să apară pieptănate, cu cărare spre dreapta sau cu cărare spre stînga.

Pe la ora 14, gustarea sau prînzul.

Rar cînd se îndurau, în timpul zilei, să lase să pătrundă, la loc, în odăi miros de nebun vioi înghețat.

Veneau malacii afară la Gogo.

Din despărțiturile de inox ale unui cărucior, deșelat de haleală, puteai căpăta, dacă mama ta te ouase cu noroc, în niște căni strălucitoare de tablă, cu toarte cît toate zilele, iahnie fierbinte de fasole, iahnie fierbinte de fasole sau iahnie fierbinte de fasole.

Dacă nu tu, ci oamenii bucătăriei înnebuniseră, riscai să fii atins, la rumegător, și cu cîte-o porție babană de compot fierbinte de prune.

Asta depinde de cît de bine spoisei copaci.

Dacă freza pe care o făcusei poianei ieșise destul de acceptabilă ca Mandravela să poată scoate vreodată poiana aia în lume. Sau dacă Mandravela însuși nu se apuca să le testeze progresele în vorbire.

Dădea un semnal.

Înghesuia împrejurul său vreo douăzeci de vioi. Care mai de care mai cu tulburări de vorbire, leziuni corticale. Ăi mai răsăriți doar cu cîte-o *salată* de cuvinte sau cu vreo *fugă de idei*.

Le proptea bîta în piept. Îi scormonea pe fiecare în ochi. Și le trîntea năucitor cîte-o frază, pe care și el o învățase pe apucate, papagalicește și pe care, chipurile, suferinzii ar fi trebuit s-o repete, pentru a dovedi că se străduiesc și ei să contribuie, cît de cît, la vindecarea lor.

Pronunța pe silabe cordaciul:

– Tre-pie-dul simptomatic al nevrozei astenice... es-te al-că-tuit din cei trei mari arbori: Cefalee. Insomnie. Și... astenie!...

Și Gogo, cît erau ei de urgisiți, pricepeau pe loc că s-au ras pe bot de compot.

Dacă-l vedeau că se distrează bine, se și urneau și se încolonau singuri lîngă ghereta de pe platou, acolo unde, cînd era mai liric sau mai expansiv, îi strîngea Mandravela pe pacienți și îi îndema să-l înjghebe pe *Accelerat*.

Intra cordaciul în gheretă, în cizme cu carîmbul înalt, haină trei-sferturi de piele, chipiu comandă specială (doar c-un dreptunghi de stofă albă cusut pe piept s-arate că-i infirmier), uscățiv, mai deșirat ca prăjina, clocotindu-și mirosurile de bătrîn cotoi stătut și bolnav, lua un scaun și-și lipea tîmpla melancolizată de geam.

Afară, răsfirați în jurul clădirii, fiecare ținînd deasupra creștetului crengi, frunze uscate, nuielușe, mături, bidinele, pacienții începeau să alerge în cerc mai întîi, pufăind.

Apoi din ce în ce mai iute, din răsputeri, pînă cînd sculele din mîinile lor începeau, cumva, să dea impresia că s-ar uni.

Ochii lui Mandravela, întredeschiși, căpătau senzația că înaintea lor, se desfășurau, în viteză, codri imenși, luminișuri și, din nou, codri imenși.

Și însuși Mandravela era invadat de convingerea că, da, bineînțeles, iată, nimerise în același dezgustător compartiment de accelerat, care-l purta, cînd și cînd, pînă spre domiciliul său din comuna Zlătiță, unde, ca un făcut, de fiecare dată își surprindea concubina, pe Smărăndica a lui, înșelîndu-l cu un angajat al Ocolului silvic, șchiop și oligofren.

Nu exista nici o Smărăndica.

La o ședință de testare asupra sa a combinațiilor dintre barbiturice și amfetamine, urmărind îmblînzirea convulsiilor și-a spasmelor localizate, un infirmier nou, subțirel, fără rînjet pervers, dar cu ambele palme bandajate, îi pasă palmat Regelui o rețetă împăturită, laolaltă cu sfatul de-a o lectura diseară, în pat.

Regele avea pat.

Însemnărica a citit-o.

Pe la unșpe noaptea, cînd malacii, drăgostindu-le, le transportau pe asistente pe tărîmuri fără stres și fără tamponaje excretorii, Suveranul se lăsă pe burlanele lui și, prin gurile de aerisire ale Corpului Central, la un pas de Sinistrat, fentîndu-i-l pe cardiofob (care căzuse, de un timp, într-o transă de tanatofobie), și făcîndu-i semne prietenului său să se pregătească pentru o călătorie mai lungă.

Și-au tras pe ei pijamalele de scandaluri, două croite din doc, mai puțin țipătoare, ciordite de la magazie de Suveran. Singurele două halate necărămizii, care, după părerea lor, ar fi putut fi confundate, din elicopter, cu două balonzaide. Pîslarii în picioare. Cîte-o pătură de fiecare, în rucsac, la Regele Bolilor Nervoase.

Și-au alunecat, unul după altul, printre lamelele obloanelor, precum două coji de săpun.

Din vîrf, de la gămăliile stîlpilor de înaltă tensiune, vîrîndu-și lăbuța în tablourile electrice, au decuplat soneriile, alarmele, energia electrică, despre care se spunea că ar juca în ultimul val de garduri metalice, barînd calea către libertate.

Regele, încă sedat, mai aluneca, își mai frîngea gîtul.

Dar la dînsul, orice schimbare intervenită în starea de sănătate, mai curînd *ameliorare* se chema că era, într-atît era tipul de turbat de bolnav.

Sinistratul a intrat peste cușcareta ultimului paznic, moș Romergan, care dormea revărsat peste patul său, din patru scaune înșirate, și i-a furat archebuza și muniția din primul război mondial.

La următorul brîu de sîrmă ghimpată, Regele a scos din rucsac un clește cu fălcile de crocodil și, din cîteva clănțănituri, a transformat colacul într-o duzină de sîrmulițe inofensive.

Au ocolit apoi șiragul de gropi, acoperite cu țărînă și placaj putrezit.

Și au zvîcnit în întuneric.

După vreun ceas de mers întortocheat și grăbit, băteau pas de defilare printre pîrleazurile și ulucile satului Zgîndăreni, moșie unde, pe vremuri, tăiaseră și spînzuraseră cele două fete mofturoase și neîncepute ale bogătanului Iacovachi.

Cînd îl adulmecau pe Rege, cîinii nu mai lătrau, cățelele scîrțîiau, zăvorii dădeau, din țestele lor pătrățoase, a înțelegere și resemnare.

Treceau țicniții pe uliți, ca prin calupul de unt.

Ultima porțiune, dinspre noul Zgîndăreni, către dărîmăturile vechiului conac, au parcurs-o strîngînd între pulpe niște diavoli de țapi, care, spre deosebire de cei blînzi și împăciuitori ai Cooperativei, își bîțîiau grumajii și scoteau, la vale, bășini drăcoase, ce

semănau cu niște sunete de motoretă. I-au trîntit pe pietricelele hexagonale ale străvechiului peron, bot în bot cu teribila apariție de căsoi. Conac pe jumătate bîntuit de stafii, pe jumătate ruină.

Regele a dat să pescuiască, de prin mucurile buzunarelor, o cheie. Dar s-a oprit. I s-a părut mai elegant să dărîme, cu pîslarii, colturile zidăriei ce-i stătea înainte.

Au balansat totuși o ușă.

Înăuntru nu se aventurau decît ziua, vitele scăpate de la pășune, în căutare de senzații tari. Noaptea, strălucirea de felinar a lemnului putrezit, aparținînd tocăriei sau mobilelor știrbe, atrăgea, ca un magnet, tot ce era insectărime, pe-o rază de jumătate de kilometru.

L-a invitat Regele pe prietenul său, de două ori mai tînăr, să-i treacă pragul.

– Cosim momîrnaso!... Cosim momîrnaso!...

– Tric, trica?...

– Portaschi Slic tanarasu. Portaschi...

– Vugo!

În vreme ce Doru netezea pardoselile desfundate, cu tălpica, foindu-se și cuibărindu-se cu pătura, într-un ungher al celui de-a doua încăperi, Regele alegea din ieburile degerate, de pe lîngă pereți ori din legăruricile de fînuri (încă din primăvară pitulate de el pe sub scînduri), străduindu-se să-i prepare Sinistratului o fiertură, care să-i încleștеze, la loc, amintirile una de alta.

De asta probabil și merita să i spună Sinistratul, fiindcă memorie nici cît un dop de plută nu mai avea.

Gîtul ceainicului ciuruit semăna cu unul de șarpe. Reptilă care doar c-o palmă s-a tras înapoi, să-și facă loc, să se-avînte să muște mai bine.

– Priditil de la mine pre tărăsicul i tărăsacul!... Sobo! Sobo!...

– Bealamulul totsu pre gîtatsn!!

Cînd bău primul gît din fiertură, Sinistratul se simți de parcă mintea sa alergase pînă atunci, pe cîmpuri, în pielea goală, iar cineva pusese mîna pe ea și-acum o îmbrăca. Îi trăsese o șosetă.

Își aminti, întîi și întîi, de sora-sa mezină, călcată cu camionul; de corijențele lui la engleză, de faptul că, de la trei ani, ai

lui îl dădeau, pentru mai multe zile, afară, să doarmă pe scara blocului; de senzația, incertă, că ar avea 13, 14, 15 sau 16 ani; de chinurile nepămîntești pe care le îndurase la Securitatea, ce-l slujea pe Brav Conducător. Torturile la care fuseseră supuși el, Otilia și Iarba Fiarelor, din momentul în care fuseseră arestați pe Bulevardul Principal al Arhivei cu Dosarele de U.P. (Urmărire Permanentă). E drept, se pare, că și ei, nevinovații, făcuseră sită împușcînd mortal vreo cîțiva împuțiți de ofițeri...

Era sau nu era așa? I se împăienjeniră ochii. Îi pocniră urechile. Și leșină...

Dar vezi că și-așa, împrăștiat vraiște pe pătura lui infectă, fiertura Suveranului continua să-și realizeze efectul și, chiar și leșinat, secvența existențială din creierul lui Doru Cișmea se reîmprospăta.

Își aminti în spasme constructiviste și reci cum, după capturarea lor, fiecare dintre cei trei fuseseră vărsați în *păduchelnița* lor, ceva mult mai restrîns decît niște celule infime, niște tuburi, de fapt, inundate după poftă și dispuse simetric în jurul Urlătoarei, redutabila sală de anchetă.

Își aminti și cum, după două zile, dădeau din declarații în hematoane și din echimoze în interogatorii, fiindcă tot părea să-l intereseze pe colonelul Gabrea, trecînd de la unul la altul, cu scobitoarea lui gălbuie, crescută parcă direct din gingie, ciufulindu-i, ridicîndu-i de bărbie, admirîndu-le magazinele de vînătăi (ce și le deschiseseră pretutindeni, pe pulpe, abdomen, brațe și piept, așa cum ședeau goi pe scaunele de anchetă) sau căinîndu-i:

– Ori nu v-am implorat eu, purcelușilor... Nu v-am zis eu cu frumosul?!... Să nu ridicați armamentul la Președintele Țării. Că de aia e dînsul Președintele Țării! Bă, cea mai înaltă demnitate a Țării!!... Și nu e baraca voastră de tir?!...

Le mai dădea cu lingurița ciorbă de pătlăgele roșii, să-i mai întremeze, să nu-i crape la anchetă.

Îi ștergea cu șervetul la guriță, îi mai dojenea.

– Ori nu vă transmiteam eu, măgărușilor, pe toate canalele. Să nu vă mai încontrați cu Șeful Statului?!... Că de aia e dumnealui. Și de aia nu sînt eu... Sau, de exemplu, nu sînteți voi Șeful

Statului... Ori o dată își întinde Șeful Statului după voi două degete. Și vă strivește, găinușelor, între organele lui de anchetă?!...

Într-o dimineață, i-au îmbrăcat în niște cămeși lungi, strîmte, albe, de înger și-n tălpile goale, i-au scos în fața plutonului de execuție. Colonelul Gabrea a trecut pe la ei, le-a pus fiecăruia, între palme, propriul lui cetificat de deces, probabil tustrei au rămas, în aceeași clipă, mască de uimire.

Ce așteptaseră ăștia, în fond, de la ei, altceva decît să mărturisească, iar ei, pînă la urmă, că hîr, că mîr, ce altceva făcuseră, nu le mărturisiseră?!

Mărturisiseră tot.

Dăduseră în gît pe toți cei cu care avuseseră de-a face și care îi ajutaseră.

Sub genele lui Doru se abătu, așa, ca o boare de plîns, însă Iarba Fiarelor (care avea brațele, literalmente zdrobite, cu ciocanul de frăgezit carnea, fiindcă, la talentul lui, se descotorosea, așa, ca de-un fulg, de orice fel de cătușe) îi făcu ochiul să nu le mai dea și satisfacția asta, oricum totul n-avea cum să mai dureze mai mult de trei minute.

Ușor de făcut cu geana.

N-a mai plîns.

În schimb, exact în alea trei minute cînd rahații din plutonul de gardă din față, exact ca la televizor, își tot suceau armele-n mîini, și le încărcau, și îi țînteau, lui Doru Sinistratul i s-a albit jumătate din păr, jumătatea din stînga a frezei arăta ca la un bunic, iar jumătatea din dreapta, normală, se înfățișa ca la un copil de 13, 14 sau 15 ani.

Cînd a scos totuși colonelul Gabrea scobitoarea din gură, dînd semnalul de deschidere a focului, iar plutonul a tras, tot ce-a mai simțit Sinistratul a fost că primul snop de gloanțe i-a zburat totul, pînă și dinții din față, scuturîndu-i, probabil, ca pe un scrum, pe treptele de ciment ale Cabinetului de Infirmerie.

Trupul de mîță scheletică al Otiliei, poreclită Fiola, a fost ridicat în văzduh și pleznit, cu dușmănie, de stinghiile vrafului de scaune și mobilier de birou, stricat, din spate.

În rufăria Ierbii Fiarelor răpăia muniția, precum grindina pe tabla casei și săreau înapoi cartușele goale, precum floricele de porumb din tigaie.

Cînd s-a mai împrăștiat lăstărișul de fum din curtea interioară și-au priceput că nu muriseră, și-au înțeles că turbații ăștia îi împușcaseră doar în batjocură, cu gloanțe de cauciuc, au plîns atunci de durere și umilință...

Acestea toate și le-a amintit Sinistratul, de la coadă spre început și de la început către coadă, în cele trei zile în care a aiurat, purtat fiind pe o targă meșterită dintr-o pătură și doi puiandri de brad, și transportat de către Regele Bolilor Nervoase și Iarba Fiarelor.

Căci taman Iarba Fiarelor fusese infirmierul nebocciu și subțirel, care-și dăduse întîlnire cu ei la conacul lui Iacovachi, să-i scoată din Mociornița, cu spumiera mîntuirii lui Dumnezeu, să-și facă din dînșii gașcă nouă, să-i călăuzească și să-i cărăbănească prin ascunzișurile nepătrunse ale muntelui, pînă năpăstuiții or să se întremeze și or să se degaje de brațul lipicios al Securității, azvîrlit după ei.

După ce, la sfîrșitul lui ianuarie '88, se îndurase, probabil, Dumnezeu și de tinerețile lui, ale Ierbii Fiarelor și iscusitul, nu mai el știa cum, crăcise, într-o noapte, toate cătușele și broaștele ce le studiase, din timp, ale blocului de arest și evadase. Căci nu există poliție pe lume, nici sistem de priponire în pușcării, care să țină, prea mult timp, o Iarbă a Fiarelor legată.

Regele ascultase de Iarbă și, pentru a scăpa de primul plug al umăritorilor și de prima scotocire și verificare a terenurilor, mărșăluiseră, ferindu-se pe drum, de orice potecă, așezare sau cale ferată, ținînd-o N-V, pieptiș către munți.

În munții cei mai apropiați, cei ai Roșcovei, Iarba Fiarelor, ce le adusese și bulendre mai groase, se orientă și, după ce-i cază, o zi, pe cei doi foști pacienți într-o cavernă cu bolta umedă și mai lunecoasă ca o bucată de unt, construi, într-un pinten împădurit, unde nu urca nici animalul, un soi de bordei căscat în pămînt, căptușit cu frunze uscate, bine camuflat, acoperit cu cetină și-n

care schițase și-o ieșire dublă. Era tot ca într-un tub de la Securitate, dar lipsea Gabrea, și și-au putut întinde și picioarele, cînd au halit conservă de pateu de ficat și aveau dependințe.

Au stat ascunși o săptămînă.

Butuciți unul în altul, suflîndu-și răsuflare aburită nas în nas, deprinzîndu-și limbajele, croind planuri, băsmuind și ascultîndu-l pe Sinistrat, care, în prima noapte de văgăună, încă mai aiura, rostind cu șoaptă tare, dar din nou pe românește, scuturat de afazie, vorbele pe care le strigaseră prietenii săi în fața plutonului de execuție:

– Vă zic *alivoar*! repeta, în leșin, Doru, vorbele Fiolei, care, e drept, era cam franțuzită și nu crezuse deloc c-or să fie împușcați, pînă cînd colonelul Gabrea poruncise ca armele să fie încărcate și observase și privirile jegoase cu care se benoclau la dumneaei plutonierii.

– Băga-mi-aș! Ăștia nu glumesc! nu uita să reproducă Doru nici urletul de durere, mai puțin glorios, al Ierbii Fiarelor, aproape concomitent cu prima salvă: fiindcă salve, n-avuseseră de ce să se plîngă, fuseseră mai multe.

Focul îl aprindeau mai la vale, alternativ, în două gropi tronconice, căptușite cu lemne, în care încingeau bolovani, îi tîrau, pe cetini, pînă la bordei și adormeau între ei, pînă ce cataroaiele iute se dezîncălzeau. Rgele tîrîia la bordei alții. Era harnic.

Iute se sfîrșiseră proviziile de pateu, cele două borcane de fasole cu costiță, cel cu gem, biscuiții și kilogramul de zahăr cubic. Gogo! Avea dreptate în privința lor Mandravela. Nu te puteai înțelege cu ei. N-aveau urmă de respect pentru zahărul cubic. Îl înfulecaseră încă din a doua zi.

Iarba Fiarelor se strădui să-și facă mîna aia de bijutier și hăituit profesionist, montînd, la două izvoare, capcane cu lațuri. Săpînd, cu baioneta, o groapă cu țepușe, mult prea puțin adîncă. Și trăgînd, cu o scălîmbanie de arc improvizat, după păsări.

Într-o după-amiază, izbuti să doboare o pradă. Dar nu cu mîndrețea aia de arc, ci, rușine, c-o piatră. Și nu o pasăre adevărată, ci o cioară.

Perpeliră cioara aia, în urma unor preparative cu totul exagerate, o despicară în trei, cu baioneta – părea o pasăre perfect adevărată, dar, cînd colo, nu era –, niciunul dintre ei nereușind să-și astîmpere foamea cu carnea ei de păcăleală. Mirosea concomitent a mortăciune, a urină de vacă și-a rumeguș.

După o săptămînă, își luară inimile în dinți (cercetînd și strungile dimprejur, și găsind liniște, dar fiind prea înrăiți de foame). Și, pe ocoluri ce nu le mai bunghea nici Regele, ca fost ciobănaș, coborîră spre București.

Bătea într-un început de aprilie.

În București, tot frig și foamete, dar cel puțin îți mai distrăgeau atenția cu *mitingul* de la ele.

Aflai, din vreun ziar, ce fabrică mai vizitase Iubitul Conducător și, din vreo poezie omagială, cum izbutise să-și înghesuie el o parte din slava ce-l înconjura permanent, într-o hală de-a ei. Izbutea greu.

IF-ul scotea ban din buzunar și citea, cu seriozitate înlemnită, pe orișicare poet omagist pe care-l găsea.

Se înnebunea mai ales după cei care își azvîrleau metaforele, precum cerculețele, către obiectivul omagiat, începînd cu material, de la nemurire în sus. Era tocmai perioada aia în care, în București, se lățise iarăși zvonul că niște puști îndrăzneți și fără manieră se căzneau să umble un pic, cu mitraliera, la viața Comandantului Suprem.

Prin marfare au mai respirat, cum au mai respirat, printre scînduri, dar cînd au fost basculați, laolaltă cu conținutul vagonului de cărbuni, în triajele Gării de Est, Doru Sinistratul de abia se mai ținea pe picioare.

Îl cărară într-una dintre vilele pe care le spărsese IF-ul, imediat după ce evadase, și nici c-o mai părăsise, dovedindu-se pustie și aparținînd consulului român, expediat, de doi ani, în Brazilia. Ce-i plăcuse și înainte, dar acuma Ierbii îi plăcea, la culme, Brazilia. Nici Securității nefiindu-i prea la îndemînă să-și închipuie că, taman în centrul istoric al Capitalei, chiar sub nasul ei, o să-și încropească Iarba Fiarelor și Fiola cuib.

Pentru că, „dușman al poporului“ consecvent, IF-ul o dezlegase și pe Otilia-Fiola din supravegherea de maniac a părintelui său activist Rîmniceanu, o transferase în căsoiul consulului și n-o prea lăsa să-și scoată capul de la cutie. Nu numai pentru fleacul că era dată în U.G.T. (urmărire generală pe țară). Nu numai pentru că, tunsă chilug, de-abia avea stare să aștepte să-i crească părul. Dar, mai ales, pentru că, mai pornită împotriva regimului ca niciodată, puștoaica se dovedise, în două rînduri, imprudentă foc.

Casa consulului era pusă pe străduța Radu Calomfirescu, la unul dintre numerele mici, impare, în vecinătatea locului unde ulicioara Calomfirescu face unghiurile de întîlnire cu strada Stelea Spătarul, apoi cu bulevardul Hristo Botev (fostă a Domniței). O fortăreață cu parterul înalt. Oblonită. Un singur etaj. Stucaturi exterioare, caracteristice începutului de secol.

La această adresă, căzînd taman în albia vechii Bucureștioara (în legătură cu care, nu peste multe zile, aveau să-și manifeste interesul *Ho diábilos* și Genel), fu livrat, către miezul nopții, Sinistratul, pozînd în petrecăreț abțiguit și sprijinit discret între umerii Ierbii Fiarelor și-ai Monarhului Bolilor Nervoase.

– Ce mai faci, puțoiule și neisprăvitule de frate-meu? îl luă în primire bezmetica, parte să-l pupe, cum pupa ea toți bărbații, pe gît, după ureche, parte să-l încurajeze. Ți-au și dat tuleie și penaj de cocoș...

– Vă zic *alivoar*! șoptise, neiertînd-o nici pe dînsa, din leșinul său intermitent, Doru, căruia nici muntele, nici sanatoriul, iată, nu-i îmbunătățiseră în chip prea simțitor sănătatea.

Cu infinite precauții, îi aranjară o consultație, pe teren neutru, cu unul dintre cei mai bine vorbiți doctori de care putuseră afla. Ca și cum, ultima perioadă, Sinistratul nu tot printre cadre medicale și-o cheltuise.

Cu o dimineață înainte, Iarba Fiarelor spărsese un apartament de grangur din Miliție, stivuindu-i doctorului înainte, fără o vorbă, leafa sa de internist pe cinci ani.

Nu se știe ce-o fi priceput și ce nu medicul, cert este că, la plecarea sa, s-au procopsit cu o pară pentru măsurarea tensiunii

arteriale, bandaje, flaconașe, un stetoscop, scoase toate din gentuța de piele, ovală, de culoarea piersicii coapte, pentru a face loc înăuntru celor două mii de bilete de bancă albastre, imprimate cu chipul lui Nicolae Bălcescu și sustrase de la barosanul din Ministerul de Interne. Arvinte remarcă, în treacăt, că, dacă doctorul n-ar fi înghițit banii, ar fi fost ei nevoiți să-i trîntească o operație, secționîndu-i, cumva, vena jugulară.

Medicul îi asigurase că, deși Sinistratul era departe de forma sa excepțională, viitorul apropiat îl va găsi într-o stare mai mulțumitoare de sănătate.

Trebuia doar, un timp, ținut departe de emoțiile violente. Revigorat cu o medicamentație lejeră (pe care le-o și prescrisese). Depus și răsfățat pe limanurile unei alimentații îndestulătoare. Ale unui învățămînt regulat. Mutat de pe ostroavele unei vieți preasupusă, sportivă, pe cele ale unei vieți sedentare.

Primele două prescripții erau fleacuri.

Le era lesne să-i dea, la fiecare masă, să halească cîte-un curcan. Puteau să-i citească la căpătîi exerciții de matematică. Dar, naiba mai văzuse vreodată, Sinistrat sedentar.

Pînă la urmă, tot Sucu Marcel (într-unul dintre hogeacurile căruia se desfășura întîlnirea și singurul dintre cei prezenți ai cărui mușchi îl absolviseră pe liceu cu tot cu bacalaureat) le confirmă binefacerile învățăturii, înșiră cîteva dintre ciudățeniile unei vieți așezate, oferindu-se să-l treacă, un timp, pe Sinistrat sub protecția sa. Îi va fabrica el însuși actele necesare înscrierii în clasa a noua, la vreun liceu.

Aprilie fiind, aproape sfîrșit de un an școlar, Doru nu putea fi lipit decît la un seral. La seral, polițaii învățămîntului bîntuiau, cel mai puțin, prin registre, cu verificările și poterile.

Îi va elibera tot el adeverință de încadrare în cîmpul muncii.

Cunoștea și o pensiune tainică, particulară, cu circuit închis, ținută de o rubedenie mai de pe departe de-a sa, mare profesoară de română-engleză, care accepta în internat și băieți. Era un loc excelent, în care puteai să-ți rontăi în liniște pastilele, între sendvișurile cu parizer sau cu friptură de curcan.

Distinsa profesoară era o tipesă.

O chema Maria Nicolici.

Mînă în mînă cu Miliția din cartier.

Ocupîndu-se cu niște căcaturi de vrăji. În rest, persoană cultă, violoncel, clavecin, cultură clasică, elevată (cînd auzi și vorba asta filozofică, *elevată*, lui Arvinte, ce era veșnic mort după *cuvintele distinse*, aproape i se sculă.)

Isteața dăscăliță putea fi însă și cu curul în sus, pretențioasă. Punea două condiții. Pe parcursul șederii la ea, noul primit să nu ia, nicicînd, legătura cu vechii săi camarazi. Și costa mult.

„Foarte bine", dădu, scurt, undă verde afacerii Iarba Fiarelor.

Și în a doua noapte, 8 aprilie, într-o vineri, sub pretextul acoperirii cheltuielilor, bărbieri de monetar toate casieriile prăvăliilor ce nu-și depuseseră, de cu seară, încasările la bancă, din zona Gării de Nord, de la magazinul „Sora", hăt, pînă la dughenele Hotelului „Grivița". Trecu și pe alături și-și făcu frățește mendrele și pe dreapta, la „Cerbul", magazin de încălțăminte.

Un cearceaf cu bancnote trimise, c-o mașină, acasă, în „Calomfirescu".

Celălalt mușuroi de bani, produs mai către dimineață, îl înveli într-un cupon de stofă, îl piti pe terasa unuia dintre blocurile la parterul cărora făcuse onoarea de operase. Balot suspendat, c-o frînghie, deasupra troliului liftului, urmînd a fi recuperat și degustat, peste o săptămînă, două, cînd lucrurile se vor mai limpezi.

Pe 10 aprilie, Doru era deja instalat într-unul dintre domiciliile profesoarei de română-engleză.

Anume în cel de-al doilea rînd de case (cele pe care gazda le avea la administrația financiară trecute pe numele unei mătuși). Căscioare mai cochete și mai liniștite. Patru numere mai jos decît primele. Cadastrate însă pe aceeași inegalabilă și electrizantă stradă Perone. Pe mîna dreaptă, cînd pătrundeai dinspre strada Stoian Militaru.

În dimineața zilei de 11 aprilie, într-o luni, Sucu Marcel se prezentă la sediul unui liceu industrial de pe Platforma Pipera (ales special în celălalt capăt al Capitalei, pentru ca Doru, apariție proaspătă, să nu se vînzolească, de dimineața pînă seara, stîrnind bănuieli, prin același cartier).

Ciupi secretarele.

Sărută dreapta directoarei-adjuncte.

Intră ca un taur în cabinetul directorului-plin (o huidumă de bucovinean, cu care făcuse lupte greco-romane în tinerețe, cu care mai făcuse afaceri și care îi era și acum îndatorat că nu-i frînsese atunci gîtul) îi răsfiră înainte jumătate dintre certificatele, pe care izbutise să le falsifice în favoarea lui Doru. Iar în contul celeilalte jumătăți pe care nu reușise încă să le plastografieze, rupse de la sufletul său și îi înmînă huidumei, două sute cinci zeci de grame de bijuterii, din *goldul* cel mai pur.

Cînd Sucu Marcel închise ușa pe cealaltă parte, Doru Sinistratul, numit, de obicei, în acte Cișmea, devenise, pentru multă vreme, în hîrtiile oficiale (fiindcă gioarsa de carte de telefon a lui Sucu se deschidea invariabil la litera L și de-acolo îi alesese el numele) Doru Lupașcu.

Înmatriculat în catalogul clasei a IX-a B a Liceului Mecanic Pipera, cursuri serale, la poziția 38, ca nou transferat de la Liceul Energo-Montaj numărul 25. Cu o foaie matricolă ciuruită doar de medii trimestriale de trei, patru, cinci și rar șase. Tot ideea lui Sucu: era mai avantajos pentru proaspătul botezat Lupașcu să fie, mai curînd, de plîns, decît de verificat.

Părăsind Pipera, în buzunarul interior de la piept al sacoului, Sucu își ordonase foaia de transfer, semnată și parafată, un carnet nou de note și orarul pentru a doua zi (obiecte de studiu, la care, de bine, de rău, Sinistratul începu să se tîrească chiar dintr-a doua după-amiază: Instalații electrice, Prelucrări mecanice, Limba Română, Elemente pentru automatizare, Analiză matematică și Limba Engleză. „Orele“ erau de 40 de minute. Recreațiile de 5.

Pînă se va întrema și va învăța cum se cuvine *Instalațiile electrice*, o lună, două, Doru va rămîne radiat dintre membrii activi *ai bandei de balerini* și *bijutieri* ai IF-ului. Bandă strîmtorată. Încropită, mai mult, numai din el...

Mai dădu Iarba Fiarelor un singur tun, acoperit de Arvinte, spărgînd, în noaptea de 12 aprilie, fețele ursuze, verde-închis, cărnoase, a două seifuri din mărunta unitate C.E.C din Calea

Buzeștilor, cu mobilier străvechi, din lemn, șantaliu, din Războiul de Independență, cu dușumelele subțiate ca foița de țigară, vălurite și adiind a petrosin, dar ducîndu-i-se buhul C.E.C-ului de acolo că achită cle mai impozante retrageri și mandate poștale din colțișorul acela de București.

Cît Iarba gîdilă cu instrumentarul său de spărgător broaștele celor două bulbucături nemțești de metal, și Regele c-o lumînărică, în coastele lui, îi ținu bîzul, chiombindu-se să bage la cap ce înseamnă, după atîtea nefericite boli de cap, și cea mai prețioasă boală din lume, boala de mîini a IF-ului.

De abia întindea hoțomanul degetul cu chiureta către ușa casei de bani, că sub atingerea sa fermecată, încuietorile plezneau și săreau, ca broscuțele prin iarba din Cișmigiu, sub apăsarea picurilor ploii!...

Molozul de bancnote – patru sarsanale – îl repeziră în Calomfirescu, prin șoferul lui Arvinte, Spînzu, un țigănuș agil și devotat. Numai de-un metru jumătate.

Făcut parcă doar din pielițe și cartilagii de liliac.

Nu deschisese gura decît cît să le vîndă pontul...

Ei trei, rămași în Buzești, nu hălăduiră aiurea pe străzi. De scîrba patrulelor, se strecurară într-un subsol de bloc de pe Doctor Felix, peste drum de cîrciuma „Fîntînica“, traseră tutun, haliră alune din buzunarele cît căruța, ale lui Arvinte.

Și, din bîrfă în bîrfă, pînă la mijirea zorilor, sorbiră și pisoiul de juma' coniac, pe care-l descoperi Regele, inspectînd boxele de placaj ale locatarilor.

Cînd pîntecele de fierătanii ale primelor tramvaie scăpate din depou hîțînară străduța, degajară și ei locul și o tuliră, pe lumină, în *Calomfirescu*...

Din noaptea aceea, se gîndi, se răsuci din nou, în planurile sale, IF-ul, și hotărî de-acum că, dacă doreau într-adevăr să haiducească și chiar să ridice viața Președintelui țării, nevoii de gologani trebuiau să-i pună botniță, s-o împingă în planul al doilea. Se prăvălea peste ei, cît casa, nevoia de armament. Erau însă la mijloc de cerc vicios: spre depozitele cunoscute de armament puteai să-ți croiești drum numai cu arma. Ei, excluzînd

două-trei bricege, nu puteau deschide focul decît cu cornete din hîrtie de ziar. Era un cerc vicios.

Măturară cîteva case de bătrîni, cuprinși și înstăriți în regimul ălălalt, prin angaralele cărora s-ar fi așteptat să dibuie „*și vreo cîțiva pui de arme de foc*“. Sosiră însă 40 de ani mai tîrziu. Cu 40 de ani în urmă, Securitatea cărase prin închisori pe toți acești foști semi-demnitari, tocmai pentru a nu se stînjeni unii pe alții, ei și plutonierii Miliției populare, cînd aceștia din urmă le vor percheziționa locuințele în căutare de armament.

Din apartamentul unui angajat al unei ambasade africane se făcură cu un revolver miniatural, de damă, placat cu fildeș, dar cu care n-ai fi putut nimeri elefantul, chiar dacă pachidermul s-ar fi lipit cu țeasta de țeava lui.

La o legație capitalistă, în interiorul căreia se infiltrară escaladîndu-i zidurile dosnice dinspre grădina Ioanid, Regele căzu doar peste muniție răzlețită, fără armă și-o veche pereche de pistoale de duel, piese de muzeu, cu care nimeni nu mai avusese curiozitatea să se împuște în ultimii 200 de ani.

Căutară să se lipească de niscaiva studenți arabi, expediați de statele lor în Republica Socialistă România la studii, mai ales de unul, plăpînd și nervos, despre care toată lumea pomenea cu încîntare în glas că s-ar fi aflat în posesia unui pistolet militar MACAROV, cu amortizor de sunet, calibru 9 mm.

Își trimeseră bezele cu studenții aceia, îți făcuseră semne cu oglinjoarele, își fixară întîlnire, într-o după-amiază, în Cramă, la Hanul lui Manuc.

Dar se vede treaba că ambele tabere erau extrem de precaute, așa că, în ultima clipă, la Cramă, nu se înfățișară nici unii, nici alții. Își expediară fiecare niște emisari cu mutre nătînge, care raportară că, măcar în acea după-amiază, la Cramă nu se băgase pe fir nici Miliția.

Și atunci arăboii, prinzînd o pojghiță de curaj, anunțară un alt loc de întîlnire, cerîndu-le să-i aștepte o săptămînă încheiată, seară de seară, la „Cafeneaua Veche“. Și angajîndu-se că, dacă blaturile li se vor părea că pică normale, se vor învoi ei de la unele

seminare mai puțin importante și vor trece să bea una dintre acele mizerabile cafele, pe care românașii le numesc *nechezol*, cu dînșii.

Pe 22 aprilie 1988, într-o vineri –, era cea de-a doua seară de cînd Regele și IF-ul ședeau în galantar, la „Cafenea“ și-și țineau cerurile gurilor scufundate în nechezolul ăla oribil, să-i poată cerceta arabii de afară, prin vitrinele mari, lăcrămoase, de la coborîrea silențioasă a serii și să hotărească dacă or să încheie afaceri cu ei.

Arvinte și alți doi șlomingari se puseseră răspîndiți pe la alte mese, printre consumatori.

Iarba alesese una dintre măsuțele din salonul din fund, din cele de pe margini, avînd la îndemînă și ieșirea a doua (căscată prin spate) și ferestrele imense (corespunzînd spre străduța Covaci și magazinul de încălțăminte „Zimbrul“, prin geamul cărora, la vreo nevoie, puteai să țîșnești, încercîndu-ți crosul prin ele). Mai erau alte cinci mese, înșiruite în semicerc, de-a lungul celor doi pereți boltiți medieval, triplîndu-se în partea de sus, purtînd ferestre în ei.

La a doua masă, beau votcă din niște păhărele cît unghia, un taximetrist mătăhălos, un lungan numai os, lipit de propriu său trenci imens, tuns scurt, albit, cu alură de înotător și un personaj străveziu, chel, supt, cu ochelari imenși și mutră de Mircea Eliade, descărcîndu-și în toate direcțiile sclipirile de fachir. Și prin tora-cele căruia, IF-ului i se năzări că întrevede siluetele țigăncilor de afară, ce-și continuau comerțul ilegal cu blugi și țigări Kent, în noapte, pe latura dinspre Hanul lui Manuc a Cafenelei.

IF-ul comandă încă un rînd de nechezoluri și cîte-un coniac mic.

Aveau coniac Vrancea și Vasconi. Din care dorea sufletul lui?

Sufletul său dorea Vasconi.

La cea de-a cincea masă (neghicit decît de bărbatul în trenci), protejat de un strat gros de deghizament, ședea chiar acel de a cărui groază nu se clintea nici frunza în București: Comandantul Suprem, Președintele țării, Secretarul General al Partidului, Președintele de Onoare al Academiei, posesor al altor 36 de puteri și de titluri.

Demnități ce nu-l împiedicau ca, la fiecare două zile, să apese clanța palatelor sale. Și, întocmai ca Alexandru Ioan Cuza, de nerecunoscut sub uimitoarele sale travestiuri, să se scoboare pînă la cele mai pitorești și brutale straturi ale poporului său...

În urmă cu vreo trei zile, prezentul Brav Conducător fugise incognito dintr-o vizită de lucru din județul Satu-Mare. Și, căptușit într-un postav gros, vernil, de pădurar, c-o călcătură de bărbat încă tînăr, c-o pălărioară de vînător și-o mustăcioară ce le înnebunea și scotea, uneori, tot bîzdîcul din muierile trecute de 40 de ani, colindase așezările, dinspre Satu-Mare, către Dîmbovița.

Se băgase prin case de văduve.

Înnoptase prin gări.

Se întreținuse cu drojdierii și navetiștii ce creșteau, viguroși și-n ciorchine, din vinilinul fertil al vagoanelor de personal de clasa a II-a.

Și acum (însoțit, în dreapta, de duhul Spiridon, materializat într-un rușinos și stînjenit factor poștal sătesc) își întoarse ochii, cînd cei 7-8 membri ai Cenaclului literar UNIVERSITAS, toți găligani, toți poeți, năvăliră în salonașul din spate.

Ochiră cenacliștii, cît ai zice peșteș, mesele din mijloc. Alipiră două.

Se așezară. Și se porniră să răcnească fiecare în legea lui.

Cenacliștii proaspăt intrați își încheiaseră ședința săptămînală de lectură din seara de vineri, bîntuiseră apoi crîșmele cu bere ieftină, fuseseră alungați de acolo de minuscula oră de închidere, cei mai gingași se retrăseseră către case, cei mai întărîtați nimeriseră aici.

Acești puștani erau deci genul acela proaspăt reapărut de poeți, care nu se înghesuiau deloc să-i înalțe lui, Conducătorului Iubit, nici regimului, cîntece de slavă, erau negativiști și, ca atare, puțini își văzuseră vreo consoană publicată pe undeva!!

Ei erau, dar anonimatul ăsta nu părea să le știrbească prea tare din dezinvoltură.

Dimpotrivă.

Se comportau ca și cum tîmpitul ăla de Traian Iancu galopase pe străzi pînă aici, după ei, să le vîre, cu forța, prin buzunare,

tranșe babane din Fondul lui literar. Sau ca și cum chiar și ultimii dintre ei ar fi păstrat, în buletine, împăturite și smulse din manualul de literatură de clasa a XII-a, comentarii elogioase închinate operei lor.

Ori întreaga lor operă, probabil, ar fi putut fi lesne tipărită pe un bilet de tramvai. (D-aia încă nici nu le-o publica).

Pe amărîții aceștia nu-i citeau nici măcar mămicile lor. (Ăsta era și secretul care-i ținea împreună. Se citeau între ei.)

(Se citiseră și-n seara aceasta. Se forfecaseră pe drum.)

Unul mic, botos, ochelarist și rău ca un dulău, Horia, trebuind să recunoască, în cele din urmă, că textele recitate cu puțin înainte de către un hăndrălău pîntecos, pe numele său Cristi, fuseseră, e drept, superbe. Îl durea să admită că erau ele așa de extraordinare. Însă oricît de extraordinare se dovediseră (în felul lor cu totul scîrbos) aceste texte, susținea botosul, nu erau, bineînțeles, cîtuși de puțin, POEZII.

– Da? Și atunci ce erau?... întrebase sus-numitul Cristi, în drumul lor spre „Cafenea", cățărîndu-se amenințător, de pe strada pietruită, pe trotuar, în direcția numitului Horia și folosind un glas surd, prevestind o furtună.

– Habar n-am. Se putea organiza un referendum... își înălțase umerii, c-o nedisimulată uimire, și nelăsîndu-se intimidat, acel Horia... El putea să-l asigure doar că disputabilele texte erau orice altceva. Însă nu POEZII...)

În „Cafenea", o dată distribuiți în jurul celor două mese înfrățite, Cenacliștii (poeții Generației '90) se apucară să istorisească alte alea.

Vorbeau tare.

Repezit. Smucit.

Cînd unul. Cînd toți o dată.

Ca și cum și-ar fi dorit să isprăvească tot ceea ce aveau de revărsat, înainte de a fi azvîrliți – în șuturi și pe bună dreptate – afară. Întreprinseseră o chetă jalnică, în urma căreia nu se strînsese absolut nici un ban. Nici prin gînd nu le trecuseră să ia în seamă protestele chelneriței cum că unitatea deja se închisese.

Comandară 7 cafele, 2 ape minerale, 5 coniace mici, o votcă mare și un biter.

Treptat, excentritățile verbale ale poeților Generației '90 monopolizară atenția tuturor celor de pe margini.

Răcneau prea cu patos pentru a nu fi avut fiecare cîte-un munte de talent. Așa a aflat IF-ul, spre sfîrșitul acelei seri de 22 aprilie, mai temeinic decît i se vădise vreodată, că, întocmai cum fura el arme ori gologani, unii nu ezitau să fure deodată 500, ba chiar 1 000 de bărbați și femei.

– ...Ctitorii unei închisori... – conferențiе unul dintre poeții *nouăzeciști*, anume Radu Sergiu Ruba...

Poet mai curînd scund.

Tacticos.

Vorbea ținînd spinarea țeapănă din pricină că era nevăzător.

Lucru aproape neobservabil. Enciclopedist. Bancurile sale durau 45 de minute și nu puteau fi nicicînd repetate de alte persoane. Din cauza meandrelor complicate ale narațiunii. Și a faptului că, dacă istorisea un banc în care apărea, de exemplu, Ana Pauker, Radu se oprea, prezenta separat și luxuriant viața Anei Pauker, intersectată de ani, acțiuni politice, perioade în care luase în greutate, abia apoi catadixind să treacă la personajul următor.

– Ctitorii unei închisori – repetă Radu – sînt zugrăviți, cu cărbune, încă de la intrarea în piosul așezămînt... Eventual cu familia... Mai ales cu acea parte a familiei de sex feminin... În conștiința acelorași meșteri anonimi. Acum amnistiați și expediați în concediu. Vezi masa din stînga...

Și toți cei pînă la care se propagau cuvintele inexplicabilului Radu s-au întors către stînga și-au constatat că, într-adevăr, la o măsuță din salonașul din față, dormitau patru cetățeni rași în cap, fioroși, cu mutre de ocnași, probabil de curînd amnistiați. Și pe toți ascultătorii se făcu pielea ca de găină gîndindu-se cum de știuse nevăzătorul Radu că ăia se aflau chiar acolo.

Dar apoi, dintr-o nepăsare față de adevăr tipic balcanică, se mințiră și se liniștiră, fiecare în sinea lui, că *ăia* ar putea fi foarte bine mama, tatăl și frații lui Radu.

– În conștiința acelorași meșteri anonimi, ctitorii și ctitorițele apar în veșminte fastuoase, ample, lungi și într-atît de străvezii... încît meșterul anonim, pentru a le sugera, cît mai subtil, finețea și transparența, uită să le mai deseneze.

– Cafeaua dumneavoastră. Coniacele. Doriți și Pepsi?

– Cine, mă, Sonia? Vrei să vii cu Sonia pe la mine? Nu știi că s-au întors gazdele mele din concediu? Lăsați-ne și patru Pepsi.

– Cît face cu totul? Ștefane, ce fac eu acuma, unde s-o duc, în parc? Îmi dai tu cheile de la boscheți?... Eu i-am spus de la început: „Măi, fată. Pentru ce să mă culc eu cu viața ta?“

– O sută douăzeci și patru de lei, cu un pachet de țigări. Votcă n-avem. Rom românesc, la nouăsprezece suta. Vă iau banii acum, că s-a enervat responsabilul. Îi verifică barmanului casa.

– Măi, voi aveți bani? Altfel o să cunoaștem, pe propria piele, progresele artei plastice din penitenciare. Afară de cazul că nu le devenim ăstora simpatici și ne lasă să le spălăm vesela... Sau ne pregătesc cîte-un pachețel pentru acasă, să le apretăm ospătărițelor lenjeria.

– Taci, mă! Avem bani. Ștefane, zi-i ce fac eu cu Sonia?

– Prostii, Felix. Dar nu ai unde.

După ora 21, 30, „Cafeneaua“ era plină ochi, ca un autobuz proiectat cu oameni pe scară.

Cei opt cenacliști îl apucaseră aproape din mers. Vociferau la o distanță bunicică față de șofer. Adică față de tejgheaua aceea de tablă fierbinte a barului, plasat în primul salonaș.

Și, implicit, cam la aceeași distanță față de blondina ce servea în încăpera de la intrare, după fîțîitul ațîțător al căreia tuturor li se scurgeau ochii. Și a cărei apariție în personalul angajat îi împinsese pe clienții mai luminați să aprecieze că, în sfîrșit, „Cafeneaua Veche“ avea program artistic.

– Și atunci, tipul și-a scos aparatul vocal către noi... A pus gheara pe microfon. Și s-a pornit să ne pocnească în stînga și-n dreapta, cu discursul lui, acolo, în măruntaiele Pămîntului.

– Cine, Daniele? Spune-ne și nouă: chestia aia cu metroul?

– Care, Cristi?... Tăceți, bă! Lasă-l să ne zică de la început. Ce-i cu metroul?

– Ordinarule. Dacă-mi dai puțin cheile... Să știi că te las să te freci nițel de șosetele mele...

– Ieri dimineață... Și-a bătut unul d-ăla de împinge metroul joc de noi. Dimineața am întîrziat... Pierdusem deja primul accelerat către Ploiești. Am alergat după metrou, și era să iau metroul pe scară, cum se spune, fiindcă mă prinseseră ușile și fluturam c-o mînă și c-un picior afară.

...Tipul care supraveghează ușile m-a rugat să trag steagul înăuntru. Eu i-am strigat că sînt, în general, de acord. Numai să deschidă o dată, în mă-sa, porțile alea, că mă mototoliseră de tot și nu mai reușeam să respir...

...Le-au deschis. Și-am năvălit în aglomerația dinăuntru, cu atîta înflăcărare că nu numai c-am izbutit să nu mă mai prindă ușa aia grețoasă, ba chiar am reușit să-mi mișc, imperceptibil, un cot. În rest, liniște și pace. Adică nu chiar liniște. Fiindcă de aici începe straniul...

...Ăl de conduce metroul a luat microfonul și ne-a strigat prin stație, nouă, celor din vagoane: „Atențiune! Mă numesc Anghel Raicopol. Și pentru ce i-am făcut eu tînărului pe care l-am strivit între uși (mie mi se făcea onoarea). Și altora, pe care i-am zdrobit la fel de bestial... Declar că sînt o brută, un ticălos și-n aceste clipe grele mă gîndesc la mama!...“

– Zău, mă?

– Lumea înmărmurise. Mi-am zis: „Lasă-l în pace. Poate coboară la prima. Garnitura a mai mers vreo două minute cu pas mărunt. Și apoi s-a oprit cam pe la mijlocul tunelului... Cineva din cabina de conducere se juca la lumini...

...Apoi o voce: „Aici Anghel Raicopol. Am să vă vorbesc despre necazurile mele personale!... Cînd eram mic (închipuiți-vă cum arătam eu la cinci-șase ani) am văzut un film despre mare... Mama mea (o femeie înaltă, frumoasă) muncea cu abnegație să ne crească pe mine și pe sora mea. Între timp, eu făceam tot felul de năzdrăvănii și tîmpenii...“

– Hoopa!... Iarăși vrăjește Bănulescu! Au început deja să-ți crească pe spate pene de papagal.

– Cum, mă?... Și zicea el „cînd am fost mic“? Că „mămica mea“?... Și așa... Și pe dincolo?!

– În seara asta, la *Cenaclu*, a citit Cristi. Iar acuma se produce ăsta, declară criticul literar Iulian Costache. Rămăsesem la mama lui ăla. Și tu ce-ai făcut?

– Intîlnisem, vă dați seama, în sfîrșit, un om sincer! Prietena mea, dacă ar fi fost acolo, ar fi avut mînă liberă de la mine să se îndrăgostească de Raicopol. „E un om sincer“ i-am șoptit unui tip din apropiere, cu o scară, cu o pompă și-o salopetă de zugrav, iar ăla s-a uitat la mine cu o scîrbă inimaginabilă...

– Lasă gargara, măi, idiotule. Rade, mai bine, ce s-a-ntîmplat!

– Cum ce? Omul tavanelor a prins să mă fixeze cu o scîrbă indescriptibilă, n-auzi?... Iar între timp, măi, copii, Raicopol depăna, prin microfon, niște amintiri care adormeau populația. Celelalte garnituri de metrou, din spatele garniturii noastre, fuseseră deconectate. La Dispecerat se înfăptuia panică. Trimiseseră, e drept, o echipă de gealați antrenați, care au apucat-o pe jos, prin subterană, pentru a ajunge la nebun...

...Unul dintre momentele de gingașă bucurie spirituală a fost atunci cînd, folosind stația de emisie a unei garnituri apropiate, dispeceratul ne-a distribuit sfaturi nouă, celor căzuți în cursa lor de șobolani, despre felul în care ar fi trebuit să ne relaxăm și, relaxîndu-ne, să parcurgem împreună ore plăcute. Deoarece, cică-se, viața era frumoasă.

...Să nu care cumva să fumăm, că ne cauzează. Iar dacă nu am fost măcar în stare să spargem ușa de la cabină și să-l anihilăm pe descreierat, baremi să tăcem dracului, să nu mai tot urlăm ca niște disperați...

Pe întreg parcursul cît ăștialalți lansau apeluri despre ceea ce să întreprindem noi cu viețile noastre, domnul Anghel Raicopol, de la stația lui, i-a acompaniat extrem de bine dispus, făcînd remarci spirituale. Alipind jocuri de cuvinte. Și, în final, rugîndu-i pe cei de la Dispecerat să ne dea pace, să nu ne mai sperie, pentru că absolut toți cei care ne suisem în vagoanele lui, ne potrivisem a fi niște naturi exagerat de sensibile...

...Aluzia cu urlatul nu era mai puțin adevărată. Întrucît ai mei își dăduseră, într-o anumită clipă, în petec. Întrecîndu-se să urle. Care bărbați, care femei... Dar a intervenit tot bătrînul Raicopol, explicîndu-le că, dacă nu lasă ciocurile mici, se va vedea obligat să execute pas sportiv cu ei, că ne va pune să-l aplaudăm în ritm ori chiar să recităm poezii despre dînsul. Amenințarea cu poezia i-a înfiorat...

Fiecare a căzut pe gînduri, socotindu-se cam ce poezie ar putea recita el despre Raicopol. Unii puteau. Își mișcau deja buzele ca și cum s-ar fi rugat. Se pogorîse liniștea. Toți trăgeau cu urechea mai zîmbind, mai plîngînd, la șirul necazurilor personale cu care se luase la trîntă Raicopol. Îl ascultau absorbiți pe magister.

Acesta avea șase vagoane de ostateci. Un microfon. Și mișca încetișor, prin înaintea noastră, din talentul lui literar.

– Domnule, zise criticul literar Dan-Silviu Boerescu, individ care nu prea trecea pe la *Cenaclul* UNIVERSITAS, dar se atașa, aici și acolo, cînd și cînd, la cîte o cafea. Povestirea ta, în principiu, este bună. Povestirea ta curge fluent. Dar din povestirea ta lipsește ceva. În vagonul acela nu erau și femei?

– Este chiar direcția către care m-am și răsucit să privesc... Imediat ce m-am săturat de zugrav și de scară... Răsucire acompaniată cu înjurături. Am pornit să le consolez pe foarte viitoarele mame, cîte se nimeriseră singure prin apropiere. Se nimerise numai una. Mirela. Cu care am schimbat impresii, numere de telefon. Și, întrucît în vagon tocmai se stinsese lumina. Dar nu... Voi sînteți niște porci. N-o să mă înțelegeți...

– Încearcă, barosane. C-o să facem eforturi... trase un fum, din port-țigaretul său din lemn de cireș, Cristi Popescu și-și miji ochii a zeflemea și bună-dispoziție.

– Degeaba! N-aveți nici cea mai amărîtă șansă. Voi ați scris poezii numai cînd erați mici. Și atunci numai d-alea porcoase, cu madam Mița.

– Branșază-ne atunci, din nou, la Raicopol! comandă Gîrbea.

– Horia, imperturbabil... Trei ore am zăcut în tunel. Dispeceratul fusese luat prin surprindere. După opriri, conducătorii de

metrou uitau, uneori , să deschidă rapid ușile. Nici unul însă, pînă azi dimineață, nu uitase atît de mult...

Pe de altă parte, generalilor de Securitate ce răsăriseră instantaneu în sala Dispeceratului le era groază și că metroul ar putea, din senin, să pornească.

Și, datorită faptului că mama sa lucrase cu atîta abnegație, să-l crească pe el și pe soră-sa, că Raicopol nu va pierde ocazia de-a ne strivi, pe noi, de vreun cot de tunel.

Așa că, în prima fază, nu l-au înrăit prin nimic. L-au lăsat în factorul lui psihologic. Omul ședea și el liniștit la postul lui de comandă... Și, c-o expresivitate neliniștitoare, continua să ne plimbe prin tumultoasa viață a domniei sale. Nu erai tot timpul *conectat*, dar îl deslușeai cam așa:

„Nu avusesem nimic de făcut și m-am dus să sorb învățături dintr-o bere. La care mai stătusem în gazdă acum vreo două săptămîni... Și unde-mi lăsasem (fără prea mare plăcere) buletinul, cheile și portofelul. Din dorința de a da aparițiilor mele în public ușurința cu care se mișca Fred Astair...

Fiindcă mă întrerupsesem și nu mai puteam să plec din această propoziție, simt nevoia să vă spun, de pe acum... că visurile mele de viitor sînt strasate, multicolore, nestemate.

Că ne așteaptă vremuri îmbătătoare, PRIETENI! Pentru că fete au fost și s-au mai născut în maternitățile noastre, de cînd discutăm noi aici (puși pe glume și șotii)...

Și dacă m-aș vedea nevoit să scot carnețelul, ați vedea voi: Ce 16 bebelușe s-au născut azi-noapte în București!

Ce 12 domnișoare au văzut lumina lumii la Iași!

Și, dacă Aradul părea un oraș liniștit (pentru unii dintre noi), în noaptea de acum nouă luni, ce impresie greșită ați avut toți aceia care ziceați că nu e bine la noi, în țară!... Marileno! i-am spus. Marileno, nu mă părăsi tu pe mine!!...

...Nu s-au lăsat impresionați cu nici o Marilenă și, după trei ore, s-au apropiat, brusc, de el, ca niște bestii, și l-au luat.

L-au coborît din cabină, l-au dat din mînă în mînă, ca pe-un covor. Nu s-a zbătut deloc.

Zîmbea.

Cînd s-a trezit depus cu tălpile pe planșeul de beton al tunelului și-a reluat o poziție neagresivă, de biped, și ne-a făcut cu ochiul.

L-au încadrat patru, înnegurați și clădiți cu vitamine, de la trupele de comando. Habar n-am de ce, dar nu l-au pocnit sub privirile noastre.

A plecat cu brațele sus.

Salutînd publicul ca un boxer.

Plîngîndu-se în gura mare că se desparte de niște călători atît de înzestrați.

– De victimele lui dragi, precizează, din senin, poetul Paul Vinicius, care, după ce asistase surprinzător de tăcut la întreaga șuetă, intervenise tocmai cu această minusculă remarcă, pe care, ca de obicei, nimeni nu știu cum s-o ia, dar care nu împiedică pe nici unul dintre ceilalți șapte să-și întoarcă privirile nedumirite către el.

– Poftim? se opri derutat povestitorul.

– De victimele lui dragi, repetă amabil cel care întrerupsese și inclusiv zîmbi prietenos, arătînd că nu dorise să comunice nici mai mult, nici mai puțin, decît atît.

– Sigur. Pe de altă parte, nici nouă, celor cărora ni s-a dat drumul (a venit altul, fără necazuri personale, și-a condus gar-nitura pînă la prima stație) nu ne-a mai trecut prin minte să-l plesnim cu palma în creștet... Ori să-i agrementăm retragerea cu expresii golănești despre biata mamă-sa...

De fapt, unii dintre noi au început să-l regrete pe Raicopol, la nici treizeci de secunde după ce au simțit, sub tălpi, peronul stabil al stației Piața Unirii 1.

O bătrînică pretindea că totuși Anghel Raicopol conducea foarte bine.

Mirela a șoptit că Raicopol vădise mult caracter. Deși tot noi îl surmenasem, cu sălbăticie, săptămînile trecute.

O împrejurare misterioasă a înlesnit ca individul cu scara să se apropie de un alt tip bizar, care înainta sub povara unui coteț de porumbei, iar, din spatele lor, noi să-i auzim conversînd cum că Raicopol le furase inimile, vîrîndu-și-le în buzunarul cel mic. Și că măgarul (le era evident totuși că era un măgar) avea calitatea

că era prietenos. Ei, de exemplu, se considerau deja prietenii lui, iar atunci cînd aveau să se reîntîlnească, de bună seamă, că nu vor rata ocazia și aveau, aveau să-l...

În vreme ce ăștia din „Cafenea“ se întreceau în tăifăsuit, afară Spînzu ambală motorul. (Arvinte se folosea de o „Lada“. Iar Iarba Fiarelor și Regele se strecurară din „Cafenea“ înainte de încheierea peripețiilor buclucașului conducător de metrou. Punînd plată și bacșiș în mîinile ospătăriței Dida și instalîndu-se apoi pe bancheta din spate.)

IF-ul își trase, cu un gest reflex, peruca deșteaptă, din păr uman, ce-o purtase ca pe-o căciuliță și îi gîdilase, tot timpul, una dintre urechi. Pe fotoliul din față, înfășat într-o husă păr de cămilă, se ghemui Fisente, nepotul preferat al lui Sucu Marcel, un lungan arătos și viclean de-și trăgea chiar și singur clapa, dacă nu avea cui, mustăcind sub pletele lungi, blonde și mutra de fecioară, de se gheruiau puștoaicele după el. Nu puteai să-l scapi din ochi pe Fisente, că, în timpul în care tu ți-ai fi aprins o țigară, el dădea deja foc la o treime din București.

Ierbii Firelor îi plăceau istoriile bune. Povestea cu Anghel Raicopol îi căzuse la stomac ca o bucată de tort. Raicopol, cu toate libelulele lui, mari cît vătraiul, care-i zumzăiau prin cap, îi plăcea.

IF-ul intui corect că într-o țară cu ioc presă și televiziune, lăsată doar la discreția zvonurilor, Bucureștiul, la ora aceea, mai avea o țîră și avea să explodeze sub noutatea istoriei cu Raicopol. Plictisit, orașul sugea asemenea istorioare ca un burete. Probabil că, prin regula amănuntului adăugat, pe alocuri, se ajunsese deja la varianta cu o echipă de parașutiști pachistanezi ce-și găsise adăpostul prin subteranele metroului și care, deschizînd chepenguri secrete, puteau debarca oricînd în locuința fiecăruia dintre noi. Populația înflorea ea, săraca, destule. Dar IF-ul gîndi că, măcar pînă acum, nu se denaturase cel puțin punctul de plecare. Acela că Securitatea pusese într-adevăr gheara pe omul de la metrou.

Mai înscriseseră un punct. Securitatea conducea în deplasare, la pauză, trupa IF-ului, cu trei puncte la zero.

Venise momentul unui contraatac. Și pe toată durata, în „Cafenea“, cît îi ascultase pe povestitorii aceia ciudați, și cînd, de la primele silabe, își dăduse seama că Raicopol va fi, într-un final jegos, arestat, iarba se gîndise cu febrilitate în care sediu va fi depus vorbărețul conducător de metrou.

Dacă era să fie vărsat în arest la Inspectoratul General de Miliție (clădire în care, pe vremuri, își desfășurase activitatea și bunul nostru Ulpiu Sargețius Galopenția). În celularul Securității de pe Calea Rahovei. Sau după gratiile cine știe cărei Unități Militare.

Dacă era să se întrebuințeze una dintre aceste trei variante, trupa sa n-avea nici cea mai scheletică șansă să-l scape. Cum să-l scape?! Jumătate din trupă gîdilîndu-i pe pușcași cu scama buzunarelor lor neînarmate, iar cealaltă jumătate șterpelindu-l pe Anghel. Anghel fiind pînă și în opera iscusitului și prea parșivului ăla de Eugen Barbu (Iarba îl citise ici-colo pe Barbu) nume de haiduc.

Atît cît îi citise Iarba și pe securiști, singura șansă a lui Raicopol ar fi fost ca ălora, securiștilor, să le fi fost o prea mare groază să-i raporteze tărăboiul de azi-dimineață, de la metrou, Comandantului Suprem. Groază precis că le-a fost, dar chiar să nu-i fi raportat!

Să fi optat, din pricina spaimei de a nu fi sancționați, pentru posibilitatea de a-l duce pe Ceaușescu cu fofîrlica. Mușamalizînd cazul. Și, eventual, punînd întreruperea circulației de trei ore de la metrou, pe seama unei pene de curent. Pentru a nu le fi ciopîrțiți cumva epoleții.

Riscau destul să fie împușcați și într-un caz și-n altul.

Și de abia în această ultimă variantă (cu mușamalizatul), creștea vertiginos probabilitatea ca Raicopol să nu fi fost (definitiv) îngropat nici în arestul din Calea Rahovei, nici în beciurile I.G.M.-ului, nici sub supravegherea detașamentului de gardă al unei inexpugnabile Unități Militare. De aceea o întinsese IF-ul mai devreme din „Cafenea“. Îi picase fisa că partea finală a raționamentului său putînd fi corectă, Raicopol fusese camuflat, în cea

mai mare grabă, în pușculița unui spital de boli nervoase, sub pază militară.

Era locul optim pentru a fi scos la iveală, dacă Brav Conducătorul ar fi fost încunoștințat de vreo păsărică că Angheluță provocase vreun prejudiciu vreuneia dintre garniturile sale dragi de metrou. Era potrivit și dacă, despre afacere nu s-ar mai fi trîmbițat nimic, Raicopol urmînd a fi scufundat treptat sub crusta înghețată a neurolepticelor și sub forța educativă a halucinogenelor. Așa încît, concluzionă în sine IF-ul și îi transmise lui Spînzu destinația exactă – unicul punct în care ar fost înțelept din partea lui Raicopol să ajungă legat fedeleș ar fi fost tocmai balamucul. În termeni mai scuturați, Spitalul de boli nervoase „Dr. Gheorghe Marinescu".

În aceeași vreme, pe urmele lor, demarînd pe variante mai scurte și așteptîndu-i, atunci cînd Spînzu, mai tărăgănat, pentru a nu fi luați la ochi de vreun echipaj de miliție, apărea din spate, luau curbele și supravegheau îndeaproape banda Ierbii Fiarelor, Genel și *Ho diábolos*.

Comandantul Suprem mai trasă un semn minus în carnețelul său, în dreptul lui Gabrea. Și, într-o plimbare *per pedes* prin primăvara potopitoare, se întoarse devreme în Palatul Primăverii, să se spele și dînsul de lipiciul scîrbos al deghizamentului. Și pentru a se culca mai din timp, a doua zi avînd planificată declanșarea una dintre celebrele și inopinatele sale vizite de lucru, metodă garantată, prin care îi mai dezmorțea pe leneși și își mai finaliza Ctitoriile. O parte infimă din Ctitorii.

Trupa IF-ului adulmecă din mașină întinderea uriașă a Spitalului, parcurgîndu-i în întregime latura exterioară, cea lungă, venind dinspre Piața Sudului, dînd colțul la dreapta și oprindu-se undeva, pe un drum desfundat, pe latura scurtă, de Vest.

Coborîră.

În spate simțiră, în noapte, un depozit-garaj, cu autocisterne, remorci, tractoare, pluguri de dezăpezire.

În față, Spitalul numărul 9.

IF-ul îi spuse șoferului să mute fundul mașinii de-acolo, revenind exact în acel loc, din oră în oră și, la fiecare oră, așteptînd cîte trei minute.

Săriră gardul de beton, supraînălțat cu brîu de metal și presărat cu săgeți să julească, în ascuțișurile lor, popoul nebunilor. Întîi Iarba Fiarelor. Apoi Regele Bolilor Nervoase. La urmă, Fisente.

Spitalul avea 18 pavilioane (lunguiețe, turtite, solide), înșirate pe 4 rînduri, ca alinierea, pe un platou, a unui pluton de jandarmi și despărțite de alei, pîlcuri de copaci și peluze. Spre corpul căutat, unul dintre cele două răzlețe din fund, îi conduse norocul și prezența dubiței miliției, parcată la intrarea în pavilion, pe-un semicerc de alee.

Era 11 noaptea și în pavilion ardeau patru lumini.

Le numărară.

Cîte una de fiecare salon. Două în cămăruțele de gardă.

Îmbrăcat într-un halat alb de soră medicală, procurat de IF, și, în mîini, cu un recipient cu seringi, Fisente repetă pe gazon cei cîțiva pași ca și cum ar fi umblat încălțat în sandale cu tocuri și-și înfoie peste guler buclele de curviștină medicală.

Urcă, fără a se feri să producă zgomotul normal, treptele verandei, înaintea căreia era oprită dubița miliției.

Se opri în antreul întunecat al pavilionului, pentru a examina holul – de vreo 20 de metri – ce i se deschidea înainte. Și-n clipita în care se urni pentru a-l străbate, se pomeni cuprins, din spate, peste piept, cu un soi de băț, iar cu căușul palmei celuilalt braț al atacatorului fu pișcat de fund.

– Ce-o să faci tu, surioară? răzbi o adîncă îngrijorare din glasul milițianului ce dormitase pînă atunci după ușă. Ce-ai să faci tu, dacă te-oi ciupi de aici pînă aici?!

Uite ce chestiuni îl frămîntaseră pe ăsta.

– Te bat pînă vomiți, îl lămuri cu simplitate Fisente.

Dar nu mai fu cazul să-și ducă la îndeplinire dulcea promisiune, măciuca flexibilă, cu mîner cauciucat, a IF-ului, expediindu-l pe meditativul plutonier-major pe ciment. Din urmă, Regele îi împinse pe esofag, c-un deget, două pastile, care, prin dizolvare, îl vor ține narcotizat pe bravul plutonier mai multe schimburi.

IF-ul se lăsă pe burtă și întredeschise, cu infinite precauții, ușa primului salon.

Nu era nimeni.

Adică nimeni altcineva, în afara celor 24 de nebuni obișnuiți, flenduriți, cu obrajii supți și nebărbieriți de mai mult de-o săptămînă, ținută în care, în nici-un caz, n-ar fi fost admiși să conducă azi dimineață un metrou.

În celălalt salon, Iarba se tîrî ca șarpele pe sub primul șir de paturi, aproape în același ritm cu Fisente, care avansa pe culoarul din mijloc, cu seringile lui sub braț, cu dreapta prefăcîndu-se că scutură un termometru.

Raicopol privi cu stupoare metoda brutală prin care delicioasa asistentă se strădui, în mai multe rînduri, să ia temperatura maiorului de miliție ațipit într-un pat paralel.

Ce rost avea – se întrebă alergînd, ca prin vis, Anghel Raicopol, între noii săi pasageri. Descotorosit fiind de cătușă. Încălecînd garduri. Și întinzîndu-se, ca o cocă, pe podeaua unui automobil Lada. Ce rost mai avea să-i iei temperatura unui milițian, doar pentru a constata dacă ai voie să-l asfixisiezi cu perna ori să-l trăsnești cu ciomaga?!

Nu cumva și băieții aceștia, împreună cu care făcea sport, ar fi dorit să le vorbească despre necazurile lui personale?!

Se uită de jos în sus către dînșii.

Erau ei, în felul lor, băieți simpatici. Dar nu doreau.

Rămase liniștit. La milițieni era invers. Cafeaua pe care ți-o turnau pe gît te adormea.

Totuși nu izbuti să se abțină ca, de fiecare dată cînd presimțea că traseul automobilului în care rula se suprapunea vreuneia dintre stațiile de metrou, cărora ajunsese să le recunoască, după figură, pînă și șobolanii, să nu-i avertizeze încîntat pe noii săi prieteni, de acolo, de pe cauciucul lipicios al podelei.

– Atențiune! Se închid ușile!... Urmează stația Constantin Brîncoveanu, cu peronul pe partea stîngă!

Pe partea stîngă pica.

Băieții îl băteau pe umăr fericiți, de cîte puteri le dovedea că posedă el. Pe *Calomfirescu*, din precauție, opriră mașina la capătul străduței, IF-ul expediindu-l pe Spînzu către casă, la Arvinte.

Se dovediseră expeditivi. Era 12,35, bineînțeles, noaptea.

Parcurseră restul distanței către Vizuină pe jos, cu mîinile în buzunare, cu aerul unor gentlemeni nesifonați de cea mai mică grijă, pudrînd în urmă o dîră de bună dispoziție, pe ulicioara spoită, în culori de Ev Mediu, de pîlpîirile unei luni capricioase și dezinhibate.

Cum dezinhibat, din gangul de la numărul 26, aproape că se prăvăli peste ei și aproape îi împrăștie pe pavaj, un grăsan. În sacou cu nasturi metalici si oribili.

Și care, în loc de-a le prezenta scuzele lui bîlbîite de pîntecos abțiguit, numai ce se înghesui în ei, și îi presă, cu o ușurință absolut de neînțeles, către zid, cu burdihanul său atotputernic și mizerabil.

La trei din primul rînd, le ridicase cineva, printr-o vrajă, puterea nu numai de-al altoi pe borțos, dar chiar și pe aceea de-a se mira cu glas tare cum se face că nu-l pot, în nici un chip, altoi.

Dar și lui Fisente, apărut din spate și înălțînd potcoava pentru a-l mirui pe mătăhălos, îi căzură și lui brațele vlăguite pe lîngă corp. Și i se preschimbară și lui articulațiile într-unele moi, de vată medicinală.

Sub privirile de pește fiert ale celui de-al doilea bărbat, ce se văzu că îl însoțea pe borțos, care se ivi și dînsul din gang, și care, după ce îi transformă în patru imbecile stane de piatră, se întoarse scîrbit de la ei, sprijinindu-se neglijent de balustrada depărtată a unui gărduleț, hîțînîndu-și genunchiul și mîzgălind, pe niște hîrtii murdare, niște calcule întortocheate.

– Păsărica! le comandă grăsanul, ca la fotograf, celor patru aliniați, în vreme ce le modela, cu degete de caltaboș, trăsăturile chipurilor împietrite. I le tai și pe astea, ale lui muierea asta, încălzită, necălărită și cu jarul sub fund?...

– Nu e muiere. Se izmenește doar c-ar fi muiere... I-l decupezi fiecăruia numai pe cel de pe partea stîngă.

– Cum nu-i muiere? protestă grăsanul, sucindu-le tuturor înlemniților țestele, cu 30 de grade spre dreapta. Nu vezi ce îmbîrligătură de cordoaică scapără de la curul ei?!... Nu ești muiere, madam?

– Îl cheamă Fisente, telegrafie străinul preocupat.

– Poate s-o cheme și Soldatul Necunoscut.

– Cîte pițipoance cu nume nătînge n-am voiajat eu! Întîi le puneam capră și le săream în spinare. Cînd le izbeam cu stîngul, o luau către stînga... Cînd le izbeam cu dreptul, o apucau către dreapta... Am colindat așa pe-o mulțime de pipițe, cu nume pocite, prin toată Băneasa... Nu e mai bine să le-o tai deodată pe toată?

– Nu e regulamentar. Nu-i consemnat așa în omologare. Numai bănuțul. Partea cărnoasă. Chiar de sub cartilaj.

– Nu i-o cosești tu măcar numai lui ăsta prăpăditul?!... Șeful. Și care se uită așa de urît?!

– I-ai cosit-o binișor muzicantului. I-ai decupat-o ca la carte. Ai sînge rece și vasturi de chirurg.

– Arasel!... Atuncea, dacă am vasturi de chirurg! Să n-o lăsăm să se aglomereze pe policlinică... Cordoaico, te mănîncă mai tare și vrei să ți-o fac ție prima pe operație?!...

Și, profitînd de pasivitatea desăvîrșită a trupei IF-ului, grăsanul introduse laba în buzunarul sacoului, extrase cu două degete un brici de bărbier, îi crăcănă lama.

Și hați! cu cîte-o unduire fulgerătoare a brațului drept îi văduvi, pe fiecare dintre cei patru, de sfîrcul urechii stîngi. Ca și cum ar fi retezat, în joacă, patru codițe de măr.

Adună sfîrcurile urechilor în palma stîngă și, înainte de a le înmîna străinului, le sună, la propria ureche, ca pe niște zaruri de barbut.

Străinul preluă fărîmiturile de carne zvîcnindă, își deschieie trenciul, scoase de la brăcinarul pantalonului o curelușă de piele pe care avea înșirate, ca niște mărgele, celelalte porțiuni de ureche colectate pînă atunci.

Cele vechi, se văzu, erau separate unele de altele prin cîte-un nod.

Găuri, cu o sulă, cele patru noi sfîrcuri. Și, de data aceasta, le ghidă cu degetul să alunece pe șiretul de piele, una după alta, fără să mai interpună vreun nod între ele. Tratîndu-le ca și cum toate împreună ar fi constituit un al cincelea lob.

Și abia atunci cînd ultimul bănuț de carne călători pînă la locul lui, străinul făcu un nou nod și își repuse în ordine trenciul și trebuiră să se scurgă destule secunde. Și mai trebui ca umerii stîngi ai veșmintelor victimelor împietrite să le mai fie îmbibați cu destui picuri de sînge. Pînă cînd, celor patru membri (cu vechimi diferite) ai trupei IF-ului să li se permită să-și vină, încet-încet, în fire, să se cațere, ca pe marginea unei gropi, evadînd din colapsul lor rușinos.

Să-și miște din nou hoiturile, să-și tragă palme, să-și clatine frunțile.

Să asculte cu și mai mare atenție tonurile celor doi necunoscuți care, după ce le zdruncinaseră și le mutilaseră anatomia, se depărtau acum ținîndu-se gît după gît, dîndu-și unul altuia replicile, în semn de jubilație, nu din Shakespeare, cum poate unii ar fi crezut, ci din Opera esoterică a aproape necunoscutului scriitor Adrian Serafim:

– Yagdar nu știe ce-i îndurarea!... tună înfiorat primul bărbat, cel durduliu, arătîndu-se complet transformat în privința rafinamentului literar, cu care, de curînd, fusese, cît de cît, împropietărit și în care nu scăpa ocazia să se bălăcească.

– Cunoaște poveștile multor bărbați... îl acompanie discret și îngrijorat acela care se dădea în vînt după calcule.

– Ar putea fi sultană!... țîșni, ca o soluție, din gura celui grăsan, continuarea.

Capitolul 10

ZIUA A ȘASEA: „SĂ NU (PREA)CURVEȘTI!“

Prin 1988, așa după cum „Partidul Comunist era inima țării“, Cenaclul literar UNIVERSITAS devenise centrul ocult al Bucureștiului.

Partidul Comunist Român era peste tot. Cenaclul UNIVERSITAS se ținea o singură dată pe săptămînă, vinerea seara, la ultimul etaj (patru) al unei clădiri înalte și planturoase de pe Schitu Măgureanu.

Era un cenaclu liniștit. Înăuntrul său nu se făcea nici politică, nici spiritism. Nu se mutau, prin intervenții supranaturale, scaune sau mese. Atîta doar că aici se citeau, din cînd în cînd, în public, cele mai puternice texte scrise vreodată în limba română.

Nu trebuie pretins că era mare lucru.

Poemele, bine dresate acasă, nu dădeau de-a berbeleacul guverne. Și, repet, nu provocau nici măcar gimnastica spiritistă a unor mese. Forța lor spirituală era cu prudență disimulată.

Și puțini dintre acei care reținеau pe de rost așchii din aceste poeme se pricepeau și cum să canalizeze aceste forțe, pentru a înfăptui cîteva mari minuni. Ori pentru a-și modifica propria viață.

Atîta doar că, în perioada 1984-1989, excluzînd pe unii dintre cei mai uimitori creștini (care-și asumaseră deja răspicat legăturile cu adevăratul Dumnezeu, cel al Bibliei, Yahveh), Cenaclul UNIVERSITAS era, pe departe, cel mai însemnat centru spiritual al Bucureștilor.

Spre exemplu, în ședința din 22 aprilie 1988, la UNIVERSITAS își făcuse lectura Cristian Popescu.

Bine. N-ar fi fost mare lucru că-și făcuse lectura. Dacă ar fi citit altcineva ori altceva, ar fi fost, probabil, un fleac. Dar Cristi citise un snop de poeme, între care incredibilul poem „DESPRE TATA ȘI NOI".

Pe vremea aceea, Cristi era cel mai bun prieten al meu, imediat după Adi și întrecîndu-l, cu un singur loc, pe Paul. Dacă, într-un colțișor abject (al sufletului meu egoist) rezolvasem pe atunci rivalitatea literară cu Adi și Paul, hotărînd că eram aproximativ de un milion de ori mai bun decît ei, aceeași subiectivitate mă îndemna să constat că nu eram decît de douăzeci, pînă la douăzeci și două de ori, mai valoros decît Cristi. Plesneam de obiectivitate și de modestie.

De cîțiva ani de zile, simțeam, în mintea mea complet nepărtinitoare, răsuflarea lui insistentă în ceafă.

Nu-mi păsa că majoritatea celor ce chibițau fenomenul artistic părea să afișeze opinii exact contrare despre pozițiile și valorile noastre.

Însemna că erau niște ageamii.

Eu continuam să-mi văd de treabă și să simt întreaga generație de poeți, chiar și pe Cristi, cu consecvență, în spate. Bineînțeles că vorbe ca acestea aveau (și au) doza lor de răsfăț.

Pînă cînd, ca într-o joacă, Popescu Cristian se porni să scrie o familie de poeme într-atît de grozave, încît întreceau cu mult capacitatea de-a suporta a unui rival, dară-mi-te a unui prieten. Accelerase ușor și se pierduse în peisaj. Umblam pe străzi ametit de invidie și de admirație.

O variantă a poemului „*DESPRE TATA ȘI NOI*" suna cam așa:

„(poem dedicat infarctului ce a avut loc în noaptea de 11 spre 12 octombrie 1975)"

„Mama își întinde rugina pe buze și mișcă lin evantaiul ca să împrăștie lumina de lună prin cameră, ca să-și aducă aminte mai bine. Eu alerg repede-repede dintr-o parte în alta a camerei și mă lovesc cît mai tare de pereți ca să sune ca un clopot.

*

În fiecare seară, mama ne povestește cît de strașnic sînt aliniate crucile în Cimitirul Militar și cum stă crucea ta în fruntea rîndurilor, că doar e cruce de colonel. Și ne spune că tu le-ai ordonat soldaților culcat și toți, bineînțeles, te-au ascultat.

*

Am auzit c-o să-ți dea voie în vacanța de iarnă și tu o să-ți înhami două-trei muște la suflet ca să te aducă direct la noi în bucătărie unde va mirosi a sarmale și cîrnați.

*

Ce bine e în poze, lîngă tine! Eu m-aș veseli și n-aș mai pleca dacă nu mi-ai ține tu în poza aia după umăr.

*

Mi-am tatuat pe umeri epoleții tăi de colonel, mi-am tatuat pe piept decorațiile tale și sub ele s-au înșirat deja ridurile.

*

Am tras cu ochiul și am văzut că tu vii în fiecare dimineață de foarte departe pînă în dreptul pozei atîrnate pe perete. Și-ți lipești fruntea de luciul imaginii și privești în gol pînă cînd ne trezim noi și trebuie să zîmbești.

*

Aseară, mama ne-a explicat că unora le ajunge să moară într-o noapte tot ce-au trăit în vreo 70 de ani. Ne-a explicat că tu, dacă ai trăit 54 de ani, trebuie să mori 54 de ani și de-abia după aia îți trece.

*

Tu ai fost colonel. Eu sînt liniștit. Zodia mea era de mult înscrisă în stelele de pe epoleții tăi. În nopțile de vară, cînd cerul e senin, iau poziția de drepți.

*

Consiliul Popular al sectorului 7, Comitetul Executiv vă face cunoscut că, prin decretul nr. 149, conferă «Certificatul de deces jubiliar» numelui Popescu, prenumele Vasile, cu ocazia împlinirii a zece ani de la încetarea din viață. Mult stimate tov. colonel, sînt fericit să vă felicit din toată inima atît din partea mea, cît și a familiei mele, cu prilejul conferirii titlului jubiliar. Primiți, vă rog, cele mai sincere urări de bine. Seria D5, nr. 034201. Data nașterii: anul 1985, luna decembrie, ziua 23. Locul nașterii: orașul București. Decesul a fost trecut în registrul stării civile la 23 decembrie 1985. Data decesului: anul 1985, luna decembrie, ziua 23 (cifre și litere). Locul decesului: orașul București.

Ah, cîtă bucurie, cît entuziasm familial
Ne-a produs Consiliul Popular!
Ah, dacă am ști autorul, să-i strîngem mîna cu toată căldura
Dar e indescifrabilă semnătura!
Oricum sub litera hîrtiei
Strălucește Steaua României!

*

Aș fi vrut să am un balon umflat cu ultima ta răsuflare. Să respir în fiecare an, de ziua mea, cîte-o gură.

*

În seara cînd te-ai prăpădit, mamei i s-au umplut sînii: unul cu vin celălalt cu țuică. Și de atunci ne dă să bem în fiecare zi cîte-un păhărel în cinstea ta. Și noi creștem voinici și frumoși.

*

La-nmormîntare, sora mea mai mică te-a sărutat și ea pe frunte. Și ăla a fost primul ei sărut, timid, de femeie.

*

Ce bine c-am putut să ne potrivim și noi zilele după tine, atunci, la sfîrșit, cînd stăteai întins între lumînări și arătai tuturor vîrsta exactă.

*

În locul pozei de pe crucea ta am pus o oglindă din poșeta mamei și ea vine la mormînt s-aducă flori și înainte să plece își aranjează părul și se rujează în oglinjoara aia.

*

La-nmormîntare, cînd noi, familia, ne aplecam și sărutam pe rînd fruntea rece a lui tata, asistența, foarte numeroasă, a fost impresionantă de cîtă tandrețe și de cît de dulci erau sărutările noastre și a început să aplaude.

*

Tu ai murit de zece ani. La mulți ani și gata. Eu alerg repede-repede dintr-o parte în alta a camerei și mă lovesc tare de pereți. Ca să sune ca un clopot...“

Cam atît. Așa se învrednicea să scrie „rivalul“ meu Cristian Popescu în această perioadă. Aveai de ce umbla amețit și fermecat. Alte poeme, sfidător de bune, ale seriei, purtau numele: „Sfaturi din partea mamei“, „Dana Popescu“, „Arborele genealogic“, „La parastasul bunicii“.

În afară de Adi, Paul, Cristi și cu mine pe la Cenaclul UNIVERSITAS mai bîntuiau: Radu Sergiu Ruba, Horia Gîrbea, David Ioachin, Andrei Damian, Augustin Ioan, Nicoleta Pavel, Ioana Carabăț, tribul de la Brașov (stat în stat și cenaclu în cenaclu: Simona Popescu, Marius Oprea, Caius Dobrescu, Andrei Bodiu), Ramona Fotiade, Doina Tudorovici, Ovidiu Verdeș, Vlad Niculescu, Sever Avram, Iulian Costache, Vasile Baghiu, Ioan Es. Pop, Lucian Vasilescu, Dan Grădinaru, Răzvan Petrescu, Marian Ilea, Marian Mierlă, Cătălin Țîrlea, Gheorghe Ardelean, Gabriel Stănescu, George Arun, Mihai Gălățanu, Petre Barbu, Florin Manole, Mariana Criș, Cristian Pavel, Cătălin Apostol, Valentin Iacob, Claudia Tița, Maria Timuc, Anca Mizumschi, Aura Alexa, Raluca Brancomir, Fevronia Novac, Ion Manolescu, Bogdan Teodorescu, Simona Șerban, Florin Budescu, Diana Manole, actorul Radu Amzulescu și, unicul nostru editor de pe atunci, Paul Nancă. Un pomelnic. Mai mult, o forfotă. O primă tentativă a Nouăzecismului. Poate un iarmaroc.

Conducătorul Cenaclului UNIVERSITAS, profesorul universitar Mircea Martin (numit cu tandră bășcălie de către cenacliști, Lamartine ori Paganini) era un domn retractil, distant, arogant chiar... Pe care nu generozitatea îți lăsa impresia că-l dădea afară din casă... Plimbîndu-și printre contemporani, ca pe-un cățel, micul său surîs de dezgust, căpătat în urma anilor de meditație sau a unor teribile boli de stomac.

Cînd însă demarau ședințele de Cenaclu, Domnul Profesor se încălzea. Reziduurile glaciale ale gesturilor Domniei-sale erau debavurate. Vocea îi suna necontrafăcută, dezoficializată, tulburată. Ezitantă și gravă, picura ca de pe o strună de violoncel. Sub ochii noștri amuzați și seduși, Mircea Martin se transforma într-un marchiz, a cărui probitate, eleganță, demnitate, curaj, cunoștiințe și gust literar deveneau domeniile nobiliare pe care am căpătat dreptul să colindăm ani întregi.

Dar soneria secretă de încheiere a ședințelor nouăzeciste țîrîia, iar globii oculari ai Profesorului se reîncețoșau. Redevenea personajul cu care, pentru a schimba un salut, trebuia să dezvolți un asemenea sistem de strategii și ritualuri, încît tot ceea ce mai

ținea de tine era să te alegi c-o migrenă. Domnul Profesor Martin era amanta pătimașă și devoratoare din intimitate, care pe stradă nici gînd să-l mai salute pe odiosul grăjdar.

Dimpotrivă, pe stradă ne saluta și se comporta ca și cum de capul nostru ar fi fost ceva, criticul literar Laurențiu Ulici. Ne ciufulea pe creștet, vorbea omenește cu noi, scria pentru sus-numiții postfețe și prefețe la cărți, despre care, și unii și alții, eram încredințați că vor primi doar acele aprobări ce le vor îngădui să rămînă în veci nepublicate – tipărite, niciodată. La capătul unei istorice bătălii cu Consiliul Educației și Culturii Socialiste, lui Ulici i se datorează debutul editorial al lui Cristi, petrecut chiar în 1988.

Se mai îndura de noi, luptîndu-se să ne publice, prin reviste, cîteva versuri, distinsa și excepționala poetă Constanța Buzea.

La sfîrșitul ședințelor literare de la UNIVERSITAS, profanii coborau scările imense, colhoznice, înmuiate în beznă, pînă în dreptul unei portărese răscoapte și cochete, care, mustruluindu-i că-și depășiseră cota de energie electrică pentru acea seară, se interesa dacă nici un alt idiot nu întîrziase, la coborîre, pe traseu.

Nu întîrziase nimeni, o asigurau, intimidați și mîndri, profanii. Coborîseră toți.

– Să vă crape vouă ochii din cap? mugea neîncrezătoare și taurină vădana, despre care se zvonea că, în afară de mustruluială, se pricepea și la altceva.

– Să ne crape! se mobilizau, neclarificați, dar bucuroși că fuseseră confundați cu cenaliștii autentici, profanii.

– Păi, o să vă! Că altceva ce are să vă crape?! Duceți-vă și mîncați slană. Băgați, la intestin, pită. Și faceți sport. Că stîrpiturile ca voi, de-i poți ridica cinci într-o mînă, n-are talent!

La UNIVERSITAS, chiar și portăreasa Cenaclului poseda cel mai uriaș talent dintre toate portăresele din București.

Ieșea din ghereta ei cu lampă de gaz și trîntea zăvorul greu și șerpuitor după ei.

În încăperea de sus, de la etajul patru, a Cenaclului, zăboveau, după fiecare ședință mai importantă, șase, opt, chiar zece

veterani. Din clipita în care ultimul profan părăsea sala, mai șe-deau o vreme pe la locurile lor, mai găsindu-și de lucru, necăjind tutunul putrezit de „Carpați“, ridicînd gulerul hainelor recuperate de prin cuiere, făcînd să alunece pe masa unică, imensă, scru-mierele de hîrtie, așa cum alunecau halbele de bere pe tejghelele barurilor din Vestul Sălbatec.

După care, brusc, se apropiau de cele trei ferestre gigantice.

Le descleștau tocăria zuruitoare.

Le încălecau pervazele.

Și, fără vreun cuvînt, se aruncau în golul de dedesubt, planînd minute întregi, la o înălțime de 30-40 de metri, deasupra străvechii Grădini Cișmigiu și-a străduțelor ce păreau că se freacă de grădină ca niște pisici.

Rotindu-se, în spirale ample, deasupra imobilelor pustii și mărginitoare, semănînd cu niște faleze. Și apropiindu-se de pămînt în viraje scurte, frînînd sau nu, ajutîndu-se de crestele vegetale. Atingînd pietrișul de lîngă chioșcul fanfarei, aleile pietruite de la Cetate ori potecile asfaltate dinspre berăria „Gambrinus“, la început într-un vălmășag de pași repezi și legănați...

Apoi (după ce-și pierdeau suficient din viteză), împlîn-tîndu-se scurt și dureros (pentru coapse) în hîrtoapele de pe sol. Scoțînd un sunet leșinat și rușinos, de anvelopă frînată de bicicletă. Îndreptîndu-și spinarea. Și alăturîndu-se, tachinîndu-se, celorlalți... Așa se cărăbăneau teribiliștii aceștia de la Cenaclu.

Prin ’86-’88, UNIVERSITAS-ul era un cenaclu bun.

Funcționa...

Prin același Cișmigiu, tîlhărea, din dosul unor bărbi și mustăți fioroase, haiducul Dan-Silviu Boerescu, întorcînd și puricînd, de manuscrise mototolite, buzunarele celor ce se întorceau, în zbor, de la Cenaclu.

Veneai pe jos, nu interesai. Combatantul cu șipca (acest Boe-rescu avea inteligența de a tîrîi după el o șipcă mizerabilă, cu două cuie ruginite la vîrf) nutrea speranța de a trăi, la bătrînețe, din publicarea unor variante sinistre ale poemelor oamenilor-fluturi. Cînd nu izbutea să schilodească pe careva, neghicindu-le, la vreme, terenurile de aterizare, devenea dintr-o dată cuminții, dar și așa

de trist, așa de trist, încît treceam noi înșine și-l încărcam, antrenîndu-l în lungile plonjeuri bahice, de la „Gambrinius“, „Turn“, „Trocadero“ sau, precum se întîmplase și-aseară, în cel de la „Cafeneaua Veche“.

Plonjeul de aseară, de la „Cafeneaua Veche“, fusese un scurt plonjeu.

Firea mea spurcată, alcoolul, combinate cu absența lui Clipsy (dispărută de trei săptămîni la o mătușă, cică-se, de prin Oradea) lungiră cea de-a doua parte a plonjeului meu, de la ora 22,45, cînd am fost evacuați din „Cafenea“ și ne-am despărțit, răsucindu-se fiecare către singurătățile lui, pînă la o oră nelămurită a nopții.

Interval în care am luat în picioare drumul către nenumărate cunoștințe feminine. La care, fiind primit sau pătrunzînd prin efracție, am făcut o groază de lucruri plăcute ori dezgustătoare.

Am pornit-o din nou pe străzi.

Am deșertat în mine cantități incomensurabile de vin prost. Nici vorbă să mai fi fost om-fluture. Devenisem un întristător gîndac grobian.

M-am cățărat pe burlane (sau doar mi s-a năzărit că mă cațăr pe burlane) pînă la fereastra de la nivelul al doilea al tipei cunoscute în metrou și numită Mirela. Un suporter de-al ei (taică-su, mi-a picat fisa a doua zi), m-a amenințat că mă va scurta cu un cap, slujindu-se de o coasă. Am fost peste poate de încîntat de reîntrebuințarea pe care se gîndea s-o ofere dobitocul uneltei agricole. M-am tras o anumită distanță înapoi, pentru a-i lăsa destul loc să-și ia avînt.

M-am trezit în beznă, în frig, într-un pat jos, lîngă o masă joasă de lemn, ațintind cu grijă tavanul, de al cărui îndepărtat planșeu nu izbutisem încă să dau. Ascultînd două dintre albumele veninoase, timpurii, deșirate, ale formațiilor *The Rolling Stones* și *The Doors*. Iubindu-mă cu o tipă turtită, ambiguă, amabilă, înfricoșată.

Cu picioarele ei, ridicate într-un anumit fel, amintindu-mi de-o orfană care-și lua singură toate bucuriile pe care reușea să

le apuce. Icnind dincolo de limitele pînă la care acceptasem pînă atunci că este natural să icnească o doamnă.

Și, într-adevăr, nici nu apucasem bine să-mi trag șosetele, că umbra aceea se dovedi într-atît de înfricoșată, încît îmi spuse că eram singurul ei iubit. Și mie mi s-a frînt inima de durere, fiindcă simțisem că fata aceea fusese cît putuse ea de amabilă, că se temea și că ar fi fost mai corect, din partea mea, să nu-i fi întețit răsuflarea prin nimic.

Iar acum, deși se temea și mai mult, eu am continuat cu îmbrăcatul și mi-am pus și pantofii.

Iar ea, jignită, a încetat să-mi arate pînă și faptul că se teme. Iar eu, folosindu-mă de prilejul ivit, i-am urat noapte bună.

Am traversat Bucureștiul dintr-un capăt într-altul, cu sufletul plin de o pîclă scîrboasă. Am ajuns acasă la o oră neprecizată, pe fosta Uliță a Vergului. Într-unul dintre punctele prin care clipocea odinioară, gîrlița Bucureștioarei, azi bloc, mai vechi, din coasta Pieții Muncii. Am dat drumul la radio, prinzînd muzică pe un post bulgăresc. Mi-am scos numai unul dintre pantofii vinovați. Am adormit buștean.

Peste 3-4 ore, cînd m-am trezit în vîltorile unei dureri de cap, era în întregime sîmbătă 23 aprilie 1988, dimineața. Cu buletinul în mînă am verificat dacă rămăsesem, sau nu, noul poet național. Am fost pocnit de-o disperare pe care-o calific, în general, în public, drept moderată. Nici nu progresasem prea mult. Nici nu dădusem înapoi îngrijorător de mult.

– Aici? întrebă, în aceeași dimineață, pe palier, un bărbat înalt și albit timpuriu, adresîndu-i-se unui borțos care, după ce biruise cu osteneală treptele pînă la etajul meu, ținea suspendat, la capătul unui fir din păr de cal, un pendul de alamă, deasupra unei hărți ferfenițite și mînjită cu valuri succesive de grăsime, începînd de prin 1683.

– Habar n-am, răspunse borțosul, trăgînd cu ochiul către pendulul ce atîrna bleg, ca un vrej uscat, deasupra cursului schițat al unei ape. Rămîne nesculată!... Nu ni se încuviințează accesul, o drese el, repetînd o frază pe care, se vedea, o înghițise cu greu.

Cred c-o deranjează pe entitatea care încearcă să ia legătura cu mine, defecțiunile malefice care a intervenit de la lift.

– L-ai spălat cu apă de la robinet, să-i dispară amprenta de energie străină?

– Spălat. Țesălat. Dezinfectat cu sodă caustică! Împroșcat cu apa sfințită de la un pămăduf de busuioc... Dar tot nu pișcă.

– L-ai încărcat cu radiațiile unor plămîni omenești, suflînd asupra lui de 17 ori?

– Nu cu al meu. E mai aschilamb... O știi pe Gabi. La fel de meseriașă la supt, ca și la suflat. A stat și-a suflat în fundul lui, de pendul, toată noaptea. Dacă avea porțile deschise de la astral trebuia ca să se fi umflat pînă acum ca un buhai.

– Pendulatorul trebuie să fi îndepărtat, de la trupul său, toate obiectele metalice. Să fie curat. Dispoziție sufletească excelentă.

– Duș am făcut... C-am atins-o în cadă, sub coadă, și pe ea. Ceasul e scos. Mărunțișul îl țin pe magnet. E în torpedou. Tijă metalică, slavă Domnului, ioc... Ia stai așa! Nu mi-a făcut cadou Măriuca, bănuțul de la Matei Basarab, ce e prins, cu agrafe, de elasticul de la chiloți?!

Fermecătoarea, într-adevăr, îi dăruise o splendidă piesă de lenjerie, de atlaz, cu găitane de mătase, prinse în față printr-o pafta de aur, lăcuită în nestemate, ce aparținuse, pe vremuri, rafinatului domnitor Matei Basarab. Paftaua doar.

Borțosul își degajă cureaua din cataramă. Își lăsă nădragii să alunece armonică pe ciment. Meșteri cu briciul cu care bărbierise și urechea Ierbii Fiarelor, la găitanele ce aveau un sistem complicat de petrecere pe sub bijuterie.

Retezînd legăturile, Genel își trase înapoi pantalonii peste buci, strîngîndu-și cureaua pînă la refuz, cît mai jos pe șolduri, pentru a nu-i aluneca slipul roșu, de atlaz, pe drum.

De data aceasta, îndepărtat fiind de obiectele metalice, pendulul se porni să alerge pe suprafața hărții voios ca un caniș.

Repezindu-se ață deasupra Uliței Vergului.

În jurul căreia execută 17 cercuri armonioase, de la stînga spre dreapta. Iar cînd se plictisi de atîta învîrtit, vîrful de alamă ciocăni, într-un anumit punct, de trei ori, hîrtia, ca un arătător.

– Te duci acum? îl interogă grăsanul și se porni, fără grabă, să jupoaie de pe celălalt fîșii ce semănau cu niște imense coji de banană.

Pe care i le desprindea, apucîndu-i-le din creștetul capului, și trăgîndu-i-le pînă în dreptul brîului. Dînd la iveală, pe dedesubtul primului bărbat, ce arăta distins, îngrijit, flegmatic, înalt, tuns perie și albit, un al doilea bărbat, ce se înfățișa treptat din interiorul primului, cu un aer jigărit, două palme mai scund, umil, mustăți rare, îmbătrînit prematur, fața acoperită de-o erupție alburie de coji de săpun.

– Nu se poate acum, se jelui capul nou apărut, jigărit. Nu vreau să intru încă peste el, mai patrulăm pe aici. Acuma-i somnoros... să nu ne iasă apoi vorbe că l-am fi surprins în nedeplinătatea facultătilor fizice si mentale.

– Arăți ca un rahat... Să te vadă acuși Gabriela! îl inspectă, cu sinceritate, burtosul. Și apoi, mutîndu-și atenția asupra celui de-al șaselea rege al orașului București ce și-l aleseseră drept pradă:

– E cartofor? Trăiește cu mă-sa? O frige cu farmece? L-a trișat franțuzoaica? se interesă Genel, sărind din două în două trepte, ca un greiere, către palierele inferioare, după făptura pe jumătate jigărită, pe jumătate distinsă.

Uită și bijuteria lui Matei Basarab, pe cimentul pe care o așezase, buză-n buză cu gîtlejul scărilor. Nu mai era atît de interesat de aspectul material al existenței.

La loc. Înăuntru.

O, singurătate a singurătății, totul este singurătate! Pantofii mei sînt atît de singuri, șosetele mele atît de singure, cuvertura mea de mătase atît de singură, ceașca mea de cafea este singură, singurii mei pantaloni îmbracă pe jumătate un bărbat cu torsul gol și încordat, care, de un sfert de ceas, se chinuie să înțepenească o foaie de geam într-o fereastră.

Azi-noapte m-am întors de la audiția de rock a acelei tipe timide și revoltate, într-atît de amețit și cătrănit și pentru că, pe drum, nimic mulțumitor nu mai mi se întîmplase, am încercat să trag afară liftul din locașul lui, să-l aduc la mine în casă, de gît, ca pe un cățel și să pun înaintea lui o farfurioară de lapte.

Nu știu cît mi s-ar mai fi împotrivit, dacă pe balustrade, pe neașteptate, nu ar fi răsărit vecinii; am fost nevoit să aleg pe unul dintre ei și să-l invit la un lapte. Omul probabil poseda o soție, își fixase un țel, la început a fost demn, m-am chinuit să-l conving să se așeze în patru labe, insista să scîncească, eu îi împărtășeam din cunoștințele mele despre faptul că laptele ar putea fi un aliment minunat; cînd am adormit, l-a băut pe tot, apoi m-a lăsat singur.

Nu prea mai poți să ai încredere în chitariști, în vecini, nu mai poți avea încredere nici într-o bucată de chit, care exact pentru asta s-a născut, să-ți sară în ajutor, dacă ai de gînd să pui la punct vreun ochi de fereastră.

Niciodată nu întîlnisem în viața mea o bucată de chit atît de îngîmfată. Era atît de roșcată, se credea atît de roșcată, încît chiar în secunda în care o întindeai cu lama unui cuțit, pe la încheieturile lemnăriei, se fărîmița de plăcere.

Părea atît de mulțumită de sine încît mi s-a făcut greață. Am tăiat cu același cuțit sub care se întinsese bucata de chit, o felie de cozonac, doar pentru a-i mai astîmpăra din vulgaritate.

Am halit cozonacul. Am simțit înlăuntrul meu ceva bun și curat, am primit unul dintre acele mesaje ciudate, care-ți dau ghes să dai drumul la maxim la pick-up și să te apuci să faci duș.

Întotdeauna singurătatea mea a început de la duș. Să nu ai tu pe nimeni să te spele pe spate, să nu vezi tu alături de tine, în cadă, două picioare strunjite să înfrumusețeze cartierul, două șolduri croite să-i scoată pe sufocații – ce se și visau morți de vreo oră – dintre ochiurile aragazelor lor și să facă din ei oameni responsabili, îmbujorați și gata să încingă o horă!

Multe lucruri mă așteptam să mi se-ntîmple în această dimineață, nu însă să mă urecheze și telefonul.

D-asta și intrasem sub duș, cu speranța secretă că nici un telefon din lume n-o să aibă plămînii să urle pînă la mine în momentele triste în care îmi fac singur baie.

Am întrerupt apa rece, mai zgomotoasă, mai anglo-saxonă, iar telefonul, într-adevăr, suna.

Înșfăcînd un halat – intenționam să înjur, învești mîntat cît mai civilizat – am executat pașii aceia mici și lipicioși cu care atacă crocodilul și am ridicat receptorul.

– Aurelian! s-a auzit o voce de damă. Aurelian! a îngăimat cald și înlăcrimat o voce de damă.

Nimeni nu îndrăznise să mi se adreseze cu numele acesta atît de stupid.

M-am simțit răscolit, mi-am făcut o cruce, superstițioasă, mentală și, trîntind receptorul, n-am mai lăsat-o să-mi zică Aurelian.

A sunat din nou, de data aceasta folosind o pauză lungă ca să pricep cam ce mesaj important se găsise să-mi transmită ea.

– Aurelian... să mă scuzi... pentru situația... complet neplăcută... în care a trebuit să te pun... și-a închis.

„Iată o femeie fericită!“ mi-am zis. Uite ce nume de bărbat pămpălău a găsit!“ Și mă imaginam și pe mine cît de mocăit și de ascultător aș fi devenit în preajma ei, dacă aș fi purtat un asemenea nume.

În rest, am petrecut o dimineață porcoasă.

Am dormit ca un porc.

Visam să-mi înjgheb o încălțăminte din lifturi și să-l calc direct pe țeastă pe oricine ar fi pretins că Jeff Beck nu este un muzician încîlcit.

Jeff, consideram eu, locuia pe marginea unei farfurii murdare, de unde își bălăbănea picioarle și nu putea fi înțeles.

Vine ea ora 13, zi scurtă, dacă nu l-ai prins pe SRL, oră la care orașul se umple de o tensiune negativă, oamenii ies de la slujbe, au slujit cu toții tot ce-au putut, iar acum capul lor este plin de prostii. Este vremea să te verși către un loc umbros, cu verdeață, cu bere la sticlă sau să consimți la un antrenament.

Eu îmi pregătisem echipamentul, aveam de gînd să dau frîu liber celor mai sălbatice porniri fizice din mine, sportul mă aștepta, cînd am auzit trei țîrîituri săltărețe la ușă.

Am deschis.

Un funcționar, evoluînd indecis către vîrsta a doua, își părăsise serviciul pentru a țîrîi de trei ori la ușa mea.

– Dumneavoastră, zice, sînteți Daniel Bănulescu?

Nu-l puteam altoi. Probabil aveam totuși de-a face cu primul meu admirator.

– Bună ziua, s-a opintit el. Mă scuzați pentru că vă deranjez.

– Nu face nimic, am zîmbit eu. Dar n-am bani.

– Știți, s-a împurpurat, bîlbîindu-se, nu e vorba de bani. Cînd e vorba de Dina, nu mă uit la bani. Știți... m-am certat cu Dina. M-am despărțit de ea.

Din cîte îmi aminteam dyna era o unitate importantă a nu mai știu cărui sistem de măsuri.

L-am executat.

– Da?! Foarte interesant! Povestiți-mi...

– Ne iubim de mult. Ne cunoaștem de mici. A rămas, într-un fel, aceeași ființă sfioasă și delicată... Vreme de șase ani am făcut casă bună... Ea nici nu poate să-și dea seama cît de înamorat sînt de ea... I-am cumpărat televizor, frigider, cățeluș... La serviciu, cînd îmi pregătea pachețelul, nu-l mîncam, ore întregi stăteam și mă uitam doar la el.

– Domnule, zic, te culcai cu ea?

Omul a surîs suferind.

Profitînd de suferință a lunecat cîțiva pași pe holul apartamentului meu.

Și-a insinuat gentoiul pe un fotoliu, a schițat un gest ca pentru a-și oploși mustățile – rare, îngălbenite ca de tutun, suferinde și ele – și m-a privit mustrător.

– Au avut alții grijă... Uitați-vă: aș putea pentru ca să vă supun atenției cîteva fotografii de la mare... Cînd eram la mare ne împroșcam cu nisip, chiuiam, ne umpleam gurile cu apă sărată și ne stropeam peste tot... Serile, ne retrăgeam în doi, după stînci, prăjeam pește și cîntam la muzicuță. Zgomotele valurilor nu reușeau să acopere nemuritoarele cuvinte ale baladei: „Ce-ți mai trebuie cuvinte, dacă ești iubirea mea?“ Tîrziu, adormeam... Despre partea cu culcatul îmi permiteți să nu vă mărturisesc mai mult.

– Nu face nimic. Despre partea cu banii îți mărturisesc că n-am bani deloc.

Admirator nu era.

Nu mă prinsesem totuși dacă era de la telefon sau de la priză... Ăștia de la priză erau de-un tupeu formidabil, bîntuiau prin bloc și percepeau o taxă pînă și celor care, din neatenție, ajungeau să se curenteze.

Eu aveam un contor.

Aveam și un ciocan cu care, din cînd în cînd, fărîmițam acel contor. Așa că ăștia de la priză, de la mine din sector, erau cei mai lihniți.

– Domnule, zic, du-te și spune soției dumitale c-am să plătesc. Zilele astea am să mă strîng de niște datorii și-am să plătesc. O să vedeți voi că nu va trece bine săptămîna și-o să vă treziți toți cu niște prime babane și o să vă cumpărați la genți, baticuri și poșete, pînă o să înnebuniți.

L-am privit și m-am liniștit. Nu părea dintr-aceia care, la bucurie, provoacă prea mari stricăciuni.

– Parcă vă explicasem, s-a încăpățînat flăcăul fistichiu și tomnatic, cu fața poroasă, buboasă și plină de coji. Parcă vă mai explicasem că între mine și Dina nu este vorba de bani. În timpul nostru liber, obișnuiam să facem economii și, cum realizam o sumă mai frumușică, țuști la șosea, unde ne puneam pe o bancă și începeam să discutăm ce bucurii durabile puteam să ne procurăm cu acea sumă. Toată alocația pe primii doi ani și trei luni a lui Andrei a fost strînsă cu grijă și protejată-ntr-o casetă.

(S-a scărpinat după o pozã.)

– Pe Andrei... Nu vi l-am prezentat pe pușți, pe Andrei?

Mă săturasem de smecherii ăștia.

Unul, odată, ca să-i plătesc telefonul, a venit c-o bunică și mă amenința tot pe mine că de-acuma, gata, l-am pus în situația să și-o arunce pe scări. Ăstălalt plănuise, desigur, să-și strîngă de gît puradelul, numai pentru că se întîmplase să n-am bani la mine decît de metrou.

– Nu știu ce fel de oameni sînteți, ce fel de inimi aveți, zic. Nu mă bag. Dar, dacă dumneata ai să consimți la crima asta

oribilă, cei de te țin în spate or să fie nevoiți să se spele pe mîini și or să te cam vîre la închisoare.

– Prin cîte chinuri am trecut eu, a oftat, nesinchisîndu-se cîtuși de puțin, individul. Prin cîte chinuri am trecut și-am să mai trec și tot n-am îndrăznit să m-apropii de vreo faptă murdară... În unșpe ani de cînd o cunosc (era, la început, aproape o școlăriță), n-am ridicat niciodată la dînsa glasul ori mîna...

...O vedeam că e schimbată, că n-o mai interesam nici dacă mi-aș fi îmbrăcat pantalonii pe dos, încercam să-nvăț niște poezii necuviincioase ale băiatului ăla, Cărtărescu, s-o mai distrez, s-o mai ambetez, cum scrie acolo, dar ea își dădea cu plînsul pe față, mă asculta și apoi mă trimitea la culcare.

Într-o seară, să fie acum șase luni, mă trezesc deodată cu Dina că începe să-și boiască buzele. Firișor de pudră nu atinsese pînă atunci obrazul acela scump al ei!

Apare într-o seară, însoțită de-o umbrelă bărbătească, străină, se trîntește în mijlocul casei, pe covor, și răstoarnă un maldăr impresionant de cutiuțe, pline cu pudre și farduri.

„Nenorocito, îi spun, n-ai fost atentă și ai spart o vitrină!“

Mi-a răspuns așa cum n-aș fi crezut niciodată.

„Care vitrină, dragă, nu vezi că ești dobitoc?!“

Am izbucnit în plîns, am fugit pînă la baie, unde am vărsat tot conținutul cinei din seara în care o așteptasem pe ea. M-am străduit să-mi potolesc bătăile inimii, mă speriasem.

Cînd am revenit în sufragerie, am găsit întinsă pe jos o femeie străină.

Adusese de undeva o oglindă, o sprijinise de poșetă, purta hainele Dinei și era o femeie străină de tot. Era atît de schimbată, încît dacă aș fi întîlnit-o la Polul Nord – și acolo aș fi avut timp și m-aș fi uitat foarte bine la ea – n-aș fi crezut-o asemănătoare cu Dina, nici dacă i-aș fi auzit vocea. Pînă și vocea avea o ascuțime de gheață care nu mi-o amintea în nici un chip.

„Mișcă-te de-aici, am auzit, și adu-mi, din camera mea, punga cu bigudiuri.“

Doamne, m-am gîndit, și eu am putut să mă dezbrac în fața unei asemenea femei vreme de șase ani.

M-a văzut dezbrăcat!

Cum de putea să existe pe lume o alifie care să-ți ia femeia de sub ochi, să ți-o mototolească și apoi, oriunde ți-ai arunca privirile asupra ei, să găsești că ți-a lăsat ceva stricat??...

Femeia aceasta, căreia încă nu puteam să mă opresc să-i spun Dina, și-a pierdut mințile și m-a dat peste cap. Mi-a furat copilul, l-a abandonat părinților ei, aproape s-a lăsat de servici și-a început să bată discotecile și popicăriile...

Mi-am închipuit imediat că este vorba despre un alt bărbat, dar am alungat gîndul, mi se părea mult mai sigur că era doar nebună.

Nici un bărbat din lume, socoteam, nu i-ar fi îngăduit să umble într-un asemenea hal, trebuia să te uiți numai puțin la ea și să-i vezi ochiul. Domnule, ochiul acela singur mărturisea despre ea că nu mai e sănătoasă.

Ascultați-mă, sînt absolut convins că nici la Grădina Zoologică, nici acolo nu există femei care să se plimbe prin cușcă cu un ochi nemachiat și cu un ochi machiat.

Ea o făcea.

Era ca o fiară în cușcă și, cînd mai apucai să vezi și jelania aia de ochi, mare, roșu cu verde, vopsit în formă de stea și stropit cu paiete, dădeai în rîs sau în plîns și-ți venea să-i spui în dialectul băieților acelora cu care se întovărășea și pe care, evident, nu-i înțelegeam: Dina-mamă, uște-o la tine acasă, că p-aicea s-a furat mult.

Le învățasem expresiile ticăloșilor, de vreme ce mă apucasem să colind după ea, în mediile acela porcești. Nu mi-aș îngădui să vă mint, spunîndu-vă că mă bucuram foarte mult aflînd că o porecliseră Pațachina.

Mă strecuram prin cele mai scandaloase aventuri după ea, îmi alegeam un ungher umbros, ceream o înghețată și o topeam cu lacrimile mele fierbinți, gîndindu-mă la ce mi se-ntîmplă. Eu la o masă, singur, ea singură, la o masă. Îți venea să strigi chelnerului că nu mai plătești, că nu mai vrei să ai de a face cu plata,

eu am plătit cu femeia aceea tristă, vopsită și chinuită, care stă singură la o masă și care era soția mea.

Ce căuta ea prin popicării, ce căuta ea prin restaurante și baruri, de seară ori de noapte? Ce căuta? Pe dracu, asta căuta...

– Și... l-a găsit? m-am interesat politicos.

– Nu, că-l găsise... Au avut grijă alții...

Știți care a fost prima mea impresie despre domnul acesta despre care vorbim... extrem de sălbatec și nesățios?...

Că n-o iubește deloc!

Și-mi spuneam: uite la ăsta, el n-o iubește, dar tot o să se culce cu ea.

Și-n timp ce încercam să mă conving că sînt fatalist, deși, pe atunci, nu știam încă prea bine ce înseamnă cuvîntul, domnul ăsta n-o să-și facă nici un fel de scrupul din faptul că eu aș fi fatalist și tot o să se culce cu ea... Culmea e că fără să-mi urmărească raționamentul, tînărul nostru a procedat chiar așa... a exagerat în partea cu culcatul.

– Era somnoros, caut să-l scuz.

– De unde, domnul Daniel? Că stătea și scria toată noaptea!

– Ce dacă? adaug. E frumos. Că și eu am stat toată noaptea și-am scris.

– Cum adică, domnule?! Ce e frumos să scrii noaptea-ntreagă, iar dimineața să te culci cu soțiile oamenilor?

– Păi, dacă ele vor?!... Păi, dacă și scrisul îți iese bine?!

– N-are cum să-ți iasă, vă spun eu, dacă nu ții cont și de suferințele semenilor.

N-ai cum să creezi un sonet, dacă în blocul de lîngă tine, noaptea, în ajun, a murit un om.

Te duci, te interesezi de cu seară dacă lumea e fericită, ori măcar sănătoasă, și abia atunci te apuci de sonet. Dacă nu e sănătoasă, nu te apuci de sonet, te apuci de-o compresă. Nu-i cinstit ca unuia să-i curgă balele de plăcere, iar altul să sufere în tăcere.

Pînă și Dina, cînd îi venea chef să se culce cu ăla, îmi dădea telefon mie să afle dacă sînt sănătos.

– Iar dumneata n-o mințeai... Nu-i ziceai: „Dragă Dina, ia-o mai ușor cu efortul, c-am făcut icter...“

– N-o mințeam. Nu puteai pentru ca s-o minți, se prindea. Te lua binișor, pe de-o parte.

Îți șoptea: „Costache, chiar de ești nefericit, n-aș vrea să fii și răcit lîngă mine. Spune-mi și mie dacă nu simți dureri în piept, dacă ți-ai luat medicamentele sau dacă ai avut scaun...“

Eu, toată perioada, n-am avut noroc. Mă simțeam perfect. Într-o singură sîmbătă mi se clătinase un dinte.

– I-ai mărturisit?

– I l-am arătat. Am căutat-o de urgență la gazda ei, unde se pripășise după ce fugise de-acasă, o femeie bătrînă, căreia, pe fiecare 15 ale lunii, tot eu îi plăteam întreținerea și chiria.

Dina a pus mîna pe el, l-a clătinat și mi-a spus:

„Asta nu se pune! Dintele ăsta e crescut împotriva mea. Ar fi mai bine pentru amîndoi să nu fi existat sau să cadă.“

Bineînțeles că o dată ce-am ajuns acasă iarăși, singur-singurel, l-am scos... Situația nu s-a îmbunătățit.

Am scos și o măsea... Situația nu s-a îndreptat cu nimica.

– Dar dacă ai fi dat-o în mă-sa de sănătate și ți-ai fi amputat și o mînă? i-am sugerat.

– Ar fi fost mult prea mult. Să presupunem că ar mai fi intervenit vreo „ordonanță“ dată de Dina, să-mi scot și alți dinți – n-aș fi putut cu o singură mînă. Și apoi, și Dina ar fi înțeles lucrătura. Mîinile mi le rupeam doar pentru ea.

Pentru întîiași oară de cînd aterizase la mine, minunatul domn Costache își descheiase un nasture de la haina piper și zîmbise fericit de ce ajunsese să facă el unui dinte.

Pierderea dentară o încasase falca de sus.

Pe falca de jos se mai răsfățau cîțiva îndrăciți dinți galbeni, ce nu crescuseră niciodată împotriva Dinei și care se învredniciseră deci să rămînă pe loc.

Dacă ai fi fost o bucată de salam ori o supă, precis te-ai fi cabrat și-ai fi sărit chiar în clipa în care te-ai fi trezit abandonat unor asemenea dinți. Ai fi pornit prin popicării, ți-ai fi schimbat viața. Mi-l închipuiam pe bietul domn Costache veșnic flămînd,

cu mîna întinsă, iar dintre degetele lui sărind îngrozite alimentele, precum scînteile din piatra unei brichete.

Mi s-a și plîns.

– Nu mai reușeam să mănînc aproape nimic. Nu mai reușeam să mă mișc aproape deloc. Nu mai găseam puteri să mă spăl, să vorbesc sau să plec la serviciu.

Capul mi se împotrivea, trupul mi se înțepenea, numai dacă bănuia, pe departe, că am de gînd să mă apuc de lucru. Am observat că trebuie să mă mint, să-l înșel pe exageratul de trup, să mă țin, cît de cît, sub control și să merg mai departe.

Spuneam cu glas tare: „Trebuie să mănînc!“, dacă trebuia să mă spăl și corpul, păcălit, o lua într-o parte, iar eu puteam să-mi văd liniștit de treburi.

Dacă voiam să adorm, rosteam: „Important ar fi să citesc!“ și astfel prezentate lucrurile, în aproximativ trei-cinci minute, reușeam să întind peste mine o pojghiță subțire de somn.

Trebuia să mă tund, dacă voiam să mă încalț, trebuia să-mi trag ghetele peste mîini și să le leg, dacă doream să dau telefon.

Mă apropiam de aparat ca un hoț, fluieram indiferent și deodată, brusc, îmi lepădam ghetele și formam numărul.

N-aveam ce număr să formez.

Dina acolo, la ea, n-avea telefon, așa că-mi vîram ghetele la loc și așteptam.

Ce așteptam?

Păi, așteptam să observe și ea, să observe și pielea aia a ei, că atunci cînd ăla o bate, cînd îi prinde ca o fiară palma în ușă și strînge, că pielea, oricît ar fi de catifelată și de elastică, se strică. Umbla cu pielea stricată peste tot, de cîte scatoalce, în față și la dos, căpătase și mai și susțineau amîndoi că ăla o iubește.

Păi, cum s-o iubească dacă o ținea atîrnată de lustră cu capul în jos, cînd nu-i găsea Carpați fără filtru și-o lăsa pe scări cu picioarele goale, fiindcă, i se părea lui, nu-i iubește îndeajuns ziarul.

Cică ăsta era, în opinia lui, rostul unei femei.

Să-i iubească cu îndîrjire bărbatului ei papucii și ziarul.

O mai ambeta promiținîndu-i că o să scrie despre ea o povestire de un milion de dolari. Eu cred că n-a scris-o, iar dacă a scris-o, nu i-a ieșit o povestire de un milion de dolari, iar dacă totuși i-a ieșit de un milion de dolari, atunci nici măcar un milion de dolari nu mai reprezintă mare lucru pe lumea aceasta...

Acum două luni, către seară, sună emoționant telefonul.

Era Dina și spune:

„Costache, vino pentru ca să mă iei de aicea!“

Mă duc eu să o iau, dar nu știu de unde.

O caut îmbujorat prin tot orașul și dau peste ea tocmai la baia publică, unde se spăla și plîngea.

Cică ăla, care-și adusese tot timpul și alte femei, sfîrșise prin a-i da, celei mai noi dintre ele, papucii.

„Foarte bine“, zic automat și mă pregătesc să închiriez o mașină.

„Nu – urlă ea – că i-a dat tîrîturii ăleia papucii ca să aibă grijă de ei“.

„Să aibă“ aprob eu și mă străduiam s-o scot de acolo.

„Nu-nțelegi? strigă ea. I-am promis că-i scrie și-un poem, despre ea, de cinci sute de mii de lire sterline!“

„Vax! nu mă arăt eu impresionat. Cîtă papară o să mănînce de banii ăștia, săraca, cred că o să trebuiască să-i schimbe sașiul și să-i sudeze fundul la loc...“

Și apoi, Dina m-a rugat să o las să se spele de vînătăile și de atingerile ăluia și, de fapt, asta am rugat-o și eu...

Și apoi, Dina și cu mine am ajuns acasă, iar Dina s-a reașezat pe covor și s-a hotărît să se demachieze, să-și scoată din pori toată scîrba si obida fondului de ten al blestematelor zile.

Cînd a adormit, din nou, în patul nostru comun, am sărit într-un picior, m-am dat peste cap, m-am rugat.

Ningea și, pe măsură ce mă rugam mai intens, ningea și mai tare.

„Doamne-Dumnezeule, murmuram, fă, rogu-te ca ea să se întoarcă acasă!“ și un glas înalt, plăcut bărbătesc mi se năzărea că-mi răspunde: „S-a întors!“

„Doamne-Dumnezeule, jeluiam, fă-o iar să adoarmă în patul nostru comun!“, iar glasul cel blajin mă ridica frumușel de urechi, mă transporta pînă la dormitor, mă ostoia și-mi șoptea: „A adormit!“

„Ei bine, atunci îndrăzneam eu, Doamne-Dumnezeule, fă-o și să uite – și fă-mă și pe mine să uit – că s-a culcat cu individul acela, absurd și nemernic, care a ținut-o în brațe, deși n-o iubea!“

Am stat cîteva bune minute s-ascult, dar nu se mai deslușea nici un glas.

Am repetat.

Am dus palmele pîlnie în jurul urechii și-am așteptat. Tot nimic. Cineva, nepriceput, trecuse cu șurubelnița prin mica noastră discuție și-o stricase.

M-am sprijinit mai bine pe genunchi și am spus:

„Fii atent! Nu ți-am cerut toată viața nimic. Cînd ai vrut TU, m-ai ajutat și cînd n-ai vrut, cine a fost să Ți se pună-mpotrivă?! Te-am lăsat să Te simți nesîcîit. Acum îngenunchez înaintea puterii Tale și Te rog: Fă-ne pe noi să uităm că lumina se numește lumină, că întunericul se numește întuneric și că Dina s-a culcat c-un bărbat de care mintea noastră nu mai are nevoie!“

Singurul rezultat verificabil a fost că dimineața am întîrziat la serviciu.

Am dat telefon șefului meu de birou, am intrat în spital și totodată în concediu.

Am rămas acasă și ne-am apucat amîndoi să suferim ca doi cîini. De atunci bîntuim prin locuință ca niște stafii, nu mai îndrăznim să ne privin nici în ochi, sînt unele clipe în care slăbesc, dintr-un foc, zece kile.

Costache puse mîna și, chiar sub privirile mele, demonstrativ, slăbi două kile. Nu era prea mult, dar dragostea întotdeauna își are ascunzișurile ei. Va exista pretutindeni vreo bucățică de burtă, vreun colț de stomac, din care să vină și să slăbească fiecare dintre noi sau Costache.

Îmi țineam în continuare firea, deși-mi intuiam, cusute pe dedesubt, mormane de peisaje sentimentale aducînd cu cele ale sărmanului Costache sau cu ale oricărui alt bărbat. Constatarea

intuiției mă scotea din țîțînă. Fiecare va ști să păstreze, aproape de suflet, un ascuns domn Costache, mai puțin plîngăreț, desfigurat cu îndoită finețe și căruia, cerîndu-ți o cană cu apă, să-i poți oferi ca acum un pahar. Poftim! Bea-l de-aici!

– Spune și dumneata, i-am bălmăjit pe limba lui, dacă lumea aceasta mai recunoaște vreun merit?! Dumneata trebuia să te naști vreun cîntăreț, vreun artist. Să stai acasă cu Dina, să te scalzi în belșug și să-i scrii povestiri de un milion de dolari. Dacă se apucă să slăbească, să nu-ți pese. Să pui mîna pe ea, să-i întorci mîna la spate și să-i torni vreun copil.

– Ne simțim vinovați. Și, în general, e foarte greu să faci un copil cu o soție căreia, de luni de zile, nu mai reușești să-i atingi măcar mîna.

– Atinge-i-o !

– Păi, cum s-o ating?!

– Du-o la o petrecere, danseaz-o, îmbat-o! Cînd e puțin amețită, cîntați împreună. Dacă o simți tulburată, treci direct la refren și semnalizează-i sub masă. Cînd ajungi acasă și este sub duș, calci ușa-n picioare, și intri peste ea.

– Și dacă se sperie? Și dacă leșină?

– Nu-i nimic, te va chema tot pe tine. Tu ieși de acolo, calci încă o dată ușa-n picioare și te-apuci s-o salvezi.

– După care nu-mi mai vorbește. După care, dacă mă prinde pe coridor, mă ia la bătaie. Știm noi. Dacă m-aș fi comportat tot așa, în șase ani, de cînd ne-am căsătorit, aveam de mult în familia mea o sinucigașă.

– Și atunci ce propui? Și atunci ai vreun gînd?

– Păi... păreți de acord că situația e disperată și tristă... Și păreți de acord că ar trebui să i se răspundă printr-un gest disperat... Foarte clar că Dina s-a culcat c-un bărbat, se simte extrem de vinovată și că nu mai putem s-o luăm de la capăt...

Pe de altă parte, am toate motivele să cred că exact dumneavoastră sînteți acel bărbat!... Am venit atunci să mă lăsați să mă culc și eu cu dumneavoastră!

Am rămas trăsnit.

Nu-l pocni încă. Ia-l încă o țîră cu binișorul.

– Costache! strig. Ai înnebunit?! Nu vezi cît ești de urît?

– Sînt urît, admite Costache. Și complicat, și urît. Dar am un suflet romantic...

– Păi, mă doare pe mine în fund de sufletul tău. Cum să-l prezint eu, pe sufletul tău, mamei mele? Ca să nu-ți mai jur că n-am făcut niciodată, în viața mea, dragoste cu nevastă-ta!

– N-am spus că ați făcut dragoste. Am spus doar că v-ați culcat cu ea.

– Cum să mă fi culcat dacă n-am cunoscut-o vreodată?!

– Și aici aveți dreptate. De cunoscut, n-ați cunoscut-o. Nu v-a interesat ce zace în inima ei. Nu vă gîndeați cît vă-ndrăgește. Chiar aseară-mi scria: „Costache, să fim buni și nu care cumva să provoci nedreptate băiatului ăsta ciudat, Aurelian!“

– Îmi spune ea Aurelian? Ce ți-am spus?! N-o cunosc!!

– Vă spune cum îi vine la gură.

– Nu mă cheamă Aurelian! Tu singur ai spus-o că nu mă cheamă Aurelian! Mă cheamă, toată ziua, Daniel!

– Parcă mai știe cineva cum trebuie să-l cheme pe-un scriitor. Am citit într-un colțișor de ziar, la o poștă a redacției, despre un poet din Bacău care semna Sinan-Pașa... Aurelian e numele ei secret de iubit. In primele două zile după nuntă și mie-mi zicea Aurelian.

– Costache, îl scutur cu blîndețe de umăr. Dacă mă iubești, să uităm de Sinan-Pașa! Să-l ignorăm pe Aurelian! Uite, să spunem că tu ai dreptate... Hai să spunem că împricinata mi-a ascuns că este o Dina și m-a făcut să cred că mă culc c-o Viorica sau cu o Gina.

Să admitem că și fiecare tipă, pe care abia o cunosc, este și-o fostă sau viitoare soție de-a ta...

Cum te lasă conștiința să-mi ceri asemenea lucruri? Mă cunoști tu pe mine? Mi-ai studiat preferințele, defectele? Mi-ai ascultat chitariștii? Cum să mă culc eu cu tine, dacă n-ai auzit de Frank Zapa?

– Și aici greșiți. N-am venit să vă culcați cu mine, ci să mă culc eu cu dumneavoastră!

– Nu trebuia să mai vii. Rămîneai acasă și-ți dădeam voie să-ți închipui c-ai și făcut-o. Dar tocmai cu tine, care nu te culci nici cu Dina?! De ce să mă respecți mai puțin? Nu te-ai convins unde duce lipsa de dragoste?

– M-am convins, m-am convins! Dar acum ce-o să facem?

– Foarte bine. Te întorci la Dina și vă gîndiți împreună ce anume credeți voi c-am făcut eu cu ea. Stabiliți cu exactitate. Mîine dimineață îmi veniți cu o listă și eu o să îmi iau toate mișcările înapoi!

– Cum adică?

– Să-ți explic. Uite, tu crezi că am mîngîiat-o pe sîni?

– Să vă spun drept... nu cred c-ați evitat.

– Ei bine, atunci o dezbrac, o pun pe canapeaua de colo și, cînd vine vorba s-o mîngîi pe sîni... îmi trag mîna înapoi de vreo cinsprezece ori.

– Credeți c-o să reușiți?

– Sigur. Tu o să stai pe balcon și n-o să am nici un chef. Ea o să fie inhibată și nici n-o să miște. În jumătate de oră rezolvăm toată treaba. La sfîrșit, dacă vrei, o scuip și o bat.

– Nu, pentru că de bătut, ați bătut-o. De scuipat însă, vă rog s-o scuipați. Pentru că tot ce-ați primit trebuie întors înapoi.

– Bine. Rămînem înțeleși. Mîine dimineață îi încarci într-o valiză toate hainele cu care hotărîți că a trecut pe la mine, i le spălăm și le călcăm. O să fac un efort să nu le mai țin minte.

– Cînd terminăm, îmi dați voie să vă calc în picioare un disc?

– Bineînțeles. Am să pregătesc unul.

– Și cu povestirea?

– Ce-i cu povestirea?!

– Păi, povestirea e totul. Dacă vă apucați să o scrieți, o publicați. O citiți la Cenaclu. (Sau poate chiar dacă n-o publicați, n-o citiți). E ca și cum veți face toată viața amor cu Dina. Indiferent de ce conduită o să aibă, dumneavoastră, din fata asta, o să scoateți o tîrfă... Muriți, vă calcă tramvaiul și eu tot o să vă simt în pat, lîngă mine, mîngîind șoldurile Dinei, chiar dacă, să presupunem, o să moară și ea.

– Costache, zic. Asta e arta!

– Tocmai asta și venisem să vă spun. Că asta e arta!.. Și că eu, de artă dintr-asta, n-am nevoie la casa mea!

N-am fost nici prea mirat.

(Și habar n-am de ce.)

Că-n momentul în care m-am aplecat să-i înșfac geanta, să i-o depun în brațe și să-l zvîrl, de-a dura, cu ea pe scări, am zărit, strălucind ca de sărbătoare, în palma lui neuro-astenică, de hîrțogar, cuțitul.

Mi-am și zis.

Ia uite la ăsta! Nu-i prost deloc.

Mă învață el acuma pe mine cel de-al doilea mare aspect al artei: sacrificiul.

M-am trezit chiar lezat, pentru că, înainte de-a o tuli pe scări. Și, în loc de a-mi lua inima în frigăruie (ori măcar de a-mi fi segmentat aorta). Singurul lucru pe care l-a găsit de retezat, mai de Doamne-ajută, la mine, a fost vîrful urechii stîngi.

Ureche la care, e drept, poate chiar și femeii numite Dina și Gina șoptiseră, în trecut, cuvinte ce nu s-ar fi cuvenit, probabil, să fie rostite către urechea cu pricina. Cuvinte furate, adică.

Ori, dacă nu chiar cuvinte explicite, atunci măcar acele piuituri.

Clănțănituri de surpriză.

Fîșîituri.

Ori suspine, emise de vreuna dintre fragilele aparținînd popoarelor de femei adulterine.

Și care, cu ușurință, pot fi confundate cu îndemnuri de a scrie despre dînsele povestiri de peste un milion de dolari.

Capitolul 11

ZIUA A ȘAPTEA: „SĂ NU FOLOSEȘTI, ÎN CHIP NEDEMN, NUMELE LUI DUMNEZEU: YHWH (YAHVEH SAU IEHOVA)!“

Cînd a început tratamentul întremător, cu școala, și s-a trezit direct în clasa a IX-a B, lui Doru Sinistratul i-a dat sîngele pe nas.

Nu crezuse el să ajungă așa sus.

„Lumea e așa minunată – se amuză el – încît ne-ajută pe toți proștii să ajungem tocmai în clasa a IX-a.“

Bunică-su din partea maică-sii, Righeanu, os de chiabur, trăsese și el, într-o vară (numai că la modul propriu) cu pușca în Dumnezeu. Iar trăsnetul trebuise să-l caute vreo trei săptămîni pe acasă, pîn' să apuce să-l facă o grămăjoară de oase fumegînde și de cenușă pe bunic.

Bunică-sa era așa de evlavioasă că, după ce se încredințase ce fel de netrebnicie făcuse bărbată-su, dormea cu ușa de pe prispă căscată și dată de perete. Ca trăsnetul cînd revine, să nu mai fie nevoit să dea cu bocancii, în stînga și-n dreapta, să intre direct în odaia de culcare și să-l poartă electrocuta lejer pe bunic.

– Dar de ce-ai tras, mă... tu-ți paștele mă-tii! Cu pușca făurită pentru a-l apăra pe stat... Către norii și cerurile lui Dumnezeu?! povestise bunica modul în care trăsnetul, supărat că fusese atîta vreme purtat pe drumuri, îl înhățase și îl luase la porcăit pe bunic.

– Ce să facem, păcatele noastre, Preasfinte? încearcă s-o întoarcă bunicul cu strategie și dichis, prefăcîndu-se că s-ar fi așezat la o sporăvăială glumeață, cu cineva aidoma cu popa satului. Noi ne jucam!... Și, după ce ne-am jucat, ce ne-am jucat, numai o dată ce ne-am pornit pe hîrjonit. Eu m-am pornit. El s-a pornit... Și El, de supărare c-a alunecat și s-a lovit cu rotocolul aurei de parmalîcul șopronului, numai o dată ce pune mîna pe-o cărămidă... Și, pac! Mă altoiește cu ea în moalele capului...

– Cine, mă, Dumnezeu? trosni a uimire, din încheieturi, fulgerul și încropi un calcul scurt să constate dacă ăsta la care nimerise era în toate mințile. Dacă nu încurcase adresa. Aș! Nu cred... Nu face El chestii d-astea!

– Ba, uită-te și mata, dacă asta e croitură căpătată la cîrciumă! se oțărîse și bunicul, căutînd să prindă brațul fulgerului, să și-l pună în moalele capului, să pipăie și dînsul cucuiele cît oul de porumbel.

Ba se vîrîse și sub pat să aducă de-acolo și cărămida.

– Nu te mai deranja, hotărîse trăsnetul, dînd pe gîtlej țoiul cu țuică de Fieni. Îmbracă-te de sărbătoare și treci, în pas alergător, să te spiritualizez!

Adică tot el domn, îl scotea de-acolo, către poartă, pentru a nu da foc și la casă.

– Treci la spiritualizare! își amintea mama-mare că răcnise fenomenul atmosferic și, o clipă, crezuse că trăsnetul îl minție pe bunic că-l duce la reîmpropietărire, într-atîta se îmbrăca de vioi tata-mare.

Trăznetul ăla, uite, că se potrivise la manieră mai mult cu un ofițer de Securitate și, prin negura timpului, nu mai apărea deloc clar, la ei, în familie, către ce-l mînase pe bunic, către împropietărire, reîmpropietărire sau cooperativizare.

– Ba nu. Către spiritualizare! îi căzuse nepotului Doru fisa, după atîta amar de ani de zile. Pentru că, imediat ce-ai trecut pe spiritualizare, te-ai și ars! cugeta pentru sine Sinistratul, contemplînd cozile la alimente ce se formau de cu seara (în cea mai deplină beznă, pe zeci de mii de scăunele pliante), chiombindu-se din autobuzul 193, cu care se tîrîia de la școală.

Se tîrîia el, dar, de dorit, ar fi dorit să bea și un vermut.

Să coboare el să bea și un vermut?

Păi, să coboare, fiindcă vermutul dădea întotdeauna niște reacții *neobișnuit de plăcute*, cînd se întîlnea cu pastilele pe care și le răsturna, pe parcursul zilei, în burtă. Și să coboare pentru că putea să închine și un singur pahar de vermut pentru el, unul

pentru Fiola și al treilea pentru sănătatea Ierbii Fiarelor. Pentru Suveran nu prea închina, pentru că, în principiu, nici ăla n-ar prea fi avut voie să bea.

Păi, atunci de ce să mai coboare, dacă era așa dobitoc să nu ție cont că avea un vermut cu mult mai special și acasă?

Mare baftă să-ți găsești pe lume o gazdă atît de plăcută, să nu fi nevoit să stai la cămin, în mijlocul cine știe cărui stup de nesimțiți, care studii *n-avea*, *o ignora* pe engleză și, în plus, *uita* să se spele pe picioare. Zilnic, băieții ăștia, nenorocoși, *se îmbăta*, în perioadele în care *nu găsea* spirt, numai descălțîndu-se și aspirîndu-și mirosurile care le emanau de pe picioare.

Sinistratul poseda, de acum, degete la picioare de două ori mai curate și de două ori mai subțiri decît tot restul tipilor care locuiseră vreodată în gazdă la madam Nicolici.

Iute și madam Nicolici!

Numai să-i fi spus că ai sosit de curînd în București, că ești ca și fratele de cruce, mai tînăr, al lui Sucu Marcel și că n-ai unde sta, că dînsa se și scotocea prin poșetuță și-ți înmîna fuguța, dintre odăile celei de-a doua gospodări, cămăruța din mijloc.

Dar, pentru a străbate pentru primași dată calea pînă acolo, trebuia întîi să intri în hol, să te descalți, apoi să te întorci pînă la poartă și să-ți arunci șosetele respingător de înnegrite în pubelă. Urmau desigur pedagogiile ligheanului, clăbucului și cele ale pietrei ponce, apoi din nou holul și restul odăițelor, de-a lungul cărora redeprindeai, pe deplin, bunul simț.

Madama nu uita să-ți destăinuie că era sau fusese profesoară de română-engleză, fapt care te atingea la frison și prindeai la manieră pînă te săturai.

Vedea o română-engleză la cei 49 de ani, pe care nu și-i recunoștea, încît, dacă era să te fi luat după ea, toți cărturarii greci și romani trebuiau săltați de urgență, din mormînt, pentru a fi reeducați cu română-engleză.

D-aia nici nu se prea mirase Sinistratul cînd se trezise încă din prima noapte, de 10 aprilie, cu madam Nicolici lîngă pat, dîrdîind și jeluindu-se că întrezărise la dînsul niscaiva semne rele:

– Sinistrate, să nu-mi faci nici un rău, Sinistrate! o schimbase pe bolborosit cotoranța, chiar și după ce el se gîndise s-o încurajeze, adresîndu-i-se poate chiar cu „mămico“, dar îi fusese și prea tîrșă că asta cumva o să-l paralizeze, înțepenindu-l cu vreo croșetă pe undeva. Așa că își înghițise precizarea.

– „...Lumea asta nu-i așa...

iar cealaltă-i altceva...

Lumea asta-i cum o vezi

Iar cealaltă-i cum o crezi!...“

continua s-o audă, pe hoașcă, băiatul, pradă unui desfrîu liric, chiar și după ce madama trăsese cuverturile peste capetele lor, întinsese păturile, pentru ca nu cumva să-i vadă Dumnezeu ori să-i întrezărească Răposatul.

– Să fii bun cu mine, Sinistrate, sufletul meu!... Și-l mai strigase către sfîrșit: Doru!... Doruleț!... Doru!

Nu știa cît izbutise să fie de bun cu sufletul ei, însă anumite aptitudini similare dovedise, deoarece, iată, chiar de-a doua zi, fusese virat pe-o alimentație cu mezel de export, cu ciupercuțe cît perlele, din țările asiatice, cu minunății aproape de negăsit în România, cu cașcaval, cu unt, cu șuncă de Praga și cu „Ketchup“.

Sinistratul fusese încredințat că asemenea delicatese nu-și puteau amesteca miresmele spinărilor decît în bucătăria lui Ceaușescu.

„Ketchup“ a fost, de altfel, primul cuvînt în engleză reînvățat de Sinistrat, în apartamentele noii sale gazde. Era de ajuns ca Doruletul ei să pronunțe „Ketch-up“, că-n dreptul particulei „up“, madam Nicolici deja percuta, sărind în îndeplinirea tuturor necesităților lui fiziologice.

Dimineții, cucoana petrecîndu-și cît mai mult timp din acela care-i ședea în putință cu Sinistratul, în cea de-a doua locuință, cea în care-l cazase), se dezumea cu regrete de sub cîrlan, atunci cînd o surprindeau aici zorile.

Își scutura pieile slabe (care, treptat, îl umpluseră de delicii și pe Genel, făcîndu-l să-și uite prima caracterizare, aceea că Nicoloaica arăta de parcă era mîncată de pești).

Prepara două bardăci de cafea.

Scormonea, pe sub niște velințe, după icoana făcătoare de minuni. Și, doar în chiloți, cu icoana făcătoare de minuni pe genunchi și cu pachetul de Snagov după ea, se instala în vîrful patului și se asmuțea singură să ghicească, plină de cochetărie, în icoană.

– Bună dimineața, cameră! Bună dimineața, icoană! Bună dimineața și vibrațiile armonioase și aparițiile subtile fie cu tine, sufletul meu! Ai dormit bine?

– Am dormit nemaipomenit, răspundea Doru, care nici ăsta nu era vreun prost. Și, în plus, își ținea, de cînd se scula, toată vremea, două dintre degetele de la mîna stîngă încrucișate, să nu care cumva să uite și să i se adreseze cu „Tanti".

– A dormit bine. A dormit nemaipomenit... Ce oare să i se fi petrecut, în cursul nopții, sufletului meu, pentru a-i fi îndreptățită senzația c-a dormit nemaipomenit?!

...O fi visat că a luat nota zece la școală continua, pisicindu-se, gazda. Ai visat că ai luat nota zece la școală?

– Nu, mărturisea întrucîtva rușinat Sinistratul.

– Vai mie!... N-a visat nimic despre școală. Nici să nu îndrăznești să-mi sugerezi ce-ai visat... Vino aici! Observi aici și aici?! Tivite cu portocaliu și cu un fir de albastru... Dar deloc înroșite. Pleoapele Sfîntului nostru Apostol Andrei?

– Observ. Numai că firul albastru e un fir verde închis.

– Asta acum!... Din pricină că te-ai apropiat tu. Totuși, nu-s deloc înroșite. Asta înseamnă că și el a dormit confortabil... Fiind sfînt, n-a dormit nemaipomenit. Culoarea pleoapelor lui...

Și madama învîrtea icoana, împingînd-o sub spotul de lumină al ferestrei. Ca și cum ar fi spălat, în șuvoiul unui rîu, o sită cu nisip aurifer.

– Culoarea pleoapelor lui ne comunică nouă să stai cît mai departe... La ora de practică a Prelucrărilor prin așchiere... De strungul numărul șapte... Care, astăzi, între orele 20 și 21, colegului tău Andreescu îi va smulge un braț...

Era, într-adevăr, nespus de trist că, după externarea din spital, Andreescu nici că va mai putea urina decît ajutîndu-se de un singur braț.

Sau, după asta, dînsa clătina, într-un alt ritm, icoana, încît sînii (acceptabil conservați, cu floare amăruie, arămie, discretă), (împreună cu bordurile părului tuns cască) să-i fluture lateral, dreapta-stînga. Întocmai cu detaliile anatomice ale unei sălbatece amazoniene care-ar dansa. Ori precum draperia unei diligențe purtate în cavalcadă.

Pîndea cu ochiul în icoană și-l înhăța la fix.

– Sinistrate, ieri ai avut scaun?

– Ieri am avut scaun, răspundea conciliant Sinistratul.

– Te-ai spălat aseară pe dinți?

– M-am spălat aseară, de două ori, pe dinți.

– După-amiază, ți-au zburat gîndurile, într-o doară, către cuvîntul „muscă“?

– După-amiază, gîndurile mi-au stat mai mult într-o rînă. Cu aripile înfășurate. Nu mi s-au clintit. Am tras un pui de somn. După ce m-am trezit, gîndurile nu mi-au zburat către cuvîntul „muscă“.

– Ai habar, ai căutat vreodată prin dicționar ce înseamnă vorba „șaman“?

– Singurul dicționar pe care l-am avut vreodată a fost un dicționar copilăresc al păsărilor care-și duc viețile în Australia. Avea o jumătate de pagină scrisă-n românește, jumătate în engleză. N-am bănuit pe cineva pe care să-mi fi rupt pagina despre „șaman“. Aproape aș băga mîna în foc că nu mi-a rupt-o nimeni.

– Ai auzit de Balzac?

– N-am auzit de Balzac.

– Nici un pic?

– Nici.

– Nu l-ai citit pe Mircea Eliade?

– Nu.

– Auziți, nu l-a citit nici un pic nici pe Mircea Eliade. Să-ți spun drept, sînt seri în care nici eu nu mai știu, cu adevărat, cine-i Mircea Eliade. E totuși un suflet blînd... Noaptea trecută, în timp ce-ți savurai vremea, dormind nemaipomenit, ai simțit fierbințeli în genunchi sau în furca pieptului?...

– Am simțit fierbințeli peste tot...

– N-a stat degeaba. A simțit fierbințeli peste tot. Ei, răspunsurile tale, alăturate brîului Sfîntului Apostol Toma, răsucit aici, în icoană, de-o săptămînă, în patru puncte de inflexiune, ne îndreptățesc pe noi să credem că... astăzi... la școală, riști să fii ascultat taman la Literatura Română!

Madam Nicolici cunoștea la perfecție Literatura Română. Mai privea o vreme la fundul schimbător al unui personaj din planul doi, care căuta împiedicarea demolării casei evanghelice din icoană, precum și introducerea unui slăbănog, așternut pe o targă, printre căpriorii acoperișului, acoperiș prăvălindu-se deja zumitor către pămînt și atunci madam Nicolici îi spunea:

– La Limba și Literatura Română. Pune mîna și învață, în special, despre simboliști.

Mîna o pusese. Tocise. Despre curentul ăsta literar învățase. Nu se dumirise însă, nici negru cît unghie, despre ceea ce simbolizau simboliștii.

Scotoci pe întuneric, în autobuz, în haina de uniformă și pescui o fițuică.

Apărea copiat acolo cum că simboliștii, „prin armonie verbală și melodie... căutau să se apropie de muzică“, ceea ce i se păru, din partea celor ce, trăncăneau despre simboliști, o uriașă nerușinare.

El mai punea urechea, mai degusta la muzică.

Dar simboliștii nici prin vis nu se apropiaseră de zonă. Fusese, într-adevăr, ascultat, de către profesoara sa Carabulea, în ziua pronosticată, exact despre simboliști. Dar nu fusese capabil să pretindă că niște versuri în care niște cioroi ce fîlfîiau, cîrîind, peste niște cîmpuri, constituiau vreo muzică.

Dimpotrivă.

Ca să fim sinceri.

Nu constituiau.

Primise, aidoma tuturor persoanelor ce fuseseră sincere, de-a lungul timpurilor, cu simboliștii, nota trei.

Acum, în vreme ce era temeinic zgîlțîit, la coada mașinii, de către lipsa suspensiilor, execută rapid, în gînd, un calcul elementar.

Deci patru.

Împinse-se la patru, numărul paharelor de vermut pe care era nevoit să le toarne, în noaptea aceea, pe esofag!

Unul pentru Otilia-Fiola.

Altul pentru Iarba-Fiarelor.

Unul pentru propria beregată.

Și-al patrulea, pentru treiul ce-l înțepase, în seara aceea, la Literatura Română. Ăsta din urmă era paharul ce îi crea cea mai profundă satisfacție. Simțea că simboliștii, nocivi, încercau, prin orice procedee, să scoată din el un bețiv, după cum, se pare, citise undeva, că și dînșii *nu evitaseră*.

Coborî din autobuz pe șoseaua Olteniței. O luă agale pe Stoian Militaru. Deschise portița celui de-al doilea rînd de case al proprietăresei, pus pe strada Perone.

Madama părea să nu fie acasă. Vîrînd numai grumazul, Doru mătură c-o ocheadă camera ei și nu-i mai strigă nici binețe. Evident, gazda sa romanțioasă nu era acasă.

Cînd era, și înnobila cu prezența sa cel de-al doilea rînd de case, profesoara se retrăgea, de obicei, într-o odăiță discretă, decorată sumar, cu destul de bun gust, dar și ușor împuțită. Împuțită nu deoarece într-însa ucenicele n-ar fi făcut, din cînd în cînd, curățenie. Ci împuțită de la mirosul de om înfășurat în bulendrele lui, care nu se mai hotărește o dată să recunoască cum că îmbătrînește.

Dar nu adora să facă amor în această încăpere.

Acum însă sprințara sa gazdă se trăsese probabil undeva să îmbătrînească, se va întoarce cu toate mirosurile sale normale puse la loc și încăperea va putea fi dinamitată. Dacă nu dinamitată, măcar aerisită.

Dădu să-și retragă grumazul, și abia atunci observă că nu numai gazda lipsea de la locul ei.

Lipsea și încăperea.

Cel puțin, lipsea sub aspectul sub care el o cunoscuse. Devenise o odaie dintr-un cu totul alt secol, de pe o cu totul altă planetă.

– I-a adus modificări! murmură nu prea inteligent Doru, cu o îndreptățită reacție de minimalizare a schimbării.

Mai ales cînd, de pe peretele opus privirii sale de Sinistrat, se descoji, căpătînd corporalitate și îndreptîndu-se către el, o tînără femeie necunoscută. De o înălțime ametițoare. Slabă (dar puteai împinge, cu ușurință, cursorul verbal pînă la gradația de „scheletică“).

Cu pieptul scobit.

Apropiindu-se într-un soi de prelungă cămașă de noapte. Cu șuvițele părului abundent căzîndu-i dezordonate peste umeri.

– A, domnule Sinistrat! spuse, c-o familiaritate politicoasă și stranie, fata. Bună seara! Mama chiar se întreba cît veți mai avea cruzimea să ne ocoliți. Iată că nu mai aveți cruzimea. Iată că nu mai ne ocoliți...

– Sărut mîinile, fu tot ceea ce putu rosti, intimidat, Sinistratul.

Fata uriașă îi dezbrăcă de pe umeri hanoracul, adăpostindu-i-l într-un dulăpior.

– „E-o noapte udă, grea, te-neci afară“, pronunță neatentă, pe un ton de conversație neutră, fata. Probabil o ceașcă de ceai fierbinte te va încălzi, dragul meu.

De unde?! Dimpotrivă, seara era o seară ușoară și uscată.

De înecat, afară, nu te-ai fi putut îneca decît c-un os de pește.

Ce căuta prăjina asta aici? Dac-o prindea madam Nicolici, n-o vedea scăpînd vie.

Acceptă ceaiul ca pe cea mai inofensivă dintre tratații. Supraveghe fiece mișcare, în încăpățînarea de-a nu se lăsa otrăvit.

Uite la criminală, cu cîtă pace interioară manevra ea ibricul! Numai uită-te la ea cum îl cuprinde, ca și cum ar fi fost exact al dînsei, uimire, chiar de coadă! Îl sprijină, cu nonșalanță, pe grătarul circular al spirtierei. Zăngăne zaharnița. Pipăie, la baza tumului de farfurioare, după un scăpărici.

– „Eram să te-aștept prin parc“, îi spuse atunci, pe nepusă masă, uriașa.

– Nu m-am gîndit niciodată c-aș putea să vă expun... unor asemenea probleme. M-ați luat pe nepregătite. Mă simt deosebit de flatat și de îndatorat. Vă mulțumesc mult.

– „Curg zilele spre cimitir“, aruncă ea, cu precizie, pe fundul fiecărei cești, c-un cleștișor, cîte-o bucată de zahăr cubic.

– Dac-ar fi după ăștia, la învățămîntul lor de partid, ca să te distrezi, ar trebui să sapi șanțuri pînă mori. Pe fiecare rahat de șantier... Mă scuzați. Există totuși vizitele prin cîte-o cofetărie. Un cinema. Poți să încingi, în curtea școlii, un mic fotbal. Un baschet. Nu trebuie să ne gîndim, una-două, la cimitir.

– „Odaia mea mă înspăimîntă“, își reglă, tot mai intimistă, lunganca, tirul confesiunilor.

Doru își mușcă limba. Dorise să spună:

– Da. E un rahat de odaie.

Cum trebăluia, cu șoldul stîng către el, uriașa scăpără un chibrit.

Lumina violentă, ca de acetilenă, îi cutremură băiatului nervul optic. Acomodîndu-se, din penumbră zvîcniră către el balansoarele de pai, radioul cu galenă, pozele sepia și pianina.

Madam Nicolici n-avusese aerul că se înnebunea după mobilierul din secolul trecut.

Dar poate, părinții vreunei nenorocite, nemaiavînd parale să-i achite ficei pensiunea, vărsaseră, în contul săptămînilor de dormit și cîrnați, mobilierul paradit. Pentru care, evident, la muzee prin miseră ghionturi, chiar atunci cînd încercaseră să-l doneze. Iar pe lungancă o lăsaseră în gaj tot niște provinciali strîmtorați, care nu apucaseră să-i plătească rațiile de varză călită.

După cum arăta, baschetbalista produsese prejudicii importante în rezerva strategică de varză călită. Și o groază de ani, blestemata ei familie va trebui să trudească pe brînci, pînă ce madam Nicolici îi va da drumul să se care de-aici.

Ceaiul era gustos.

Ostateca îi adăugase scorțișoară.

Risipa de scorțișoară avea să-i prelungească șederea aici cu cel puțin două săptămîni.

Dacă ar fi avut pruni, madam Nicolici ar fi putut-o folosi pe lungancă să-i culeagă poamele care rămîneau întotdeauna în vîrf. Balansoarul era haios. Poate că madam Nicolici o să-și cumpere și cîțiva pruni. În timp ce-și închipuia felul în care îi va prevesti

icoana gazdei sale necesitatea de a-și cumpăra niște pruni, uriașa i se așează alături, pe taburet și îi șopti ceva.

O rugă să repete.

– „Te uită cum ninge decembre“, repetă fata.

Era trist. Madam Nicolici n-o să-i îngăduie, nicicînd, să culeagă nici măcar pruni.

– „Spre geamuri, iubite, privește“, continuă fata.

Probabil din pricina nebuniei provocate de excesul de varză călită. Poate chiar și prepararea excelentă a ceaiului, dres cu rom și scorțișoară, fusese izbutită, din păcate, tot la nimereală.

Apoi fata se întoarse smucit către el și-l sărută, picurîndu-i, de pe buzele ei, pe colțul buzelor lui, bobițe de sînge.

Înmuie degetul într-una și o studie. În loc să-l excite ori măcar să-l furnice, sărutul îi dădu senzația că prăjina din fața sa era bolnavă de piept ori că tușise pe el.

Se gîndi să-i spună ceva răutăcios despre balansoare, pe care, mai mult ca sigur, un alt nebun din familia ei le procurase. Dar o văzu pe lunganã, ce înțelesese că sărutul ei nu-l crăcănase de plăcere, ridicîndu-se de pe taburetul din stînga lui. Și înghesuindu-și anatomia luxuriantă pe scăunelul de pluș roșu, plasat în fața pianului.

– E clavir, Sinistrate.

– Poftiți?

– E cam ignorant și analfabet, în ceea ce privește muzica preclasică. Dar este al meu... Instrumentul e clavir, Sinistrate!

Sinistratului i se îmbățoșară firele de păr de pe spinare.

Recunoscu. (Sau îi fu frică să recunoască.) În vorbirea tărăgănată a gigantei. Modulații răgușite și senzuale, dintre cele ce dădeau un parfum aparte personalității madamei Nicolici.

Concomitent îngheță. Și-o examină cu sporită atenție.

Tînără! Dar buzele, șaua nasului, ochii nemigdalați nu aparțineau nici pe departe lui madam Nicolici. Fruntea madamei mică, fața pistruiată, părul vopsit roșcat, vîrstat c-o bordură de alb la rădăcină, nici prin povești n-aveau ce căuta, în noaptea asta, acolo.

Tînără! Madama nu-i ajungea nici pînă aici. (Doru habar n-avu ce loc să-și arate sieși în minte.) În sfîrșit, categoric, doamna Nicolici nu măsura mai mult de unu șaizeci, unu șaizeci și doi.

Pe cînd lunganca despletită trecea, în batjocură, peste doi metri. Și-aici orice înșelătorie era, cu desăvîrșire, exclusă.

Picioroange, nu. Sandale cu tocuri de optzeci de centimetri, nu. Toate membrele inferioare ale apariției îi erau descălțate. Și, în plus, de sub cămășoiul de noapte, i se iteau, de-a dreptul surprinzător, apăsate pe alămurile pedalelor instrumentului, tălpile dezgolite. Tînără!

Din două mișcări, uriașa abandonă la preclasici. Nici una, nici două, i se tolăni pe genunchi. Și se porni sălbatecă să pupe și să sufoce la Sinistrat.

– Strungarul meu!... Nu e strungarul meu?! Nu e el, micul meu prelucrător prin așchiere? Așchiază-mă și aici... „Mi-am realizat toate profețiile politice“, își făcu ea palmele pîlnie și-i răcni dureros în ureche. „Greve, sînge, nebunie. Foame. Plînsul mondial...“ „Sculați, ai muncii proletari!“ (Și deodată, întîiași oară în acea seară, deveni fierbinte, cuminte, docilă, prietenoasă, lipicioasă. Ca și cum i-ar fi stors Sinistratului un frunct zemos în ureche. Îi șopti.)

– Haide, treci dincolo! Acuși să mi te arăți!... „Privește savant. Cu inima beată. De iubire.“

Și-l remorcă după ea.

Dincolo însemna camera de baie.

În baie, uriașei nu-i trebuiră mai mult de zece mișcări principale pentru a demonta robinetele, pentru a expulza garniturile, pentru a înfunda cu prosoape scurgerile chiuvetei și ale căzii.

Pe urmă a fost impresionant.

Apa tropăia deja pe ciment. Treizeci de secunde și puhoiul trecuse deja de nivelul celor patru glezne liorpăind, cu nădejde, prin în camera de baie.

– Să ne salvăm, Sinistrate! „Încet, prin ploaia tristă... un piept curbat de tuse... cu sînge în batistă. Pe după colț se duse.“

Dădură un colț.

– Ce-i aici? se miră el.

– Unde?

Știa.

Era debaraua.

– Singura șansă să ne salvăm... Este că pe-aici... mișună... locuințele numite *languste*!

Doru Sinistratul n-avea urechea exersată și înțelese *manguste*.

Cu un procedeu din luptele libere, giganta îl descărcă, precum un balot, pe raftul din mijloc al debaralei. Simții unghiile. Piciorul ei încolăcindu-i pieptul. „Un gol istoric se întinde." Se sufoca. Și se gîndi dacă nu i se va știrbi cîtva din renumele său de Sinistrat, atunci cînd îi va fi peste puteri să nu leșine.

– HAI SĂ FACEM TRANSPIRAȚIE!!... mai deslușI Doru vocea, pîrîind de căldură și de pedagogie literară, aparținînd madamei Nicolici.

Și cam cu asta se ocupase dumnealui în cele două săptămîni ale mijlocului lunii aprilie.

Diminețile le dormea, deșteptîndu-se, hăt, către amiază. Către seară, se înscria pe lungul său drum către liceu. Iar noaptea *trăia* poezii.

Cu ai IF-ului (neținîndu-l în socoteală pe Sucu), împlinind consemnele, nu se mai văzuse. Nu scrisese cărți poștale, nu primise telefoane, nu pusese nici măcar mîna pe telefon.

În schimb, de-a lungul celor două săptămîni ale trimestrului al III-lea, dăduse iama prin aproape toate iubitele ale celor mai de seamă poeți români.

Cum scria unul ceva mai *ilustrativ*. Mai valoros. Mai destinat să înfrîngă nepăsarea timpului. Madam Nicolici îi răpea ăluia femeia de-acasă și-o vărsa, ca pe-o cană de apă fierbinte, plocon, la picioarele și-n brațele Sinistratului său!

Costa o căruță de bani. Nu voia femeia să i se înfățișeze fără vreo bijuterie ori fără vreo garderobă mai acătării. Unele, mironosițe, prin vrăji, pentru a nu-și denatura ambientele în care se obișnuiseră să-și miște grațiile, își tîrau după dînsele pînă și șemineurile. Dar tot în patul de licean nedumirit al Sinistratului poposeau.

Într-o miercuri, înăuntru, la „Grădinița“ (pe terasă, sporă-văiau, zgribulite, doar două perechi), el și madam Nicolici se treziră sorbindu-și halbele cu bere mediocră, în compania unui poet guraliv.

De vreo 50 de ani.

Cu barba și mustățile impunător de albe.

Și care, pe motiv că publicase vreo 40 de volume de versuri, își petrecu întreaga după-amiaza distrîndu-se pe socoteala lor, recitîndu-le stihuri din lirica sa tîmpită și neascunzîndu-le încîntarea sa zgomotoasă sa că avea de-a face cu doi proști.

Poetul impunător bău multă votcă, amestecată cu quik-cola, pe care, spre sfîrșit, jumătate nu pregetă să o verse pe el. Nu se știa cum, dar, tupeist, din prima, le luase el, lor, graiul. Și nu se mai dovediră în stare să se apere, întreaga perioadă, cu absolut nimic.

Ieșiră fierți, cu coada între picioare, din cîrciuma aglomerată și îmbîcsită.

– Ia cercetează-mi, te rog, ce-i și cu *nemernica asta*!... o imploră, tremurînd de mînie, Doru pe profesoară și apoi el prinse, în goană, o legătură care să-l transporte către Liceul „Pipera“.

Iar pînă seara, madam Nicolici se și înființă cu iubita din tinerețe, a poetului impunător, la poartă.

Iar pe asta, într-adevăr, Sinistratul, din ură și înverșunare, o vlăgui toată noaptea, drăgostind-o în reprize lungi și cauzatoare de febră musculară. În pauze, împroșcînd-o cu majoritatea zoaielor reproșurilor pe care, în restaurant, ar fi dorit să le zvîrle în obrazul poetului bețiv și impunător, dar care nu îi veniseră pe limbă atunci.

Toate iubitele poeților români, auzindu-i numele, se îmbujorau, îl căutau, își luau lumea în cap, năvăleau peste el.

El le-ar fi preferat numai pe acelea despre care se scrisese în ritm și în rimă, dar în unele seri, n-avea cum s-o dea la întors și accepta, pe muchia rablagită a recamierului său, și cîteva dintre iubitele despre care se scrisese în vers alb.

Devenise cea mai vînată persoană din București, poezia îi acapara clipă de clipă. Emanația lirică îi scăpase de sub control.

Nu erau deloc rare cazurile în care îl importunau pînă și iubitele, crude și vii, de *nouăzeciști*, de *optzeciști*, cîteva dintre ele date în paștele mă-sii de cît de frumoase puteau fi, fete rafinate, dulci, sclifosite și pline de fumuri albastre în capetele lor alungite, ca de pisici.

Prietene ori tovarășe de viață ale unor băieți care încă trăiau, se călca pe bombeuri cu ei prin metrou, se spălau, se pieptănau și se tîrau către niște slujbe nenorocite, unii dintre ei făceau chiar karate sau box.

Dar chiar și aceia care nu făceau karate sau box, i-ar fi luat de urgență gîtul, aflînd ceea ce se petrecea, în realitate, cu puștoaicele după care dînșii erau îndrăgostiți morți. Cu fițîitele pe care destui dintre dînșii nu îndrăzneau să le atingă nici măcar cu un fulg.

Unde erau, într-adevăr, răpite și adăpostite, ipocritele acelea, în orele în care își puneau în aplicare adevărata lor specialitate, aceea de a părea, cît mai veridic, picate pe gînduri. Ori în a cărui odăiță se îmbulzeau cu toatele, imediat ce *poeții destinelor lor* își întorceau, o clipită, geana de la ele.

Nu ținea neapărat. Dar nici cine știe ce nu s-ar fi supărat, dacă vreunul dintre poeții aceia i-ar fi luat, cu adevărat, gîtul.

Îi înțelegea. Nu pentru asta se zbătuseră și scriseseră ei.

Nu ăsta era motivul principal pentru care *compuneau* dînșii. Pentru ca muierile poemelor lor să se repeadă în limbă, înfierbîntate ca niște pisici, în cameră la Sinistrat. Și să citească, împreună cu el, literatură, noaptea întreagă.

Se rușina și n-ar fi mărturisit nimănui despre comportamentul prietenos al doamnei Eminescu.

După prima noapte, intuind parcă valoarea soțului dînsei, se purtă rece cu madam Bacovia.

Prin prisma soției, era circumspect cu privire la talentul doamnei Arghezi. Aceea care îi fu prezentată drept doamna Blaga îi păru o molîie. Doamna Ion Barbu avea limba tăiată, despicată, ca de șarpe și oricît s-ar fi străduit cu dînsa, nu se putea obișnui cu șuierul ei.

Doamna Coșbuc era gospodină. Doamna Alecsandri, pisăloagă. Doamna Minulescu, de viață. Doamna Topîrceanu, sprintenă.

Doamna Iosif Petrică, doldora de temperament. Doamna Vinea, plicticoasă. Doamna Ion Pillat, nici n-o simțeai. Doamna Vasile Voiculescu, evlavioasă. Doamna Gellu Naum, fistichie, de te amorțea și te lăsa fără grai.

Doamna Nichita Stănescu, pe numele său Dora, era într-atît de frumoasă, încît, observînd-o la cumpărături prin Piața Amzei și cîntărind-o cît era de chipoasă, din invidie, madam Nicolici nici nu i-o mai cără în cămăruță și, pentru multă vreme, Sinistratului poezia lui Nichita Stănescu nu-i mai spuse nimic, astfel că el rămase cu un gol de neiertat în literatura română.

Soțiile simboliștilor erau cam blegoase, se retrăgeau într-un colț, își răsfirau degetele lor prelungi pe boala lor de piept și, interiorizate, trebuia să-ți bați mult capul pînă să scoți puțină literatură de la ele.

Avangardistele erau neastîmpărate.

Îi perforau cu capse tricoul, își dublau volumul sînilor, înmuindu-și-i în parafină, îi caligrafiau, cu verde, pe tencuială, cuvinte dezlînate și-i declarau că poate să plece unde vrea, fiindcă ele fie or să-l aștepte, fie nu.

Proletcultistele se dovedeau cele mai îndîrjite.

Îi solicitau rapoarte amănunțite despre stările sufletești încercate în munca la strung. Îi înaintau notițe informative despre activitatea soților lor. Trebuia să le coboare cu forța de pe lampă, acolo unde se cățărau pentru a scanda, cică-se, pentru pace, înhățîndu-le de insigne, smucindu-le jos și învățîndu-le, el pe ele, poezii.

Îl țintuiau. Atîta calitate posedau și ele. Se pricepeau de minune să *țintuie*. Ți se înfiora pielea de plăcere, dacă se învrednicea vreuna dintre meseriașele astea să-ți presteze lucrul cu pricina, la cîți nu demascaseră ele prin ședințele de Partid și la cîți nu țintuiseră ele la stîlpul infamiei. Atunci cîntări Sinistratul că din 50-60 de obscure doamne Breslașu nu izbuteai să întocmești nici măcar o vertebră dintr-o autentică doamnă Macedonski.

Oricine s-ar fi prăpădit după modul acesta palpabil, destoinic, direct, desfătător și neobișnuit de a învăța literatură.

Practic, n-aveai nevoie decît de o voce bălaie și nevinovată, care să-ți înceapă: „...Lacul codrilor albastru". Deslușeai imediat plescăitul apei (îmbîcsită de mareea aceea de nuferi galbeni), repezindu-se ritmic în placa frontală a șifonierului. Nemaiavînd de zăbovit decît patru versuri, pînă cînd: „*Ea* din trestii să răsară" și să-ți cadă lin pe piept. Lin scria, lin cădea.

De răsărit, din trestii, îți răsărea.

Obligat pe piept îți pica.

Mulți s-ar fi întrebat de ce umanitatea își pierdea timpul, neîndeletnicindu-se cu învățatul, de dimineața pînă seara, a literaturii române. Sub comanda doamnei Nicolici.

Aproape toți tipii pe care îi cunoscuse Sinistratul ar fi acceptat continuarea studiilor, cu un surîs vulgar pe fețele radioase. Însă pe Doru abundența de muieri perfecte, civilizate, pătimașe, căzute, fără ca el să miște un deget, în așternutul lui, de la o vreme îl cam teroriza.

De aceea, cînd și cînd, după ce terminau cu partea cu poetizatul, o mai înșfăca pe vreuna de cîte-o ureche. O cîrpea, dacă era s-o cîrpească. Și-o potrivea, la loc, pe genunchi. Și-o descosea cu binișorul:

– Spune, fă!... Că te dau cu țeasta de pereți, de uimire și de supărare!... Ce cauți tu la mine, fă, zăltato?!

Făcea o pauză. Își mai scăpăra o țigare. Mai pipăia, pe tăblia noptierei, după un medicamentul de întremare.

– Ce-am scris, fă, eu, pe pămîntul ăsta... Ca să vii tu croită, în limbă, la mine?!... În vreme ce al tău, *poetul*, stă acasă. Și muncește, poate și-un secol, ca boul, la o rimă. Despre frumusețile și nerușinările tale. Ferm convins că și ție îți place literatura română?!!...

Se înfierbînta și neglija faptul că nu toți inițiații scriau în ritm și în rimă.

Pe de altă parte, nici *iubitele* nu știau, probabil, exact ce să-i răspundă.

Pentru că niciodată nu-i răspundeau.

Se scurseră aproape în întregime și cele două săptămîni de pensiune și literatură, situate în mijlocul lunii aprilie.

Într-o joi, 21 aprilie, întorcîndu-se ață de la liceu, sărind și peste vermut, parcurse în goană Stoian Militaru, să mănînce, să facă un duș, să se apuce mai iute de temele acelea ciudate, de poezie.

În hol, Nicoloaica, răvășită și tîrnosită prin plîns, îi aținu calea. Și, aruncîndu-i-se-n brațe, într-o clipă, îi și înmuie, de lacrimi, hanoracul.

– Sinistrate! În seara asta trebuie să fim mai uniți ca oricînd, Sinistrate. Și să ne ținem de mînă!

– Bine. Să fim. Să ne ținem, încuviință, cam neatent, Doru, lepădîndu-și servieta în hol și grăbindu-se să ajungă la closet, pentru a se spăla pe mîini, pentru masă. Dar și pentru a fi și mai pregătit să se țină de mînă.

Pentru a ajunge la closet, trebuia să străbată sufrageria. În sufragerie tronau trei cotoroanțe, femei foarte în etate, pe care le mai întîlnise în cartier.

Dădu bună seara și își ținu calea sa.

Prin ușa de la baie, de afară, madam Nicolici îi comunică din remușcările sale referitoare la soțul său, după care se simțea și acum atît de văduvă. Din părerile sale de rău privitoare la Răposat.

Cică spectrul Răposatului se abătuse în această după-amiază, pe aici, pe-acasă. Douăzeci de minute se tot învîrtise pe terasă. Și se arătase extrem de nemulțumit:

– D'aia m-am rostogolit și m-am zdrobit eu de stîncă, Marie?! D'aia m-am prăvălit eu, de la o înălțime de 120 de metri, Mariușcă...

Într-adevăr, Sinistratul aflase de mult că Răposatul răposase făcînd alpinism și prăbușindu-se de pe un imens perete de stîncă. Dar nu-i dăduse nimeni de înțeles c-ar fi făcut-o cu un anumit scop.

– D'aia mi-am făcut praf și pulbere fiecare oscior?! Ca tu să săvîrșești, acum, una dintre cele mai ireparabile greșeli... Din cîte le e dat, pămîntenilor, să comită?!

Din baie, Sinistratul își dădu imediat seama că Răposatul se referise la lemnul șifonierului, care se umflase și se curbase de atîta amar de nuferi și de apă de lac.

Și își și comunică părerea cu glas tare.

Nu, fu contrazis de afară. Șifonierul ieșea din discuție. Răposatul fusese și-n viață un om prea desprins de bunurile materiale. Fusese ghid în străinătate, la O.N.T. Fire emotivă și fină. Îl cunoștea ea. Tipul omului care nu s-ar fi împiedicat, nici mort, de vreun șifonier.

– Atunci ce avea? se interesă Doru prin ușă. Dacă era emotiv, poate că-i lipsea literatura, strigă el, pentru acoperi zgomotul robinetului, care țiuia și, la o infimă rotire spre stînga, împroșca un șuvoi disproporționat pe pantaloni.

– Și atunci, eu l-am conjurat, povestea madam Nicolici, de dincolo de ușă, fără să-l audă. Să se oprească. Să încremenească. Și să-mi mărturisească, în numele luminișurilor de adevăr, ce ne pîndește din spatele regiunilor necunoscute. De ce arată atît de nemulțumit?!

Dar Răposatul îi mormăise ceva ce ea nu izbutise să descifreze și nu se oprise, după cum ea îl implorase. Dimpotrivă, dînsul se vîrîse și scotocise prin magazioarele de sub terasă. Dibuise un rucsac semiputrezit. Și-l atîrnase în spate. Și dispăruse cu repeziciunea cuvenită unui tip ce făcuse, pe vremuri, din escaladarea Fisurei Albastre scopul vieții lui. Totul cu expresia aceea nemulțumită pe chip.

– Și atunci, eu m-am decis, picură cotoroanța prin ușă, la concurență cu robinetul. M-am decis să ne ținem de mînă. Pentru a înțelege și a ne comunica, prin propria gură, ce-a zis.

Aha. Deci așa se explica și prezența ălorlalte trei cotoroanțe, se lumină Doru și netezi prosopul pe suport.

Organizau una dintre îmbîrligatele lor Ședințe de Spiritism.

Masa din sufragerie era perfect circulară, *corespunzătoare*, susținută, în centru, printr-un singur picior.

Pe duduile ce se și răsfiraseră la masă, părinții domniilor lor le intitulaseră, cu un vraf de decenii în urmă, madam Clementina

Magheruşan, madam Sapienţa Celenterache şi madam Dragonela Jugureanu.

Arătau înzecit mai ruinate decît gazda.

Iar a doua lor calitate mediumică era aceea că-l cunoscuseră pe Răposat.

– Si nu-ti mai zic ce distins se înfăţişa înainte. Dar şi ca Răposat se ţinea aşa chipeş. C-ar fi meritat neapărat păstrat mumificat!... Cîte mumii de împăraţi şi de sultani n-ar fi bătut, prin trăsăturile lui agreabile, Răposăţelul la fund!

– Cine, tantelo Dragonela? Era rudă Răposatul cu Sultanul?

– Taci, neglijento! Curg scamele de pe tine. Ca paiele la botul vacii... Ştii că nu se înghesuia după onoruri. Uite ce guler strîmb ai!... Nu era rudă cu Sultanul. Poftim manşetă! Era amic... Se duceau vara în Alpi, la escaladat împreună. Spuneau că pe colţul primejdios al stîncii, nu se mai uită omul la prieten, dacă-i Sultan sau nu e Sultan.

– Ai bocanci buni, eşti Sultan...

– Ce spun eu şi ce înţelege ea!

– Ai piolet ascuţit, eşti Faraon...

– Unde vezi, tu, gulerul strîmb? Ăsta nu-i guler, vaco. Aşa-i modelul!

– Şi vreţi să aflaţi cum mi s-a destăinuit într-o toamnă?!... Că era destăinuitor. O dată ce te simţea suflet de ispravă, ţi se destăinuia... Era toamnă. Ploua. Era perioada aia, de îndată ce-l aduseseră de la Crematoriu, că nevastă-sa aia... Unde-i nevastă-sa?... Ca să economisească banii cu cimitirul, îl lepădase... Să-l facă scrum, la Crematoriu... Şi trădarea cu Crematoriul, pe Răposat îl rănise enorm... Îl şi plouase. Trecuse unul cu basculanta şi-l mai şi stropise. Aşa că-l văd că urcă, murat, pe prispă la mine şi-mi zice: „Mărgiculiţo! Amoarea mea. Imprumută-mi şi mie fărăşul. Fiindcă sînt trist... Mi-s gîndurile ca gîndacii. Şi simt c-am devenit, de prisos, chiar şi cenuşă."

– Ţi-a spus el, ţie, *amoarea lui*? tuşi duşmănoasă madam Nicolici. Mai vorbea el cu tine, după ce te prinsese cu cercetaşii?!... Ţi-a mai făcut vizite, după Crematoriu? Şi de unde pînă unde aţi ajuns voi la *Mărgiculiţo*?

– Cînd îl primeam prin cămăruța din spate și îl serveam cu rahat... Puneam alături de farfurioară și un pahar cu apă rece, de puț. De-ți îngheța dinții... Și făcea mărgele-mărgele într-însa. Iar Răposatul, după ce îi înghețau suficient dinții, îmi spunea „Mărgiculițo". Iar dovadă că mi-a făcut atunci vizită e că nici pînă în ceasul de față nu mi-a mai înapoiat nici un făraș.

– Lasă că-ți dau eu ție făraș. Peste cîteva zile. De n-o să-l poți duce...

– Dă-i-l! N-ai auzit ce susține că m-am născut cu gîtul strîmb?! Reao!

– Reao? Și, după aia, cui ai să mai povestești cum te dădeai, prin Bruxelles, cu patinele?!

– Nu erau patine. Erau ciclișți. Și nu se dădea cu ei prin Bruxelles. Ci prin lanurile de porumb.

– Dacă n-ai pioletul perfect ascuțit, nu ești Faraon.

– Bine. Să ne împăcăm. Să uităm de făraș! Dar, știindu-mă cît sînt de sensibilă la bîrfele despre Răposat, nu mai bîrfiți... Doar mi-ați fost martore, cît am rămas de paralizată, neînțelegînd nici ce se întîmplă. Cînd mi-au adus veste că Răposatul s-a făcut fărîme în Munții Bucegi. Luînd în stomacul meu fiecare despicătură de stîncă între Brîul lui Răducan și Colții lui Mărgărit...

La Crematoriu l-am depus, pentru că nu puteam să îngrop creștinește un buletin, două șosete și 300 de kilograme de frunze uscate... Tot ce-a mai fost găsit din Răposat. Mă știți și că aproape mă decisesem ca, în semn de doliu, să nu mai pronunț un cuvînt, cît voi trăi... Nici cît să înmoi un descîntec... Nici cît să arunc un blestem.

Și că în noaptea în care mă zvîrcoleam dacă să rostesc sau nu legămîntul, Răposatul, în persoană, mi s-a înfățișat într-un vis și-a cuvîntat:

„Ascultă, Marie! Eu nu ți-am cerut să faci jurămînt de castitate cu gura. În dauna limbii și a literaturii române... Rămîi profesoară de limba și literatura română! Împrăștie-le lumina! Nu-ți bate joc"... O silabă nu m-am abătut de la ceea ce mi-a ordonat atunci Domnul și Stăpînul meu!

A apărut, după o vreme, și copilul ăsta, Doru, parcă așa îl cheamă. Doru, te cheamă? Milogindu-se să-i întindem o unghie de ajutor, miorlăindu-se să-i dăm și lui cămăruță, zice, eu de ce să n-am cămăruță?!

Mă știți, făcînd bine în dreapta și-n stînga. I-am dat cămăruță. N-am zis nu. Dar băiețașul acesta parcă primise educație în pădure, nu știa nici să caligrafieze ca lumea, o zbîrcea la socoteli și, peste toate, nu învățase toată viața lui o poezie.

M-am apucat și l-am învățat și poezie. Am dat aceeași atenție tratamentului lui, ca și tratamentului meu. L-am supraalimentat. L-am înzdrăvenit. Am făcut din el un sac de calorii.

Îmi continuam deci binefacerile. Și, dinspre partea aceasta, așadar, totul era bine...

Pînă azi după-amiază, cînd Răposatul îmi răsare, din nou, înainte. Se fîțîie iritat pe terasă. Și mormăie și plescăie și mi se adresează ininteligibil, de nu am putut să mă înțeleg în nici o limbă omenească cu el.

Iată deci de ce v-am chemat! Să cercetăm și să pătrundem împreună motivele pentru care era Dînsul, azi după-amiază, atît de nemulțumit!...

Apăsară comutatorul sufrageriei și întrerupătoarele veiozelor cu abajur, și stinseră luminile.

Pe întuneric, Doru și putrezitele se prinseră, într-un cerc mare, de mîini.

Își împletiră degetele cu vecinul din dreapta și cu vecinul din stînga, ca îndrăgostiții. Erau cinci persoane înșirate, la distanțe egale, în jurul mesei, șușotind.

Și apoi, nemaișușotind.

Prin dedesubturi, cucoana își lipi pulpa suptă de cea a Sinistratului.

Controlor spiritual era, firește, madam Nicolici.

Demonii foșgăiau deja prin sufragerie, într-o aglomerație atît de rîioasă, de n-ai mai fi reușit să arunci nici un ac.

Deuteronomul 18:10-12, Leviticul 19:31 și Leviticul 20:6 erau doar trei dintre paragrafele în care Moise transcrisese inter-

dicția, pe care Yahweh (sau Iehova), Dumnezeul dezvăluit de Biblie, o prăvălise deasupra spiritismului.

În plus, rafala sentințelor din Leviticul 20:27 amintea, ea singură, de pregnanța unui poem: „Dar dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort, sau se îndeletnicește cu ghicirea, să fie pedepsiți cu moartea. Să-i ucidă cu pietre. Sîngele lor să cadă asupra lor."

Nemaipunînd la socoteală că și Isaia, la rîndul său, în cartea sa, la capitolul 8, versetul 19, nu se dăduse la o parte și întărise: „Dacă vi se va zice însă: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc», răspundeți: «Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii?...»

Madam Nicolici șopti și bolborosi:

– Spirite Necunoscut. Strălucitor. Răzvrătit. Și neînchinat nimănui!... Îți oferim, în dar, luarea în deșert a Numelui Personal al lui Dumnezeu!... Rugîndu-te să trimiți, de urgență, acasă... Pe robul tău... Măcar pentru zece minute... Fiul lui Varlam și al Stelei. Pe Alcibiade Adrian Nicolici!...

Rămaseră ciuliți, așteptînd două minute.

Nu se petrecu însă nimic. Dinspre fiul lui Varlaam și al Stelei nici o mișcare.

– Măi, ăsta micu'! Măi, puștiulache... Ia ia tu în deșert Numele lui Dumnezeu!

– Poftim?

– Ia în batjocură Numele Preasfînt.

– Să-l iau la mișto?

– Ai dreptate. Cum să știi să-L iei în derîdere?! Nici nu ți-am explicat.

Și îi explică faptul că, în Biblie, Dumnezeu își dăduse sieși un Nume, care ar însemna „El este Cel Veșnic" ori „El face să devină". Din Numele Preasfînt se mai păstraseră numai literele YHWH sau JHVH, pentru că vechii evrei își scriau numai consoanele, vocalele rostite între ele pierzîndu-se în negura timpului. Cele patru litere se numeau Tetragrama și erau acum pronunțate ba Yahweh, ba Jehovah, ba Iehova.

Și era o adevărată desfășurare să invoci demonii, folosind injurios una dintre aceste pronunții, mai ales că Dumnezeu interzisese cu strictețe fapta aceasta. Porunca a III-a zicea: „Să nu folosești Numele lui YHWH (Yahweh sau Iehova), Dumnezeul tău, în chip nedemn. Căci JHVH (Iehova sau Yahweh) nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va folosi în chip nedemn Numele Lui.“

Spre binele lui, pe Doru Sinistratul îl impresionă porunca a treia. Nu mai fu de acord să sape loc acestui Nume în mijlocul unei porcărioare.

– Vai de mine! Tot eu l-am avertizat. Iar acum el nu mai vrea „să-l folosească în chip nedemn“. Habar n-are ce înseamnă „în chip nedemn“, dar nu mai vrea să-l folosească așa. Cel asupra căruia îmi revărs, de două săptămîni, toate binecuvîntările, e nerecunoscător față de mine. Ești nerecunoscător?

– Nu.

În sinea lui era recunoscător.

Dar nu dorea nici să se lase pedepsit. Mai cu seamă de către Dumnezeu.

– Înjur eu, negocie madam Nicolici. Tu repeți numai după mine?

– În nici un caz.

– Așa l-am crescut. În nici un caz n-o să repete... Însă dacă rotesc eu măgăria. Zici și tu că „da“. Și dai din cap la sfîrșit?...

– Nu o să mă joc niciodată cu porunca a treia.

– Cine nu se joacă cu porunca a treia, nu se joacă nici cu madam Cîrlova. Inspiratoarea poetului Cîrlova. Cea mai trandafirie și mai nebunatică dintre iubitele de poeți... Măi, ai tu idee cît de tînăr a izbutit poama să-l vîre, pe săracul Vasile Cîrlova, în mormînt?

– Dînsa era programată să sosească la noapte?

– Nu trebuie decît să zici din gură că „da“. Sau scrii numai pe hîrtie că ești de acord. Și aprobi o dată din cap.

– Cine-i madam Cîrlova? se interesă Clementina Magherușan. Încrezuta care s-a mutat la noi pe străduță?

Pînă la urmă, căzură la înțelegere ca madam Nicolici să rostească, tare și răspicat, blasfemia, Sinistratul încuviințînd o singură dată din cap.

Liceanul intuia că poezia domnului Cîrlova se va dovedi o poezie cît se poate de agreabilă. Își promise ca, în timp ce controlorul spiritual va călca porunca a treia și el va bîțîi, ca un netrebnic, din cap, să se gîndească, de fapt, la cu totul altceva decît la numita poruncă.

– Spirite răzvrătit! Necurat. Și clocotind de putere și ură! Primește, ca ofrandă, luarea în batjocură a Numelui Preasfînt...

Și gazda trînti, fierbinte, o belitură de înjurătură, despre care cu greu ai fi crezut că o cucoană, nedespuiată de ultimul strai de civilizație, s-ar fi încumetat s-o rostească în public.

Madam Nicolici trase aer în plămînși o rosti.

Aceeași doamnă reinvocă expedierea acasă a scumpului ei Alcibiade Adrian Nicolici.

La timpul potrivit, Sinistratul mișcă o dată, iute și imprecis, din craniu. Se forță să-și închipuie că este întrebat dacă o antipatizează sau nu, pe doamna Sapiența Celenterache. Da, o antipatizează absolut, își imaginä el că împărtășește o destăinuire jenantă. Da, și își mai clătină o dată țeasta.

La ora aceea, Alcibiade Adrian Nicolici era de mult mort și dizolvat în neființă, cu trupul împrăștiat prin viroagele munților și ale Crematoriului, cu spiritul stins și absorbit într-una dintre bulboanele neantului. Alcibiade Adrian Nicolici nu mai exista. Sub nici o altă formă. Afară de cea a amintirii.

Un demon din apropierea cutelor draperiei (care pînă atunci se tot îmbulzise, pentru a-și tăia pîrtie prin vălmășagul sufrageriei), căpătă încuviințare de-a imita particularitățile și comportamentul pieritului Alcibiade Adrian Nicolici.

Degetele se electrizară.

Încăperea fu brăzdată de schije de foc minuscule.

Masa circulară, cu cele cinci scaune și ocupanții lor, fu catapultată 150 de centimetri în văzduh.

Rămase încremenită. Se roti lent, cu zgomot de mecanism de orologiu, plasat într-un turn medieval. Trei ture și jumătate. În sensul acelor de ceasornic.

Fu oprită din nou în aceeași poziție suspendată.

Un glob de pîclă roș-albăstruie (luminat din interior), coborî de-a lungul reliefului draperiei, desfăcîndu-și circumferința într-o formă lungă și subțire, într-un soi de fular.

Iar cînd ajunse de se instală în fotoliul de la rădăcina perdelei, eșarfa de ceață se lățise. Și completa deja contururile unui bărbat corpolent, cu ținută cazonă, păr rar, tuns drastic, fața lătăreață, rasă pînă la sînge, ochelari severi de baga.

Și prin al cărui trup transparent, șiroind de ectoplasmă, reușeai să zărești desenul florilor argintii, verzi și violete, de pe materialul textil aflat în spatele său, îmbrăcînd speteaza fotoliului.

Paradoxal, sub greutatea bărbatului, buretele fotoliului se curbă.

Cețoasa apariție se aplecă spre servanta din stînga. Încărcă, în palmele-i de săpător, cele două difuzoare ale pick-up-ului. Umblă un minut și le potrivi: un difuzor pe genunchiul drept, celălalt difuzor pe genunchiul stîng.

Tuși.

Deschise de cîteva ori gura fără să se audă vreun sunet.

Și, curînd, vocea și tusea i se deslușiră în difuzorul din dreapta. Și, nu după mult, pîrîind, în difuzorul din stînga.

– „Bună seara, tovarăși! La dispoziția dumneavoastră, dragile mele!... Dragostea și atașamentul meu rezervate numai pentru tine, Marie!... Frunzele de foioase sînt mai călduroase decît cetina de brad. Cetina de brad este mai confortabilă decît rădăcinile și tulpinile de jnepeni. Trei coțofene, care au gustat din stîrvul meu, vorbesc acum cu glas omenesc și îi îngrozesc pe salvamontiștii orășelului Bușteni!...“ rosti Bărbatul de Ceață și, cu mîna stîngă, manevră trei dintre butoanele pick-up-ului, stăruind să elimine fuioarele de paraziți datorate microfoniei.

– Adriane! Nu-mi vorbi despre stîrvul tău, Adriane! Fiindcă eu simt că mă topesc și dacă scap vreun blestem... Scrumul și

pulberea or să se aleagă de toate coțofenele care ne ciugulesc soții, zdrobiți prin Munții Bucegi!

– „De ce? Coțofenele alea trei deja au murit. Din carnea lor au gustat alte coțofene. Au murit și astea, seria a doua... Au fost gustate și ele... Acum, întreaga Vale a Jepilor răsună de glasul omenesc al sutelor de coțofene. Care povestesc isprăvile mele, în zeci de balade. Lăsînd impresia – greșită – că aș fi fost vreun erou."

– Exact ceea ce și ești. Un erou.

– ...„Scuză-mă un moment. Nu știu ce are etajul de amplificare. Cîtuși de puțin nu pot fi un erou..."

Și Bărbatul de Ceață, înclinîndu-se tot mai riscant (dar păstrînd în echilibru, pe genunchi, cele două difuzoare), deșurubă o plăcuță laterală a pick-up-ului, înnădi două-trei cabluri secționate, inspectă contactele a șapte-opt tranzistoare.

– „Bună seara! bubui, de data aceasta, cu claritate de cleștar, vocea lui, după un răgaz de cîteva zeci de secunde. Bine v-am găsit!... Sînt impresionat că m-ați poftit la călduroasa dumnea-voastră petrecere. În munți, deși este luna aprilie, vremea continuă să rămînă cîinoasă."

– Continuați și voi să vă țineți înlănțuiți de mîini! șuieră, în surdină, madama, invitatelor și protejatului ei.

Și apoi către cel care-l întrupa pe soțul dînsei, pe Alcibiade Adrian Nicolici:

– De ce erai supărat azi după-masă?

– „Cînd? Pe terasă?"

– Sigur. Pe terasă...

– „Ești tu atît de încredințată, Mariușcă... Că eram precum spui?"

– Mie-n sută. Am greșit eu vreodată? Chiar și atunci cînd ți-am înștiințat că, dacă ai să fugi cu sclifosita aceea spălăcită, Cristina... Să escaladați prin Munții Bucegi. O să vă frîngeți amîndoi gîturile?!... Uite că n-am greșit. Te mai vezi, cînd și cînd, cu Cristina?

– „Necontenit. Cei de pe aici nu cunosc desfătare mai uriașă decît să ne plimbe pe noi. De dimineață pînă seara. Pe la femei..."

– Nu mai e femeie. E cadavru.

– „Uitasem cît de drăgălașă izbuteai să fii. Asta-i cutremurătoarea urgență pentru care am fost invocat? Să transmit salutările tale Cristinei?“

– Auziți, cică vrea să-i transmită salutări!... Știi ceva?! Nu-i transmite nici o salutare. Pedepsește-o, las-o nesalutată.

Și, observînd că Invitatul de Ceață intenționează să se debaraseze de difuzoarele sprijinite pe genunchi și să dispară...

– Nu mă părăsi atît de iute, Adriane!... Iartă-mi limbarița, Domnul și Stăpînul meu! Știu că sînt mai urzicătoare decît o urzică și mai otrăvitoare decît o ciupercă. Ai fost și ești singurul meu iubit. Sînt o soție extrem de greu de suportat și neglijez să mă schimb.

– „Nu mai neglija. Ce-i cu terasa, Mariușcă?“

– Te-am văzut azi, pe la prînz, fițîindu-te prin acel loc... Purtai un rucsac în spate. M-am apropiat. Dar n-am izbutit să pricep ce-mi spuneai... M-am apropiat însă suficient, pentru a constata că arătai teribil de nemulțumit. De ce erai atît de nemulțumit?

– „Sînt convins că adîncul sufletului tău cunoaște răspunsul. Ce mai mă întrebi? Consultă-ți străfundurile sufletului. Ele cunosc răspunsul.“

– Poate că da, poate că nu... Mărturisește-mi-l și tu.

– „...Pe terasa noastră, am debarcat azi după amiază direct dintr-o ședință. Am fost convocat în acea ședință de către cîțiva dintre cei mai simandicoși conducători de pe aici...

Au expediat după mine letica imperială...

Am fost tratat ca un prinț.

În sala împăraților Persiei am fost primit cu cea mai aleasă pompă, am fost poftit în puful lojilor pentru invitații cei mai de vază, am fost examinat în tăcere. Au șoșotit între ei...

O puturoșenie de spirit, cu manșetele veșmintelor tivite cu vapori de pucioasă, cu sceptru de trestie și coroană împletită din gheare de pasăre, m-a fulgerat din scurt:

„Prea vrednicule Alcibiade! Ești la curent că nevastă-ta dezvăluiește din formulele sacre și din incantațiile secrete, derbe-

deilor cu care se împinciorongește. Și cu care se joacă de-a iapa și armăsarii, pe la voi, prin cartier?!...“

– Ce blestemat!! Cîtă bădărănie!... Dar dacă tu l-ai crezut că eu aș fi din același aluat cu al tău și-al Cristinei, treaba ta!...

– „...Eu n-aș zice cumva că ăsta nu-i vreun lucru bun. E un lucru bun!... Dar de cînd te-ai zdrobit și-ai devenit peliculă de grăsime prin stomacul mistreților... N-a fost zi în care ea, nevastă-ta, să nu-și fi desfăcut conjurațiile și picioarele înaintea cine știe cărui pofticios de neinițiat sau intrus?!... Ceea ce, la rîndul lui, e un lucru bun... E o femeie harnică! Deși, la calibrul ei, nu e mare scofală să-și piardă vremea cu fleacuri și frecții... Chestia e dacă, pînă aici, erai sau nu la curent, venerabile Alcibiade?“

– Zi-o verde, Adriane! i se adresă, cu ochii scăpărînd, madam Nicolici, demonului. Eu n-am pretins niciodată c-aș fi altceva decît un om obișnuit. I-ai dat crezare intrigantului ori ba?

– „Bineînțeles că nu. Era un măgar... E drept, o luase, pe departe, cu binișorul, doar pentru a ajunge să-ți reproșeze că l-ai învățat poezie pe micul Sinistrat! Închipuiește-ți, Mariușcă, un asemenea lucru, taman pe micuțul Sinistrat! Ca și cum eu nu l-aș avea sub ochi, teafăr și intimidat, aici, alături de tine.“

– Bună seara, domnule Alcibiade, salută respectuos băiatul, fără să-l ia nimeni în seamă.

– I-o mai predam din cînd în cînd... La început, cînd a sosit la noi, nu-l știa nici pe „Cățeluș cu părul creț“. Îl mai las s-o mîngîie. Să se joace cu ea, de două, trei ori, înainte de culcare... Îi înlesnește un somn mai tihnit și mai dulce.

– „Și tocmai pe ăsta te-ai găsit tu să-l înveți poezie?? izbucni demonul uluit... Îl mai las, din cînd în cînd, să o mîngîie!... Pe altul rău nu te-ai găsit să-l înveți?!“

– Nu-i nimic. Să învețe și el, suspină madama cu umor. De două, trei ori, înainte de culcare, n-o mută din loc. Nici puștiul nu s-ar plînge că-i cauzează.

– „...Uite, am să-ți explic folosindu-mă chiar de cu cuvintele lor: „Prea neînfricatule Alcibiade!...“ s-a descolăcit din ghem și-a

sîsîit către mine o altă voce, de data aceasta dulceagă și insinuantă, dinspre prezidiu.

„Prea iscusitule Alcibiade!... Pentru a înțelege mai profund... valoarea de poet a Sinistratului, trebuie să ne închipuim o stradă lungă, lungă... Iar pe această stradă lungă, lungă, haide să ne imaginăm c-ar locui cei mai temuți magicieni, taumaturgi și poeți...

Ei bine, și prin atîta puzderie de maeștri ai cuvîntului, și printre atîția învîrtitori ai descîntecului, este foarte clar că s-ar observa cel mai limpede:

...Că doar Dorului Sinistratul i s-ar cuveni privilegiul de a fi numit CĂPETENIA STRĂZII!...“

– Cui?!... Dorulețului? Împuțitului ăsta mic?

– „E un bărbat ales. Un tainic izvor al spiritului. Și tocmai pe el te-ai încumetat tu să-l înveți poezie... Ai idee cine a scris textul imnului care se intonează pe-aici?“

– Adriane, derbedeii ăia și-au bătut joc de tine. Un neîntrecut izvor al spiritului. Ai nimerit la o șezătoare în care se luau peste picior. Maimuțoiul e pe trei sferturi analfabet!...

O fi analfabet. Dar o face din modestie... Pe sub analfabetism, curge ascuns un imbatabil șuvoi al spiritului, se pregăti să răspundă Bărbatul de Ceață.

Însă în loc de răspunsul Bărbatului de Ceață, madam Clementina Magherușan dete un strigăt. Și, pradă epuizării nervoase, se prăbuși (nădușită și cartilaginoasă), pe covor.

Picioarele i se încolăciră, în cădere, în jurul piciorului circular al mesei.

Palmele-i, retrăgîndu-se, sparseră cerul voltaic al invocatorilor. Și astfel îl obligă să dispară pe Musafirul de Ceață, lins parcă de limba unui animal necunoscut.

Camera de invocație fu răsturnată (de trei ori), zăngănind precum o cutie din lemn ce poartă înăuntru un pumn de monede.

Foștii invocatori se treziră reînșurubați în scaunele lor. Degetele le fură pleznite de nuielușele purtătorilor de letică, trimiși să curețe locul și retrăgîndu-se acum în mirosuri de cîrpe arse și cu spinările încovoiate sub o pradă bogată.

Veiozele pîlpîiră, izbucnind în strigăte mari de lumină.

Madam Magherușan fusese și ea urcată în scaunul ei, leșinată, moale ca apa, galbenă ca turtoiul de mălai, cu falca de jos proptită în coada lungă și noduroasă a unei mături de curte.

Primul care se ridică s-o cerceteze și să-i ofere ajutor fu, lesne de prevăzut, Căpetenia Străzii.

Chiar în acea noapte de miercuri, 20 aprilie 1988, pe la orele 3, după ce doamna Cîrlova trecuse totuși pe la el și-l desfătase în ultima lor partidă de poezie, Doru Sinistratul fu scos de către gazda sa cu patul afară, pe trotuarul denivelat și crăpat, din fața celui de-al doilea rînd de case diavolești din strada Perone, să scrie despre mașini, copaci și gîngănii, să șadă mai aproape de clocotul vieții.

În primele cinci minute ale nopții, se înverzise de frig.

Madam Nicolici sfîșie, c-un cuțit, finetul și plasticul în care era conservată plapuma de mătase a Răposatului, o coborî de pe dulapul încrustat în siluete de grifoni din camera dînsei și-o desfășură peste el.

În jurul patului nou, în smalț alb, scos din beci, cu tăblii și picioare metalice, ucenicele Carolina și Petruța distribuiră noptiera, cada, oala de noapte, papucii, un dulăpior burdușit cu așternuturi de schimb, 24 de cărți, un raft, 10 coli de hîrtie.

Declarațiile Bărbatului de Ceață și înflăcărarea putrezitelor îl îmbunară să amîne, pentru o vreme, întrebările privind situația sa. Îi era clar că madam Nicolici, în afară de profesoară de română și de engleză, era și țicnită, însă atît de tare o zdruncinase vestea că el va deveni poet, încît i s-ar fi părut necuvincios să-i strice o așa mare bucurie din prima.

El nu era necuviincios.

Se răsuci prin pat și își îmbrăcă, în fața portiței, pe dedesubt, un maieu vernil și-o izmană culoarea oului de rață, cu cracii prea lungi, căreia îi îndoi, de două ori, manșetele.

Perfect.

Îi va strica totuși bucuria dintr-a doua.

Încotoșmănit în halul ăsta, era de prevăzut că va rezista îndeajuns în încercarea sa de-a deveni un poet, scos cu aștemutul în bătaia vîntului și, poate, a jgheaburilor ploii, pînă ce misterioasa stradă Perone va prinde să se deștepte în răcoarea umedă a dimineții și, descoperindu-l ca pe o pungă cu rahat lepădată la marginea trotoarului, își va abandona, pentru cîteva clipe, gravitatea și se va sparge de rîs. Strada.

Pînă ce și gazetarii comuniști îi vor multiplica pijamaua în pozele din ziarele lor infecte, Securitatea își va relua ședințele de disecții predate pe fizicul lui, IF-ul îl va bănui că nu degeaba nimerește periodic în sînul șerpăriei de nebuni la Mociornița. Iar totuși dacă ar deveni, cu totul din întîmplare, poet, gazda sa îi va procura și lui o iubită, mai mult pentru a avea ce să-i fure, atunci cînd va preda poezia pe care era obligat s-o scrie acum, unui alt sinistrat.

Suflă în mîini să vadă dacă răsuflarea i se aburește.

Deși era o noapte de aprilie năprasnică, răsuflarea nu i se aburea.

Pîndi ca Petruța să dispară în cămărușele cu marchiză, pentru a-i aduce un felinar străvechi, de ceferist, de pe vremea lui Pazvante și-o lanternă metalică, lucioasă, chinezească și, abia atunci, pudic, zvîcni, ca o sălbăticiune, de sub plapumă și își trase peste izmană pantalonii de pijama.

Stilou sau pix nu ceru.

Dacă vreuna dintre ideile care erau de așteptat de la el avea să i se năpustească prin minte, nu trebuia decît să se înțepe (cu un ac sterilizat, pe care îl căpătase de la Gabriela) la deget și să-și noteze ideea, așa, cum îi venise, cu sînge cald, pe hîrtie. Întreaga lume nevăzută a poeților și-a iubitelor lor (cu care parte se culcase, parte nu) stătea cu ochii ațintiți pe el să-l vadă ce scrie.

Iar în clipa în care disperarea îi concentră ultimele puteri pentru a se descolăci dintre cearceafuri și pentru a o rupe la fugă către oraș, Doru Sinistratul se trezi față în față cu doamna Maria C. Nicolici, care descînta deasupra unei cafetiere plină ochi cu măselariță, inimă tocată de șobolan, patru pînze de păianjen

culese din patru unghere diferite ale magaziei, o lingură de furnici roșii, plus apă în care șezuse oglindită luna.

Și cînd roșcata profesoară își slobozi brațul și îl păli cu amestecătura din cafetieră în frunte, băiatul se și răsuci scurt pe călcîie și se întoarse, schelălăind și scuturîndu-se, întocmai ca un cîine ud, către așternutul unde era de așteptat de la el să compună versurile acelea nemaiauzite cu care ar fi izbutit să-i izbească pînă și pe neasemuiții Bacovia și Eminescu cap în cap.

Dar el mai mult nu compunea.

Toată ziulica lenevea, se întindea și se scobea cu degetul ales într-o nară, pînă și-l murdărea și, apoi, bineînțeles, nu mai putea să se înțepe tocmai la degetul ăla.

Treceau suratele și funcționarii, tăbărau muieri și lucrători de la nouă străzi distanță să-i pipăie, cu palmele bătătorite, armăturile patului de internat și să se intereseze de debutul operei sale, așteptau oțărîți sau stingheriți, mutîndu-se de pe un picior pe altul, ridicîndu-și sprîncenele interogativ atunci cînd izbuteau să-i capteze privirea și obligîndu-l și pe el să salte a neputință din umeri, fluturîndu-le pe sub nasuri extremitatea respectivă, înmîloșită și împuțicită de muci, da' ce era nebun să scrie cu degetul ăla?!...

Pe cinstea noastră!

Are dreptate Doru! scuturau din căpățîni oamenii aceia, înfometați și cumsecade. Nu se cuvine să înșiri lucruri atît de însemnate, cu un deget arătător așa de plin de funingine.

Și chiar din acea dis-dimineață de joi, 21 aprilie, se trezi cu patul plin de grămăjoare de degete retezate, aparținînd vecinilor simpli de pe străzile Aluniș, Cărămidari, Militaru, gospodari ce nu se temeau de sacrificii cînd devenea cazul de a-și ajuta aproapele. Erau degete arătătoare de toată mîna: curate și însîngerate, sparte de negi sau de bătături și netede, subțiratice sau butucănoase.

Păi, da, dar puteai să-ți însemni simțurile cele mai fierbinți ale sufletului și tainele ce ți s-ar fi întîmplat să-ți fie relevate, cu degetul zgîrcit ori păros al altcuiva?!

Nu.

Nu puteai.

Mai ales că Doru, în afară de nepăsare și plictiseală, imediat după ce cafetiera îi fusese slobozită în față, o altă simțire fierbinte a sufletului ori vreo taină nu simțea.

Își mai întindea un braț, făcea cu degetul turul nării, pocnea cu grație nesfîrșită cartilagiile unui picior.

Pe la ora 12 după-amiaza, joia, vinerea și sîmbăta, surghiunitul își sălta pernele din puf de gîscă pe tăblia de căpătîi a patului, își potrivea peste ele trunchiul corconit, pînă la piept, în plapumă și începea să se zgîiască, în lungul străzii, după prichindeii claselor I-IV – hoarde pîrjolitoare și insolente, care, pe la ceasul acesta, îl vizitau întorcîndu-se de la școală. Gîgîlicii îl năpădeau ca furnicile, i se cățărau pe noptieră, îi trăgeau prin fund apreturile și hîrtiile, numai în găurile urechilor nu i se vîrau.

– Nene Sinistrate, dar ce ești tu?... Vreun sonat?! Ți-au deranjat microbii biblioteca? De ce te-ai mutat cu patul afară?

– Las-o! E-o balama a noptierii plesnită din fabrică... Păi, știți voi ce stă la baza tuturor tipilor ce ies, cu patul, sub cerul liber, pe stradă?

– Nu, recunoștea fascinat ciclul primar. Nu știm. (Și-și străpungeau, cu unghiile, fosele nazale, parte a zeflemea, parte din imitație.) Habar n-avem. Ce stă la bază?

Doru, care rumegase toată dimineața răspunsul, întîi își desăvîrșea toaleta de motan, mai scuipa în palmă, își dichisea freza, își pieptăna firele de păr de pe brațe și abia apoi, îndurîndu-se de ei, le răspundea flegmatic:

– Natura!

Picii nu concepeau.

– Și cînd te plouă și te fulgeră, tot natura?

Doru trăgea, c-o expresie tainică, aer în piept și-și încrucișa ciolanele sub plapumă.

– Vedeți bine! Natura...

– Și cînd o să te prindă Miliția. Și-o să te pună să-ți mănînci singur un ochi. C-ai făcut caca și pipi în mijlocul străzii... Și-or

să te bată, de n-o să te mai recunoască nici mămica ta... de o să-și vîndă, ca să-ți plătească amenzile, toți nădragii rudele tale...

...Atunci o să te mai jelești și o să te smiorcăi, tot că natura?

– Evident, recunoștea Sinistratul c-o grimasă, vrînd parcă să dovedească faptul că, oricît de păgubitor i se părea să rostească adevărul, totuși buna educație nu-i dădea pace și-l obliga.

Pe la unu, unu și jumătate, picii deveneau o pradă lesnicioasă pentru bunicii urniți din gospodăriile lor să-i recupereze, iar degetele hăitașilor coborau calme și exersate în apropierea urechilor nepoților lor și îi înhățau, întocmai ca niște cîrlige de rufe. Pe Stoian Militaru se îmbulzeau (și din trei în trei, dădeau buzna la stînga) tot mai multe tărăboante, la volan cu nepoftiții, cu curioșii lor.

Joia și sîmbăta, după masă, către două, se zburli cîte-o ploicică, norii și cerul scurgîndu-se precum niște covorașe de scamă, scuturate în bătăturile curților.

Doru își derulă peste șchioapele mobilierului său, ca peste un baldachin, o prelată uriașă, foșnitoare, din plastic, curată ca dosul de nou-născut. Prelata îi fusese rostogolită din pod, pe o rampă, de către calfa zaharisită și moșmondită, Ioana. Căreia, după ce, într-adevăr, îi mulțumi, se văzu nevoit s-o zgornească, c-un călcîi ce i-l aplicase, la fix, în noada bucilor, după ce se dovedi că nici hodoroaga asta nu-l ajutase de dragul ajutatului, ci, mai curînd, căuta și ea să-și maseze hoitul ridat într-al lui, al lui Doru.

De abia atunci Sinistratul se întinse, într-adevăr, cu mîinile pe piept, sub bolul transparent al prelatei, ca un Lenin îmbălsămat în coșciugul său de cleștar.

Plimbă prin nări mireasma nisipului umed. Picăturile de ploaie nu puteau fi zărite decît foarte tîrziu, cînd se apropiau la două lățimi de palmă și aproape imediat se spărgeau cu pocnete de becuri pe caldarîm.

De ambele rînduri plouă cam o oră.

Cînd îșI iți capul din vizuina, de sub folia aburită, cercetînd strada Perone în lung și în lat, deslușI siluete subțiratece, cu um-

brele și pelerine, care-l scrutau și ele și care se împrăștiară cu agilitatea pîlcurilor de fum ale unui trib sperios.

Interesul păcătos pe care-l stîrnea atît în cartier cît și dincolo de frontierele versatile ale cartierului se lățea și se îngroșa zi de zi, ceas de ceas, și-n proporție înmărmuritoare de masă. Oameni de toată mîna, ce înainte poate l-ar fi scuipat cu plăcere, acum își lepădau jalbele, la capătul unor pelerinaje de zeci de kilometri, în dreptul patului său, simțindu-se fericiți să-și știe slovele în coastele unui băiat croit, după toate semnele, să devină ceva însemnat, dacă nu chiar un sfînt.

Dacă aceasta, plus îndatorirea de a deveni poet erau specialitățile sale, Doru fu întrerupt din ambele, vineri după-amiaza, de sosirea unui mic grup de profesori aparținînd Liceului său, „Pipera", dascăli anunțați și invitați, probabil, chiar de către colega lor într-ale profesiei, madam Nicolici.

Cei trei slalomară printre cetele de gură cască, pătrunseră în zona mai rarefiată a străzii Perone, porțiune pe care băgătorii de seamă nu se încumetau încă s-o aglomereze, se așezară pe scaunele de bucătărie pe care fură poftiți să se așeze – cuiburi de lemn răsfirate în jurul dormezei de cornier a Sinistratului – îl salutară și, prefăcîndu-se că-l țin la curent cu programa școlară, îl examinară de mîntuială, îi umflară rubricile catalogului cu calificative nemeritate, de la excepțional în sus, îi sorbiră, cu ocheade hulpave, răfăriile, amănuntele, aproape întingîndu-și unghiile în ciorba fierbinte a imaginii sale și-și astîmpărară cu nesaț curiozitatea. Spre deosebire de stradă, pricepură imediat că aveau de-a face c-un rahat de copil, rămas într-o ureche.

Depășea totuși ce-și imaginaseră despre el, hurducăindu-și fiecare oscior în tramvaiele care-i purtaseră pînă aici.

După ce jucară împreună comedia testării cunoștințelor Sinistratului, neentuziaste și încîlcite, primiră tustrei, pe rotulele genunchilor, cești cu cafea, farfurioare cu dulceață, pahare cu limonadă, lepădară atitudinile apretate și încinseră o șuetă.

– Ceea l-a alarmat dimineața pe tovarășul director, îndeajuns pentru a alerga, gîfîind, pe scări, pînă la cabinetul meu, sorbi elegant din cești, ținîndu-și degetul mic ridicat și încovoiat,

precum un cîrcel de viță, de asemenea cel care se purta ca un conducător al delegației și, deși se înfățișa scund, îndesat, suplimentul său de spirit estetic îi ameliorase defectele, vîrîndu-l într-o scurtă și un costum maroniu vădind tăietura unui croitor de calitate.

Ceea ce îl alarma... era că-n firul scurt rămăsese tovarășul prim, de la sectorul de partid, solicitînd date și informații... privind activitatea liceului nostru. Informații ce-l puseseră în încurcătură pe directorul nostru și-l făceau să se miște dintr-un colț al altuia al cabinetului, c-o nemaipomenită nervozitate și repeziciune, tropăind.

Îmi zice:

„Răspunde dumneata Predolene, spală-te pe cap, că-i resortul tău. Ridică receptorul și, prin oricîte căldări cu zoaie și suldămi de mumă te-o scălda, pentru numele lui Dumnezeu, dumneata îmbunează-l și răspunde-i că da...“ Era prea emoționat că păstrează legătura cu capul sectorului și părea că, în curînd, o să moară de inimă.

Mie-mi transpiraseră palmele.

Apuc receptorul. „Tovarășe responsabil – bubui, în microfon, vocea deloc enervată a prim-secretarului. Ești conștient... nu... că... ăăă... E adevărat că un animal de la voi din liceu, din clasa a noua, unul, paștele mă-sii, Lupașcu P. Doru Onofrei...“

– Te numești și Onofrei? întrebă, cu dulceață, profesorul, de pe muchia opusă a dormezei.

– „...face parte parte din Organizația dumneavoastră de Tineret?“

– De, răspunse înțelept și-n doi peri Sinistratul.

– Lipsa înjurăturii mai apăsate a tovarășului prim m-a încredințat că nu-i vorba despre un element care să aibă rezultate prea dezastruoase în activitatea revoluționară... Așa că, prin tăcerea mea, i-am dat de înțeles că da, face parte.

– Și pe bunicul meu îl chema tot Onofrei, anunță, cu veselie, dascălul de construcții metalice și-l bătu pe Sinistrat, cu admirație amuzată, cu palma peste spate. Era și un bunic pe cinste și se numea și Onofrei.

– „Animalul din Organizația voastră de Tineret a ieșit, de pe data de 20, afară, cu recamierul și cămășoiul de noapte în mijlocul străzii!... Eu nu zic că e bine sau că este rău. Dar trebuie să anunț mai sus, așa cum nu m-ați anunțat voi pe mine...

Cunoașteți desfășurătoarele noi de acțiuni, omologate luna aceasta... La *Criteriul cinci*, „Inițiative programate în afara incintei liceului“, n-au fost tipărite decît două căsuțe.

Prima se referă la „Acțiuni de culegere și de uscare a plantelor medicinale“. Cealaltă e destinată „Pregătirii tineretului pentru apărarea patriei“.

Voi în care dintre aceste două căsuțe ați înscris isprava utecistului vostru, care cică s-a învrednicit să scrie poezii despre Partid în mijlocul străzii?...“

Vasăzică asta.

D-aia nu-l arestaseră sau împușcaseră pînă acum ca pe o muscă. Dacă muștele, cumva, de la un timp, au luat obiceiul de a se lasă împușcate. Și d-aia nu-i zdrobiseră creierii, bătîndu-l în creștet cu cupa unui excavator, așa cum ai face cu măciulia unui piron, răsărit în asfalt, din senin, și încurcînd la mers întreaga lume.

Îl credeau dedicat să scrie poezii Partidului Comunist, concentrat să ritmeze „măr“ cu „adevăr“, „furnale“ cu „cincinale“ și „șperț“ cu „comerț“, așa cum făcea și grasul și guralivul poet al plutonierilor din țara asta.

Iar alții îl credeau un sfînt.

Uitase pînă și cum parașutista de Mariușca C. Nicolici îi zvîrlise cu sudoare descîntată în față.

Ședea liniștit și insensibil în șezut, ca un oligofren al Sanatoriului „Mociomița“, mătura, cu privirile sale tîmpe, carosabilul și nu înțelegea cum de nu se poate descleia din patul acesta de boală, să-și sfîșie pijamalele de pe buci și, doar în nădragii de uniformă de liceu și într-o geacă, să-și croiască pîrtie prin fundul gospodăriilor de pe lîngă Șoseaua Olteniței și să răzbească neobservat pînă către străduța binecuvîntată Radu Calomfirescu, peste care parcă mai picase o dată (era vis sau nu, dar cît se

bucurase!), pînă la draga lui Otilia, la Rege și la banda izbăvitoare a Ierbii Fiarelor.

Marginile atîrnate ale cearceafurilor pocneau sub zvîrcolirea capricioasă a vîntului. Partea lor dinspre stradă era împroșcată cu la fel de numeroase dîre de mîzgă, ca tencuiala camerelor zidite prea în apropierea mlaștinei rigolelor!

Bătea de 4,36–4,37 după-amiaza.

Sinistratul se alesese, ca saftea, c-un ceasornic dibaci, numai secundar și limbi fosforescente, sculă a cărei curelușă și-o și încolăcise deasupra încheieturii brațului drept, pieptănat la plictiseală, iar și iar, cu vîrful firelor de păr către stradă.

Nu-l mai căznea frigul.

Tufele de urzici, spancioc, forsiția, zgrumăjel, brusturi untoși, din capătul cel mai depărtat al ulicioarei Perone, își deșertară în văzduh miresmele de hazna, strivite sub anvelopa unui jeep milițienesc, care-și trambalase șasiul prin zonă și parcase cu lehamitea unei dihănii sătule, tolănite într-o rînă... Trăgîndu-și frînele taman pe maidanul de unde fuseseră bărbierite, cu lama buldozerului, acaretele și hrubițele tăinuitului Sile Smalț, calif odinioară peste hoți, tata a tuturor sfîrtecătorilor și pîrjolitorilor din Bucureștiul interbelic. De îndurările Smalțului își ascuțiseră ei hoții cosoarele și din ugerul încuviințărilor lui supseseră ei cu buza și Gigă Muci și Paranghielie Indianul și Marțafache și Gărgăriță.

Din jeepul milițienesc, zăbrelit și mînjit cu *șapte litere albe pe ușița din spate, de la marchiză*, nu se înghesui însă să debarce nici un caschetar.

Fierul milițienesc adulmeca mai curînd cu nara ciulită la gloata nehalită, tălăzuind cam fără aprobare și grupa mare, spre Sinistrat. Decît la Sinistratul în persoană, șezînd și el, în mijlocul trotoarului, pe anusul său, uscat ca țambalul și ținînd, în prelungirea dungilor pijamalei sale, pe juma' din profesorii cu glagorie din București.

Belferii de la Pipera mirosiseră roata poliției, închipuindu-se deja cu brazda de iarbă mînăstirească la gură, prin hartanul cine știe cărui cimitir. Un microbuz aidoma cu cele al Fabricii Pajura de Pîine, inventar, de fapt, al Ministerului de Interne, încetinea

fines, jugulînd pe nesimțite și cel de-al doilea capăt al strungii de stradă.

– Predolene...

– Mmîh. Ordonați! zîmbi strîmb cel ce fusese strigat.

– Jeane! Pușțiul... E de belea. Dar o pățim noi. Dumirește-ni-l tu.

– Prelucrează-l cu vigoarea și înțelepciunea ultimelor experimente psihologice!

– Copile, nu știu cum te vei acomoda dumneata... înmuie vocea, bingănind, tartorul profilor. Dar, dacă inspirația ta dă greș, nouă, forurile superioare ne vor pisa capetele, ca pe boabele de piper.

– Dă-l, mă, în mă-sa, cu metafora ta! Bă, boule!...

– Cătăline! La ce concluzie am ajuns noi în tramvai?

– C-a fost născut pe-un rahat, d-aia are atît noroc!... În altă conjunctură, Onofrei, doar să-ți fi scos tu un sfert de șosetă neîncălțată în stradă, și erai conectat la toate conductoarele ce transmit tîmpiților șocuri electrice... Și erai externat, după 50 de ani, la cine știe ce coadă la salam. Fără a-ți mai aminti, în vecii vecilor, nici ce-i aia coadă, nici ce-i acela salam.

Sinistratul îl privi, gîndind că ăsta se întîlnise vreodată cu Mandravela.

Dar nu, caraghioșii făceau paradă cu disperarea și curajul lor, prefăcîndu-se a i se da legați lui în mîini, miorlăindu-se numai la a-l îmbîrliga și la a-i cîștiga încrederea.

– Servit! spuse încet Sinistratul și nimeni nu pricepu de ce spusese așa.

– Tovarășul Caracazian exagerează... Ai fi fost oricum mustrat și reintrodus sub un acoperiș normal... S-ar fi luat împotriva dumitale anumite măsuri blînde. Într-o anumită disciplină. În vreun internat. Într-un cămin...

– Acoperiș normal pe dracu!

– Totuși nu putem minimaliza nici că grija față de om a societății socialiste multilateral dezvoltate...

– Cine minimalizează?! Nu putem minimaliza.

– ...Îl ia în căușul ocrotitor al legilor noastre chiar pe cel mai înrăit infractor!... Și fie că acceptă, fie că ba, chiar și celui mai turbat infractor i se asigură educație... Ăă... Minimum de hrană. Un acoperiș decent deasupra capului...

– Onofreie, ai rupt-o-n fericire! Dacă-ți asigură, doctorii băieților, de ocupă acum malurile străzii. O singură pastilă!... Blegesc ăștia toate glandele din tine, ca franjurile dintr-un preș!... Vrei tu să te plimbi pe stradă și să mergi ca un preș?... Vrei să te duci și tu la vreo muiere și, cînd descheie aia hanțele de pe tine, să atîrni ca un preș?... Văd pe fața ta expresivă și inteligentă că nu vrei... Atunci, de ce, paștele păștișorului mă-tii, ai pornit răhățoiul circului ăsta?

– Vorbești cu el ca și c-un infractor. Îți va răspunde ca un infractor. Trebuie să-l lămurim întîi deslușit care-a fost zarva. Și care sînt stricăciunile pe care le-a stîrnit.

– Albule! Lasă-mă să-i trag, încet, o copită. Că-l deslușesc eu. Trag o copită și el om de treabă se face!

– Nu-i trage nici o copită.

– Comprim eu?

– Lasă-l pe Jean. Nu comprima tu... Tovarășul director adjunct. Predoleanu...

– Merci.

– Tovarășul director adjunct Predoleanu, zise slugarnic și profesorul de construcții metalice.

– Ne oprisem la inspirația dumitale, Lupașcule și la boabele de piper... La nici două ore după ce inspirația ta ți-a dat ordin, și-o mînă de ajutor, mutîndu-ți calabalîcul spre stradă... Informatorii cartierului anunțaseră că se desfășura un protest. Nici nu pornisei și firul telefonic ținea să scoată scîntei pe șalele tale...

Ai trezit un pui de alertă.

Ai creat un soi de comandament.

Nu mestecai și lipsa gestului tău a fost interpretată ca o grevă a foamei.

Ți-ai tras nădragii jos. Și-ai fost mutat la comandament, de la metodologia rezolvării grevelor foamei. La metodologia stingerii unui protest sexual... Dar nădragii, după-o scurtă vreme, au

revenit la loc, pe coapsele tale. Readuși de propriile tale mînuțe. Aceleași mînuțe, care, cu puțin înainte, c-o pereche de hamleți, îți acoperiseră goliciunea.

– Că ești și-al naibii de frumos! Ai un piept mai scobit ca vasul closetului meu. C-o jumătate de chică neagră și jumătate albă. Cu freza și scofîlceala ta împrăștii zbenga în inima milioanelor de muieri.

– Teanc de coli la îndemînă aveai, dar hîrtiile pe care să-ți înscrii eventualele revendicări erau goale... Cinci ore le-au fost necesare specialiștilor noștri să se convingă că, în vecinătatea ta, nu fuseseră săpate nici tranșeele menite să-ți adăpostească posibilii complici. Nici picior de ziarist străin (care, relatîndu-ți, pentru străinătate, protestul, să te idealizeze) nu călcase pe-acolo.

Erau trebuincioase deci doar șase perii de sîrmă și zece kilograme de detergent, suficiente să curețe trotuoarul, imediat după ce-o să te aresteze... Pînă în acest punct al operațiunii, nu apăruse, vezi, nici vîrf din necesitatea inspirației tale. Nici pericolul capetelor noastre de a fi pisate ca boabele de piper...

– Da, dar pînă la urmă, un rahat de tovărășel de la municipiu și-a vîrît coada. Și pericolul țestelor noastre de-a fi fărîmițate a apărut...

– O eroare regretabilă... Dar deloc o eroare voluntară.

– S-a produs o fugară disfuncționalitate de comunicare între două niveluri de bază ale Partidului... Un tovarăș secretar de la Comitetul Municipal, cu atenția împăienjenită de soarta platformelor industriale pe care tocmai le inspectase, a înțeles taman pe dos situația ta.

Și-a transmis-o mai sus, exact cum a priceput-o, așa răsturnată...

Exista uneori tendința ca tot ce se întîmplă rău în țară să fie drapat în bine. Și-apoi să fie raportat ca realizare Conducerii Superioare de Partid și de Stat...

Între alte douăzeci de chestiuni de producție fierbinți, respectivul tovarăș a raportat și că, în cartierul Olteniței, și-a făcut apariția un rapsod care, ieșit cu întreaga sa gospodărie în stradă, cîntă și doinește, în cinstea apropierii Aniversării Zilei de Înființare a

Partidului... și, mai ales, în cinstea dragostei de care se simte învăpăiat față de Secretarul nostru General.

– O adevărată aiureală. Exact așa a transmis? Cuvînt cu cuvînt?

Bărbatul al cărui bunic se chema Onofrei își abandonă, pentru o clipă, atitudinea războinică și se interesă aproape cu compasiune.

– Ai văzut ce-ai făcut?!... Ce-o să cînți și ce-o să doinești tu, mă, boule?

– Culmea e că, dintre atîtea realizări reale, oftă Predoleanu și-și depuse ceșcuța pe-o bulbucătură a trotuarului, cu eleganța cu care ar fi așezat-o pe florile cizelate ale unei tăvi de argint, singura comunicare ce-a deșteptat încîntarea anumitei persoane din Conducerea de Partid și de Stat a fost tocmai aiureala cu rapsodul.

– Nu e culmea. E perfect îndreptățit în ordinea curiozității umane.

– Ba e chiar probă a unei selectivități sănătoase și... ăă... a bunului gust.

– Mare a fost surpriza cînd, întorcîndu-se dintr-un birou alăturat, unde se confruntase în liste de producție marfă cu un alt activist, tovarășul de la municipiu a auzit clănțănind, încă de pe hol, telexul său branșat direct la Comitetul Central al Partidului. S-a repezit înăuntru către tamburul pus în mișcare. Și-a citit pe ruloul de hîrtie, desfășurat de o palmă:

„Confirmați urgent de primire. Răspundeți urgent... Mai cîntă rapsodul?...“

„Cîntă de se ondulează pietrele de rîu de sub el, tovarășe X... Cîntă de ți se face pielea de găină pe tine“, a răspuns pe telegrafist, fără să stea prea mult pe gînduri, tovarășul de la municipiu.

„Grozav rapsod!“ se arătă impresionat, aproape făcîndu-și simțită răsuflarea, cel care folosea terminalul telexului din Comitetul Central.

„Grozav. E tot ce se putea rosti mai nimerit despre dînsul, că-i un rapsod neobișnuit de grozav.“

„Doinește numai de jale?... sau, din adîncul sufletului, doinește și de viață lungă?“

„Ăă... Orișicum... Doinește cum îl poartă inspirația. E, să vedeți, un foarte mare artist...“

„Ori așa ceva nu ne-a mai picat nouă în brațe de un car de ani, în cartierul Olteniței, nu-i așa?! Ceva atît de autentic. Ceva atît de izbitor original... Ori poate mă înșel. Dumneata ce crezi?“

„Nici în cartierul Olteniței. Nici în oricare alt cartier, unde ați fi binevoit. Precum ați sintetizat. Nu-ți pică de două ori în brațe un astfel de artist.“

„Perfect. Ia atunci măsuri să-l nu-l deranjeze nimeni. Nici în general. Nici dintre ciuberele, buciumele și donițele sculptate, probabil, cu degetele lui și cu care n-o fi ezitat să iasă în stradă. Dacă doinește în cinstea Partidului, e un bărbat cu un caracter neclintit!... În cinci, șase zile, e posibil să ne abatem și noi, pentru a ne desfăta la versurile și cîntecele acestui rapsod...“

Încolăcind, cu brațul drept, umerii osoși ai Sinistratului, dascălul de construcții metalice se lăsă, din nou, peste pușți și, c-o milă nesfîrșită, îi vorbi de-a dreptul în gură. (Privindu-l de jos în sus, Doru îi putu zări, pentru cîteva clipite, firele monstroase de păr, țîșnind și înfoindu-se din pereții nărilor puternic vascularizate.)

– Ai auzit, măi piticanie?

– ...

– Și de asta ce mai zici de toate astea, popîndăule?

– Nu zice nimic. Tace ca apa.

– Cu ce neobrăzare o să le povestești tu, tovarășilor din Conducerea de Partid, că nu te mai poți opri din sculptat buciume, porți, jgheaburi, donițe sau draci să te pieptene?!

– Nu pare un obstacol destul de însemnat, de care să se împiedice distinsul nostru elev.

– ...Așadar, operațiunea cu detergentul picase... Nu puteai fi înlocuit nici cu un rapsod de Partid. Tovarășului X fiindu-i deja dezvăluite numele dumitale. Vîrsta. Adresa. Liceul la care studiezi...

– Aruncîndu-se în discuție numele Liceului „Pipera“, responsabilitatea ta... își depuse și profesorul de istorie Atanasie Albu farfurioara și paharul de limonadă direct pe trotuar (ca și cum asupra caldarîmului străduței Perone ar fi nins, de la o vreme, doar cu fulgi din porțelan și de sticlă, rari și uriași). Responsabilitatea ta... s-a mutat deasupra capetelor noastre. Iar siguranța familiilor noastre – după cum judicios a subliniat tovarășul director adjunct – a început îngrijorător să depindă de inspirația ta...

– ...A urmat telefonul deci despre care ți-am relatat... Fuga pe scări... Tovarășul prim. Chestionarea noastră, voit dezaprobatoare, dacă fusesei încadrat la pregătirea tineretului ori la culesul plantelor. (Dacă e să fim principiali, să recunoaștem că nu fusesei încadrat nicăieri...)

De aici, faptele le cunoști.

Aparențele te arată a fi totuși într-o formă de zile mari.

Care e părerea dumitale? Răspunde-mi cinstit.

Crezi c-ai să faci față?

– La ce? întrebă, mai mult pentru a menține conversația, tot profesorul de construcții metalice, după ce apăru evident că Sinistratul nu-și va mai desclești, pentru acea zi, fălcile.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dă-ți întreaga silință!... Dacă presimți o pană de inspirație, învață, pe de rost, măcar două-trei bucăți dintre creațiile acestea! și directorul Predoleanu scotoci într-o scobitură a servietei diplomat și îi descărcă Sinistratului, la piept, un teanc de cartoane tăiate egale. Semănau cu un uriaș pachet de biscuiți. Găzduiau pe fiecare suprafață a lor cîte două trei poeme omagiale decupate din reviste și ziare.

– Să tot fie vreo două sute de producții distincte. Scrise de vreo sută de băieți talentați. Cu preponderență, din ultimii cinci ani, adnotă, cu amabilitate regăsită, Simion Vărzaru, dascălul de construcții metalice.

Am insistat să fie selectat numai din gazetele de provincie, pentru a nu fi cu prea mare ușurință recunoscute de tovarășii cărora le-au fost destinate. Uite! Primele proslăvesc, într-adevăr, Ziua de Înființare a Partidului...

Cele din a doua categorie nu iartă nimic, cînd e vorba să zugrăvească schimbările fundamentale petrecute în societatea noastră, sub conducerea înțeleaptă. Unele străpung străfunduri atît de măiestru ascunse ale sensibilității, de-ți dau lacrimile...

Cele mai multe exaltă, în chip firesc, înzestrările magistrale ale Secretarului General, personalitate marcantă a lumii contemporane. De aici, pînă aici... Mai sînt și altele. Ai să te orientezi.

Din pricina încordării, directorul Predoleanu apăsă, cu talpa pantofului, ceșcuța pe care, cu puțin înainte, și-o abandonase pe caldarîm. Propulsînd-o, acum, în lungul trotoarului, cinci metri, distanță la care recipientul gol de cafea se opri, învîrtindu-se în jurul propriei axe și zăngănind.

– Și nu numai atît!... Eu unul, aș exploata starea dumitale de slăbiciune, nepunînd-o deloc pe seama globulelor albe, viciilor ori a teniilor. Dimpotrivă, eu unul recitam în fața tovarășului X, tremurînd, două strofe bine simțite. Adăugînd că mă simt mișcat doar de dragostea ce o port Secretarului nostru General... Ar fi o ieșire onorabilă din lipsa exponatelor populare și-a rapsozilor.

– Dacă vei proceda astfel, tot ce ne mai rămîne de făcut e să ne întîlnim, în aceeași formație, la înmînarea unor importante recompense bănești, și de ce nu, poate a decorațiilor... Gîndește-te puțin și la soarta copiilor noștri... Nu e deloc improbabil... Dacă ai proceda altcumva, mi-e și groază să-mi imaginez tumura evenimentelor. Procedează cum te lasă sufletul, cum ar acționa un utecist de omenie și așa cum te-am învățat!

Și cei trei magi ai Liceului „Pipera" își împinseră simultan, cu călcîiele, scaunele de bucătărie în spate, pregătindu-se de plecare.

Îi mai decartară, pe jumătatea dormezei și-a blatului lăcuit al noptierei, planșe cu scurte formule de închinare, rostite de cei care primeau vizitele de lucru ale Președintelui țării. Albume color cu ametitoare combinate. Așchii ale montajelor literare strunjite de Lucian Avramescu, George Țărnea sau Nicolae Dragoș, în onoarea fazelor finale ale Festivalului „Cîntarea României". Și chiar douăzeci de poeme inedite, caligrafiate în cerneală de-o mînă

stîngace și despre care Sinistratul ar fi putut pretinde, dacă ar fi fost prins la strîmtoare, că-s o eflorescență a travaliului său poetic.

Cei trei dascăli îl îmbrățișară ca pe un egal (cel mai tînăr dintre ei, Vărzaru, ștampilîndu-l și cu sărutul lui Iuda), depărtîndu-se apoi tustrei, slalomînd printre pîlcurile tot mai îndesite ale turnătorilor și ale gurilor cască, împînzind nu numai ulicioarele dimprejur, ci și întregul labirint al stradelelor, încolăcindu-se, blocîndu-se, tăindu-și răsuflarea și, abia într-un tîrziu, deschizîndu-se într-un mănunchi către limanul calm, dar încă incomplet domesticit al Parcului Tineretului.

Doru Sinistratul dormi neîntors toată seara de vineri, noaptea de vineri către sîmbătă și întreaga zi și noapte de sîmbătă, de 23 aprilie 1988, dintr-o bornă în alta.

Păturile mîțoase ce-i fură răsturnate, în noaptea ghețoasă, peste plapumă, se strînseră, zbicindu-se și chircindu-se ca pieile netăbăcite de sălbăticiune.

În zori, prinseră a i se învîrti în jurul capului zburlit, netuns, boit jumătate în alb, jumătate în negru, un nor de muște lenețe, cărnoase, albăstrii, asemănătoare scînteilor unei brichete a cărei piatră este pe ducă. Nu-l deranjară și nu le deranjă. La ora 10, cavaleria albăstrie fu spulberată de trupele ușoare, imprevizibile în picaje, sprintene, ale unor musculițe de vin. La rîndul lor, musculițele fură și dînsele împrăștiate de zvîrcolirile migratoare ale unor fluturi mov-rubinii, purtînd imprimate, pe spate, un soi de litere evreiești și din ale căror trupuri negre, călugărești, cilindrice precum trabucele, nici o pasăre cu apucătură teafără nu gusta.

Pe la ora 13, bășica tărîmului norilor iarăși plesni, oameni și fluturi fiind zdrențuiți precum copertinele de doc ale unor magazine spulberate de grindină.

După măzăriche, se prăvăli și grindina.

Din somn, cu dreapta, Sinistratul își trase carapacea de plastic deasupra, continuînd să sforăie îndeajuns de nesinchisitor pentru cineva a cărui cealaltă jumătate descoperită de pat era atît de prietenesc pisată de rafalele de gheață și de apă.

Primul asalt al potopului, cu bobul mărunt și rotunjit ca al rulmentului, umflă și terciui tot ce însemna planșă, album, carton, pe o rază de 10 000 de metri. Dirijînd, cu huiete de bande rulante, franjurile colorate ale așezămintelor siderurgice, fîșiile încocoloșite de apă ale imaginilor căminelor culturale, versetele mobilizatoare din gazete și din documentele de Partid, umplînd, cu miile, gîtlejurile canalelor de scurgere, ținînd și, cu fiecare ghiorțăitură, ștergînd încă o dîră din îngrijorările Sinistratului, ce dormi, curățat și descrețit, pînă a doua zi dimineața.

Atît de învrăjitorit fu de făgăduielile și întortochelile dezvăluite de somnul său cel aprins, încît duminică, 24 aprilie 1988, cînd un papițoi gătit în țoală de stofă bleumarin, cu nasturi metalici, se apropie furișîndu-se c-un cuțit de bucătărie și tăie, dintr-o singură despicătură, și îi mai și fură cercelușul cărnos al urechii (agresorul permițîndu-și pînă și răgazul de a-l pansa cu vată și leucoplast), Doru nu schiță o grimasă, nu-l învrednici pe mutilatorul său nici cu un strănut.

Dormi, în continuare, neobosit și pasionat, ore întregi.

Răsuflarea sa era suavă și parfumată, făcîndu-te să te gîndești că ar putea semăna cu cea a îngerilor, dacă îngerii ar fi căpătat handicapul de a avea răsuflare.

Trăsăturile i se îndulciră și i se albiră pînă către primele înfățișări ale transparenței. Aducîndu-ți aminte de textele (și medievale și contrariante) despre fecioarele acelea într-atît de cristaline, încît li se puteau zări, alunecînd prin vitrinele ciudate ale gîturilor subțiri, pînă și vinurile roșii, ce le sorbeau din cupe de argint...

Parcă domnițele alea altă grijă n-ar fi avut decît să stea și să tragă alcool la măsea din cupe de argint! Și parcă dacă ar fi pilit cumva vin roșu și din altceva decît din niște ditamai cupe de argint, ar fi tușit. Era absolut improbabil.

N-ar fi tușit.

Pe la ora 14,20–14,25 de minute, din acea iscusit camuflată după-amiază de duminică, 24 aprilie 1988, cu mintea clinchetindu-i încă de sunetul cupelor de argint, precum și de neîncrederea că pustioacelor alea de împărați li s-ar fi împrăștiat fierea dacă ar fi sorbit cumva vin roșu și din cutii ruginite de conserve ori din

borcane de iaurt, Doru Sinistratul își dezobloni, în sfîrșit, pleoapele. Uitîndu-se, năucit de lumină, jur-împrejurul așternutului său, nu descoperi decît o mulțime grozav de respectuoasă, felurită, strînsă ca la copcă, tăcută. Cam la fel de tăcută precum somnul primejdios, din care se dezîmplîntase și care îl înnodase la limbă și pe el.

Și, într-adevăr, atunci, pe la ora 14,25, cum ședeau și se uitau localnicii, mai buimăciți unii la alții, (neștiind nici măcar de ce se uitau, fiindcă, de văzut, se mai văzuseră), taman atunci pavajul din pietre lustruite și lăcuite de rîu întins sub tălpile lor, o dată se bulbucă și se cutremură.

Dar nu îndeajuns de înspăimîntător.

Sau exagerat.

Nu mai puternic decît clănțănitul în gol al unui dulău mînios. Ori decît duruitul unei tarabe de lemn răsturnată pe o stradă liniștită. Și abia atunci aproape întreaga gloată alăturată acolo putu observa cum, concomitent cu vuietul și cu zguduitura, dintre picioarele metalice și sudate, două cîte două, printr-o tălpică, ale patului Sinistratului, țîșni o vînă necunoscută și suplă a pînă nu de mult consideratei pierdute gîrlițe Bucureștioara!!

Ramură de apă fulgerînd, de zeci și sute de ani, ascunsă sub pivnițele și beciurile bucureștenilor. Încolăcindu-se și comprimîndu-se ca un resort pe sub podurile și viroagele subpămîntene. Aschie lichidă pribegită de la vechea gură de vărsare a Bucureștioarei.

Și izbucnind tocmai aici (dacă nu cumva și dintr-un alt ciudatnoian de motive), atunci, nu în ultimul rînd, pentru a-l justifica și autentifica pe cel de-al șaptelea și cel din urmă rege al orașului București!!

Suflul de apă țîșnea zglobiu și neîncrezut, parcă din căpătîiul strîns în trei degete al unui furtun subteran și, curînd, pînza subțiratecă a Bucureștioarei acoperi, în diagonală, jumătate din străduța Perone, vălurind și încrețindu-se în căutarea celei dintîi guri de canal. Aceeași străveche gură de scurgere, pe care *Ho diábolos*, Genel și Spectrul, interpretînd rolul marelui Profesor Mircea Eliade, o folosiseră întorcîndu-se din interbelica întîlnire copleșitoare cu Ulpiu Sargețius Galopenția...

O frîntură din mulțimea adunată liorpăia deja, nu din cale afară de deranjată, prin șervețelul de apă întins de gravitație pe pavaj. Lumea urmărea, stăpînită dacă nu și de-o ușoară mulțumire adiată, că, uite tocmai băietanul de la dînșii din cartier, ce-și înjghebase stilul ăsta neobișnuit de viață, n-o fentase, o dăduse în asemenea chip, încît neobișnuitul nu-și luase încă tălpășița de la ei, erupsese și se procopsiseră și c-un izvor.

– Am dat drumul la apă caldă la oameni, Dorule! Nu i-am mai ascultat... Mi-am vîrît picioarele în instrucțiunile lor. Și de două zile, nu numai jumatea aia reglementată, pe care-o poruncesc ei. Furnizez la agent termic în prostie! glăsui îndrăgitul Varodin, instalator la punctul termic al cartierului, bărbat de nădejde, bine legat, castaniu, tăcut, cu trăsături armonioase.

Niciodată nu mai rostise în public atîta amar de cuvinte. Acum se trezise, dîndu-și drumul la fălci, mai dihai pentru a risipi stinghereala sa și a gloatelor, nimeni nemaiîncumetîndu-se să mai tragă pe gură vreun fleac, de un număr impresionant de ore.

– Bine ai procedat, răspunse, de la locul său, plin de bună cuviință, întins și sprijinit într-un cot, Sinistratul. Nu știu cum se face, dar toți anii ăștia am trăit cu închipuirea că în apa caldă e găzduit un mic animal prietenos...

– Să-l conving pe electrician ca-n seara asta să nu-l întrerupă nici pe curent? prinse drag de conversație Vorodin.

– Din cîte mă pricep eu, energia electrică se oprește, rînd pe rînd, de la un centru național. Să nu ne grăbim. Să nu sărim deci să-i luăm în crampoanele reproșurilor noastre pe electricienii de rînd.

– Tincuța Argelescu, interveni vijelios o gospodină, punctată pe gît și pe bărbie cu negi uriași. Curva a blondă, de locuiește, cu poama de mă-sa, pe Alunișului 204. Cînd a auzit că sora lui domnul Bleju e plecată la un parastas în provincie... Ca o scorpie, a dat buzna aseară peste săracul văduvoi. Și s-au încălărit și s-au încoțopenit și s-au blestemățit pînă azi dimineață, spre zece.

– Daaa? Foarte interesant! spuse moale Doru, și simți cum i se împurpurează cartilagiile urechilor de rușine.

– Întrebarea e deci: ce bucurie să le coc? Să-i pîresc cumva la Omoroaică? De să le ferfenițească vezicile, să le răsucească mădularele și să le toarne viermele dracului peste ei?

– De dezhotărît, nu vă pot dezhotărî. Pîrîți-o...

– Ori, poate, mai bine să-i încondeiez la Fermecătoare?!... Că Fermecătoarea noastră e o cucoană prea citită, ce pricepe că, pînă nu-și saltă cățelele coada, nu se ridică nici prăpăditul de dulău pe lăboanțele dinapoi!... Domnu Bleju nu e ușă de biserică, dar, de obicei, e un bărbat de catifea. Doamna Fermecătoarea poate o cugeta mai bine să n-o fărîme și s-o betejească decît pe stricata aia de Tăsica. De-o strigă bețivii, prin crîșme, *Îmbolnăvici*.

– Programați-vă o consultație la doamna Profesoară...

– Sinistrate, mîine la ce oră băgăm rația de ulei și de zahăr?... C-a tras camionul cu desagi de cartofi, de trei zile, în fața aprozarului. Și stă milițienii cu ochii pe el, să nu-l spargă, mai ceva decît pe butelii.

– Foarte frumos. Și ce dacă?

– Păi dacă, distribuindu-le noi și ulei și cartofi, cum ar fi și normal, în aceeași perioadă, explică responsabilul aprozarului 5, „Legume și fructe“, un bărbat gras ca un taur, Ițipache. Peste jumătate din cetățenii orașului nostru nu vor fi îndestul de pricepuți să combine cele două ingrediente. Așa încît, cu cel mai mare respect, în următoarele, cel mult, șapte săptămîni, le vor hali separat, vor crăpa, amărîții, de foame!

– Nu știu cetățenii să prepare cartofi prăjiți și crocanți într-o tigăiță de teflon? Ori măcar într-un tuci?!

– Nu știm, arză-ne focul, să ne arză! Vai de păcatele noastre. Habar n-avem, Înălțimea Ta!... Consumăm prea mult ulei. Sîntem prea proști.

– Să vă fac atunci niște minuni? se ridică, încă nici pe jumătate îndîrjit, Doru-ucenicul, observîndu-se abia acum că nu mai era învești mîntat în pijamaua sa băiețească. Ci, dimpotrivă, apărea înspumat într-un cămășoi alb de noapte, prelung și străveziu, recomandabil numai muierilor cu forme atît de năpraznice, de ți-ar fi furat, ca pe-un crîmpei de ață, mințile. Doru nu avea

asemenea forme, dar avea cămeșoi. Să produc două, trei minuni, chiar dacă asta nu v-ar ușura prea mult traiul?

– Ce mai aștepți? Trîntește-ne o rafală de minuni!... Ce, crezi că dacă noi am fi putut, ne-am fi lăsat atîta rugați de tine?... Uite, fă, de exemplu, să-i țîșnească cîinelui ăla sîngele pe ochi... Aprinde gospodăria lui moș Mihail Afasasievici, că ș-așa a trăit destul. Ori fă să crape jegul de pe spinările noastre de gloată bîrfitoare, neascultătoare și rea!

– Să scriu ceva important?? întrebă, în crescendo și c-un adaos respectabil de emoție, Doru, ca și cum pînă în acel punct nici n-ar fi urmărit conversația. Dar acum, iată că o urmărea. Iar dacă domnii aceia și-ar fi păstrat politețea de a i-o cere, el, unul, n-ar mai fi ezitat și, chiar din acel moment, s-ar fi îndeletnicit cu elaborarea unor texte ce ar fi smucit omenirea din loc. Să mă ocup cu cîteva din lucrurile fundamentale? Să scriu ceva cu adevărat important??

– Dă-o numai pe lucruri importante, Maiestate! trîmbițară mulțimile, azvîrlindu-se și pocnind de-a dreptul cu pîntecele pe caldarîmul denivelat, îmbibat cu apă și rumeguș zdrențuitor de gheață. Ține-o numai pe lucruri importante și-ai să vezi tu, pînă la urmă, ce-ai să pățești!...

– Mă, voi înțelegeți ce vorbesc eu aici?! îi admonestă cu amărăciune Căpetenia și indigenii îi făcură semn că da, să continue, să șadă extrem de destins, că ei erau foarte atenți.

Să-i dea bătaie înainte. Ei îl înțelegeau.

– Fîl-fîl! murmură atunci, ca pentru sine, Căpetenia Străzii.

Gospodarii, ce să priceapă întorsătura pe care erau pe cale de a o căpăta faptele.

Băstinași.

Îi durea în pălărie. Pînă și cîinele al cărui sînge fusese cerut să fie făcut să țîșnească prin ochi, schelălăia lingușitor și dădea jalnic din ciotul de coadă.

– Fîl-fîl! îndrăzni Căpetenia Străzii să pronunțe cu un glas mai hotărît, mai nisipos, hîrjîit, prea uscat pentru o astfel de vreme.

Și deodată, cu delicatețe, aproape cu pudoare, Doru Sinistratul se înălță aproape trei sferturi de metru de la sol.

Oferindu-și privirilor suratelor, situate mai în apropiere, călcîiele roze, plutind în interiorul unui cerc dansînd, cel al tivului cămeșoiului de noapte.

– Sinistrate, dacă te pornești să te întîlnești cu bunicul!... Înălțimea Ta, dacă te pomenești ca să stai, o țîră, de vorbă cu dînsul... Trage-l, rogu-te, de limbă pe zgîrcioman, care e precis locul din colțișorul grădinii unde a îngropatără străchinioara cu monede de aur!... Amintește-i: în noaptea dinainte de a-l arestui comuniștii... Și de-a da în el jandarmii cu cartușul, la pădurile de fagi, de lîngă închisoarea Parapetu!...

– Fîl-fîl! le promise, gutural, tuturor Sinistratul.

Transpirase.

Își simțea pe spinare, coborînd și încolăcindu-i-se sub coapsele subțiri, mici afluenți de nădușală. Iar aerul înnegrit de fumul platformelor industriale din vecinătate îi necăjea plămînii, dîndu-i senzația că i-ar îngreuna urcușul.

– Fîl-fîl! glăsui el hotărît, cu venele tîmplelor și ale gîtului crăpîndu-i de atîta concentrare, reușind din nou, să țîșnească încă vreo trei-patru metri.

Ocolind *in extremis* cablurile electrice și de telefon de pe strada Perone, căpătînd iarăși înălțime și depărtîndu-se spre Șoseaua Olteniței, lopătînd prin viroaga Stoian Militaru. Fornăind și trăgîndu-se înapoi, aidoma unui armăsar speriat de ciupitura amperajului cablurilor de tramvai, întinse asemeni unor frînghii de rufe, pe măduva cărora atîrnau, nu cîrpe, ci garnituri gălbui de tramvai, paralele cu terenul chelbos al Parcului Tineretului.

Și, din pișcătura cu pricina, Doru se desprinse să zboare mai cumpănit, pe la vreo 16 metri deasupra solului, cam prin dreptul etajului patru al blocurilor spoite în gri, verzui, bej și cărămiziu.

De jos, oamenii de treabă chiuiau, căutînd probabil să-l avertizeze cu privire la harta curenților ascendenți (pe care el însuși, cu pielița sa subțire, îi palpa, săltîndu-se cu toracele asupra liftu-rilor lor de aer, troncănind și, cînd și cînd, frecîndu-se unul de altul, în spirală). Sau, pur și simplu, mirîndu-se ori strigîndu-i că nu este deloc adevărat – cum li se năzărea – că el zboară.

Era cum nu se poate mai evident.

Doru Sinistratul tocmai nu zbura pe deasupra cimitirului Belu.

Și tocmai nu observa că, din înălțimi, la fix, precum în poemele lui Cristi Popescu, cu dantelăriile și barăcile lui circulare, cimitirul semăna mult mai mult a nisipar, loc de joacă ori parc de distracții, decît oricare dintre searbădele grădini ce izbutea să le întrezărească jur-împrejur.

De unde intuise șmecheria băiatul ăsta?

Era o erezie.

De jos, n-ai fi zis totuși c-o să semene.

Din vreme în vreme, un puișor neastîmpărat de vînt i se strecura, ca printr-o ușă întredeschisă, pe sub cupa veșmîntului, umflîndu-i-l, răsturnîndu-i-l peste cap, dezvăluindu-i un trup nici de viitor culturist, dar nici vulgar, ci doar parcă tăvălit prin solzii unui peștișor argintiu.

Pe platforma zgrumțuroasă a Foișorului de Foc se opri un sfert dintr-un minut să-și tragă sufletul. Era o zonă a Bucureștiului în care nu știu cam ce pățea sufletul lui, dar se cam zvîrcolea.

Patru minute mai tîrziu, lua pe bombeul traiectului său și Turnul Televiziunii.

Fentînd prin stînga, atacînd prea strîns turnanta în dreptul unei antene parabolice, își aruncă privirea să descifreze însemnarea cu marca de fabricație a ligheanului, ezită și se juli, alegîndu-se c-o spintecătură superficială, de 15 centimetri, pe partea interioară a gambei piciorului drept.

Șocul izbiturii îi anestezie durerea.

Cînd amorțeala produsă de ciocnire pieri, balsamul întins pe halca piciorului de limbile de cățel ale vîntului continuă să-i țină locul nedureros.

Două ore mai tîrziu începu ploaia.

Sinistratul evolua la o altitudine la care ploii îi era încă îngăduit să se înjghebe, brîu subțiratec și misterios al stratosferei, zonă de studii tînjită de oricare meteorolog.

Înserarea sosise.

Soarele dăduse el însuși turnanta.

Meteorologii diurni se cărăbăniseră către case.

De pe cer, marile puteri, aplecîndu-se, își strîngeau sateliții, aidoma unei babușce ce-și înghesuia seara găinile în coteț. Sau, cel puțin, uneori, în mintea ta de Sinistrat așa ți se năzărea.

Puteai zbura nestingherit de unde pînă unde pofteai, fără a te mai expune riscului ca umerii obrajilor să se întîlnească, pe nepusă masă, cu răceala bulbucăturii de sticlă a unui termometru flotabil ori prezența să-ți fie semnalată pe harta izobară, înjghebată de zelul cine știe cărui nepricopsit cercetător al zburdălniciilor climatice.

Zburai și gata.

Iar Doru Sinistratul exact cu asta se îndeletnicea, zbura de colo pînă colo într-o completă uitare de sine, bodăgănea și intona titlul unui poem pe care-l reținuse de la un june scriitor, împreună cu care se dinamitase el o dată într-o crîșmă: „Am lăsat puțin lebăr în viața ta".

24 000 de metri mai jos, la sol, în perimetrul pitoresc și imprecis delimitat al cartierului Oltenița, zburda, de asemenea, de capul ei, nestingherită, o neprețuită coală de hîrtie, ce, la decolare, se prelinsese parcă dintre cutele cămășoiului Sinistratului, fără a fi băgată de nimeni în seamă, chiar cu puțin înainte ca liceeanul să se fi dedicat filfiirilor sale stratosferice.

Colțișorul de hîrtie era (cea mai probabilă ipoteză) scris tocmai de către Sinistrat, în interminabilele ore în care zăcuse, sub nefireasca lui narcoză, înțepat exact la degetul la care majoritatea vecinilor se așteptaseră să-l vadă înțepat.

Dacă l-ai fi putut examina.

Caligrafie, firesc, roșie. Tremurată. Vag incoloră.

Petecul, transcris cu sînge, lua acum apă, se usca, liorpăit de vînt, plutea apoi înfășurîndu-și marginile, ca pe niște tentacule, în jurul cutărui stîlp, odihnindu-se acolo ca orișice domestic anunț, popularizînd faptul că se ofereau meditații ori se comercializau buteliile.

Coborînd apoi ca un jder de pe stîlpul de lemn.

Atingînd cu portanța obișnuită a unui astfel de bilețel, propulsat de vîntul lunii aprilie, ba umărul bun de tîrît în păcat al unei fete, ba barba putrezită de tutun a vreunui moș, ba chiar mai multe angarale de prin curțile oamenilor: o copaie roșie de

plastic, o carcasă infectă de frigider, un balansoar întrebuințînd drept scăunel o anvelopă.

Zbură, mîngîie și pluti pînă duminică, 24 aprilie, noaptea tîrziu, cînd literele scrisoricii începură să se stingă tot mai mult, precum vîrfurile de jar ale unor țigări părăsite în stradă.

Compunerea, transcrisă în vis, a Sinistratului devenind tot mai ilizibilă, pînă la ploaia dezlănțuită de a doua zi dimineața, ce o transformă într-un cocoloș elipsoidal de hîrtie și o cără, fără prea multe discuții, la canal.

Totuși, în acea oră de duminică tîrzie, cineva care s-ar fi canonit și și-ar fi folosit totuși cu larghețe silința, ar fi izbutit, poate, să-i descifreze mesajul.

Pe fluturașul de hîrtie fermecat al Căpeteniei Străzii stătuse scris:

„Un diavol, *has-Satan* în persoană, ședea la o masă.
În dreapta lui era așezat un bărbat gras.
Iar în stînga o femeie ștearsă.

Lemnul mesei n-avea nici o putere față de spectrul Profesorului Mircea Eliade, ce, tot plimbîndu-se prin încăpere, trecea prin lemnul mesei, precum cuțitul prin pachetul de unt.

Ușa se deschise și apăru o fată brunetă care purtă și eliberă pe blatul mesei o tavă cu patru cafele.

– Gabrielo, dacă ai scăpat firimitură de zahăr în cești cuța mea... Bolile și blestemul la fundul tău, nespălato!

– Cești cuța ta e mai tot timpul plină de zahăr, prinse din zbor, adresîndu-i-se îndatoritor, dar și plin de bale, bărbatul mătăhălos, femeii șterse. Iar curul tău, nepotcovit de boli ori blesteme. De ți-ar trece cumva prin bibilică, pentru ca să-l scoți la bătaie, ar fisura la barajele de acumulare și ar sparge avioane!...

Doamna cea ștearsă, madam Nicolici, strînse buzele, de data aceasta nu doar pentru a se dovedi persoana respectabilă ce-i făcea întotdeauna o imensă plăcere să se dovedească. Dar și pentru a nu-și deconspira zîmbetul măgulit.

Tuși, scuturîndu-și ca pe niște cîrpe plămînii, de fum de țigaretă Snagov.

Și, pentru a mai face uitată ceva din pipăreala complimentului, doamna cea ștearsă îi împinse pînă în stînga Diavolului, ceașca lui.

– Deci Cartea lui Iov. Capitolul 38, versetul 16? întrebă, alintîndu-se, cucoana.

– „...AI PĂTRUNS TU PÎNĂ LA IZVOARELE MĂRII SAU TE-AI PLIMBAT TU PRIN FUNDURILE ADÎNCULUI?“ cită, din memorie, respectiva trimitere, spectrul Profesorului, străbătînd între timp, cu aceeași îndemînare, și obiectele din lemn, dar trecînd cu aceeași ușurință și prin cele turnate sau tăiate din argint, porțelan sau onix.

– Traducerea Cornilescu? realiză o mică stupizenie doamna.

Bărbatul cel robust dădu prostește din cap că da.

– Bineînțeles că traducerea Cornilescu, se redresă ea. Nu poate fi vorba că n-ar fi traducerea Cornilescu. Mă întreb doar dacă n-o fi vorba cumva chiar despre Psalmul 36 cu 6?!

Toată lumea amuți o clipită pentru a-și reaminti fără greș Psalmul 36 cu 6.

– Da... da... „DREPTATEA TA ESTE CA MUNȚII LUI DUMNEZEU, ȘI JUDECĂȚILE TALE SÎNT CA ADÎNCUL CEL MARE“ – recită, fără să clipească, tot spectrul Profesorului.

Iar cînd își încheie citatul și termină și străbătutul camerei în lungime... Intră în zidăria peretelui din față. Și, făcînd stînga împrejur, trăsăturile sale translucide se amestecară două-trei secunde cu penajul cu infinite nuanțe coniac, al unor fazani dintr-un tablou agățat și decorînd peretele respectiv. Intră și ieși și de-acolo.

– Arasel! Acum m-am prins de ce v-ați îmbîrligat atîta despre Adînc, răpănoșilor!... Vreți pentru ca, dezgropîndu-l pe orășelul ăla mic, elvețian, să le încălăriți nițel pe elvețience și să-i răzuiți de bani pe bășinoșii ăia de elvețieni... (Și, după o adîncă reflecție, își schimbă mimica și vorbi cu gravitate, ca și cum ar fi cumpănit îndelung o afacere.) Că dacă mi-ar zice că nu se îmbufnează, cînd m-o auzi, madam Mariușca. De ce să mint?! Mi-aș rupe de la suflet și le-aș mîrli și eu pe vreo două guvernante... Ăă... Asta doar ca să n-aibă vreme să galopeze și să ne dea în gît la Miliție.

Madam Nicolici nu se supăra niciodată în public.

Has-Satan se uită țintă la spectru. Se vedea că-l provoacă, așteptîndu-se din partea dînsului la ceva. Și, deodată, plesnindu-se cu palma peste osul fumuriu al frunții, spectrul Profesorului se luminã.

– Cum să nu fi greșit?! Intuiție, zero... Control asupra izvoarelor scrise, zero. Discernămînt, zero... Filipeni 2 cu 10! Asta e! Îmi cer scuze... Chiar și un copil s-ar fi descurcat. Poate mai ales un copil. (Și enunțînd, apoi, în întregime, titlul lucrării.) Deci „Epistola lui Pavel către Filipeni". Capitolul 2. Paragraful 10. Îmi pun capul! Mie în sută...

Ho diábolos dădu aprobator din cap. Exact. Atîta doar că nu era către Galateni. Era către Filipeni.

– „...PENTRU CA, ÎN NUMELE LUI ISUS, SĂ SE PLECE ORICE GENUNCHI AL CELOR DIN CERURI, DE PE PĂMÎNT... *ȘI DE SUB PĂMÎNT*..." ritmă spectrul. Închipuiți-vă ce raiuri de populații or fi puit în Adînc, sub pămînt, numai închipuiți-vă! Posibil adevărate civilizații... își duc viața lor desfătătoare acolo. Chiar Pavel o zice: „...de pe pămînt și de sub pămînt..." Sună îndeajuns de relevant, chiar pentru niște broscoi ca noi, nu?!

– Deci vizita dumneavoastră în București, pentru băi, s-ar dovedi, din întîmplare, a fi un dulce pretext... Interesul ar fi să coborîți încă dinainte, prin surprindere, în celebrul Adînc... Pentru a unge balamalele unor portițe de evadare. Pentru a rula convenabil unele scări de frînghie... Sau, dimpotrivă, pentru a depozita anumite tomuri neplicticoase. Pentru cazul în care totuși, așa cum e profețit în Apocalipsa 20/1-3, veți fi ținut mia aceea de ani în acel infect Adînc.

Apocalipsul 20/1, 2, 3 era și el, pe partea lui, nu neapărat infect, ci, oricum, extrem de clar:

„APOI AM VĂZUT POGORÎNDU-SE DIN CER UN ÎNGER, CARE ȚINEA ÎN MÎNĂ CHEIA ADÎNCULUI ȘI UN LANȚ MARE.

EL A PUS MÎNA PE BALAUR, PE ȘARPELE CEL VECHI, CARE ESTE DIAVOLUL ȘI SATANA, ȘI L-A LEGAT PENTRU O MIE DE ANI.

L-A ARUNCAT ÎN ADÎNC, L-A ÎNCHIS ACOLO, ȘI A PECETLUIT INTRAREA DEASUPRA LUI, CA SĂ NU MAI ÎNȘELE NEAMURILE, PÎNĂ SE VOR ÎMPLINI CEI O MIE DE ANI. DUPĂ ACEEA, TREBUIE SĂ FIE DEZLEGAT PENTRU PUȚINĂ VREME.“

– Ia auzi, scămoșatule!... Leagă și dezleagă polițiștii ăștia la tine. De parcă ar fereca și desfereca la dulău.

– Tacă-ți fleanca, neputinciosule! Vorbești de Adînc. Doar ai ajuns de nu-ți mai poți vîrî nătărînga nici măcar într-o pitulice de femeie! trînti, neiertătoare, cucoana.

– Dar nu-i nimic. Că ți-o croi-o nentă-tu, Genel, pe-o zgărdiță, să urli de plăcere, cînd i-oi simți curelușa flencănindu-ți pe beregăți!... Și cînd oi schelălăi mai cu foc, nu-ți fie grijă, te plesnește și mandea, pe sub masă, cu piciorul. Să nu zică polițaii că te-au cărat, de la cantonament, neantrenat!...

– Mi-e îngăduit să vă întreb cum vă veți coborî în Adînc?

Diavolul avea pe masă, așezată înainte, o mapă.

Pe mapă, o coală de desen.

Pe coală, *has-Satan* începu să schițeze cu creionul o cheie impunătoare, cu înfățișare și staif de cheie de poartă de castel.

La poarta superioară, cheia era bombată și ornamentată.

La partea inferioară, cheia nu avea trasat încă nici un element ce i-ar fi permis să slujească la închiderea-deschiderea unei încuietori.

Bărbatul mătăhălos se cățărase cu coatele peste foaie și îl bodogănea pe desenator.

– Cu țeava asta vrei tu ca să le dai pe spate pe elveției nce?! Cu ce o să-l deblochezi și o să-l blochezi pe mecanism?... Crezi tu că guvernantele mai copticele n-au mai văzut ele țeavă ca a ta?... A glisat ele și pe țevi mai arătoase! Pui pariu că a mea e de două ori mai groasă decît a ta?!... Eu crez că singura șansă ca să le momim afară pe gudulance... e să le coborîm, c-o undiță, în mormînt, o poză de la mătărînga mea!

Has-Satan nu-l băgă în seamă pe grobian.

Ho diábolos își descheie, după un timp, copcile fulgarinului.

Își înfășură apoi în jurul pumnului (ca pe un fir de gută atîrnat de cu seară, la debarcader, să piște la pește) un șiret lung și subțiratec, din piele, pe care și-l tot descurca și și-l extrăgea de la brăcinar.

Șiretul enorm avea culoarea nisipului ud.

Cînd și-l ridică în lumină, jumătate de metru, se văzu că, pe lungimea lui, ca mărgelele, erau petrecute numai sfîrcuri de ureche omenească.

Duhori pestilențiale.

Culoarea pămîntie.

Unele fragmente de ureche erau mai bombate.

Altele puternic tasate. Curbura unora dintre crîmpeiele de ureche părea mai pronunțată. Două fuseseră retezate de-a dreptul cu zimți.

Has-Satan dezlegă nodurile ce țineau distanțate între ele, pe șiret, măruntele creste de carne.

Le cîntări în palmă.

Și le distribui, după o adîncă reculegere, pe coala de desen, în partea inferioară a cheii desenate.

Începu apoi un soi de șah orb, schimbînd, în mai multe ape, pozițiile și combinațiile firavelor semiluni de ureche, cu răceala și dezinvoltura cu care și-ar exercita meseria un spărgător de coduri profesionist.

Ba era mulțumit.

Ba nu era mulțumit.

După un timp, nu mai fu deloc mulțumit. Mătură, în afara colii, toate ciudatele jetoane (cu aspect, tot mai deranjant, de prună uscată), reasamblîndu-le, după o vreme, pe perechi.

Acum parcă îi sugerau ceva.

Realiză o ultimă rocadă.

Șezu, iarăși, îndelung nemișcat.

Și apoi, slalomînd, cu vîrful aceluiași creion, urmărind formele firimiturilor acelora de carne, *Ho diábolos* trasă și contură fiecare nervură, fiecare crestătură și fiecare șănțuleț al danturii cheii, pe care el o crezu, cu adevărat sau nu, ca reprezentînd o imitație strălucită a cheii Adîncului!...

După 20 de minute, *has-Satan* și bărbatul mătăhălos meștereau la un strung de o șchioapă, pus într-una dintre magaziile din spate ale fermecătoarei, modelul în oțel al cheii pentru care atît se scremuseră și pentru care scurtaseră de urechi pe atîția dintre regii aievea încoronați, dar pas să cunoști lucrul acesta, ai orașului Bucuresti.

Obținură o cheie pe cinste. Era croită dintr-un metal ușor, aristocrat. Licărea ca o platină.

Mătăhălosul înhăță cheia, îi strecură prin sita din partea superioară a ornamentului un colan din sfoară de cînepă și o ascunse între sînii îmbelșugați și fleșcăiți ai Gabrielei, sîni bălăngănindu-se acum tot fără sutien, însă sub un tricou bicolor, mov cu verde.

– Ține-o tu, boarfo!... Că mecla ta arată așa descusută și descuiată, că lui nimănuia nu i-ar trece prin minte... că taman între țîțele tale, ar găsi-o pe cheie!...

Pe fluturașul de hîrtie, caligrafiat cu propriul său sînge, în vreme ce dormea, de către Sinistrat numai atît apucase să scrie. Biletelul fu prins între fălcuțele, ca de gheață, ale bulboanelor ploii și tîrît la canal.

A doua zi, răpăitoarea zi de luni, 25 aprilie, se despleti, treptat, în trei evenimente majore, fără vreo legătură aparentă între ele.

În primul rînd, întorcîndu-se de la supravegherea de noapte a unei secții de Miliție (pe care, din pricina disperatei nevoi de arme de foc, Necuratul îl cam ispitea pe Iarba Fiarelor s-o prăduiască), Fisente și Regele Bolilor Nervoase dădură, în crăpatul zorilor, chiar în intersecția străduțelor Stoica Spătaru cu Radu Calomfirescu, peste trupul adormit și despuiat al prietenului lor, Doru Sinistratul, cu picioarele răsturnate pe carosabil și cu mutra așternută somnoros pe rigolă. Zburase pînă-l duruse burta, i se revărsase febra musculară pînă în cel mai neînsemnat mădular și-acum sforăia. Le trebuiră mai bine de cinci minute pentru a-i desprinde, ca pe-o bandă adezivă, din asfalt, obrazul ciuruit de mici schije de smoală, chiștoace de țigări, nisip. Îl încărcară, ca pe-un covor rulat de sufragerie. Și-l transportară, pe umeri, ca pe un trofeu, pînă în hoceagul lor din Radu Calomfirescu.

În al doilea rînd, ora 10 declanșă în București, la Sala Palatului, o plenară a Partidului Comunist Român. La puzderia de plenare ale Partidului, n-ar fi avut de ce să fie considerată nici atîtica, eveniment major. Oha, eveniment major! Firesc, cuvîntarea lui Nicolae Ceaușescu se întinse învăluitoare și plicticoasă pe șesul celor șase ore obișnuite. Cîrmaciul o pronunță la fel de bîlbîit. O coregrafie, fluturînd din brațe, cam la aceleași pasaje.

Atîta doar că, spre final, din mijlocul seninului pasaj destinat tradițional siderurgiei, Brav Conducătorul își zburli părul de pe spinare și sări direct la gîtul „celor ce continuau să încurajeze manifestările superstițioase, înapoiate, obscurantiste". Într-o clipă, se dezlănțui în cel mai plin de pucioasă și de trăsnete discurs pe care îl fulgerase vreodată împotriva religiei. Optsprezece activiști în etate se prăbușiră pe podeaua mochetată, ușor înclinată, a Sălii Palatului, prelingîndu-se fiecare sub stinghiile banchetelor rîndului din față, jucîndu-și pixurile, medaliile, notițele, în convulsiile precipitate și erotice ale apoplexiei.

În momentul culminant al plenarei, Secretarul General al Partidului ridică brațele și blestemă o dată, de două ori, de trei ori, de-a dreptul, pe Dumnezeu!! Nu se încurcă și îi drăcui puțin și pe cei ce se încredeau în Dumnezeu! Nu-i iertă nici pe toți aceia care nu se dădeau încă de ceasul morții să admită că viața luase cumva naștere din materie nevie, la întîmplare, în supa organică a oceanului, formată din metan, bioxid de carbon, amoniac și, desigur, din apă. Și, în general, îi potcovi în descîntece grele pe oricine bombănea ori s-ar fi împotrivit în vreun fel politicii materialist-ateiste a marxismului, victorioasă în patria noastră.

Spre final, la aceeași plenară, dintr-o singură frază, Ceaușescu nu pierdu ocazia și îi destitui pe toți secretarii cu propaganda, mici și mari, ai Bucureștiului, începînd să-i salte, chiar din acea clipă, în funcțiile lor, pe alții, cu mult mai înfometați și mai îndîrjiți.

Nici nu apucaseră bine pistolarii Partidului să debaraseze Sala Palatului de activiștii decedați, înjugîndu-li-se la furca picioarelor și remorcîndu-i apoi de copitele pantofilor stas, că, prin aceleași uși laterale pe care unii ieșeau, își făcură apariția, săltînd, înmărmurind și mai adînc asistența și escaladînd glonț treptele ce

duceau către soclul Prezidiului Plenarei, și cele patru binecunoscute personaje: Gabi cel Norocos, Dulcele Doru, Fiorosul Marcel și Relu Înmiresmatul.

Adulmecară aici, își vîrîră boticurile umede și mucilaginoase în gențile ministeriale, burdușite cu rapoarte, se bătură, precum cu niște bulgări de omăt, cu pixurile și blocurile de hîrtie, cu ajutorul cărora, sîrguincioși, demnitarii își transcriseseră indicațiile prețioase sacadate de Conducătorul Statului și, tot războindu-se, se treziră adăpostindu-se, pentru cîteva momente, fiecare, sub patru pupitre corespunzătoare, din cazematele cărora niciunul nu găsea încă prielnic să țîșnească și să găurească decisiv învelișul din piele al cutărui camarad, cu una dintre sulițele scuipătoarelor sau ale scrumierelor, demontate de pe hol.

– N-au să se scurgă cinci minute și or să părăsească, de bună voie, incinta! rosti, calm, dintre antenele microfoanelor, Nicolae Ceaușescu.

În efectul de liniște perfectă pogorîtă asupra Sălii Palatului, fluturarea unei batiste, scăpată de o activistă din sectorul G, pe pardoseală, echivală cu lovirea de către o măciucă, în centru, a unui gong teatral.

– Nu-s decît patru bagaje drăguțe, parașutate la Otopeni de către o persoană deasupra oricăror bănuieli că n-ar putea fi marxist. Dar care, de-o săptămînă, sparg tot și răscolesc, dintr-un capăt în altul, întreg Bucureștiul.

Într-adevăr, capul și brațul drept al Norocosului ieșiră fulgerător la iveală, catapultînd, în posibila direcție de camuflaj a Dulcelui Doru, o călimară masivă, ce se sparse, ca o pocnitoare, de structura metalică îmbrăcată în pluș roșu a scenei, împestrițînd cu pete albăstrui mai mult de jumătate dintre membrii supleanți ai Comitetului Politic Executiv.

– Unii dintre ei au și idei simpatice, rosti cu voce înșelătoare Conducătorul Partidului și al Statului, de data aceasta dînd senzația că nu s-ar mai adresa activiștilor, ci unei persoane cu totul invizibile, ce, foarte bine, ar fi putut executa tumbe în jurul Secre-

tarului General și căreia nici o regulă nu i-ar fi putut interzice să se numească Spiridon.

– Acum o să-l răpească pe Emil Bobu, anunță neutru Nicolae Ceaușescu. Pe principiul greșit că, dacă teoria revoluționară își trage rădăcina din practică, și bagajele vor reuși să extragă indicii despre Adîncul apocaliptic, din adîncul prostiei legendare a colegului nostru din Biroul Politic.

Și, aievea, nici acum nu încheie bine de grăit, că tuspatru bagajele erau lîngă scaunul, deja răsturnat, al Secretarului organizator, Emil Bobu. Dulcele Doru, pentru a-l comprima, cățărîndu-i-se pe piept. Gabi cel Norocos și Relu Înmiresmatul, luptînd, îl obligau să-și mențină brațele în prelungirea trupului. Pe cînd, cu răsuflare hîrjîită de dragon misterios, Fiorosul Marcel își desfăcuse, generos precum o umbrelă, maxilarele, nesolidarizate de nici un cartilaj. Aspirînd în măruntaie trunchiul cilindric al scundului propagandist, din care, o secundă înainte de ultima îmbucătură, rămăsese afară doar frizura albită, bogată, tunsă scurt, plus limba ascuțită a cravatei, care i se ridicase și îi spînzura peste creștet.

În sfîrșit, în cel de-al treilea și ultimul rînd, exemplarul Bibliei, sprijinit de pervazul etajului doi al blocului Romarta, exemplar în care toate duhurile spurcate ale Căii Victoriei se buluceau și își vîrau ghearele (deschizîndu-l, spintecîndu-l, întrebuințîndu-l ca pe un soi de tripou, în care toate căutau să-și afle viitorul), zbîrnîi și se zvîrcoli ziua întreagă.

Una după alta, fiecare filă pocnea, sub opintirile vînturilor, precum o pînză de catarg, purtînd orașul București ca pe-o corabie printre vertebrele norilor. Mutîndu-l mai întîi către gurile Dunării. Plimbîndu-l apoi de-a lungul rîurilor, molcome și nepoluate ale Moldovei. Dîndu-i, bineînțeles, brînci sau răsucindu-l pe deasupra Munților Făgăraș, munți ce nu se intimidau și nici nu scăpară ocazia ca, prin vîrfurile lor cele mai trufașe, ba chiar să-l și înțepe, săpînd mușuroaie ca de cîrtiță prin pivnițele ori beciurile vechiului tîrg dîmbovițean.

În doar două rînduri, demonii aceia, capturați de cefe și azvîrliți, fură opriți din ciufulirea paginilor Cărții, iar Bucureștiul

staționă, pentru mai mult timp, pe cerul patriei, vibrînd din miile de frînghii nevăzute, întocmai ca un zeppelin.

Prima repriză de staționare se petrecu la amiază, la 12 fără 5, (45 de minute, minut cu minut), atunci cînd Bucureștiului i se auziră clar scrîșnetele frînelor, iar Biblia rămase desfăcută, precum jumătățile unui pepene, la paginile 1026, 1027. Unde, la *Evanghelia după Ioan*, capitolul 3, versetul 16, însemnat cu vîrful unui creion negru, oricine ar fi avut ochi de citit, ar fi putut citi: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică."

Bun.

O a doua perioadă de nemișcare dură o oră și se petrecu înainte de înserare.

Soarele făcu bună rînduială la ochi, la creier, la inimă și la splină.

Prin lumina cernută a apropiatei înserări, toți oamenii apăreau ca dulci la mișcări, lunguieți la obraz, plini de vorbe și sînge, cu gene femeiești, ochii negri, buze cărnoase, dinții rari, bărbiile întoarse, gata în tot ceasul la tot felul de pizme, trufii și bătăi foarte rele.

Prin ogrăzile și pădurile Bucureștiului săpa moartea în vitele cele mari și se prăseau dobitoacele sălbatice. Frunzișul, cerealele și pometul rodeau, în rostul lor, fără odihnă.

Erau semne că, în toamnă, vin va fi puțin.

Nevoi mari și foamete grea între oameni.

Alte semne arătau că se furișa, către noi, un an neguros, cu tulburare grozavă în țară, moarte de oameni mulți, schimbări prin casele împărătești. Slujbașii vor părăsi pe împăratul lor, schimbîndu-se, cu veselie, către un alt împărat. Se apropia, nesmintit și nedezvăluit, ceasul cînd întreaga lume, răsucită de *has-Satan*, împotriva adevăratului Dumnezeu, Iehova, va fi pustiită. Pe peluze și prin grădini, gîndăcime și șoricime o droaie.

Pește și raci îndeajuns.

Lăcustele și gărgărițele ținute în păstrare.

O oră înaintea înserării, Biblia de pe pervazul etajului doi al blocului Romarta fu despicată iarăși în două, pe ceruri, filele ei încetară să fiarbă, snopurile foilor ei rămaseră smirnă, iar la locul unde era deschisă, anume la *Eclesiastul*, capitolul 12, paragraful 13, era încă răgaz pentru a se putea citi:

„Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.“

Capitolul 12

ÎN LOC DE EPILOG : UN FRAGMENT AL POEMULUI CARE A ÎNLESNIT O PARTE DIN ÎNTÎMPLĂRILE CĂRȚII PREZENTE ȘI CARE VA ÎNLESNI O PARTE DIN ÎNTÎMPLĂRILE VIITOAREI CĂRȚI

Fac parte din cei 20-30 de inși care conduc lumea
Timizi neștiuți disperați
De la posturile lor de comandă cu birourile răsturnate
De pe fundul genții Diavolului
Amestecați printre rolele lui de scoci, nori, schelălăiturile lui
atmosferice și chitanțe
Ținînd în echilibru fragil limba lumii
Rugîndu-se neîncetat
Ca Dumnezeu să îi treacă între numărul acelora
Pentru care Dumnezeu iartă o cetate

Mi-am tras în rugăciunea mea și mîinile și picioarele

Am ieșit din lume ca și cum m-aș fi smuls dintr-un viol
În care eu îmi revărsam bărbăția
Și tot eu țineam fata
În care doar trecînd în acea clipă pe stradă
Deveneam pentru a treia oară neîntrerupt vinovat

Mi-am sprijinit fruntea
De geamul răcoros al rugăciunilor mele
Mi-am amintit că:
„Oricine va invoca numele lui Dumnezeu
Va fi mîntuit“
Am invocat numele lui Iehova și-am așteptat

Pe strada mea locuiește moartea
Dînd cu piciorul tuturor celor ce locuiesc pe strada mea

În patul meu locuiește moartea
În șosetele mele se bălăcește moartea
Prin iarba sexului iubitei mele moartea sare ca un roi de lăcuste
Dacă deschid gura pe buzele mele iese moartea
Dar dacă n-o deschid

Moartea continuă să alerge înlăuntrul meu
Ca pe un fericit zid al morții

Moartea îmi șoptește cuvintele
Și tot moartea îmi prescrie marile ei tratamente de sănătate

De moarte mi-e frică și totuși către moarte zilnic alerg
Cu șlițul desfăcut de colțișori atîțători de cucoană
Cu picioarele ridicate în ritm unul după altul
Și dansînd

Acum moartea mea s-a ridicat deja către mine
Mi-a pus labele ei din față pe umeri
Mă adulmecă ușor dar nici eu nu încetez să mă rog
Și aproape oricare lucru pămîntesc și real
E o păpușă cu ochii scoși și gîtul tăiat
Tolănită între labele ironice ale morții

De la etajul întîi al blocului în care mă rog
Rugăciunea mea iese pe fereastră
Taie ancora cu care blocul meu era legat de pămînt
Și blocul începe să se înalțe în văzduh urmat de sufletul meu

Lăsînd în depărtare
Zilele în care viața mea căra gunoi cu spinarea

Observînd cu surprindere cum rugăciunea mea
Își permite familiarități discutabile cu îngerii
Penetrînd pînă în cel de-al nouăsprezecelea cer
Acolo unde moartea își pierde din puteri
Și-și unește și ea glasul cu glasul rugăciunilor mele

Penetrînd mai departe
Printre ostroavele drept credincioșilor
Printre munții de pilaf ai celor blînzi și dezgustați de pilaf
Printre inimile fierbinți ale covorașelor de șters pe picioare
Printre care viețuiesc, cu care mă înveselesc și de sub care cînt

Rămînînd atîrnat de rugăciunile mele
Trăgîndu-mi în interiorul rugăciunilor mele și mîinile și
picioarele

Plin de-o bucurie sălbatecă
Rugîndu-mă neîncetat
Ca Dumnezeul meu să mă treacă între numărul acelora
Care dansează numai cu Numele Dumnezeului lor în minte
Și pentru care Dumnezeu iartă o cetate

Sfîrșitul volumului II

București, august 1994–octombrie 1997

POSTFAȚĂ

CELE CÎTEVA ȘANSE ALE LITERATURII ROMÂNE

Ani de zile, începînd din studenție, am fost obsedat de Curcubeul gravitației, *romanul lui Thomas Pynchon. Mi se părea că un asemenea text reprezintă un examen de maturitate pentru oricine încearcă să se revendice, fie chiar și polemic, de la post-modernism. M-am gîndit mult timp cum ar fi dacă s-ar scrie și la noi o astfel de carte. Eram, desigur, forțat, iar modelul, lesne recognoscibil, devine la un moment dat tiranic.*

Cu Maestrul și Margareta, *versiunea scenică – de la Teatrul Mic – a romanului lui Mihail Bulgakov, lucrurile au fost mai simple. Dintru bun început, deși eram abia ieșit din adolescență, am avut cîteva obiecții (relativ minore, de pildă jenanta scenă* topless *pe care trebuia s-o joace Valeria Seciu). Deși fascinat, nu mi-am pus problema rescrierii temei în decor autohton.*

Întîmplarea face ca lucrurile să fi ieșit exact pe dos – avem, cu Cei șapte regi ai orașului București, *o replică la Bulgakov și ea îi aparține, culmea, unuia dintre scriitorii mei favoriți, Daniel Bănulescu, căruia i-am negat mult timp calitățile de romancier, considerîndu-l unul dintre cei mai importanți poeți de azi, fondator al senzaționalei triade nouăzeciste, alături de Cristian Popescu și Ioan Es. Pop. Din cauza primului său roman* – Te pup în fund, Conducător iubit! – *era să stric una dintre cele mai vechi (și puținele mele) prietenii. Simplul fapt că mi-am intitulat cronica „Daniel Bănulescu,* poet *" l-a făcut pe autor să nu-mi mai vorbească vreo șase luni. Aș risca și acum, afirmînd că cel mai reușit pasaj al romanului este poemul din final (de fapt, și prolog al volumului de poezie* Balada lui Daniel Bănulescu, culeasă și prelucrată de el însuși*). Aș fi însă nedrept, fiindcă acesta chiar este un roman.*

Unul în care, parcă pentru a mă împăca, se preia subiectul de la Bulgakov (fapt mărturisit și undeva în text), însă maniera de lucru este (deși autorul nu a avut acces nici la Gravity's Rainbow, *nici la* V*) destul de apropiată de cea a lui Pynchon. Mă refer aici la folosirea entropiei ca principiu de organizare și, simultan, de deconstrucție narativă. De asemenea, la asumarea aproape autistă a intertextualității, la vîrtejul livresc în care ești împins, pînă dincolo de pierderea identității, pe măsură ce avansezi în poveste. Care poveste? O călătorie a Diavolului în Bucureștiul pe jumătate ceaușist-pe jumătate mitic, în luna aprilie 1988.* Has-Satan *nu face nimic altceva decît să-și inventarieze fidelii, să le îndosarieze basmele fantastice într-o enciclopedie zăpăcitoare, alcătuită – poate – pentru a exorciza senzual (?) Răul. Este, oare,* Ho diábolos masochist? *Ce-l mîna pre el în luptă, dacă – așa cum mi se pare mie – cu cît se ia tot mai în serios ca producător de convenție ficțională, cu atît își subminează mai abitir menirea sa de corupător? De fapt, Diavolul nu prea mai are ce să corupă în această lume ticăloșită și de gena balcanică moștenită (și extraordinar redată plastic în carte), și de totalitarismul slav căpătat. Remarcabilă este, în acest context (nu o dată evocat, în diferite feluri, de marile cărți ale literaturii române, de la Mateiu Caragiale încoace), capacitatea lui Daniel Bănulescu de a transpune, aproape deloc tezist, tarele românismului în proză, ca mitologie. Refăcînd fictiv (dar utilizînd și unele repere documentare provenite din literatura foarte apropiată: cenaclurile „Universitas" și „De Luni"), istoria secretă a Bucureștiului aflat sub dictatură, romancierul-poet renunță adesea la coincidențele sincroniei pentru a coborî dureros într-o diacronie psihologizantă și nu foarte flatantă pentru sentimentele național(ist)e. Lumea atemporală a românismului larvar este, cu toate acestea, seducătoare, chiar fascinantă.* Perversiunea *lui Daniel Bănulescu este, în fapt, și o* inversiune, *pentru că subtextele sale nu sînt pamflete de tip Patapievici, ci – mai degrabă – poeme ale unei mari singurătăți colective, starea de românitate.*

Evenimentul apariției noului roman al lui Daniel Bănulescu ține de posibilitățile aproape nemăsurate de inovare și renovare

a prozei contemporane, sleită de utilizarea pattern*-urilor tradiționale, în care mistica și morala istorică erau tratate, fatalist, ca date imuabile, ce pot fi cel mult contemplate sau parafrazate.* Regii *noului prooroc Daniel umblă la ADN-ul credințelor noastre ancestral(oid)e, mioritizant-luceferiste. Dacă ne vine greu, chiar imposibil, să ne recunoaștem în practicile lor magice, aceasta nu demonstrează decît că persistența cutumelor este cumplit de nocivă pentru subconștientul colectiv. Dar cunoașteți cumva o cale mai tentantă de subminare a propriilor noastre habitudini de gîndire decît cea a* poeziei? *(Evident, văd aici în primul rînd etimologia termenului, ca marcă generică pentru creația artistică.)*

...Daniel Bănulescu a beneficiat, cu mai bine de zece ani în urmă, de un pre-debut în colecția „Cartea cea mai mică“. Ziua în care am fost publicat *era o primă culegere de poeme și ea a fost urmată, în 1993, de o carte adevărată* – Te voi iubi pîn' la sfîrșitul patului – *ce conținea o declarație de intenție pe care mulți au preferat s-o recepteze ca pe o proiecție auto-ironică a figurii scriitorului orgolios, dar suficient de inteligent pentru a nu se lua foarte în serios: „Literatura română are trei șanse – poetul Daniel Bănulescu, prozatorul Daniel Bănulescu și dramaturgul Daniel Bănulescu.“ Din cîte știu, în momentul în care eu scriu această postfață, autorul definitivează actul I al unei piese de teatru...*

DAN-SILVIU BOERESCU

Autorul mulțumește următoarelor persoane și instituții, care, în anumite perioade, în viața de zi cu zi, și-au revărsat generozitatea sau căldura sufletească asupra celui ce schițează aceste rînduri și fără de a căror intervenție ducerea la bun sfîrșit a acestui roman ar fi fost mai anevoioasă:

Doamnei Magdalena Bedrosian, doamnei Constanța Buzea, doamnei Nora Iuga, doamnei Dora Stănescu,

Domnului George Bălăiță, domnului Dan-Silviu Boerescu, domnului Alexandru Condeescu, domnului Gerhardt Csejka, domnului Ștefan Damian, domnului Horia Gârbea, domnului Florin Iaru, domnului Gheorghe Iova, domnului Nicolae Manolescu, domnului Mircea Martin, domnului Paul Nancă, domnului Mircea Nedelciu, domnului Z. Ornea, domnului Mihai Oroveanu, domnului Dan Petrescu, domnului Nicolae Prelipceanu, domnului Ioan Es. Pop, domnului Adrian Serafim, domnului Laurențiu Ulici,

Editurii „Cartea Românească", Editurii „Nemira",

Fundației Soros pentru o Societate Deschisă – Filiala Cluj (în chip special, pentru acordarea, în anul 1995, a unei burse în cadrul programului de „Creație și traducere literară").

CUPRINS

Sosirea la București 13
Casa de Cultură 25
Genel 68
Strada Perone 110
Ziua întîi: „Să nu-ți faci chip cioplit!“ 140
Ziua a doua: „Să nu ucizi!“ 153
Ziua a treia: „Să nu minți!“ 195
Ziua a patra: „Să nu poftești la nici un lucru care este al aproapelui tău!“ 202
Ziua a cincea: „Să nu furi!“ 274
Ziua a șasea: „Să nu (prea)curvești!“ 313
Ziua a șaptea: „Să nu folosești, în chip nedemn, numele lui Dumnezeu: YHWH (Yahveh sau Iehova)!“ 340
În loc de epilog: un fragment al poemului care a înlesnit o parte din întîmplările cărții prezente și care va înlesni o parte din întîmplările viitoarei cărți. 406
Cele cîteva șanse ale literaturii române
(postfață de Dan-Silviu Boerescu) 411

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: DANA-ELIZA GHINEA
Tehnoredactare computerizată: CLARA ARUȘTEI

Apărut 2001, București
Timbrul literar se varsă în contul Uniunii Scriitorilor
nr. 45.10.10.32, BCR sector 1, București